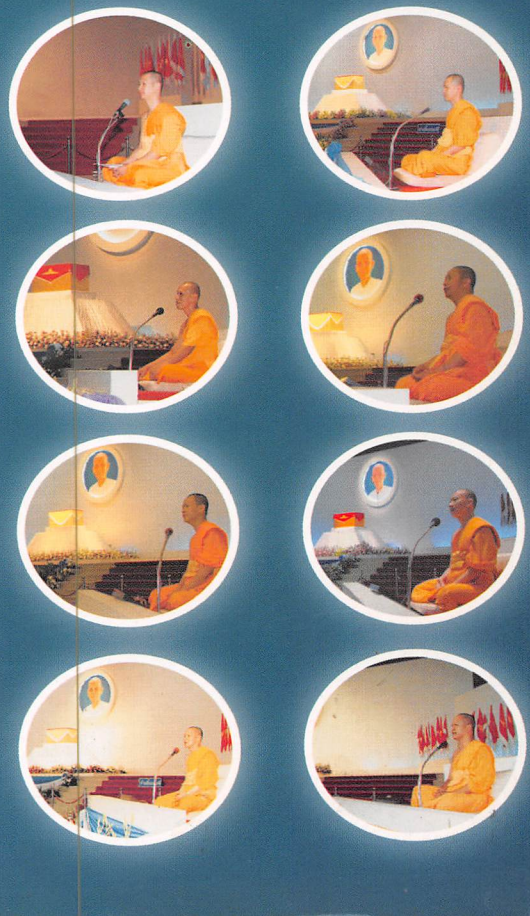
กัลยาณมิตร

วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก
Kalyanamitra Magazine ปีที่ ๑๙ ฉบับที่ ๑๙๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

บันทึกประวัติศาสตร์

สรรเสริญพระคุณอันไม่มีประมาณของคุณยายอาจารย์

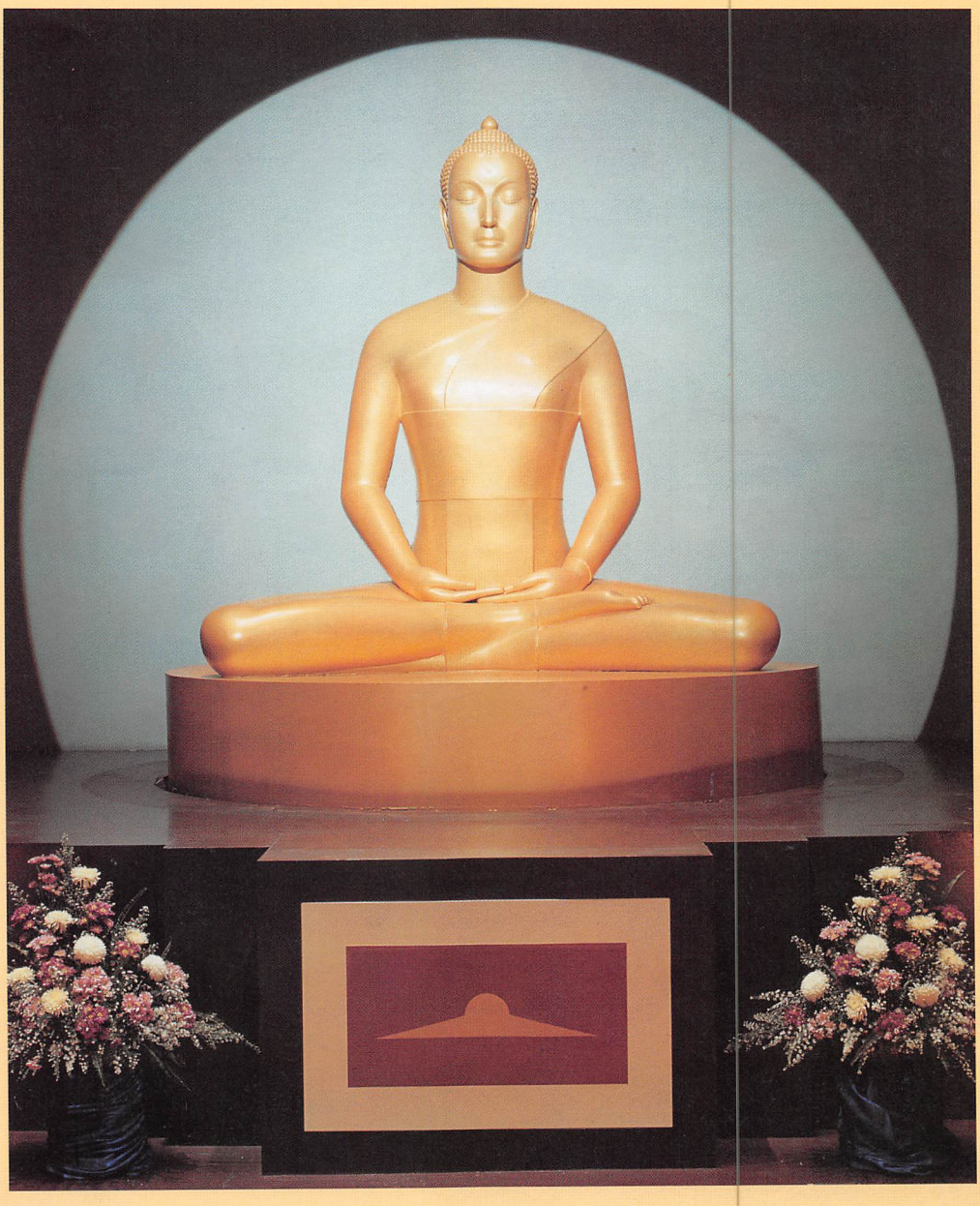

ปีใหม่นี้เจิดจ้า ฟ้าจะเปลี่ยนสี ลมจะเปลี่ยนทิศ
ชีวิตจะสดใส สมบัติใหญ่จะหลั่งดั่งสายฝน
จนก็จะรวย ป่วยก็จะหาย หน่ายก็จะรัก

ปีใหม่ให้สุขด้วย ธรรมกาย
ทรัพย์ทุกทิศมากมาย หลั่งล้น
ทุกข์โศกโรคมลาย หมดหนี้ สินเฮย
รวยรวด รวยแรงทัน ล่วงฟ้าเลยสวรรค์

ครั้งแรกและครั้งสุดท้ายมารวมกัน
เอาชีวิตเป็นเดิมพัน รวมที่สุดในงานยาย !

ทุ่มชีพนี้มอบให้ คุณยาย (นะจ๊ะ)
รวมที่สุดงานสลาย ร่างแก้ว
กึกก้องเกียรติขจาย ทั่วภพ สามเฮย
นึกเมื่อใดจิตแผ้ว สุขล้ำนิรันดร์สมัย

โย โข วกฺกลิ ธมฺมํ ปสฺสติโสมํ ปสฺสติ
โยมํ ปสฺสติโสธมฺมํ ปสฺสติ

ดูก่อนวักกลิ ผู้ใดเห็นธรรม ผู้นั้นชื่อว่าเห็นเรา
ผู้ใดเห็นเรา ผู้นั้นชื่อว่าเห็นธรรม

ขุ.ธ.

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)

ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย

ตัวพระรัตนตรัย

ตั้งแต่ธรรมกาย ซึ่งเป็นกายที่ ๕ ตลอดจนถึงพระอรหันต์เป็นที่สุด นี่แหละเป็นตัวพระรัตนตรัย

กายมนุษย์ กายทิพย์ กายรูปพรหม กายอรูปพรหม ไม่ใช่รัตนตรัย จำเพาะแต่ธรรมกายอย่างเดียวเป็นตัวพระรัตนตรัย

ในองค์ธรรมกายนั้นที่ตรงศูนย์กลางกายของธรรมกายนั้นมีธรรมดวงหนึ่ง คือธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกาย ธรรมดวงนี้เป็นที่ตั้งที่หยุดของเห็น จำ คิด รู้ ของธรรมกาย เห็น จำ คิด รู้ ของธรรมกายไม่เผลอ หยุดอยู่ที่ศูนย์กลางของดวงธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายเสมอไม่เผลอเลยนั้นเป็นอรหันต์

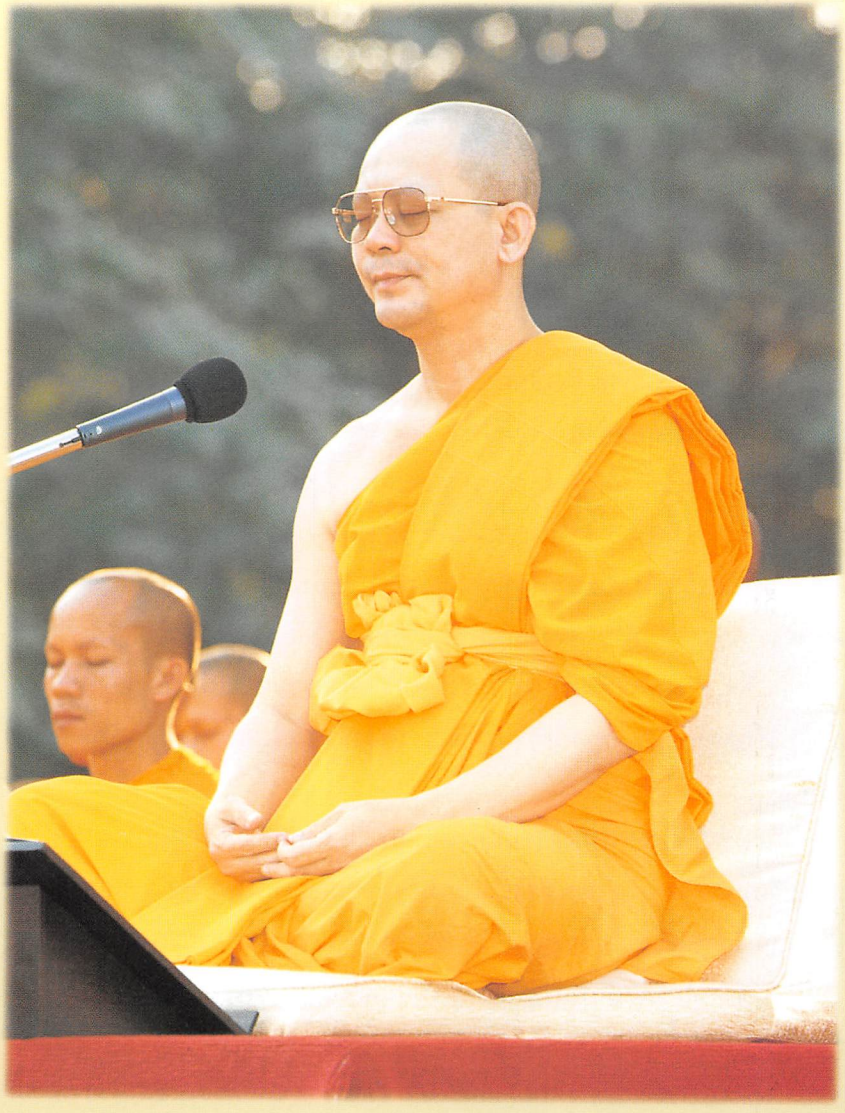
ตรงศูนย์กลางของธรรมที่ทำให้เป็นธรรมกายนั้น มีเป็นศูนย์ว่างเท่าเมล็ดโพธิ์หรือเมล็ดไทร ตรงนั้นเป็นที่ตั้งที่อยู่ของ เห็น จำ คิด รู้ หยุดที่อื่นไม่ถูก ผิดศูนย์และไม่ถูกความจริง ซึ่งเป็นทางไปของพระอริยะทั้งหลาย

ธรรมกายนั้นมีเห็น จำ คิด รู้ เหมือนกันทุกกาย เห็น จำ คิด รู้ ก็ต้องมีดวงเป็นที่ตั้ง เห็น จำ คิด รู้

ดวงเป็นที่ตั้งของเห็นอยู่นอก
ดวงเป็นที่ตั้งของจำอยู่ใน
ดวงเป็นที่ตั้งของจำอยู่นอก
ดวงเป็นที่ตั้งของคิดอยู่ใน
ดวงเป็นที่ตั้งของคิดอยู่นอก
ดวงเป็นที่ตั้งของรู้อยู่ใน

พระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ

โอวาทหลวงพ่อ : เรียบเรียงจากโอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ์
เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เป็นกัลยาณมิตร ต้องคิดอย่างนักสร้างบารมี

*บุญ*ที่เราทำนั้นจะติดตัวเราเป็นเงาตามตัวไปทุกภพทุกชาติจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทุกระดับตั้งแต่ปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

บุญ คือ ที่พึ่ง คือ ทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เป็นเทวดาก็ตามต้องอาศัยบุญ หรือแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็อาศัยบุญบารมีจึงทำให้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

บุญทำมากก็ได้มาก ทำปานกลางก็ได้ปานกลาง ทำน้อยก็ได้น้อยลดหย่อนกันลงมา มีบุญมากอุปสรรคในชีวิตก็น้อย มีบุญน้อยอุปสรรคในชีวิตก็มาก เพราะฉะนั้นเราควรสั่งสมบุญเอาไว้ให้เต็มที่ สิ่งที่เรานำออกด้วยการบริจาคฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนานี้ คือ สิ่งที่เป็นของเราที่จะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติอย่างแท้จริง สิ่งใดที่เรายังไม่ได้นำออกด้วยการบริจาคฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนาก็ยังไม่ได้ชื่อว่าเป็นของเราอย่างแท้จริง เราจะได้

ครอบครองเหมือนอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะการชิงช่วงหรือช่วงชิงนั้นเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา ถ้าเราไม่ชิงช่วงมาสร้างบารมีก่อนก็อาจจะถูกช่วงชิงให้สมบัตินั้นกระจัดกระจาย ถูกใช้ไปในทางอื่นที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร เมื่อไม่ใช้สร้างบุญก็ต้องไปใช้ทำอย่างอื่น เพราะเราจะต้องใช้มันตลอดเวลา

บัณฑิตนักปราชญ์รู้ว่า เกิดมาในโลกนี้เกิดมาเพื่อสร้างบารมี โลกนี้ไม่ใช่ที่เสวยบุญ ไม่ใช่มาคอยกินบุญเก่า แต่เป็นที่สร้างบารมี สุคติโลกสวรรค์นั่นแหละเป็นที่เสวยผลบุญ เมื่อเราทำบุญก็ต้องรอระยะเวลาให้บุญส่งผลบ้าง บางทีระหว่างที่บุญกำลังจะส่งผลอยู่ วิบากกรรมมันมาตัดรอน คือ มาให้ผลก่อน ก็อย่าได้ท้อใจ อย่าได้น้อยใจว่าปัจจุบันเราทำบุญไว้ตั้งเยอะ ทุ่มเททำโดยเอาชีวิตจิตใจเป็นเดิมพัน แต่ทำไมบุญถึงยังส่งผลไม่เต็มที่ กลับมีอุปสรรคต่างๆ นานาในชีวิต บุญไม่เห็นช่วยเราเลย อย่าท้อใจ อย่าน้อยใจ และก็อย่าคิดอย่างนั้น

อย่าคิดอย่างผู้ที่ไม่รู้ บุญที่เราทำไม่ได้หายไปไหน กำลังช่วยแก้ไขอยู่ตลอดเวลา แต่วิบากกรรมที่เราทำมาจากชาติในอดีตมันตามมา ถ้าบาปอกุศลแรงกล้ามันก็ให้ผลก่อน แต่บุญก็ช่วยผ่อนหนักให้เป็นเบา เบาก็ให้หายไป บุญช่วยอยู่ตลอดเวลาทีเดียว มันชิงช่วงและช่วงชิงต่อสู้กันอยู่ระหว่างธรรมะกับอธรรม ตลอดเวลาทุกอณุวินาที

เพราะฉะนั้นอย่าไปท้อใจว่า เราทำบุญมากขนาดนี้แล้วทำไมวิบากกรรมถึงยังมาให้ผลก่อน ยิ่งเจออย่างนี้ต้องยิ่งมีกำลังใจสู้ว่า บุญที่เราทำที่เราคิดว่ามากแล้ว แต่เมื่อไปเทียบกับวิบากกรรมที่ไปทำมานั้นมันมากกว่า เพราะฉะนั้นเมื่อเกิดเหตุอย่างนี้ อย่าท้อใจ อย่าน้อยใจ ต้องยิ่งสร้างบุญให้หนักขึ้น

ถ้าไม่มีทรัพย์ในการสร้างบารมี เราก็มีวิธีที่จะทำให้ทางมาแห่งบุญเกิดขึ้น เราก็รักษาศีล ศีล ๕ ศีล ๘ หรือเจริญภาวนาไป แทนที่จะกลุ้มใจก็ทำใจให้ชุ่มด้วยบุญที่เรานึกถึงนั้น แล้วก็ใช้ปากของเราไปชักชวนคนให้มาสร้างบุญบารมี ใครจะถากถางว่า เธอทำบุญเยอะไม่เห็นบุญช่วยเธอเลย กลับมีทุกข์เสียอีก แล้วเธอมาชวนฉันให้สร้างบุญเดี๋ยวฉันก็จะเป็นอย่างเธอ แม้จะเจอข้อถากถางอย่างไรก็อย่าไปวิตกกังวล ทำต่อไปนะลูกนะ

เมื่อกำลังทรัพย์ไม่พอที่จะทำทานอย่างเต็มที่เราก็ทำเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะการรักษาศีล การเจริญภาวนา เราสามารถรักษาได้ตลอดเวลา การเจริญภาวนาฝึกใจให้หยุดให้นิ่งเพื่อไปหาความสุขภายใน ไปหาบุญภายในที่จะมาช่วยแก้ไขวิบากกรรม อุปสรรคนานาในชีวิต อกุศลกรรมที่เราทำไว้ติดอยู่ตรงกลาง เป็นดวงดำมืดสนิททีเดียว บางช่วงก็ยาว บางช่วงก็สั้น ยิ่งเราหยุดเรานิ่งความสว่างภายในเกิดขึ้น ความมืดก็เจือจางไป ไอ้ที่ดำมันก็จะค่อยๆ ชัดขึ้น ใสขึ้น สว่างขึ้น จนกระทั่งหมดไปในที่สุด

แม้จะสูญเสียทรัพย์แต่เรายังมีสมบัติใหญ่อยู่กับตัวเรา คือ ร่างกายกับจิตใจ และก็ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เรายังมีเนื้อ มีหนัง มีแขน มีขา มีใจ มีศูนย์กลางกาย เราก็หยุดลงไปตรงกลาง หยุดเข้าไปเรื่อยๆ เหมือนขุดหาตาน้ำ ขุดตื้นๆ น้ำมันไม่ไหล ก็ขุดลึกลงไปอีก เดี๋ยวน้ำมันก็ไหล หยุดตื้นๆ มันยังไม่พ้นวิบากกรรมก็หยุดในหยุดให้หนักเข้าไป เดี๋ยวเราก็จะพ้นวิบากกรรมนั้น ต้องทำอย่างนี้นะลูกนะ ถึงจะถูกหลักวิชชา

บุญใหญ่วันจุดไฟแก้วสลายร่างคุณยาย วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ ที่จะถึงนี้ เลี้ยงพระครั้งหนึ่ง ๓๐,๐๐๐ วัด หรือเป็นเจ้าของแท่นแก้วบูชาธรรมคุณยาย เอาบุญนี้ไปและอธิษฐานจิตให้ดี ดูว่าชาตินี้เรามีอะไรเป็นข้อบกพร่องข้อผิดพลาดของเราก็อธิษฐานให้พ้นสิ่งเหล่านั้นไปว่าด้วยอานุภาพแห่งบุญที่ได้เลี้ยงพระ ๓๐,๐๐๐ วัด กับจุดไฟแก้วบูชาธรรมคุณยาย ให้อุปสรรคต่างๆ นานา ในชีวิตมลายหายสูญไปให้หมดในปัจจุบันนี้ และอย่าได้เจอในภพเบื้องหน้า คนภัยคนพาลคนคิดหลอกลวงขอให้ห่างไกลไป ให้พบเจอแต่บัณฑิตนักปราชญ์ยอดกัลยาณมิตรเข้าใกล้เรา เราก็อธิษฐานไป

เพราะฉะนั้น นักสร้างบารมีต้องเข้มแข็ง ต้องใช้สติกับปัญญาของเรา อย่าไปท้อแท้ อย่าไปท้อถอย อย่าไปน้อยอกน้อยใจ วิตกกังวล คิดว่า บุญไม่ช่วยเรา เราทำตั้งเยอะอย่าไปคิดอย่างนั้น คิดผิดแล้วคิดใหม่ได้ เรายังมีเนื้อมีหนังมีกายมนุษย์อยู่ ความคิดที่ผ่านไปแล้วก็แล้วไป แต่เดี๋ยวนี้ คิดใหม่ พูดใหม่ ทำใหม่ สักวันหนึ่งจะเป็นวันแห่งชัยชนะของเรา

คุณยายอาจารย์
มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ประวัติคุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เกิดวันขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือนยี่ ปีระกา พ.ศ. ๒๔๕๒ ท่านเป็นลูกคนที่ ๕ ในจำนวนพี่น้องชายหญิงทั้งหมด ๙ คน ของพ่อพลอย กับแม่พัน ชาวนาผู้มีฐานะดี ชาวนครไชยศรี นครปฐม

ตั้งแต่เด็ก คุณยายได้ชื่อว่าเป็นคนขยันขันแข็ง เอาการเอางานอย่างชนิดหาตัวจับยาก เมื่อเป็นวัยรุ่น พ่อของคุณยายก็เสียชีวิตลงโดยที่คุณยายไม่มีโอกาสได้ขอขมาโทษที่เคยทำไว้ จึงตั้งใจอยากจะไปพบพ่อในสัมปรายภพให้ได้

ปี พ.ศ. ๒๔๘๐ คุณยายได้ทราบข่าวว่า หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ สามารถสอนให้ไปดูนรก สวรรค์ได้ จึงตัดสินใจทิ้งทุกอย่าง ออกจากบ้านเพื่อมุ่งไปเรียนธรรมะที่วัดปากน้ำ แต่กว่าจะได้เรียนธรรมะมิใช่ง่ายเลย คุณยายต้องยอมตนไปเป็นคนรับใช้เขา เพียงเพื่อจะได้มีโอกาสเรียนกรรมฐานกับแม่ชีจากวัดปากน้ำที่มาสอนที่บ้านนั้น จนในที่สุด คุณยายได้เข้าถึงธรรมกาย สามารถไปช่วยพ่อขึ้นจากนรกได้สำเร็จ และได้มาบวชเป็นแม่ชีทำวิชชากับหลวงพ่อวัดปากน้ำในเวลาต่อมา

ด้วยความที่คุณยายมีนิสัยมุ่งมั่น เด็ดเดี่ยว หากตั้งใจจะทำอะไรแล้วเป็นไม่ท้อถอยเด็ดขาด ผลการปฏิบัติธรรมของคุณยาย จึงรุดหน้าแตกฉานเกินกว่าใครๆ ที่อยู่ในโรงงานทำวิชชาด้วยกัน จนหลวงพ่อวัดปากน้ำถึงกับชมว่า

"ลูกจันทร์นี่ หนึ่งไม่มีสอง"

คุณยายเป็นศิษย์เอกของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านเป็นผู้ที่ทำหน้าที่สานต่อความปรารถนาของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ มายังหลวงพ่อธัมมชโย ผู้มีมโนปณิธานอันแน่วแน่ที่จะเผยแผ่พระพุทธศาสนาและวิชชาธรรมกายไปทั่วโลกดุจเดียวกัน

คุณยายเป็นผู้ให้กำเนิด และเป็นผู้ที่อยู่เบื้องหลังความสำเร็จทั้งมวลของวัดพระธรรมกาย

ไม่มีทุกข์

วันนี้ มีคนมาถามยายว่า
ทุกวันนี้ ยายมีทุกข์บ้างไหม ?
ยายตอบว่า ไม่มี
เพราะยายคิดแต่เรื่องดี ๆ มาตลอด
เรื่องไม่ดี ยายไม่เคยคิดถึงเลย
ตื่นขึ้นมาก็คิดแต่เรื่องดี ๆ ก่อน
เรื่องไม่ดีไม่ติดในใจยายเลย
ยายสั่งสมแต่ความดี คิดดี มาเรื่อย ๆ
ถ้าเรื่องไม่ดีเกิดขึ้น ก็รบไปเพื่อส่วนรวม
แต่ไม่ได้เก็บเอามาคิด ที่เห็นพูด บ่นคนอื่น
ก็เพื่อประโยชน์ที่จะเกิดขึ้นแก่ส่วนรวม
เมื่อเรื่องผ่านไปแล้ว
ก็ไม่ได้เก็บเอาเรื่องเหล่านี้มาคิดเลย
พอนั่งธรรมะ ก็ทิ้งทุกอย่าง
ดิ่งธรรมะอย่างเดียว จึงมีแต่ความสุข

๒๘ ตุลาคม ๒๕๒๕

กัลยาณมิตร

KALYANAMITRA MAGAZINE

วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก ◎ ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๑๙๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

เรื่องเด่นประจำฉบับ

๑๒ บันทึกประวัติศาสตร์
สรรเสริญพระคุณอันไม่มีประมาณของคุณยายอาจารย์

๑๕๐ นครวัด...นครอันศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์

๕๘ การสร้างความเป็นปึกแผ่นให้กับครอบครัว

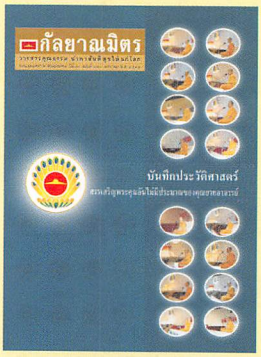
๖๔ ชีวิตที่วางใจไว้กับพระ

๗๔ เท็กซัสสุกี้ - บะหมี่
ธุรกิจที่มีจุดเริ่มต้นจากความสุข

๙๗ คุณจิรวัฒน์ - คุณสุนทร ศรีสัตนา
ทุ่มสุดใจเพื่อคุณยาย

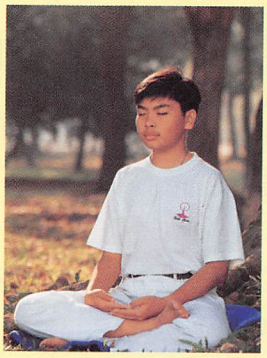
๑๔๒ ชุติพร บุญชู
เรียนดี กิจกรรมเด่นด้วยสมาธิ

๑๓๘ หนุ่มน้อยหน้าใส
ไม่ไป RCA

กัลยาณมิตร

KALYANAMITRA MAGAZINE

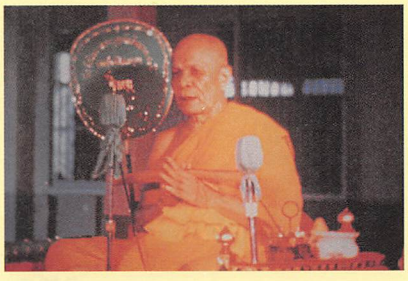
วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก ◎ ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๑๙๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

สารบัญ

๑๔๖ เปิดโลกทัศน์ใหม่แห่งการเผยแผ่ วัดโฝวกวงซัน

๑๐๔ หลวงพ่อครับ... แม่ผมอยู่ที่ไหน?

๑๐๘ ภาพแห่งชีวิตอันงดงาม ของ คุณยายอาจารย์มหารัตน-อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ธรรมปฏิบัติ

พุทธพจน์		๑
วิสุทธิวาจา	ตัวพระรัตนตรัย	๒
โอวาทพระราชภาวนาวิสุทธิ์	เป็นกัลยาณมิตร ต้องคิดอย่างนักสร้างบารมี	๔
คำสอนยาย	ไม่มีทุกข์	๖

ธรรมะกับชีวิต

บทความพิเศษ	ยุทธการตามหาหลานคุณยาย	๕๔
ธรรมะเพื่อครอบครัวมีสุข	การสร้างความเป็นปึกแผ่นให้กับครอบครัว	๕๘
สมาธิกับชีวิตประจำวัน	ชีวิตที่วางใจไว้กับพระ	๖๔
เมนูสู่ชัยชนะ	แต่งบ้านให้สวยด้วยเคล็ด(ไม่)ลับ ๖ วิธี	๖๗
ธรรมะในโลกปัจจุบัน	จะใช้แบบ ๘ หรือแบบ ๔ ผูกใจพ่อบ้าน	๗๑
ธรรมะสู่ความสำเร็จ	เท็กซัสสุกี้ - บะหมี่ ธุรกิจที่มีจุดเริ่มจากความสุข	๗๔
แนวคิดจิตแพทย์	ที่สุด...ที่ฉันรัก	๘๒
เพื่อสุขภาพดี	ไม่ยากเลยกับความสุข	๘๔
ฟ้าสีคราม	วีรบุรุษนอกจอ	๘๖
ถอดสลักสังคม	เมืองไทย...น่าอัศจรรย์จริงๆ !!!	๘๘
มรดกธรรม	พระสงฆ์...ประมุขของบุญ	๙๑
หลวงพ่อตอบปัญหา	สงสัย ทำไมต้องฟังเทศน์ตอนนั่งสมาธิ	๙๔
รักคุณยาย	คุณจิรวัฒน์ - คุณสุนทร ศรีสัตนา ทุ่มสุดใจเพื่อคุณยาย	๙๗
ศิลปธรรม	มองโลกตามความเป็นจริง	๑๐๓
บุคคลยุคต้นวิชชา	หลวงพ่อครับ...แม่ผมอยู่ที่ไหน?	๑๐๔
จากยอดดอย	เมื่อดวงจิตคิดอกุศล	๑๑๗
ทายาทแห่งกรรม	ผ่า...สดๆ	๑๒๐
ครอบครัวหรรษา	การเดินลำพังกับการเดินกับผู้ใหญ่	๑๓๖
ทำไมถึงมาวัด	หนุ่มน้อยหน้าใส ไม่ไป RCA	๑๓๘
ธรรมะกับการศึกษา	ชุติพร บุญชู เรียนดี กิจกรรมเด่นด้วยสมาธิ	๑๔๒
สำนวนจีน	กงอี๋ชิวชอบกินปลา	๑๙๑

กัลยาณมิตร

KALYANAMITRA MAGAZINE

วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก ◎ ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๑๙๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

สารบัญ

สารคดีธรรมะ

เรื่องจากปก — บันทึกประวัติศาสตร์ ๑๓
สรรเสริญพระคุณอันไม่มีประมาณของคุณยายอาจารย์
สารคดีธรรมะ — เปิดบันทึกโครงการบ้านแสงสว่าง ๔๙
อโห อจฺฉริยํ น่าอัศจรรย์จริงหนอ — ภาพแห่งชีวิตอันงดงาม ๑๐๘
ของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
ภาษาสวรรค์ — เจริญพระพุทธมนต์ ๑๑๕
เล่าเรื่องเจดีย์ — มหาธรรมกายเจดีย์กับพรปีใหม่ ๑๒๔
มองยุโรป — เวลาธรรมกายในทุกมุมโลก ๑๒๗
หนังสือเทศ-หนังสือธรรม — สวัสดีปากีสถาน ๑๓๒
อินไซด์ไต้หวัน — เปิดโลกทัศน์ใหม่ แห่งการเผยแผ่วัดโฝวกวงซัน ๑๔๖
ท่องไปในสามสหัสวรรษ — นครวัด...นครอันศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์ ๑๕๐
ธรรมะจากพระบาลี — หัวใจไร้สิ่งกีดขวาง ๑๕๗
ชัยชนะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า — ทรงมีชัยชนะแก่ช้างนาฬาคีรี ๑๖๑
บทความพิเศษ — ไอน์สไตน์กับไทม์แมชชีน ๑๖๕
โลกสีฟ้า — นอสตราดามุสกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ (๔) ๑๗๖
สนทนาธรรมยามว่าง — The Key to Richness ยันต์เศรษฐี ๑๘๑
การ์ตูนคุณธรรม — เสรีวาณิช(๒) ๑๘๕
ส่องธรรม ล้ำภาษิต — ผู้กล้าแท้จริง ๑๙๓

บอกกล่าว

บรรณาธิการแถลง ๑๑
ศูนย์รวมข่าว ๑๙๖

ปกิณกะ

ปกิณกะนานาสาระ — อีกครั้งกับ "พ่อ" และแก้วเหล้านั้น ๑๗๐
คิดให้ดี ๑๗๑
วิธีทำให้คนที่เราไม่ชอบ หายวับไปกับตา ๑๗๒
อย่างมากก็เพียง ๐.๑% เท่านั้น ๑๗๓
มาประท้วงกิเลสกันเถอะ ๑๗๔
ทำไมคนจึงเปลี่ยนศาสนา ๑๗๕

ความหมายของกัลยาณมิตร

เมื่อดวงอาทิตย์อุทัยอยู่ย่อมมีแสงอรุณขึ้นก่อนเป็นบุรพนิมิตฉันใด ความมี **"กัลยาณมิตร"** ก็เป็นตัวนำเป็นบุรพนิมิตแห่งการเกิดขึ้นของหนทางพระนิพพานแก่ผู้ประพฤติธรรมฉันนั้น **กัลยาณมิตร** มิได้หมายถึงเพื่อนที่ดีตามความหมายทั่วไปเท่านั้น แต่ยังหมายถึงบุคคลผู้เพียบพร้อมด้วยคุณสมบัติที่จะสั่งสอนแนะนำชี้แจงชักจูง ช่วยบอกหนทาง หรือเป็นตัวอย่างให้ผู้อื่นดำเนินชีวิตไปในทางที่ถูกต้องดีงาม ดังเช่นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระอรหันต์ทั้งหลาย บุคคลใดแวดล้อมด้วย **กัลยาณมิตร** ผู้ตักเตือนมิให้ทำความชั่วร้าย และส่งเสริมให้ทำแต่ความดีงาม จึงได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่สั่งสมบุญไว้ดีแล้ว

ลักษณะของกัลยาณมิตรคือ * ช่วยเหลือและป้องกันเมื่อเพื่อนประมาท * ร่วมสุขร่วมทุกข์ ไม่ทอดทิ้งเพื่อน * แนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้เพื่อน * มีความรักใคร่สนิทสนมจริงใจ

ความมี **"กัลยาณมิตร"** จึงเท่ากับเป็นพรหมจรรย์ คือ การครองชีวิตอันประเสริฐทั้งหมดทีเดียว เพราะว่าผู้มี **กัลยาณมิตร** พึงหวังสิ่งนี้ได้ คือจักเจริญจักทำให้มากซึ่งหนทางพระนิพพาน

วารสารกัลยาณมิตร สำหรับผู้สร้างสันติสุขให้แก่โลก เป็นวารสารเพื่อการเผยแผ่ธรรมะในพระพุทธศาสนาเป็นรายเดือน มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้ * เพื่อแนะนำวิธีแก้ไขปัญหาชีวิต ปัญหาเศรษฐกิจ และสังคมอย่างถูกต้องตามพุทธวิธี * เพื่อปลูกฝังคุณธรรมแก่ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย ทุกอาชีพและระดับการศึกษา * เพื่อถ่ายทอดความรู้ในพระพุทธศาสนา ให้ง่ายแก่การนำไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวัน * เพื่อเสริมสร้างประเทศชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ให้มีความมั่นคงยั่งยืนสืบไปอีกนานเท่านาน * เพื่อให้ชาวไทยและชาวโลก ได้ตระหนักในคุณค่าของการเป็นกัลยาณมิตร

กัลยาณมิตร

KALYANAMITRA MAGAZINE

วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก ◎ ปีที่ ๑๗ ฉบับที่ ๑๙๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

ผู้สถาปนา
พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (ไชยบูลย์ ธมฺมชโย)
ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์
พระธรรมกิตติวงศ์ (ทองดี สุรเตโช ป.ธ.๙ ราชบัณฑิต)
ผู้อำนวยการ
พระภาวนาวิริยคุณ (เผด็จ ทตฺตชีโว)
ที่ปรึกษา
พระปลัดสุธรรม สุธมฺโม
ศ.ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์
รศ.ดร.นิคม ทาแดง มานิต รัตนสุวรรณ
วิรงรอง จันวินิจ ประสิทธิ์ มังคลิกุล
ที่ปรึกษากฎหมาย
นวลนิจ หงษ์วิวัฒน์
บรรณาธิการอาวุโส
พระมหาสมบุญ สมฺมาปุญฺโญ
บรรณาธิการอำนวยการ
พระสุรัตน์ อคฺครตโน
บรรณาธิการบริหาร
พระสมบัติ รกฺขิตจิตฺโต
กองบรรณาธิการ
พระตรีเทพ ชินงฺกุโร พระรังสรรค์ กนฺตธมฺโม
พระเกรียงไกร เตชวโร พระธีระ นาถธมฺโม
ปราณี ชัยผดุง รัตเกล้า ลิ่วเฉลิมวงศ์
สุธิดา จินดากิจนุกูล สราวุธ โรจนากาศ
วาสนา อินทร์สวัสดิ์ ดนยา คูหากนก วิจิตร คดเกี้ยว
ระดา แก่นจำปา ตะวัน โฉมปรางค์
บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
ร.ท.หญิงเครือวัลย์ แนบชิด
บรรณาธิการภาพ
เสริมสวย ศรีโยธี
ฝ่ายภาพ
ปรีชา อุ่นรัศมีวงศ์ เฉลิมพล สัมฤทธิ์
สุวรรณ อุ่นรัศมีวงศ์ สมบูรณ์ บุญประสิทธิ์ผล
และอาสาสมัคร ศูนย์ภาพนิ่ง
ที่ปรึกษาฝ่ายศิลปกรรม
กองพุทธศิลป์ ลือพงศ์ ลีลพนัง
ชาญชัย พรหมดา วัลลภ นิลถนอม
วิภารัตน์ วาจาพัฒนา
ฝ่ายศิลปกรรม
ชัยชนะ กิตติโสภาพันธุ์ นาถนดา นิโรจน์
ภัทรา ศรีวสุธา พีระ แสงงาม
ฝ่ายพิสูจน์อักษร
สุพัตรา เจษฎาฉัตร พรรณี โอษฐ์นภาพร
วาสนา อินทร์สวัสดิ์ ดนยา คูหากนก
ฝ่ายโฆษณา
ศิริถาวร แป้งหอม ๐๑-๖๔๙-๓๐๗๐
ฝ่ายสมาชิก
ฉวีวรรณ ศิริบุญ สุนีย์ ชูเลี้ยง
ฝ่ายบัญชีและการเงิน
อุษา จันผะกา พรรณี โอษฐ์นภาพร
จัดจำหน่าย
กองทุนบัญญาบารมี
แยกสี ทำเพลท
สุนทรฟิล์ม
โรงพิมพ์
บริษัท OS จำกัด

บรรณาธิการแถลง

ปีเก่าผ่านพ้นไป พร้อมด้วยบุญบารมีในตัวที่แก่รอบขึ้น เมื่อนึกย้อนถึงภาพการสร้างบารมีตลอดปีที่ผ่านมาครั้งใด ก็มีแต่ความชื่นใจ เป็นสุขใจว่าเราได้ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่า เป็นชีวิตของยอดนักสร้างบารมีที่ไม่เคยย่อท้อ หรือหวั่นไหวต่อการสร้างความดีทั้งปวง และเป็นต้นบุญต้นแบบที่งดงามให้ชาวโลกได้เจริญรอยตามสืบต่อไป

ปีใหม่ปีนี้พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ หลวงพ่อธัมมชโยได้เมตตาอำนวยพรให้แก่ลูกๆ ยอดนักสร้างบารมีทุกท่านว่า

ปีใหม่นี้เจิดจ้า ฟ้าจะเปลี่ยนสี ลมจะเปลี่ยนทิศ
ชีวิตจะสดใส สมบัติใหญ่จะหลั่งดั่งสายฝน
จนก็จะรวย ป่วยก็จะหาย หน่ายก็จะรัก
ปีใหม่ให้สุขด้วย ธรรมกาย
ทรัพย์ทุกทิศมากมาย หลั่งล้น
ทุกข์โศกโรคมลาย หมดหนี้ สินเฮย
รวยรวด รวยแรงท้น ล่วงฟ้าเลยสวรรค์

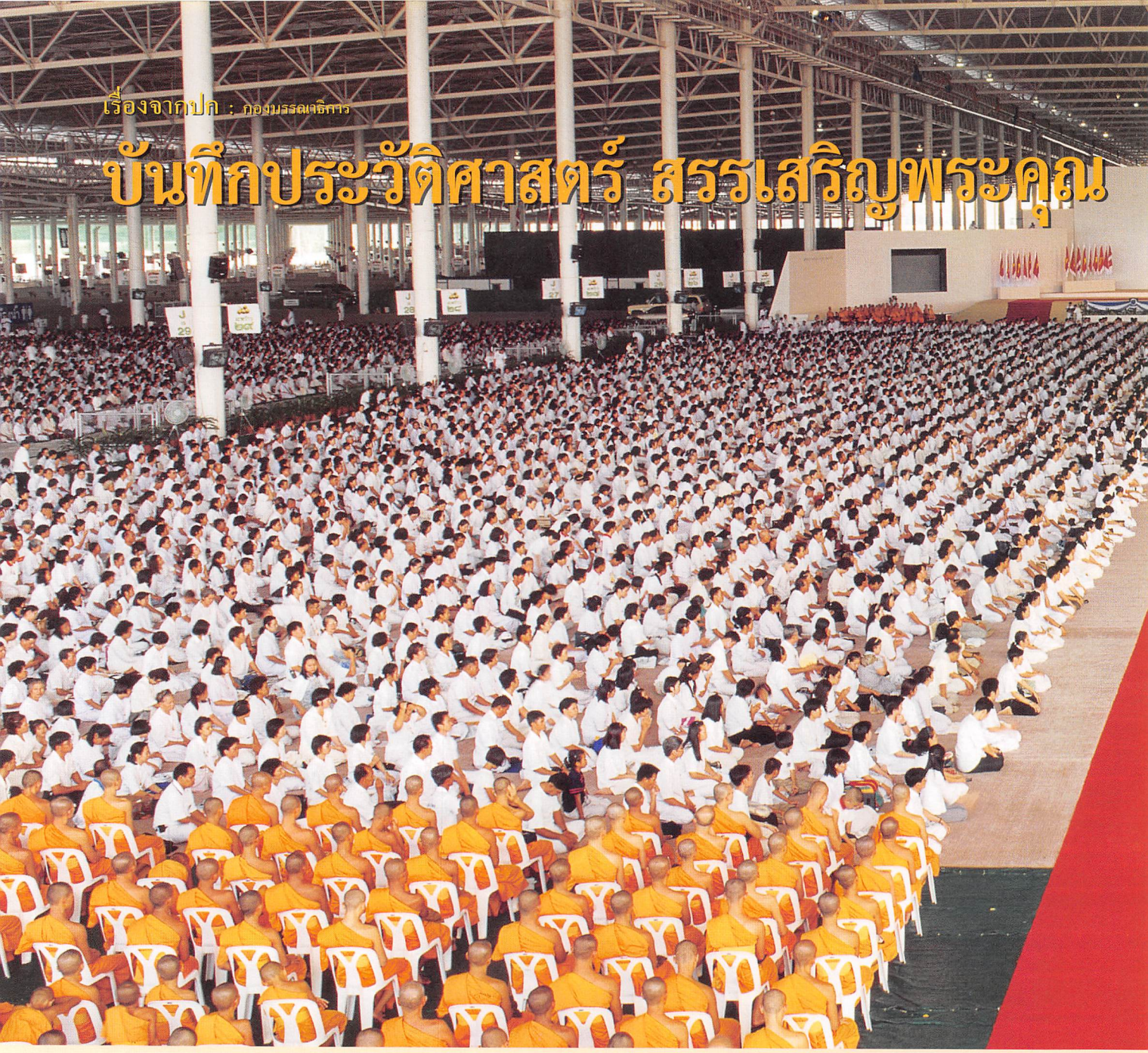
ดังนั้นปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ นี้ จึงเป็นปีทองในการสร้างบารมีของยอดกัลยาณมิตรทุกท่านที่จะเดินหน้าตักตวงบุญบารมีเพื่อสานปณิธานของครูบาอาจารย์ในการที่จะแผ่ขยายวิชชาธรรมกายไปทั่วโลกให้สำเร็จอย่างเป็นอัศจรรย์ โดยมีจุดเริ่มต้นจากพิธีจุดไฟแก้วสลายร่างคุณยาย ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์นี้

เพราะงานนี้จะทำให้โลกต้องตื่นตะลึงกับพลังแห่งความสามัคคีของชาวพุทธอันเกิดจากการรวมตัวกันของเจ้าอาวาสและพระสังฆาธิการเกินกว่า ๓๐,๐๐๐ วัดทั่วประเทศ ตลอดจนสาธุชนนับแสนที่จะเดินทางมาร่วมพิธีจุดไฟแก้ว ที่ได้มีการเตรียมการจัดขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ งดงามตระการตา ภาพของงานในครั้งนี้จะเป็นพลังที่จะช่วยพลิกฟื้นพระพุทธศาสนาให้กลับมาเจริญรุ่งเรืองบนผืนแผ่นดินรูปขวานทองได้อีกครั้ง และงานนี้จะเป็นจุดเริ่มต้นครั้งสำคัญของการแผ่ขยายพระพุทธศาสนาให้กว้างไกลไปทั่วโลกในอนาคตอันใกล้นี้ ...

บทความและภาพในวารสาร "กัลยาณมิตร" สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมาย ห้ามนำไปตีพิมพ์ที่ใดโดยมิได้รับอนุญาตจากบรรณาธิการ ข้อเสนอและบทความโปรดส่งไปที่บรรณาธิการวารสารกัลยาณมิตร ๒๓/๒ หมู่ ๗ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐ โทรศัพท์. ๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ กองบรรณาธิการ ๑๗๘๔ ฝ่ายสมาชิก ๑๗๘๗ โทรสาร. ๕๒๔-๐๒๗๐
KALYANAMITRA MAGAZINE is a monthly magazine. All rights reserved by Kalyanamitra Magazine -- 1986. No Part of the magazine may be reproduced without written permission from Kalyanamitra Magazine. Please address all editorial, advertising and circulation inquiries to Kalyanamitra Magazine 23/2 Moo 7 Khlong Sam, Khlong Luang, Pathumthani 12120. Thailand. Tel.(+66-2) 524-0257 to 63 Ext. 1784, 1787 Fax : (+66-2) 524-0270
Internet Address URL : (1) http://www.kalyanamitra.org, (2) http://www.dhammakaya.th.org

เรื่องจากปก : กองบรรณาธิการ

บันทึกประวัติศาสตร์ สรรเสริญพระคุณ

"เพชร" ราชินีแห่งอัญมณีทั้งปวง ที่เลอค่าด้วยความแข็งแกร่งและประกายที่สดใสแวววาว แต่ในบรรดาเพชรนับร้อยนับพันดวง จะพบเพชรน้ำเอกก็เพียงหนึ่งเดียวเท่านั้น แต่ถึงกระนั้น สิ่งนี้ก็ยังไม่ยากเท่ากับโอกาสที่จะได้พบพานบุคคลผู้มีความสะอาดบริสุทธิ์ทั้งกาย วาจา ใจ ผู้ที่เป็นต้นบุญต้นแบบในการสร้างบารมี สามารถปิดนรก เปิดสวรรค์ และหนทางพระนิพพานให้กับเหล่าสรรพสัตว์ได้

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้เป็นเพชรน้ำเอกดวงหนึ่งของพระพุทธศาสนา ที่ล้ำเลอค่าด้วยคุณธรรมภายใน ตลอดจนคุณูปการมากมายที่มีให้กับพระศาสนาตราบชั่วอายุขัยของท่าน แต่กว่าจะกลายเป็นเพชรน้ำเอก ที่ผู้คนทั้งหลายให้การยกย่องและยอมรับได้นั้น ท่านต้องเคี่ยวกรำ ฝึกฝนตนเองตามพุทธวิธีอย่างจริงจังมาตลอดชีวิต ประดุจเพชรที่กลั่นตัวเองภายใต้ความร้อนและแรงกดดันใต้ผิวโลกนานนับหลายล้านปี

พระคุณยายมากล้นเกินพรรณนา

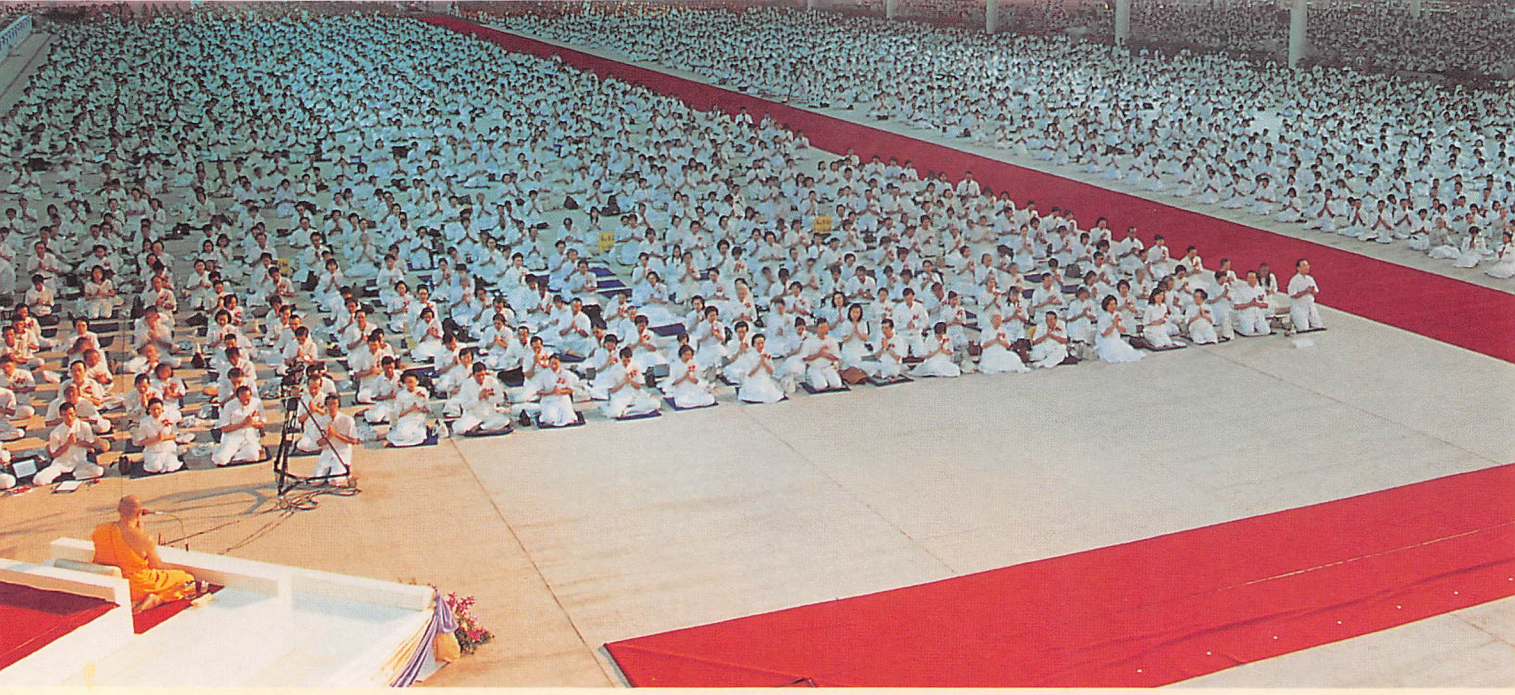
คุณยายอาจารย์ แม้ท่านจะเป็นเพียงลูกชาวนา ที่ไม่มีโอกาสได้เล่าเรียนเขียนอ่านใดๆ แต่ถึงกระนั้นด้วยปุพเพกตปุญญตาที่สั่งสมมาดีแล้ว ได้กระตุ้นเตือนจิตสำนึกให้ท่านคิดไปตามหาพ่อ เพื่อขอขมาโทษในสัมปรายภพ ซึ่งหากเป็นคนธรรมดาทั่วไปคงยากที่จะมีความคิดอย่างนี้

อันไม่มีประมาณของคุณยายอาจารย์

เกิดขึ้น และสิ่งนี้เองเป็นจุดพลิกผันชีวิตให้ท่านได้มีโอกาสศึกษาวิชชาธรรมกายของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จากหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ จนกระทั่งเกิดความซาบซึ้งในคุณอันไม่มีประมาณของพระพุทธศาสนา และด้วยแรงกตัญญูกตเวทิตาที่มีต่อครูบาอาจารย์ ท่านจึงขันอาสาที่จะสืบสานมโนปณิธานของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ในการที่จะฟื้นฟูพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง พร้อมทั้งแผ่ขยายวิชชาธรรมกายไปทั่วโลก

ด้วยเหตุนี้เอง คุณยายอาจารย์จึงได้ทุ่มเทแรงกาย แรงใจ ทำทุกอย่างทั้งงานหยาบและงานละเอียด เพื่อที่จะยังความปรารถนาของครูบาอาจารย์ให้สัมฤทธิผล ในวัย ๖๐ ปี ท่านได้รวบรวมหมู่คณะบุกเบิกทุ่งนาฟ้าโล่งสร้างวัด ควบคู่ไปกับการปลูกฝังคุณธรรมให้แก่ศิษย์อย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย จนบางครั้งคุณยายอาจารย์ถึงกับล้มป่วย แต่ด้วยความเข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว ทำให้ท่านสามารถฟันฝ่าอุปสรรคทั้งหลายทั้งปวง จนกระทั่งสามารถสร้างวัดพระธรรมกายให้เจริญงอกงามตราบเท่าทุกวันนี้ และด้วยคุณความดีที่ท่านได้สั่งสมมาตลอดชีวิตนี่เอง ส่งผลให้ท่านสามารถเปลี่ยนสถานะจากลูกชาวนาธรรมดาสามัญ กลับกลายเป็น “มหาปูชนียาจารย์ผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย” ที่มีลูกศิษย์ลูกหาให้ความเลื่อมใสศรัทธาอยู่ทั่วโลกนับล้านคน

ดังนั้น พระคุณของคุณยายอาจารย์จึงมากล้น เกินกว่าจะสรรหาถ้อยคำใดๆ มาพรรณนาได้หมดสิ้น ดุจดั่งดวงดาราทั่วอนันตจักรวาล ที่ไม่อาจกล่าวขานคุณของท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ไพศาลได้หมดสิ้น เพราะเพียงแค่การทำหน้าที่ของครูผู้สืบสายธรรม นำวิชชาธรรมกายให้เป็นที่พึ่งที่ระลึกแก่ชาวโลก ให้มนุษยชาติได้รู้จักกับแหล่งแห่งความสุขภายใน อันเป็นหนทางนำไปสู่การหลุดพ้นจากห้วงวัฏสงสาร พระคุณของท่านเพียงเท่านี้ก็มิอาจที่จะตอบแทนได้หมดแล้ว ยังไม่นับรวมถึงพระคุณที่ท่านได้สร้างวัดพระธรรมกาย และติดตามช่วยเหลือลูกหลานให้ได้มีโอกาสมาสร้างบารมีร่วมกัน ฯลฯ ดังนั้น คุณยายอาจารย์จึงเป็นทุกสิ่งในชีวิตการสร้างบารมีของพวกเราทุกคน สมดังคำกล่าวของพระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) ที่ได้เคยกล่าวไว้สั้นๆ แต่มีความหมายที่ลึกซึ้งกินใจว่า "ถ้าไม่มียาย ก็ไม่มีหลวงพ่อ ไม่มีวัดพระธรรมกาย ไม่มีพวกเราที่สร้างความดีอย่างมีความสุขจนทุกวันนี้"

ประวัติศาสตร์การแสดงธรรมที่โลกต้องจารึก

หลังจากการละสังขารของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เมื่อวันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓ พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ได้ดำริให้มีการจัดงานสวดพระอภิธรรมบำเพ็ญกุศล และได้เปิดโอกาสให้พระภิกษุและสามเณรแสดงพระธรรมเทศนาเกี่ยวกับคุณธรรมของคุณยายเป็นประจำทุกค่ำคืนตลอดระยะเวลาปีกว่าที่ผ่านมา ซึ่งถือเป็นประวัติศาสตร์แห่งการแสดงพระธรรมเทศนาครั้งยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนาเลยทีเดียว

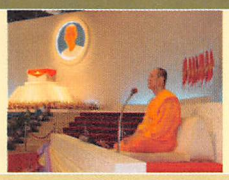
เหตุที่กล่าวเช่นนี้ก็เพราะ ยังไม่เคยปรากฏว่ามีการแสดงพระธรรมเทศนาในงานสวดพระอภิธรรมบำเพ็ญกุศลของบุคคลสำคัญท่านใด ที่จะต่อเนื่องยาวนานเป็นเวลาแรมปี และที่สำคัญที่สุด เป็นการแสดงธรรมเพื่อกล่าวสรรเสริญคุณงามความดีของบุคคลผู้วายชนม์ ซึ่งยากยิ่งที่จะหาบุคคลผู้มีคุณธรรมมากพอให้สามารถกล่าวสรรเสริญคุณในแง่มุมต่างๆ ได้เป็นระยะเวลายาวนานดังเช่นที่ผ่านมา

อีกทั้งจะหาบุคคลผู้ล่วงลับใดที่จะมีเหล่าศิษยานุศิษย์ที่เป็นบรรพชิตแสดงธรรมเป็นจำนวนมากมายได้ถึงเพียงนี้ แต่สิ่งที่ยากยิ่งทั้งหมดนี้กลับรวมอยู่ในบุคคลผู้เป็นเพชรน้ำเอกอย่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง อย่างน่าอัศจรรย์ยิ่ง

และต่อไปนี้คือบันทึกประวัติศาสตร์หน้าสำคัญของการแสดงพระธรรมเทศนาสรรเสริญพระคุณของคุณยายอาจารย์ ในรอบระยะเวลาปีกว่าที่ผ่านมา ซึ่งกองบรรณาธิการได้รวบรวมรายชื่อของพระภิกษุสามเณร ภาพถ่าย และหัวข้อการแสดงธรรมของทุกรูปรวมกันไว้ในที่นี้ ตลอดจนเนื้อหาที่น่าสนใจบางส่วนของการแสดงพระธรรมเทศนา เพื่อบันทึกเป็นหลักฐานสำคัญหน้าหนึ่งของประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ที่จะได้รับการกล่าวขานไปอีกยาวนานนับพันปี...

คำสอนสั่งครั้งสุดท้ายของคุณยาย

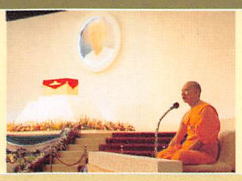
๑

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันอาทิตย์ที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณธรรมอันยอดยิ่งของคุณยายอาจารย์

๒

พระวิษณุ ปณฺณาทีโป
วันจันทร์ที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์เป็นปูชนียาจารย์ที่ควรแก่การเคารพบูชา

๓

พระปลัดสุธรรม สุธมฺโม
วันอังคารที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์เปรียบประดุจพระเจดีย์ใหญ่

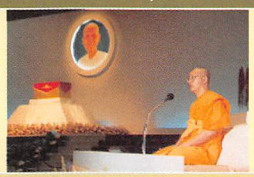
๔

พระณรงค์ ทนฺตจิตฺโต
วันพุธที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

ทั่วทั้งภพสาม ยากจักมีใครกล้าหาญประกาศปณิธานเช่นคุณยาย

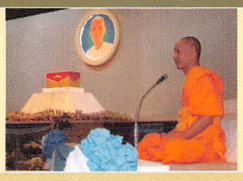
๕

พระไพบูลย์ ธมฺมวิปุโล
วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คำสอนของครูบาอาจารย์

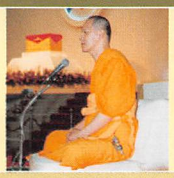
๖

พระสันทัด รวิวณฺโณ
วันศุกร์ที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่คุณยายมอบไว้

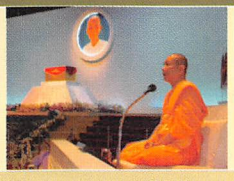
๗

พระอารักษ์ ฌาณารกฺโข
วันเสาร์ที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายสร้างวัด สร้างพระ สร้างหมู่คณะให้สร้างบารมี

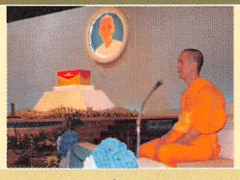
๘

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

ขั้นตอนหล่อหลอมลูกศิษย์ของคุณยายอาจารย์

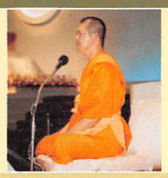
๙

พระมหาประพัฒน์ จิรวโส
วันจันทร์ที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

ความยอดเยี่ยมทั้งปวงที่คุณยายอาจารย์ได้สร้างไว้ ณ วัดพระธรรมกาย

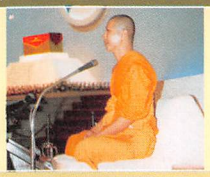
๑๐

พระนพดล สิริวโส
วันอังคารที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

หลัก ๙ ประการในการสรรเสริญพระคุณของคุณยายอาจารย์

๑๑

พระมหาวีระชัย วีรชโย
วันพุธที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

สัจจะบารมีของคุณยายอาจารย์

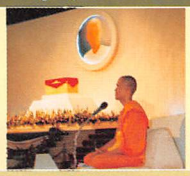
๑๒

พระมหาธรรมสถิต ธมฺมจิโต
วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

สุดยอดของศิษย์ สุดยอดของครู ประมวลรวมอยู่ที่คุณยายอาจารย์

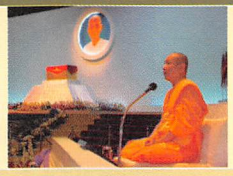
๑๓

พระมหาสุธรรม สุรโต (ป.ธ.๙)
วันศุกร์ที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์ ยอดแห่งมหาอุบาสิกาผู้มีอัจฉริยภาพ

๑๔

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันเสาร์ที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓

พระอภิธรรมกับวิชชาธรรมกายและคุณยายอาจารย์

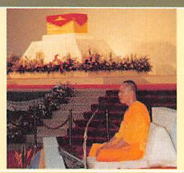
๑๕

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สิ่งที่คุณยายพร่ำสอน

๑๖

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
วันจันทร์ที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สมุดบันทึกที่ทรงคุณค่า บนรถสามล้อสีแดง ตอนที่ ๑

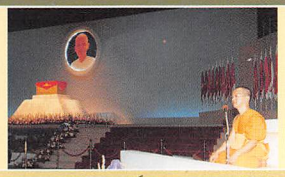
๑๗

พระประดิษฐ์ อริญฺชโย
วันอังคารที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

มหาสมุทรสุดยิ่งใหญ่ แต่มิอาจเทียบได้กับคุณยายอาจารย์

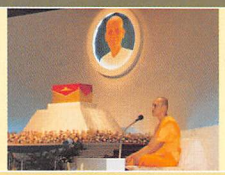
๑๘

พระสมุห์อำนวยศักดิ์ มุนิสกฺโก
วันพุธที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

กัลยาณมิตรเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์ คุณยายเป็นที่สุดของกัลยาณมิตร

๑๙

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
วันพฤหัสบดีที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์ผู้ฉลาดในเหตุ ฉลาดในผล

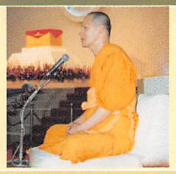
๒๐

พระวิษณุ ปณฺณาทีโป
วันศุกร์ที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ชัยชนะของคุณยาย

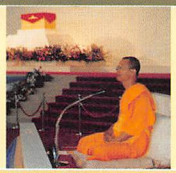
๒๑

พระอารักษ์ ฌาณารกฺโข
วันเสาร์ที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คำประกาศพระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยาย คือฝึกตัวให้เป็นเช่นคุณยาย

๒๒

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ. ๙)
วันอาทิตย์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

พระหลานคุณยาย

๒๓

พระสมศักดิ์ จนฺทสีโล
วันจันทร์ที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สิ่งที่คุณยายอาจารย์รักมากที่สุดในชีวิต

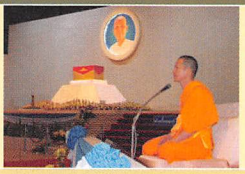
๒๔

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺโญ
วันอังคารที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

วัดพระธรรมกาย ผลงานชั้นเยี่ยมของคุณยายอาจารย์

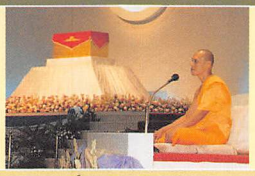
๒๕

พระสุทธิชัย สุทฺธิชโย
วันพุธที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ใครอยากได้บุญอย่างยาย ก็ต้องทำให้ได้อย่างยาย

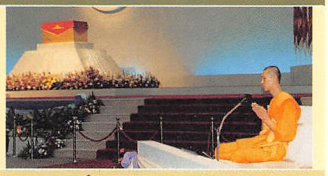
๒๖

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

แม้เพียง ๕ มงคลแรก บารมีของคุณยายยังมากมายถึงเพียงนี้

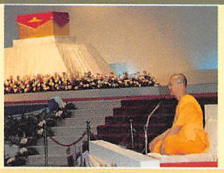
๒๗

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันศุกร์ที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ความขยันและความประหยัด ของคุณยายอาจารย์

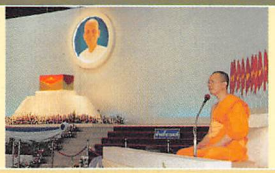
๒๘

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ. ๙)
วันเสาร์ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

วัตรปฏิบัติแห่งมราวาสธรรม ที่ส่องฉายจากคุณยายอาจารย์

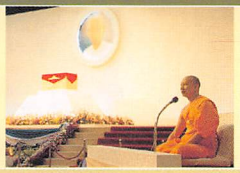
๒๙

พระสมชาย จานวุฑฺโฒ
วันอาทิตย์ที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สรุปเหตุการณ์สำคัญในช่วงชีวิตของคุณยาย

๓๐

พระวิษณุ ปณฺณาทีโป
วันจันทร์ที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ความเมตตาของคุณยายต่อเด็กวัดคนใหม่

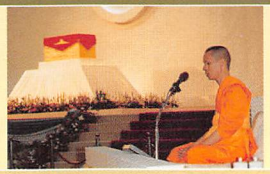
๓๑

พระถวัลย์ศักดิ์ ยติสกฺโก
วันอังคารที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ญาณทัสนะที่บริสุทธิ์ยิ่งกว่าใคร เพราะคุณยายรักความสะอาดยิ่งนัก

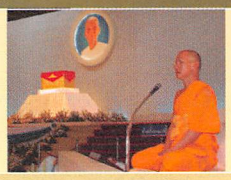
๓๒

พระมหาสมเกียรติ วรยโส (ป.ธ.๙)
วันพุธที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ประกายที่ฉายจากดวงตาของคุณยายอาจารย์

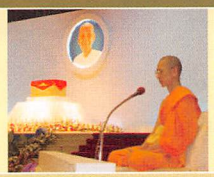
๓๓

พระสุรัตน์ อคฺครตโน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์และการปกครองหมู่คณะในยุคบุกเบิกสร้างวัด ตอนที่ ๑

๓๔

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันศุกร์ที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

อานุภาพบุญของคุณยายอาจารย์

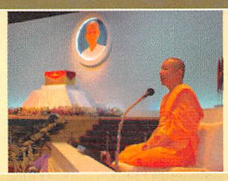
๓๕

พระปรเมษฐ์ ปรมสุจฺโจ
วันเสาร์ที่ ๒๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

วิธีคิดของผู้มีบารมีแก่กล้าเช่นคุณยายอาจารย์

๓๖

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ปัจจุบันธรรมของคุณยายอาจารย์

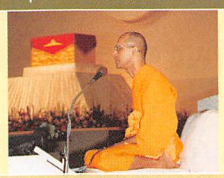
๓๗

พระสมศักดิ์ ปิยสีโล
วันจันทร์ที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ใจที่จดจ่อกับการสร้างบุญบารมีของคุณยายอาจารย์

๓๘

พระมหามนตรี จริตมนฺโต
วันอังคารที่ ๒๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายผู้สร้างวัดให้เป็นวัด สร้างพระให้เป็นพระ สร้างคนให้เป็นคนดี

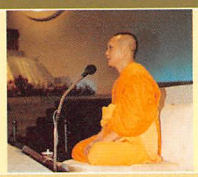
๓๙

พระนิรันดร์ สุวีโร
วันพุธที่ ๒๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์ผู้ยังโลกให้สว่างทั้งกลางวันและกลางคืน

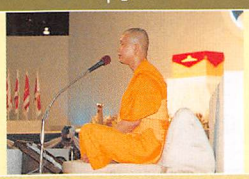
๔๐

พระอุดม ยติสุสโร
วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์ทุ่มเทกำลังให้กับกิจกรรมงานบุญอย่างเต็มที่

๔๑

พระมหาสุพจน์ สุวโจ
วันศุกร์ที่ ๒๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ความรู้แจ้งของคุณยายอาจารย์กับความรู้จริงของไอน์สไตน์

๔๒

พระมหามนต์ชัย มนฺตาคโม
วันเสาร์ที่ ๒๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์และการปกครองหมู่คณะในยุคบุกเบิกสร้างวัด ตอนที่ ๒

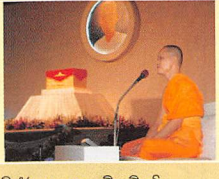
๔๓

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันอาทิตย์ที่ ๒๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

บุญฤทธิ์ของคุณยายอาจารย์

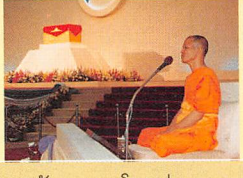
๔๔

พระพิพัฒนพร กิตฺติสุโภ
วันจันทร์ที่ ๓๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์ผู้เป็นยอดจอมแห่งนักสร้างบารมี

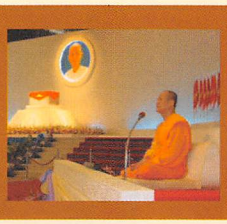
๔๕

พระมหาธงชัย สารชโย (ป.ธ.๙)
วันอังคารที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ความกตัญญูกตเวทีของคุณยาย

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)

การตอบแทนคุณพ่อแม่ของคุณยาย ตลอดชีวิตการสร้างบารมีตั้งแต่ต้น จนกระทั่งมาเป็นครูบาอาจารย์ให้กับพวกเรา ทำให้พวกเราได้อาศัยร่มธรรมของท่านทุกวันนี้ เป็นเพราะท่านได้สร้างบุญมามากจากแรงกตัญญูกตเวทีของท่าน โดยเฉพาะสิ่งที่ท่านต้องการอย่างยิ่งคือความปรารถนาที่จะพบพ่อ ผู้ล่วงลับให้ได้ เพื่อไปขอขมาท่าน นั่นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งพอคุณยายพบพ่อผู้ล่วงลับไปแล้วเท่านั้น คุณยายก็ได้ตอบแทนคุณพ่อของท่านอย่างเต็มความสามารถ ซึ่งยากจะหาใครในโลกนี้ทำได้ เนื่องจากคุณยาย บอกว่า พ่อของท่านต้องตกนรกเพราะกินเหล้าอยู่ทุกวัน วันละ ๕ สตางค์ แต่คุณยายก็อาศัยอำนาจบุญของพระธรรมกายในตัว ไปพาพ่อขึ้นมาจากนรก นั่นคือสิ่งที่คุณยายแสนจะภูมิใจ และคุณยายมักพูดเสมอๆ ว่า “ยายน่ะ เอาพ่อขึ้นมาจากนรก”

เพราะคุณยายทุ่มชีวิตแสวงหาวิธีแทนคุณของพ่อ ในที่สุดคุณธรรมข้อนี้ก็เป็นเหตุให้พาตัวคุณยาย มาถึงวิชชาธรรมกาย

ความกตัญญูกตเวทีของคุณยาย ทำให้คุณยายได้อริยปัญญา

เมื่อคุณยายแสดงความกตัญญูกตเวทีด้วยการช่วยพ่อให้พ้นนรกมาได้แล้วตลอดระยะเวลาที่อยู่กับพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำก็เหมือนกัน คุณยายท่านทำทุกอย่างเพื่อตอบแทนพระคุณของหลวงพ่อท่านที่สอนวิชชาธรรมกายให้ จนสามารถอาศัยวิชชาธรรมกายไปตอบแทนพระคุณของพ่อได้

พวกเรารู้กันเพียงแต่ว่า คุณยายกลัวหลวงพ่อจะดุว่า ไอ้ขี้ไต้ ทำให้อายพรรคพวกเพื่อนฝูงอะไรทำนองนั้น แต่ลึกๆ แล้ว ไม่ใช่ เหตุผลแท้จริงคือหลวงพ่อท่านสอนวิชชาธรรมกายให้คุณยายไปช่วยพ่อได้ เพราะฉะนั้น เมื่อถึงคราวพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำต้องการจะให้ไปทำอะไร บอกมาเถอะ คุณยายจะถวายชีวิตไปทำมาให้เพื่อเป็นการแสดงความกตัญญูกตเวที แล้วคุณยายก็รับคำสั่งด้วยการทุ่มชีวิตค้นวิชชาธรรมกาย ใช้วิชชาธรรมกายไปทำทุกสิ่ง ทุกอย่างตามที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำสั่งมา

คุณยายของเราเลิศด้วยปัญญา เพราะมาในเส้นทางกตัญญูกตเวทีเช่นนี้ เพราะลึกซึ้งขนาดนี้ตอนนั้นพอคุณยายบอกว่า พระสารีบุตรเลิศด้วยปัญญาเพราะมีความกตัญญู หลวงพ่อจึงตรองตามไม่ทัน

ก่อนที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำจะละโลก เมื่อลูกศิษย์ลูกหามาพร้อม หลวงพ่อท่านก็สั่งว่า “อย่าทิ้งวัดปากน้ำ ให้อยู่ที่นี่ รุ่นหลังกำลังมา แล้วก็ถ่ายทอดวิชชาให้ไม่อย่างนั้นวิชชาธรรมกายที่พ่อค้นมาจะสูญ” คุณยายตัดสินใจเลย เราจะไม่ไปไหน จะอยู่ที่วัดปากน้ำ

หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านมีมโนปณิธานของท่านว่าจะต้องเอาวิชชาธรรมกายไปทั่วโลกให้ได้ ผู้ที่ทำวิชชาอยู่กับท่านรู้กันหมด เพราะฉะนั้น คุณยายจึงตั้งใจจะสานมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำให้สำเร็จให้ได้

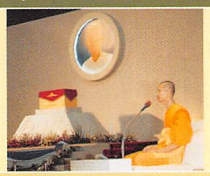
เมื่อท่านตั้งปณิธานที่จะสานงานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำให้สำเร็จ ทั้งๆ ที่เป็นแค่แม่ชีคนหนึ่ง หนังสือหนังหาก็อ่านไม่ออก เงินทองก็ไม่มีที่ไหนๆ ก็ไม่เคยไป อยู่แต่วัดปากน้ำ แต่ต้องเอาวิชชาธรรมกายไปทั่วโลกให้ได้ ท่านก็ปักหลักอยู่ที่วัดปากน้ำ หลวงพ่อถามคุณยายอีกว่า “แล้วยายทำอย่างไร ยายไม่รู้หนังสือ”

คุณยายตอบว่า “ก็นั่งเข้าที่สุดชีวิตไปตามพวกคุณมานั่นแหละ” ไม่ว่าจะตามคน ตามลูกศิษย์มาประพฤติปฏิบัติธรรม คุณยายไม่ออกเดินตาม ท่านนั่งเข้ากลางของกลางไปตาม ต้องไปค้นวิชชาละเอียดๆ ไปตามมาให้ได้ เพราะจะเอาแต่กายเนื้อกายเดียวจะได้อย่างไร ต้องตามละเอียดด้วย เมื่อได้มาแล้วค่อยเอากายหยาบของคนรุ่นหลังที่มา ไปเดินตามคนมาให้คุณยายอีกทอดหนึ่ง คุณยายจึงต้องตามละเอียด และตามหยาบด้วยธรรมกายของท่าน

พอมาเจอรุ่นหลวงพ่อ คุณยายสั่ง *“คุณไปตามมาให้หมดทุกมหาวิทยาลัยนะ”* นี่คือคุณยาย...

วิถีแห่งมงคลชีวิตที่ ๖ - ๑๐ ของคุณยายอาจารย์

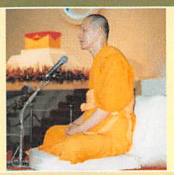
๔๖

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันพุธที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ภูมิหลังของการขยายตัวครั้งสำคัญๆ ของวัดพระธรรมกาย

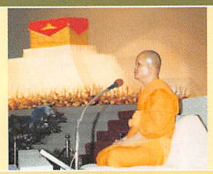
๔๗

พระอารักษ์ ญาณารกฺโข
วันพฤหัสบดีที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

สมุดบันทึกที่ทรงคุณค่า บนรถสามล้อสีแดง ตอนที่ ๒

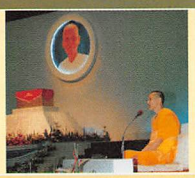
๔๘

พระประดิษฐ์ อริยฺปโย
วันศุกร์ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ศิษย์ดั่งสกุณา ได้อาศัยใต้บารมี

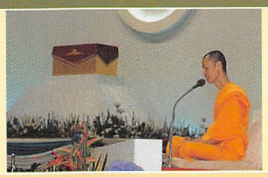
๔๙

พระปรเมษฐ์ ปรมสจฺโจ
วันเสาร์ที่ ๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ทุกคำสอนของคุณยาย ล้วนเป็นปฏิปทาที่ท่านสั่งสม

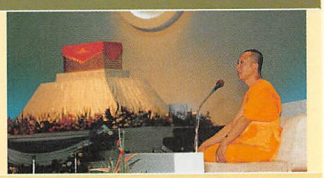
๕๐

พระอนุชา อคฺคจิตฺโต
วันจันทร์ที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

มรดกธรรมของคุณยายอาจารย์

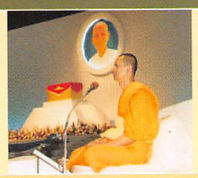
๕๑

พระสถาพร ญาณวิชฺโช
วันอังคารที่ ๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายสอนว่า "เราเกิดมาเพื่อสร้างบารมี"

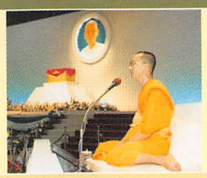
๕๒

พระภานุมาศ ภาณุปาโณ
วันพุธที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

คำพูดของคุณยาย เป็นสุดยอดของคำพูด

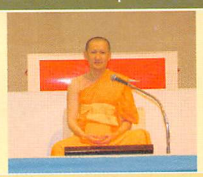
๕๓

พระมหาเฉลิม ปณฺณาภรโณ
วันพฤหัสบดีที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์ ที่ระลึกของศิษยานุศิษย์

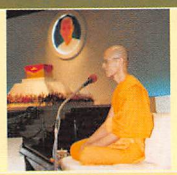
๕๔

พระบัญฑิต วรปญฺโญ
วันศุกร์ที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

กัลยาณมิตรธรรมของคุณยายอาจารย์

๕๕

พระมหาสมพรณ์ ธมฺมิฏฺจเมธี (ป.ธ.๙)
วันเสาร์ที่ ๑๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์ ผู้เป็นบัณฑิตที่แท้

๕๖

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ
วันอาทิตย์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ยามใดที่มีความทุกข์ให้นึกถึงคุณยาย

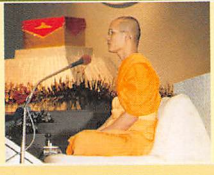
๕๗

พระชูชาติ ขนฺติวณฺโณ
วันจันทร์ที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ผู้มีธรรมะเป็นอาภรณ์

๕๘

พระมหาเสถียร สุวณฺณจิโต (ป.ธ.๙)
วันอังคารที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

บารมีสิบทัศของคุณยายอาจารย์

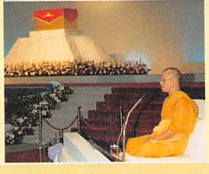
๕๙

พระสมคิด จิตฺตวโส
วันพุธที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

อยากได้บุญกับคุณยายมากๆ

๖๐

พระบุญธรรม ปุญฺญธมฺโม
วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

วุฒิธรรม ๔ (ธรรมะที่ทำให้เจริญก้าวหน้า)

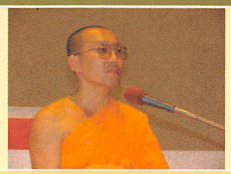
๖๑

พระมหาสมาน ธีรญาโณ (ป.ธ.๙)
วันศุกร์ที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

เบื้องหลังการเตรียมงานบำเพ็ญกุศลคุณยายอาจารย์

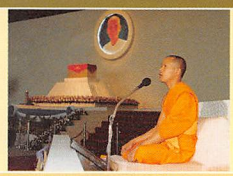
๖๒

พระวันชัย สุขวโส
วันเสาร์ที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ยอดกัลยาณมิตรของโลก

๖๓

พระมหาพรชัย วรชโย (ป.ธ.๙)
วันอาทิตย์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

บุคคลที่หาได้ยาก

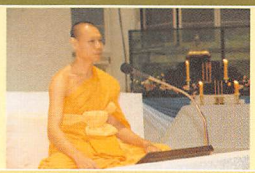
๖๔

พระสมนึก ฌานวโร
วันจันทร์ที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ผู้มีวรรณะผ่องใส

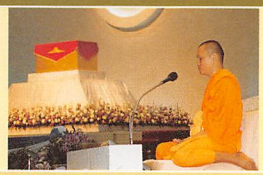
๖๕

พระขจรยศ ขนฺติสุโภ
วันอังคารที่ ๒๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ผู้เป็นยอดกตัญญู

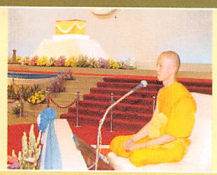
๖๖

พระมหาเพชรกล้า สิริมนฺโต (ป.ธ.๙)
วันพุธที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ต้นแบบของวัฒนธรรมในวัดพระธรรมกาย

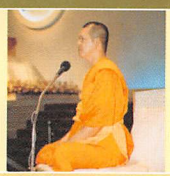
๖๗

พระมหาสุพล สุพโล (ป.ธ.๙)
วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

ผู้มีพระคุณอันยิ่งใหญ่

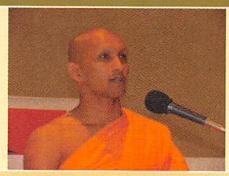
๖๘

พระนพดล สิริวโส
วันศุกร์ที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

สายเลือดธรรมข้นกว่าสายโลหิต

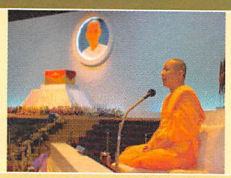
๖๙

พระมหาสามารถ ธมฺมตฺถสี (ป.ธ.๙)
วันเสาร์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

เบื้องต้นความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย

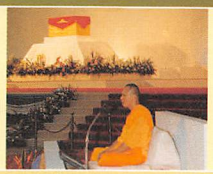
๗๐

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๒๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

อยู่แห่งไหน ใครๆ ก็รัก

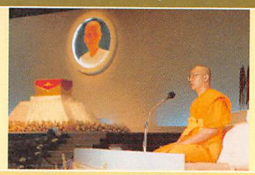
๗๑

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
วันจันทร์ที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

คำทำนายฝันของคุณยายอาจารย์กับความจริง ณ ปัจจุบัน

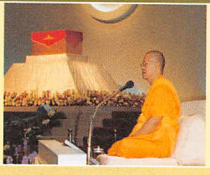
๗๒

พระไพบูลย์ ธมฺมวิปุโล
วันอังคารที่ ๒๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณธรรมของคุณยายดูได้จากศิษย์

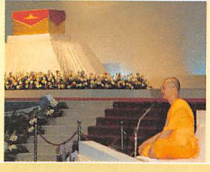
๗๓

พระสาธิต สมฺงฺคิโก
วันพุธที่ ๒๙ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

มหาบัณฑิตสตรีผู้มองการณ์ไกล

๗๔

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ.๙)
วันพฤหัสบดีที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายเป็นปูชนียบุคคล

๗๕

พระณรงค์ ทนฺตจิตฺโต
วันศุกร์ที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

มหารัตนอุบาสิกา มหาสมญานามของคุณยาย

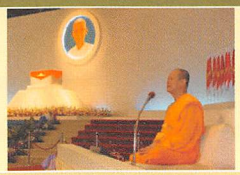
๗๖

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺโย
วันเสาร์ที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ความกตัญญูกตเวทีของคุณยายอาจารย์

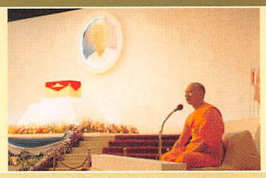
๗๗

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันอาทิตย์ที่ ๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายสันโดษ มักน้อย

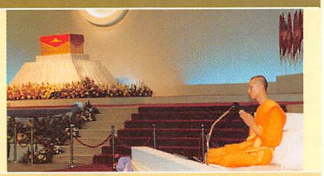
๗๘

พระวิษณุ ปญฺญาทีโป
วันจันทร์ที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

มงคลชีวิตที่ ๑๑-๑๔ ของคุณยายอาจารย์

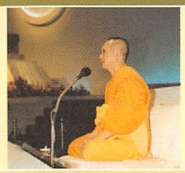
๗๙

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันอังคารที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายเป็นยิ่งกว่าบัณฑิต

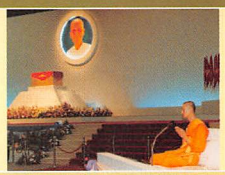
๘๐

พระอุดม ยติสฺสโร
วันพุธที่ ๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

วัดพระธรรมกาย มหาทานของคุณยาย

๘๑

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันพฤหัสบดีที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายเป็นผู้เลิศด้วยคุณวิเศษ

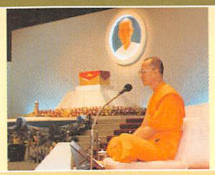
๘๒

พระสุรัตน์ อคฺครตโน
วันศุกร์ที่ ๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ผู้ต่อชีวิต

๘๓

พระบุญเธียร พุทฺธิธีโร
วันเสาร์ที่ ๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

การท่องเที่ยวของยาย กับการท่องเที่ยวของชาวโลก

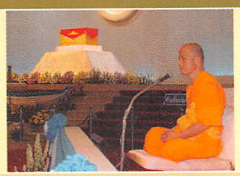
๘๔

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ
วันอาทิตย์ที่ ๑๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คำเตือนสติ

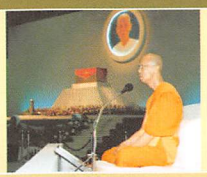
๘๕

พระมหาขจรศักดิ์ สตฺติปญฺโญ
วันจันทร์ที่ ๑๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คำสอนที่เหนือธรรมดา

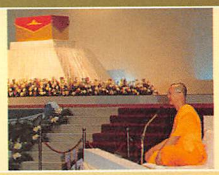
๘๖

พระวิชัย ปุญฺณธมฺโม
วันอังคารที่ ๑๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ใจของยายอยู่ในบุญ

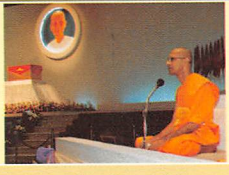
๘๗

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ.๙)
วันพุธที่ ๑๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ถอนหญ้าไป ระลึกชาติไป

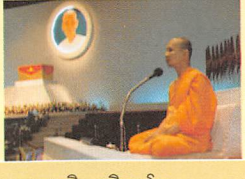
๘๘

พระมหามนตรี จริตมนฺโต
วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

วาจาศักดิ์สิทธิ์

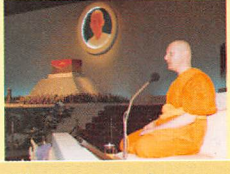
๘๙

พระสุรชาติ ฉวิวณฺโณ
วันศุกร์ที่ ๑๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คำพูดสั้นๆ แต่ความหมายจับใจ

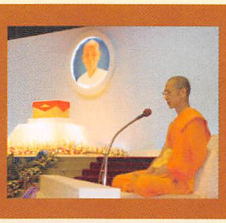
๙๐

พระนิโคลัส จานิสฺสโร
วันเสาร์ที่ ๑๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์และการปกครองหมู่คณะในยุคบุกเบิกสร้างวัด

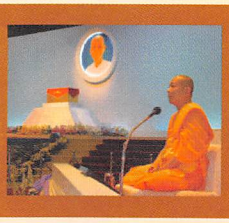
พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ

ตั้งแต่อยู่บ้านธรรมประสิทธิ์ ซึ่งตอนนั้นเรายังเป็นกลุ่มเล็กๆ คนที่เข้าบ้านธรรมประสิทธิ์มีจำนวนร้อย คุณยายได้ให้การต้อนรับรักษาศรัทธาทุกๆ คนที่ไปที่บ้านธรรมประสิทธิ์ ให้การต้อนรับด้วยกิริยาที่อ่อนน้อมถ่อมตน เมื่อหมู่คณะของพวกเรายายมาอยู่ที่คลองสาม อำเภอคลองหลวง ปทุมธานี โดยใช้ชื่อว่าศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม คนจากจำนวนร้อยเพิ่มเป็นจำนวนพันจากศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรมมาเป็นวัดพระธรรมกาย คนที่เข้าวัดก็เพิ่มจากจำนวนพันเป็นจำนวนหมื่น ซึ่งปัจจุบันคนเป็นเรือนแสน แต่ปฏิปทาของคุณยายก็ไม่เปลี่ยนแปลง คือยังมีความอ่อนน้อมถ่อมตน ให้การต้อนรับสาธุชนที่มาที่วัดนี้ด้วยความอบอุ่น ปฏิปทาอันนี้ของคุณยาย ท่านถือว่าทุกๆ คนที่มาที่วัด ถ้าเขายังมีศรัทธาอยู่ วัดเราก็อาศัยแรงศรัทธา ทำให้เราไม่ลำบากเรื่องอาหารขบฉัน...

คุณยายอาจารย์สร้างวัด สร้างพระ สร้างหมู่คณะให้สร้างบารมี

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ

หมู่คณะของเราเปรียบเหมือนเรือใหญ่ลำหนึ่ง มีพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยของเราเป็นกัปตันเรือ เป็นผู้ชี้เข็มทิศ มีคุณยายท่านเป็นหางเสือ คอยคัดเรือให้ถูกทิศ มีหลวงพ่อทัตตชีโวเหมือนกับใบเรือ เป็นกำลังของเรือ พวกเราเป็นพวกมือกรรเชียง เป็นไม้ เป็นมัด เป็นสกรูตัวเล็กๆ ประกอบกันขึ้นมาเป็นเรือ ลงไปในทะเลใหญ่มหาสมุทรใหญ่ ที่มีคนมากมายมหาศาลลอยคออยู่ท่ามกลางฉลามร้าย ก็น้ำว่ายไป ก็มองไม่เห็นฝั่ง เราก็ช่วยกันดึงขึ้นมาบนเรือลำนี้ จากไม่กี่สิบชีวิตก็มาเป็นร้อยชีวิต มาเป็นพันชีวิต เป็นหมื่น เป็นแสนชีวิต เรือของเราขยายไปเรื่อยๆ แล้วคนที่ขึ้นมาแล้ว หลังจากรักษาบาดแผลได้อาหารได้น้ำ มีเรี่ยวมีแรงแล้วก็มาช่วยกันกรรเชียงเรือกันต่อไป ดังเช่นพวกเราที่นั่งกันอยู่ในที่นี้

นี่คือความอัศจรรย์ของคุณยาย ผู้หญิงคนหนึ่งที่ ก ไก่ ข ไข่ ก็ไม่รู้ แต่วางรากฐานทุกอย่างของการสร้างวัดพระธรรมกาย ท่านจึงเป็นบุคคลที่น่าอัศจรรย์อย่างยิ่ง...

กุฏิหลังน้อยของบัณฑิตที่แท้

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ

ความหมายของคำว่าอยู่แต่กุฏิน้อยหลังเล็กๆ เป็นการบ่งบอกถึงชีวิตของคุณยายว่าวิถีชีวิตของคุณยายนั้นสมถะและสันโดษ สิ่งที่ฟุ้งเฟ้อ สิ่งฟุ่มเฟือยสำหรับคุณยายแล้วไม่มีเลย หลวงพี่มีโอกาสได้อยู่กับคุณยาย ได้รู้จักคุณยาย ได้อยู่ใกล้ชิดคุณยายมาตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๑๐ หลวงพี่ไม่เห็นความฟุ้งเฟ้อและฟุ่มเฟือยที่เกิดขึ้นจากความต้องการของคุณยายเลย ไม่มีส่วนเกินที่รกรุงรัง คุณยายไม่มีส่วนเกินที่จะต้องไปปรับชีวิตของคุณยายทุ่มให้กับการปฏิบัติธรรมเท่านั้น...

กุฏิหลังน้อยของบัณฑิตที่แท้

๙๑

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ
วันอาทิตย์ที่ ๑๗ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

กว่าจะรู้ซึ้งถึงคำสอนของคุณยาย

๙๒

พระสมศักดิ์ ปิยสีโล
วันจันทร์ที่ ๑๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ต้นแบบต้นบุญของการบำเพ็ญเนกขัมมบารมี

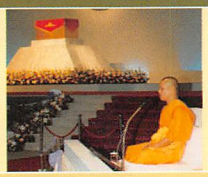
๙๓

พระนิรันดร์ สุวีโร
วันอังคารที่ ๑๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

พระของยาย

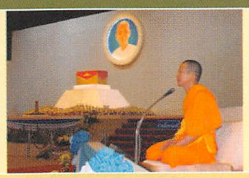
๙๔

พระบุญธรรม ปุณฺณธมฺโม
วันพุธที่ ๒๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ศิษย์เอกของคุณยายอาจารย์

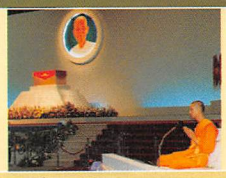
๙๕

พระสุทธิชัย สุทฺธิชโย
วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

มหาทานบารมีของคุณยายอาจารย์

๙๖

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันศุกร์ที่ ๒๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

องค์คุณ ๕ แห่งดวงจันทร์

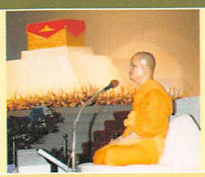
๙๗

พระอารักษ์ ญาณารกฺโข
วันเสาร์ที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สมุดบันทึกที่ทรงคุณค่า บนรถสามล้อสีแดง ตอนที่ ๓

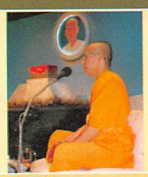
๙๘

พระประดิษฐ์ อริญฺชโย
วันอาทิตย์ที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

ผู้มีความรับผิดชอบต่อธาตุธรรม

๙๙

พระสมชาย สุคนฺโธ
วันจันทร์ที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอยากให้ทุกคนเข้าถึงธรรมกาย

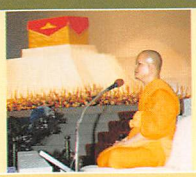
๑๐๐

พระทวีศักดิ์ ธมฺมสรโณ
วันอังคารที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สมุดบันทึกที่ทรงคุณค่า บนรถสามล้อสีแดง ตอนที่ ๔

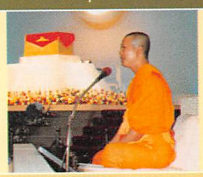
๑๐๑

พระประดิษฐ์ อริญฺชโย
วันพุธที่ ๒๗ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

หากอยากเป็นเช่นคุณยาย ต้องทำอย่างคุณยาย

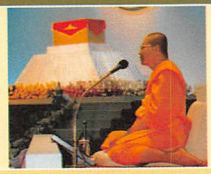
๑๐๒

พระชัยยันต์ คุณชโย
วันพฤหัสบดีที่ ๒๘ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

สัปปุริสธรรม ธรรมที่ทำให้เป็นผู้สงบ

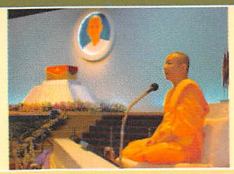
๑๐๓

พระมหาบุญชัย จารุทตฺโต
วันศุกร์ที่ ๒๙ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

บุคคลล่วงทุกข์ได้ด้วยความเพียร

๑๐๔

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันเสาร์ที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายอาจารย์และการปกครองหมู่คณะ ในยุคบุกเบิกสร้างวัด ตอนที่ ๓

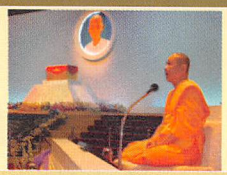
๑๐๕

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันอาทิตย์ที่ ๓๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๓

คุณยายตามหมู่คณะมาสร้างบารมีได้อย่างไร

๑๐๖

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันจันทร์ที่ ๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

คำอธิษฐานของคุณยาย

๑๐๗

พระสมชาย สุคนฺโธ
วันอังคารที่ ๒ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

ฤทธิ์จากความรับผิดชอบ -ปัญญาเยี่ยมยอดจากความกตัญญู

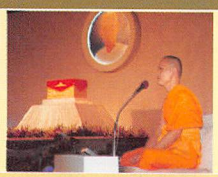
๑๐๘

พระอารักษ์ ฌาณารกฺโข
วันพุธที่ ๓ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

อู่แห่งทะเลบุญ

๑๐๙

พระพิพัฒนพร กิตฺติสุโภ
วันศุกร์ที่ ๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความอ่อนน้อมช่วยชีวิต

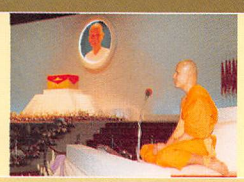
๑๑๐

พระสมุห์อำนวยศักดิ์ มุนิสกฺโก
วันเสาร์ที่ ๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔

แม้อยู่ต่างแดน

๑๑๑

พระมหาบุญชู อริยธมฺโม
วันจันทร์ที่ ๘ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

ดวงจันทร์ในดวงใจ

๑๑๒

พระครูสังฆรักษ์สมเกียรติ วรวโส
วันอังคารที่ ๙ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

วิธีบูชาธรรมคุณยายอาจารย์

๑๑๓

พระสุรัตน์ อคฺครตโน
วันพุธที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายอ่านคนออก/ขุมทรัพย์ ๘ ประการ

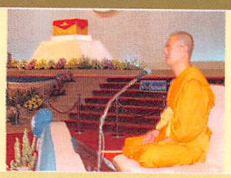
๑๑๔

พระประดิษฐ์ อริญฺชโย
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

วุฒิธรรม ๔ ของคุณยายอาจารย์

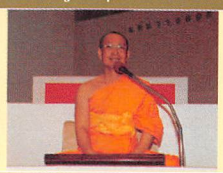
๑๑๕

พระมหาศรชัย สุภชโย
วันศุกร์ที่ ๑๒ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

มหารัตนอุบาสิกา มงคลนามอันควรคู่แก่คุณยายอาจารย์

๑๑๖

พระสมศักดิ์ จนฺทสีโล
วันเสาร์ที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

พลังอันยิ่งใหญ่ของมหารัตนอุบาสิกา

๑๑๗

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๑๔ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายอาจารย์และการปกครองหมู่คณะในยุคบุกเบิกสร้างวัด ตอนที่ ๔

๑๑๘

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันจันทร์ที่ ๑๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายเป็นอู่แห่งทะเลบุญ

๑๑๙

พระสมพร ฉนฺทวโร
วันอังคารที่ ๑๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายคือบุพการีของศิษยานุศิษย์

๑๒๐

พระกิตติชัย รณญฺชโย
วันพุธที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๑ ผู้ทรงอานุภาพ

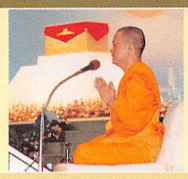
พระชัยยันต์ คุณชโย
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๒ พิจารณาตน พิจารณาธรรม

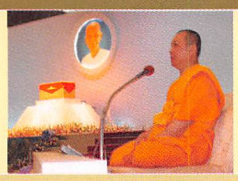
พระไมตรี มิตฺตานนฺโท
วันศุกร์ที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๓ สังคหวัตถุของคุณยายอาจารย์

พระปรัชญา โสตฺถิชณฺโณ
วันเสาร์ที่ ๒๐ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๔ คารวะ ๖ ของคุณยายอาจารย์

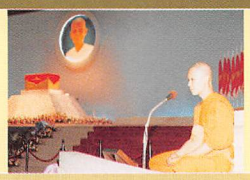
พระมหาสมบุญ สมฺมาปุณฺโณ
วันอาทิตย์ที่ ๒๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๕ พระยายอย่าสึกนะ

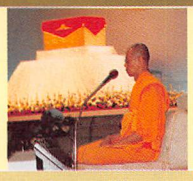
พระกุศล สุภเนตฺโต
วันจันทร์ที่ ๒๒ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๖ ศรัทธา กำลังใจ สัมมาทิฏฐิ

พระคชานนท์ ภทฺทปณฺโณ
วันอังคารที่ ๒๓ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๗ ใช้ผู้มีบุญมากกว่า เป็นบาป

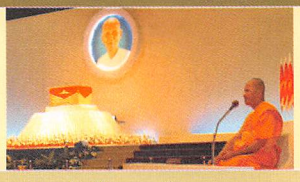
พระอยุทธ์ ธมฺมธีโร
วันพุธที่ ๒๔ มกราคม พ.ศ๒๕๔๔

๑๒๘ รอยทางแห่งชีวิต

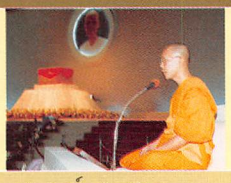
พระผจญ เถรธมฺโม
วันพฤหัสบดีที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๒๙ ต้นบุญต้นแบบ

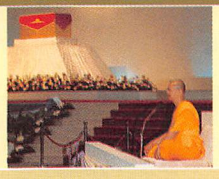
พระธวัชชัย ธชชโย
วันศุกร์ที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๓๐ ศิษย์มีครู

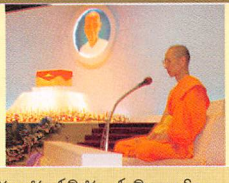
พระชัยสิทธิ์ อริยวโส
วันเสาร์ที่ ๒๗ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๓๑ ถ้อยคำเพชร ถ้อยคำพลอย

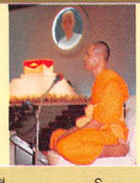
พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ.๙)
วันอาทิตย์ที่ ๒๘ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๓๒ เคารพในการต้อนรับปฏิสันถาร

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันจันทร์ที่ ๒๙ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๓๓ ต้นแบบแห่งความดี

พระทวี พุรหฺมเทโว
วันอังคารที่ ๓๐ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

๑๓๔ คำสอนของครูบาอาจารย์

พระชัชวาลย์ ปโมทิโต
วันพุธที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔

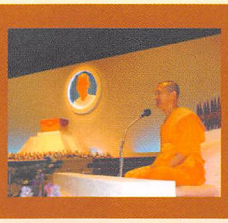
๑๓๕ มหาวีรสตรีผู้กล้า มหารัตนอุบาสิกาผู้ทรงธรรม

พระสุพลิษฐ์ จนฺทาโภ
วันพฤหัสบดีที่ ๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

คำประกาศพระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยาย คือฝึกตัวให้เป็นเช่นคุณยาย

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ.๙)

หลวงพี่จำคำของพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยของเราได้คำหนึ่ง ท่านบอกว่าในชีวิตของท่านนั้น ท่านดีใจที่สุดอยู่ ๒ เรื่อง

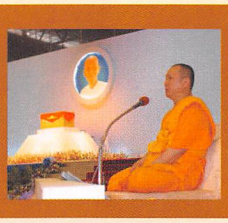
เรื่องที่ ๑ ท่านดีใจที่ได้พบวิชชาธรรมกาย

เรื่องที่ ๒ ท่านดีใจที่ได้พบคุณยาย

ขนาดหลวงพ่อธัมมชโยท่านมีปัญญาลึกซึ้งขนาดนั้น ท่านสรุป การประกาศคุณความดีของคุณยายไว้ชัดเลย ดีใจที่สุด ๒ เรื่องนี้ ฉะนั้นหลวงพี่ว่าเราทุกคนที่เป็นลูกหลาน เป็นลูกศิษย์ลูกหาของคุณยายนั้นย่อมจะดีใจอย่างยิ่ง แล้วรู้เลยว่าหากไม่เจอคุณยาย ไม่รู้ว่าเราจะไปไหน ไม่รู้ว่าเราจะเป็นอย่างไร ไม่รู้ว่าจะตกกระกำลำบากแค่ไหน อาชีพฐานะคงไม่เป็นไร แต่จิตวิญญาณของเรานั้น คงไม่เป็นอย่างนี้แน่ๆ...

เมตตานำมาซึ่งความเจริญ

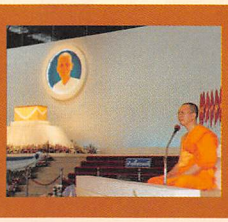
พระมหาสมบุญ สมฺมาปุญฺโญ

คุณยายเป็นที่รักเคารพบูชาของพวกเรา เราเรียกคุณยายก็จริง แต่เราก็เคารพนับถือท่านประดุจครูบาอาจารย์ ประดุจบิดามารดาของเราทีเดียว เมื่อคุณยายเป็นอย่างนั้น คุณยายก็อยู่ในฐานะเปรียบประดุจพระพรหม พระอรหันต์ของพวกเรา ตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าบิดามารดาเปรียบประดุจพรหมหรือพระอรหันต์ของลูกๆ พวกเราลูกหลานคุณยายได้รับความเมตตาจากคุณยายในหลายสถานะ หลายๆ เหตุการณ์จะเห็นว่าความเมตตาของคุณยายนั้นไม่มีที่สิ้นสุดทีเดียว...

วัตรปฏิบัติแห่งฆราวาสธรรม ที่ส่องฉายจากคุณยายอาจารย์

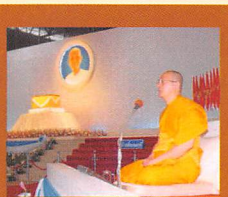
พระสมชาย ฐานวุฑฺโฒ

คุณยายของพวกเราท่านมีพระนิพพานเป็นอารมณ์ เพราะเหตุนี้ทำให้ท่านฝึกตัวเองได้อย่างดีเยี่ยม ธรรมะเชี่ยวชาญตลอด เพราะว่าสิ่งที่จะเป็นตะกอนของใจ คอยเหนี่ยวรั้งใจไว้นั้นไม่มี ใจก็บริสุทธิ์สะอาด แล้วก็พุ่งตรงต่อหนทางพระนิพพานอย่างเดียว เพราะฉะนั้นพวกเราเองกัลยาณมิตรลูกหลานคุณยายทุกคน เราดูคุณยายอาจารย์เป็นแบบอย่างแล้ว ขอให้ตั้งใจฝึกตัวเองไป ให้มีคุณธรรมโดยเฉพาะสัจจะ ทมะ ขันติ จาคะ ๔ ประการนี้ ถ้าเราฝึกได้แล้ว ประการแรกแน่ๆ เลย คือเราจะเป็นผู้ที่เมื่อละจากโลกนี้ไปสู่โลกหน้าจะเป็นผู้ที่ไม่เศร้าโศก ตัวเราเองจะเจริญ ด้วยคุณธรรมยิ่งๆ ขึ้นไป มีความแตกฉานเชี่ยวชาญในวิชชาธรรมกายเหมือนอย่างคุณยายของเรา...

ทั่วทั้งภพสาม ยากจักมีใครกล้าหาญ ประกาศปณิธานเช่นคุณยาย

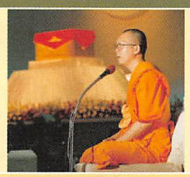
พระไพบูลย์ ธมฺมวิปุโล

ตลอดทั้งภพ ๓ นี้ ในระยะเวลาอันยาวนานจะมีผู้ตั้งความปรารถนาที่จะปราบมารให้สิ้นเชื้อไม่เหลือเศษและเข้าพระนิพพานเป็นคนสุดท้ายนี้จะมีสักกี่คน บุคคลหนึ่งในนั้นอันหาได้ยาก ท่านประดิษฐานอยู่ในเรือนทองข้างหน้าพวกเราทั้งหลาย ร่างเล็กๆ ของคุณยายที่เก็บดวงใจอันยิ่งใหญ่ไว้นี้ก็เป็นเสมือนเมล็ดโพธิ์เมล็ดนิดเดียว แต่ได้เก็บความยิ่งใหญ่ไว้ภายในเมล็ดโพธิ์นั้นอย่างเต็มเปี่ยม...

ปัจจัยแห่งความเจริญก้าวหน้าของชีวิต ๒ ประการ

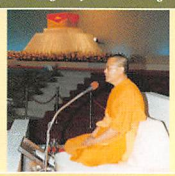
๑๓๖

พระสมชาย จานวุฑฺโฒ
วันศุกร์ที่ ๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ความเคารพ อดทน และมีวินัย ทำให้คุณยายเป็นผู้มีคุณธรรมสูงสุด

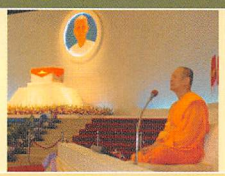
๑๓๗

พระสังสิทธิ์ สิทฺธาวุฑฺโฒ
วันเสาร์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายอาจารย์กับหลักการของไตรสิกขา (ศีล สมาธิ ปัญญา)

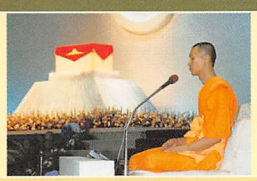
๑๓๘

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันอาทิตย์ที่ ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ธรรมจริยาของคุณยาย

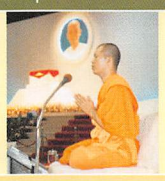
๑๓๙

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันจันทร์ที่ ๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

บุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ ในบุญสถานที่คุณยายให้กำเนิด

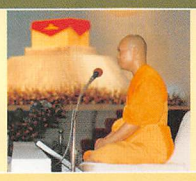
๑๔๐

พระวรเทพ วรสุโภ
วันอังคารที่ ๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ความอดทนและเข้มแข็งของคุณยาย

๑๔๑

พระเขตต์ขัณฑ์ สีลสุทฺโธ
วันพุธที่ ๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ที่พึ่งพาของเหล่าศิษยานุศิษย์

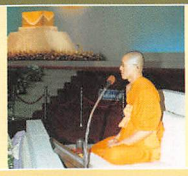
๑๔๒

พระสถาพร ญาณวิชฺโช
วันศุกร์ที่ ๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

เสียชีพอย่าเสียสัตย์

๑๔๓

พระหาญพล สุทฺธจาโค
วันเสาร์ที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

เมตตานำมาซึ่งความเจริญ

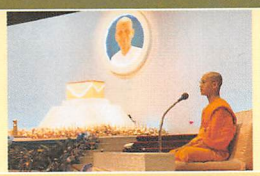
๑๔๔

พระมหาสมบุญ สมฺมาปุญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๑๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ต้นบุญ ต้นแบบ

๑๔๕

พระชาญศักดิ์ จานวีโร
วันจันทร์ที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของการปฏิสันถาร

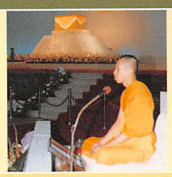
๑๔๖

พระทานกะ สุทฺธาโส
วันอังคารที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

แม้โลกจะเป็นเช่นไร ใจของเราต้องผ่องใสเสมอ

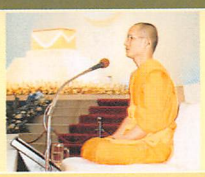
๑๔๗

พระอรรถพล อตฺถพโล
วันพุธที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

มหาบารมี ๑๐ ของคุณยาย

๑๔๘

พระมหาเสถียร สุวณฺณจิโต (ป.ธ.๙)
วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ขุมทรัพย์จากคำสอน

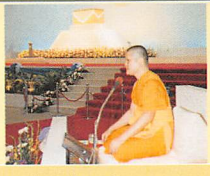
๑๔๙

พระปลัดสุธรรม สุธมฺโม
วันศุกร์ที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้พลิกผันพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง

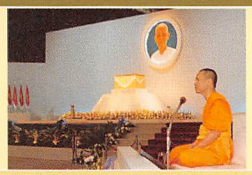
๑๕๐

พระวีระ วีรนฺธโร
วันเสาร์ที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

คุณธรรมของผู้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

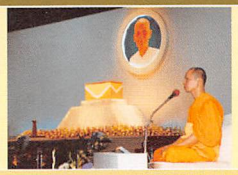
๑๕๑

พระธานินทร์ ปุญฺญนนฺโท
วันอาทิตย์ที่ ๑๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้รู้อุปการะคุณที่คนอื่นทำแล้ว

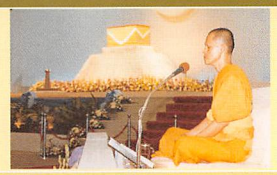
๑๕๒

พระสุรชาติ ฉวิวณฺโณ
วันจันทร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

สงบนิ่งสง่างาม

๑๕๓

พระจรินทร์ รตนวณฺโณ
วันอังคารที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

คำพูดศักดิ์สิทธิ์

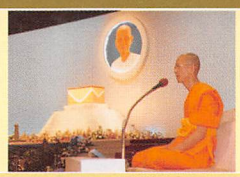
๑๕๔

พระธรรมสาร จิตฺตาภรโณ
วันพุธที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

การได้ศึกษาวิชชาธรรมกายเป็นของยาก

๑๕๕

พระชินพงษ์ อายุวฑฺฒโก
วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

อยู่ในบุญตลอดเวลา

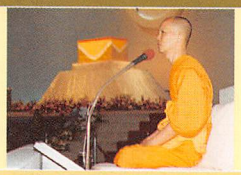
๑๕๖

พระทวีชัย จนฺทาโภ
วันศุกร์ที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

มยุรนาวากาศ

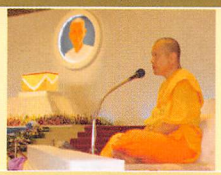
๑๕๗

พระไชยยศ ยสวโส
วันเสาร์ที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

โลกทั้งโลก กระจ่างอยู่ในใจของคุณยาย

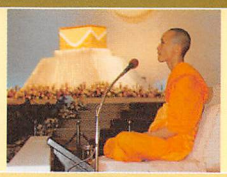
๑๕๘

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ
วันอาทิตย์ที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

สู้ด้วยใจ

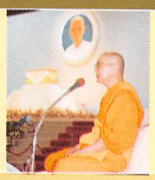
๑๕๙

พระขรรค์ชัย ขคฺคชโย
วันจันทร์ที่ ๒๖ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

บุญบารมีของคุณยาย ณ ภาคพื้นยุโรป

๑๖๐

พระวิจักษ์ สุทฺธิวโร
วันอังคารที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ตัดสินใจถูกแล้วแม้ครั้งที่ ๓

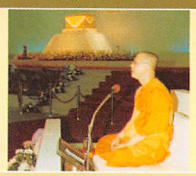
๑๖๑

พระแสนพล พลยุตฺโต
วันพุธที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๔

ที่สุดของครูบาอาจารย์ ที่สุดของกัลยาณมิตร

๑๖๒

พระมหาชัยฟ้า ธณฺญกุโล
วันพฤหัสบดีที่ ๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เกิดมาเป็นผู้ให้

๑๖๓

พระมหาศรชัย สุภชโย
วันศุกร์ที่ ๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุกที่มองไม่เห็น

๑๖๔

พระวศิล จนฺทกนฺโต
วันเสาร์ที่ ๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

"ท่อธารแห่งบุญ" จากคำสอนของยาย

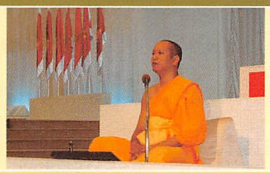
๑๖๕

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันอาทิตย์ที่ ๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ญาณทัสนะของคุณยายอาจารย์

๑๖๖

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺโญ
วันจันทร์ที่ ๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คำสอนอันเป็นอมตะ

๑๖๗

พระโอภาส ปญฺญาโภ
วันอังคารที่ ๖ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณธรรมแห่งความเป็นมหารัตนอุบาสิกา

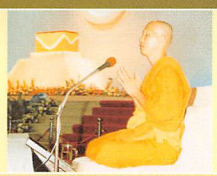
๑๖๘

พระพงศ์ศักดิ์ สุทฺโธภาโส
วันพุธที่ ๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

โซ่ไม่แก้กุญแจไม่ไข จะไปกันได้อย่างไร

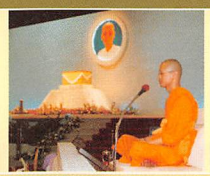
๑๖๙

พระสุเมธ สุเมธจิโต
วันพฤหัสบดีที่ ๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ดวงจันทร์ในดวงใจ

๑๗๐

พระมหาจักริน ปภสฺสรจิตฺโต
วันศุกร์ที่ ๙ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

กัลยาณมิตรเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์

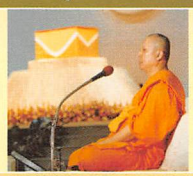
๑๗๑

พระถาวร ถาวโร
วันเสาร์ที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้ใดมีทั้งฌานและปัญญา ผู้นั้นย่อมได้ชื่อว่าอยู่ใกล้พระนิพพาน

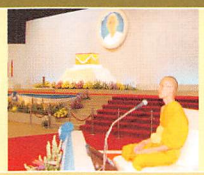
๑๗๒

พระมหาสมบุญ สมฺมาปุญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๑๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สัจจะอธิษฐานต่อหน้าเรือนทองของคุณยาย

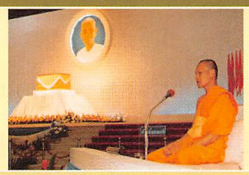
๑๗๓

พระวิรัตน์ ทิฏฺจรตโน
วันจันทร์ที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของการคบบัณฑิต

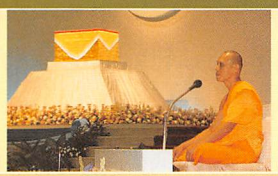
๑๗๔

พระบุญลือ กนฺตปุญฺโญ
วันอังคารที่ ๑๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ได้เกิดเป็นคนแล้ว จงอย่าประมาท

๑๗๕

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
วันพุธที่ ๑๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ทุกขั้นตอน ทำอย่างยาย ได้ที่เรา

๑๗๖

พระอุทัย อุทโย
วันพฤหัสบดีที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณธรรมของความเป็นมิตรแท้

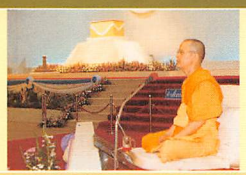
๑๗๗

พระปฏิพัทธ์ จนฺโทภาโส
วันศุกร์ที่ ๑๖ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้เจริญด้วย อายุ วรรณะ สุขะ พละ

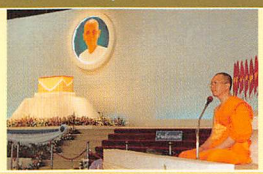
๑๗๘

พระศุภชัย จิตฺตโย
วันเสาร์ที่ ๑๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สัปปุริสธรรม ๗ จากวัตรปฏิบัติของคุณยายอาจารย์

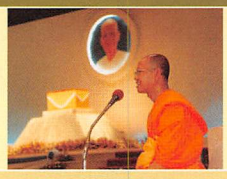
๑๗๙

พระสมชาย จานวุฑฺโฒ
วันอาทิตย์ที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ปฏิรูปเทส ๔ ที่คุณยายสร้างไว้

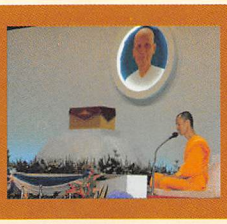
๑๘๐

พระหาญชัย อาสภกนฺโต
วันจันทร์ที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ทุกคำสอนของคุณยาย ล้วนเป็นปฏิปทาที่ท่านได้สั่งสมมา

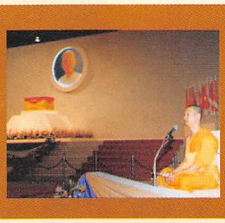
พระอนุชา อคฺคจิตฺโต

คุณยายบอกว่าจะทำอะไร ให้นึกถึงบุญ ให้อยู่ในบุญ เวลานั่งสมาธิ ก็อธิษฐานเอาบุญมาช่วย สิ่งนั้นก็จะสำเร็จได้ด้วยบุญ เวลาที่คุณยายสร้างวัดท่านหลับตาสร้าง ลืมตาตรวจงาน แต่หลับตานี่ตามสมบัติตามผู้คนให้มาช่วยกันสร้างวัด และท่านก็นึกถึงบุญบารมี แล้วก็อธิษฐานให้สมบัติทั้งหลายที่สั่งสมมา สมบัติทั้งหลายในโลกนี้ให้มาช่วยหล่อเลี้ยงหมู่คณะให้สร้างวัดได้สำเร็จ แล้วก็ตามคนดีๆ ให้มาช่วยกันสร้างวัดให้สำเร็จ ท่านทำอย่างนี้มาตลอดชีวิตเลย...

คุณยายเป็นปูชนียบุคคล

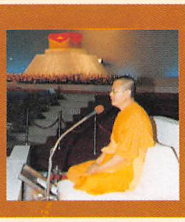
พระณรงค์ ทนฺตจิตฺโต

ลักษณะพิเศษของคุณยายคือ มีกรุณา มีอภิญญา มีหัวใจเป็นครู ทำให้คุณยายมีลักษณะที่โดดเด่น ทำให้คุณยายเป็นบุคคลที่เป็นปูชนียบุคคล ผู้ควรค่าแก่การเคารพบูชา ผู้ควรค่าแก่การร่วมบุญ ร่วมกุศล ร่วมความดีงาม ร่วมการสร้างบารมีด้วย เพราะฉะนั้นสิ่งที่เรากระทำได้ ๒ อย่าง คือ อามิสบูชาอย่างหนึ่ง กับปฏิบัติบูชาอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะปฏิบัติบูชาก็คือการปฏิบัติธรรมนั่งสมาธิทุกวันดังคำสอนของคุณยาย ให้เข้าถึงพระธรรมกายอันเป็นสิ่งที่ท่านเคารพเทิดทูน และมีคุณค่ากับมวลมนุษย์ทุกๆ คน แล้วจะเป็นสิ่งที่คุณยายชื่นใจที่สุด...

ความเคารพ อดทน และมีวินัยทำให้คุณยายเป็นผู้มีคุณธรรมสูงสุด

พระสังสิทธิ์ สิทฺธวฑฺฒโน

เพราะความอดทนทำให้คุณยายสามารถทำคำสั่งของหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ได้สำเร็จ และคำสั่งที่บอกว่าช่วยกันขยายวิชชาธรรมกายไปทั่วโลก ประโยคเดียวสั้นๆ แต่ทำทั้งชีวิต ไม่ใช่ทำแค่แป๊บเดียวแล้วก็จบกลับบ้านนอน ไม่ใช่ ต้องทำทั้งชีวิตทีเดียว ทำอย่างไรให้วิชชาธรรมกายขยายไปทั่วโลกได้ ต้องมีทั้งศาสตร์และศิลป์ หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญก็มรณภาพไปแล้ว คุณยายก็ไม่รู้หนังสือ ก. ข. ก็อ่านไม่ออก แต่คุณยายมีสิ่งๆ หนึ่งซึ่งเป็นตัวผลักดันให้สามารถบรรลุเป้าหมายได้ สิ่งนั้นก็คือคุณยายบอกไว้ชัดเลย คุณยายมีคำว่าจริงตัวเดียว คำว่าจริงตัวเดียวนี่แหละ ทำให้คุณยายสามารถแปรคำสั่งของครูบาอาจารย์ให้เป็นรูปธรรมและถึงเป้าหมายได้...

สุวิชาโน ภวํ โหติ ผู้รู้ดี เป็นผู้เจริญ

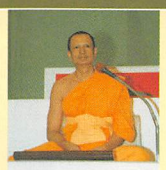
๑๘๑

พระมหาศิริศักดิ์ เหมมูโล
วันอังคารที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ปาฏิบุคคลิกทาน

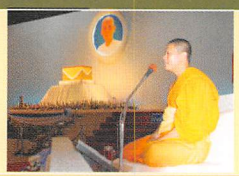
๑๘๒

พระภานุมาศ ภาณุปาโณ
วันพุธที่ ๒๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ถึงฟ้ามืด ก็สว่างไสว ด้วยใจยาย

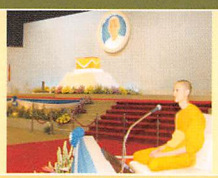
๑๘๓

พระฉราศรัย นนฺทิโย
วันพฤหัสบดีที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

การให้ของผู้ให้

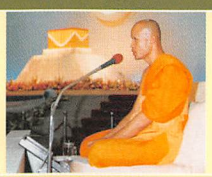
๑๘๔

พระมหาวุฒิชัย วุฑฺฒิชโย
วันศุกร์ที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความกตัญญูกตเวที เป็นพื้นฐานของคนดี

๑๘๕

พระสุทธิพันธ์ วิสุทฺธิโก
วันเสาร์ที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ฤทธิ์ของคำอธิษฐาน

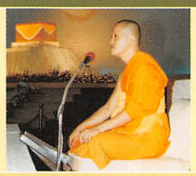
๑๘๖

พระอนุชา อคฺคจิตฺโต
วันอาทิตย์ที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ทำอย่างที่พูด พูดอย่างที่ทำ

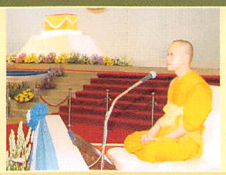
๑๘๗

พระวิชัย จิตฺตรกฺขิโต
วันจันทร์ที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คำสั่งของครูคือคำประกาศิต

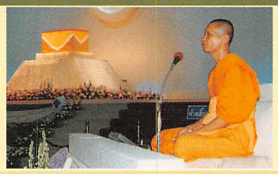
๑๘๘

พระสุภัสร์ ปภสฺสโร
วันอังคารที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

กัลยาณมิตรเป็นทั้งหมดของพรหมจรรย์

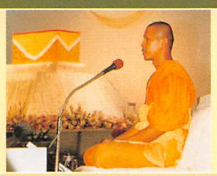
๑๘๙

พระพิเชษฐ์ จิตฺตวโร
วันพุธที่ ๒๘ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายอยู่ในใจเสมอ

๑๙๐

พระสุนทร จารุสุนฺทโร
วันพฤหัสบดีที่ ๒๙ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

แนวทางการศึกษาที่มีนิพพานเป็นแก่นสาร

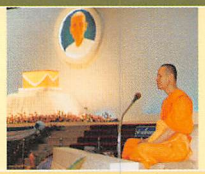
๑๙๑

พระสมศักดิ์ จนฺทสีโล
วันศุกร์ที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

มหารัตนอุบาสิกาผู้เป็นเลิศ

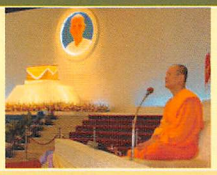
๑๙๒

พระวุฒฑ์ สุวุฑฺฒิโก
วันเสาร์ที่ ๓๑ มีนาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ประเด็นปัญหาในมุมมองของพระโพธิสัตว์

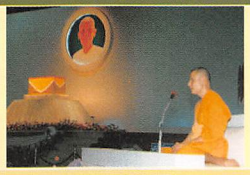
๑๙๓

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันอาทิตย์ที่ ๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

อนุตตริยะ ๖ (ธรรมชาติอันประเสริฐ ๖ ประการ)

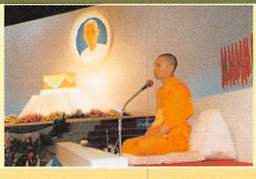
๑๙๔

พระมหาบุญชู อริยธมฺโม
วันจันทร์ที่ ๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

กัลยาณมิตรธรรม

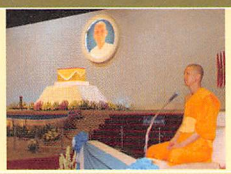
๑๙๕

พระแสนพล พลยุตฺโต
วันอังคารที่ ๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความศรัทธาเป็นทรัพย์อันประเสริฐ

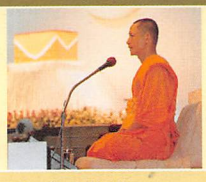
๑๙๖

พระประสิทธิ์ อนงฺคโณ
วันพุธที่ ๔ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

รักษานิมิตด้วยสัปปายะ ๗

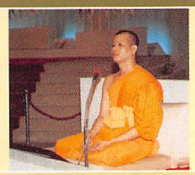
๑๙๗

พระมหาประดิษฐ์ สิริภาโส (ป.ธ.๙)
วันพฤหัสบดีที่ ๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

คนรักบุญ

๑๙๘

พระสมบูรณ์ ปุญฺญากโร
วันศุกร์ที่ ๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

อัจฉริยภาพเหนือธรรมดา

๑๙๙

พระชัยพร วรจิโต
วันเสาร์ที่ ๗ เมษายนพ.ศ.๒๕๔๔

ผู้นำบุญ ผู้กำอนาคตของพระพุทธศาสนา

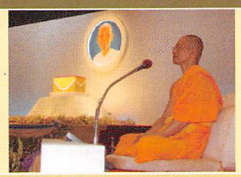
๒๐๐

พระอารักษ์ ฌาณารกฺโข
วันอาทิตย์ที่ ๘ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

หยุดคือกุญแจพระนิพพาน

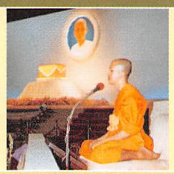
๒๐๑

พระนพรัตน์ ขนฺติโสภโณ
วันจันทร์ที่ ๙ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของการเจริญเมตตาธรรม ๑๑ ประการ

๒๐๒

พระอารีพงศ์ ธมฺมิโก
วันอังคารที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

รักษาใจ รักษาบุญ

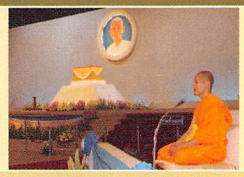
๒๐๓

พระอัษฎางค์ สิริปุญฺโญ
วันพุธที่ ๑๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

เรื่องเดียวเท่านั้นที่คุณยายกลัว

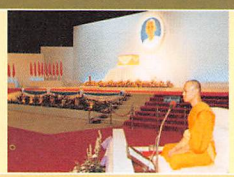
๒๐๔

พระภูษิต จิรสุโภ
วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

แง่คิดจากวันสงกรานต์

๒๐๕

พระอำนาจ เตชวนฺโต
วันศุกร์ที่ ๑๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

คนตระหนี่จะไปเทวโลกไม่ได้เลย

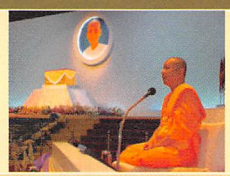
๒๐๖

พระบุญลือ กนฺตปุญฺโญ
วันเสาร์ที่ ๑๔ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ภาพแห่งความสงบ พลังแห่งความสงัด

๒๐๗

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันพุธที่ ๑๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ประกันชีวิตข้ามชาติ

๒๐๘

พระวุฒิพงษ์ วุฑฺฒิวโส
วันจันทร์ที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

เพียงก้าวแรก

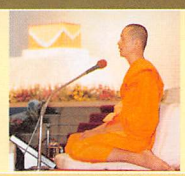
๒๐๙

พระสมนึก ฌานวโร
วันอังคารที่ ๑๗ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ยอดกัลยาณมิตร

๒๑๐

พระชัยยศ สามตฺถิโก
วันพุธที่ ๑๘ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

วิถีชีวิตที่เลือกได้

๒๑๑

พระวีรวุฒน์ มนวีโร
วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

พระแท้ในใจพระ

๒๑๒

พระสุพลิษฐ์ จนฺทาโก
วันเสาร์ที่ ๒๑ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ตัวอย่างนักสั่งสมบุญ

๒๑๓

พระมหาเสกสรร จิรภาโส
วันจันทร์ที่ ๒๓ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผลงานของคุณยายเป็นหนึ่งไม่มีสอง

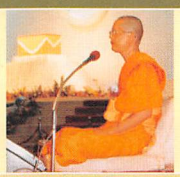
๒๑๔

พระสมุห์อำนวยศักดิ์ มุนิสกฺโก
วันอังคารที่ ๒๔ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

คิดอย่างไรจึงกล้าบอกบุญ

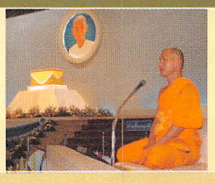
๒๑๕

พระชูชาติ ขนฺติวณฺโณ
วันพุธที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

พระแท้

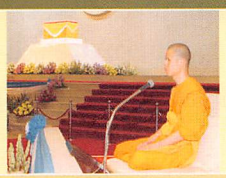
๒๑๖

พระสุจินต์ อคฺครตโน
วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

คุณค่าของเวลา

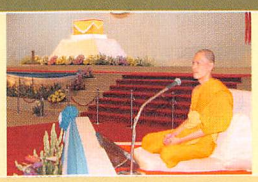
๒๑๗

พระวิชิต กิจฺจชโย
วันศุกร์ที่ ๒๗ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายตามใจพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

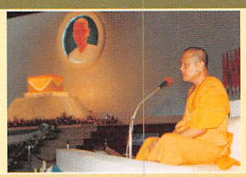
๒๑๘

พระวิทยา ธมฺมทินฺโน
วันเสาร์ที่ ๒๘ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ใจกว้างกว่าโลก

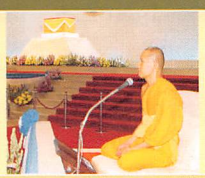
๒๑๙

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ
วันอาทิตย์ที่ ๒๙ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ด้วยอานุภาพของคุณยายอาจารย์

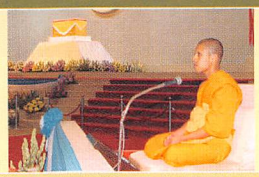
๒๒๐

พระวุฒิ อภิวุฑฺโฒ
วันจันทร์ที่ ๓๐ เมษายน พ.ศ.๒๕๔๔

ชาติกำเนิดไม่ใช่เครื่องจำกัดการทำความดี

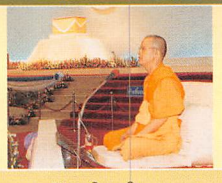
๒๒๑

พระสนิทวงศ์ วุฑฺฒิวโส
วันอังคารที่ ๑ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อดกลั้นต่อคำล่วงเกิน ดั่งช้างศึกกับลูกศรในสมรภูมิ

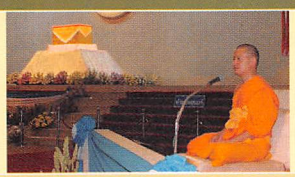
๒๒๒

พระศุภชัย จิตฺตโย
วันพุธที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ทิฏฐิที่ถูกปราบ

๒๒๓

พระผดุงวิทย์ คุตฺตวิชฺโช
วันพฤหัสบดีที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

บุรุษอาชาไนย

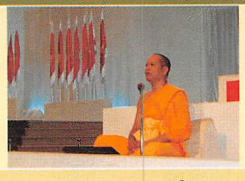
๒๒๔

พระสรรชัย นาคชโย
วันศุกร์ที่ ๔ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุมบุญ

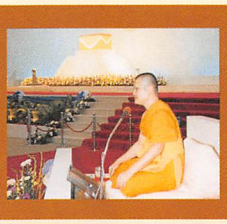
๒๒๕

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺชโย
วันเสาร์ที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้พลิกผันพระพุทธศาสนาให้เจริญรุ่งเรือง

พระวีระ วีรนฺธโร

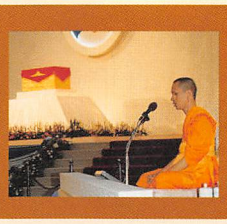

การเกิดขึ้นของวัดพระธรรมกาย โดยการบุกเบิกโดยการนำของคุณยาย เป็นการเหนี่ยวรั้งกระแสสังคมที่กำลังหลงทาง เป็นการพลิกประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาขึ้นในสังคมไทย การสร้างวัดใหญ่อย่างดี มีระบบของคุณยาย เป็นผลงานอันยิ่งใหญ่ และเป็นการพลิกประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนาได้อย่างแท้จริง ถามว่ามีผลกระทบอย่างไรต่อสังคมบ้าง พระภิกษุที่วัดพระธรรมกายหลายๆ รูป ส่วนหนึ่งอดีตก็เป็นนักศึกษาในสถาบันการศึกษาต่างๆ ถ้าไม่มีวัดพระธรรมกาย ท่านเหล่านี้ปัจจุบันก็คือคนธรรมดาสามัญ เป็นคนที่อยู่ในสังคมซึ่งอาจจะกำลังเดือดร้อนวุ่นวายเหมือนกับชาวโลกทั่วๆ ไป ที่ไม่มีศีล ไม่มีธรรม

เหตุนี้วัดพระธรรมกายจึงได้สร้างสรรค์สังคม ได้ปลูกฝังคุณธรรมปลูกฝังสัมมาทิฏฐิให้กับประชาชน ซึ่งคนเหล่านั้น ต่างล้วนแต่มีส่วนช่วยทำให้สังคมสงบร่มเย็นขึ้น...

ญาณทัสนะที่บริสุทธิ์ยิ่งกว่าใคร เพราะคุณยายรักความสะอาดยิ่งนัก

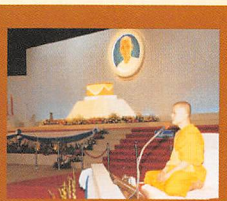
พระมหาสมเกียรติ วรยโส (ป.ธ.๙)

เรื่องความสะอาดภายนอกที่สามารถมองเห็นด้วยตา ใครที่จะสะอาดเท่าคุณยายก็คงหายาก ความสะอาดยังมีผลต่อการฝึกสมาธิ ก็คือการไปรู้ไปเห็นด้วยญาณทัสนะ ไม่ต้องพูดถึงความสะอาดทางอริยวินัย อันเป็นธรรมของสัตบุรุษ ซึ่งมีอยู่ในคุณยายอาจารย์อยู่แล้ว คือความสะอาดกาย ความสะอาดวาจา แล้วก็สะอาดใจ ถ้าใครไม่สะอาดกาย ไม่สะอาดวาจา และใจสมาธิไม่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน แต่เนื่องจากคุณยายท่านมีครบหมด ทั้งเรื่องของความสะอาดแบบพื้นฐานทั่วไป และความสะอาดในอริยวินัย เพราะฉะนั้นธรรมะของท่านจึงละเอียดหาใครเสมอเหมือนได้ยาก แล้วก็ไม่ถอนถอย...

คำถามจากพระ - คำตอบจากคุณยาย

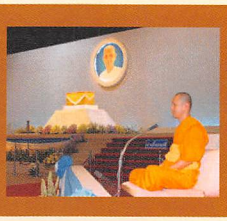
พระศุภมิตร สุภมิตฺโต

หลวงพี่ไม่เคยเบื่อเลยในการฟังคำพูดของคุณยาย แล้วก็เคยได้ถามคุณยายว่า ยาย ยาย พระอยากจะเป็นอย่างยายนี่ทำอย่างไร ทำอย่างไรธรรมะถึงจะมั่นคง ไม่เลือนลาง คุณยายก็เมตตาตอบว่าต้องนั่งเยอะๆ รักษากลาง นั่งเยอะๆ แล้วก็จะดีเอง ตรึกธรรมะบ่อยๆ คำพูดของคุณยายแม้จะสั้นๆ แต่ครบถ้วนบริบูรณ์ ทำให้ใจจรดเข้าไปตรงกลาง...

คุณยายเป็นเช่นโพธิ์พฤกษ์ ที่ระลึกและพึ่งพาของศิษยานุศิษย์

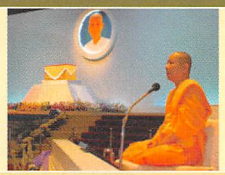
พระบัณฑิต วรปญฺโญ

ต้นไม้ให้ร่มเงาที่เสมอกันหมด ใครเข้ามาถึงร่มไม้ก็ได้รับความร่มเย็น เช่นกัน ใครเข้ามาวัด มาถึงคุณยาย คุณยายมีเมตตา มีกรุณากับทุกๆ คน เสมอหน้ากันหมด ไม่เลือกที่รัก มักที่ชัง เพราะฉะนั้นคุณยายจึงเปรียบเสมือนต้นไม้ใหญ่ที่พวกเราทั้งหลายเปรียบเหมือนฝูงนกสกุณาได้พึ่งพาอาศัยสร้างบารมี สมดังคำกล่าวในบทสรรเสริญคุณยายที่ว่า ยายเป็นเช่นดั่งโพธิ์พฤกษ์ ให้ระลึกและพึ่งพา ศิษย์ดั่งสกุณา ได้อาศัยใต้บารมี...

การประพฤติพรหมจรรย์เป็นอุดมมงคลอย่างยิ่ง

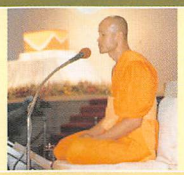
๒๒๖

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความอดทนคือความอดกลั้นเป็นตบะอย่างยิ่ง

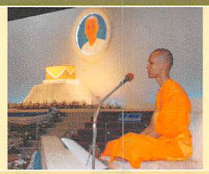
๒๒๗

พระสุทธิพันธ์ วิสุทฺธิโก
วันอังคารที่ ๘ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ชีวิตพรหมจรรย์

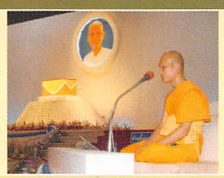
๒๒๘

พระศักดา มเหสกฺโข
วันพุธที่ ๙ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ยังหายใจได้ก็ด้วยบุญ

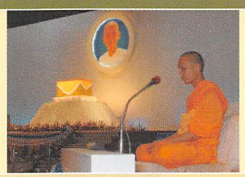
๒๒๙

พระประทีป ปทีโป
วันพฤหัสบดีที่ ๑๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เตรียมเสบียงเดินทาง

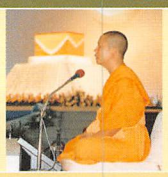
๒๓๐

พระประครอง อุทโย
วันศุกร์ที่ ๑๑ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

องค์แห่งศีล

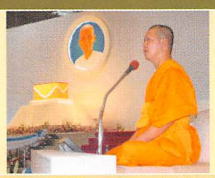
๒๓๑

พระกุศล สุภเนตฺโต
วันเสาร์ที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของการฟังธรรม ๕ ประการ

๒๓๒

พระนพดล สิริวโส
วันอาทิตย์ที่ ๑๓ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ครั้งหนึ่งในชีวิตของพระวัดพระธรรมกาย

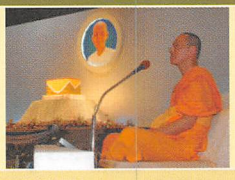
๒๓๓

พระวิชิต ผาสุกวาโส
วันจันทร์ที่ ๑๔ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ปริศนาธรรมบนตาลปัตร

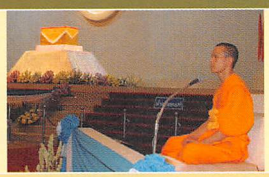
๒๓๔

พระก่อเกียรติ มหาวโส
วันอังคารที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

หัวใจของผู้ให้

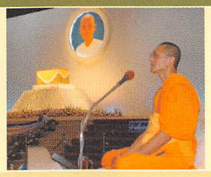
๒๓๕

พระวรท กิตฺติปาโล
วันพุธที่ ๑๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อัพภูตธรรม (ธรรมอันน่าอัศจรรย์ที่ไม่บังเกิดมีกับบุคคลทั่วไป)

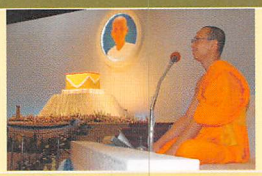
๒๓๖

พระจุมพล ปุญฺญพโล
วันพฤหัสบดีที่ ๑๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สัจจะของคนจริง

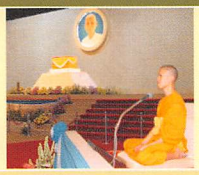
๒๓๗

พระธรรมศักดิ์ จารุธมฺโม
วันศุกร์ที่ ๑๘ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เวลาที่ยังเหลืออยู่

๒๓๘

พระพงศ์ศักดิ์ สุทฺโธภาโส
วันเสาร์ที่ ๑๙ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

กาลสมัยแห่งการสร้างบารมีอย่างอุกฤษฏ์

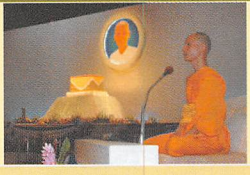
๒๓๙

พระอารักษ์ ญาณารกฺโข
วันอาทิตย์ที่ ๒๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ไม่ดูหมิ่นในบุญแม้เพียงเล็กน้อย

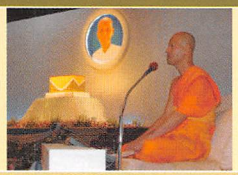
๒๔๐

พระเจษฎา กิตฺติจาโน
วันจันทร์ที่ ๒๑ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ระลึกชาติ

๒๔๑

พระพิเชฐ อคฺคโรจโน
วันอังคารที่ ๒๒ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

แสวงหาในโมกขธรรม

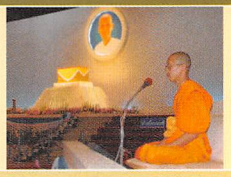
๒๔๒

พระพรชัย อิทฺธิชโย
วันพุธที่ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

หมั่นเจริญมรณานุสสติ

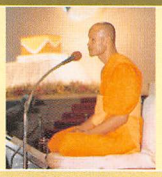
๒๔๓

พระธีรพงษ์ ธีรวโส
วันพฤหัสบดีที่ ๒๔ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ไม่ประมาท

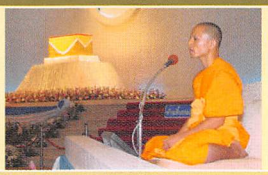
๒๔๔

พระสุทธิพันธ์ วิสุทฺธิโก
วันศุกร์ที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

หัวใจของกัลยาณมิตร

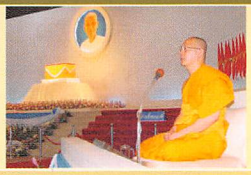
๒๔๕

พระธีระ อตฺตทนฺโต
วันเสาร์ที่ ๒๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

การบำเพ็ญบารมีของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

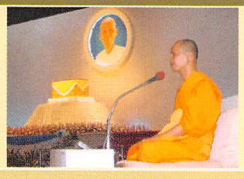
๒๔๖

พระไพบูลย์ ธมฺมวิปุโล
วันอาทิตย์ที่ ๒๗ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พยานแห่งคำสอน

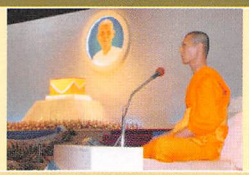
๒๔๗

พระสุรชาติ ฉวิวณฺโณ
วันจันทร์ที่ ๒๘ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อย่าขโมยเวลาของตนเอง

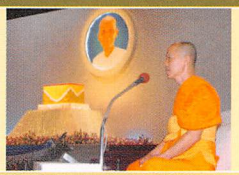
๒๔๘

พระวิทยา อคฺควิชฺโช
วันอังคารที่ ๒๙ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อัตภาพที่ได้มาโดยยากยิ่ง

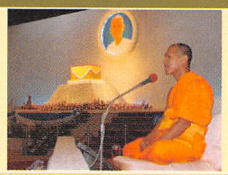
๒๔๙

พระธีระยุทธ ธมฺมารกฺโข
วันพุธที่ ๓๐ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

มั่นคงต่อคำสอนสั่งของครูบาอาจารย์

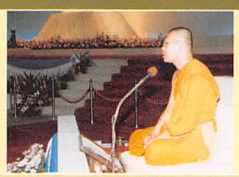
๒๕๐

พระมหายุทธนา ปภาโส
วันพฤหัสบดีที่ ๓๑ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณค่าแห่งคำสอน

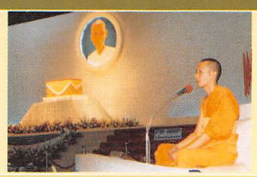
๒๕๑

พระตรีเทพ ชินงฺกุโร
วันศุกร์ที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ตามบุญคุณยายให้ทัน

๒๕๒

พระธนเนตร์ ธนเนตฺโต
วันเสาร์ที่ ๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ปฐมวัยของคุณยายอาจารย์

๒๕๓

พระครูสมุห์สุวิทย์ สุวิชฺชาโภ
วันอาทิตย์ที่ ๓ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ใครมีบุญคุณกับยาย ยายไม่เคยลืม

๒๕๔

พระสมชาย จิรธมฺโม
วันจันทร์ที่ ๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

เพิ่งรู้ว่าทำบุญได้หลายวิธี

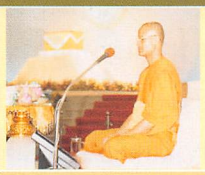
๒๕๕

พระกาล ลทฺธคุโณ
วันอังคารที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ลักษณะของคนประมาท

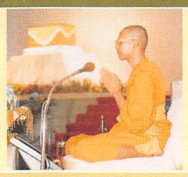
๒๕๖

พระวิทยา วิสารโท
วันพุธที่ ๖ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้ให้ย่อมเป็นที่รัก

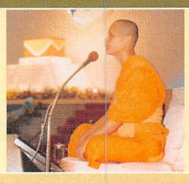
๒๕๗

พระฐาปกรณ์ สุจาปโก
วันพฤหัสบดีที่ ๗ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

สติย่อมสมบูรณ์ เมื่อใจจรดศูนย์ทุกเวลา

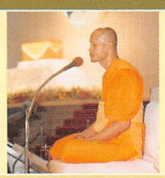
๒๕๘

พระธัญสัณห์ กิตฺติสาโร
วันศุกร์ที่ ๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้มีสติย่อมรู้เท่าความฝันรู้ทันความจริง

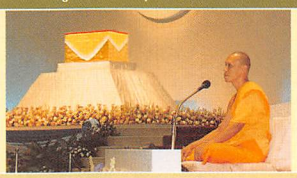
๒๕๙

พระสุทธิพันธ์ วิสุทฺธิโก
วันเสาร์ที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ยายจะเฝ้ารอดูการสร้างบารมีของลูกหลานทุกคน

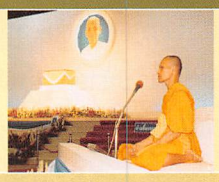
๒๖๐

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก
วันอาทิตย์ที่ ๑๐ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

บุพกรรมที่หนีไม่พ้น

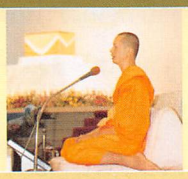
๒๖๑

พระบุญลือ กนฺตปุญฺโญ
วันจันทร์ที่ ๑๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของการฟังธรรม

๒๖๒

พระชัยยศ สามฺจิโก
วันอังคารที่ ๑๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

เวลากับการสร้างบารมี

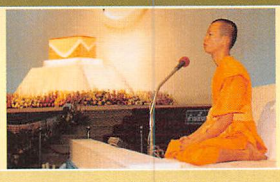
๒๖๓

พระประเสริฐกิจ สุเมโธ
วันพุธที่ ๑๓ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ตามรอยสังฆคุณ ๙

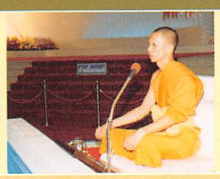
๒๖๔

พระบัญชา สุปติฏฺจิโต
วันพฤหัสบดีที่ ๑๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

วิชาแห่งชีวิตคือการปฏิบัติธรรม

๒๖๕

พระศิริพงษ์ สิริวโส
วันศุกร์ที่ ๑๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

บรมสมบัติ

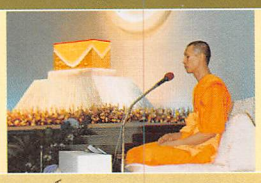
๒๖๖

พระสุพักร์ วิสารโท
วันเสาร์ที่ ๑๖ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

การสงเคราะห์ญาติ

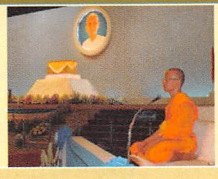
๒๖๗

พระศักดิ์ชาย คุณยุตฺโต
วันอาทิตย์ที่ ๑๗ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

สัตว์ทั้งหลายมีกรรมเป็นของๆ ตน

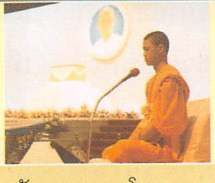
๒๖๘

พระสิริ คุณากโร
วันจันทร์ที่ ๑๘ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

สัมมาทิฏฐิ คือหลักประกันของชีวิตหลังความตาย

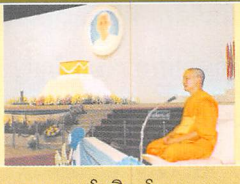
๒๖๙

พระชัยยง อตฺถชโย
วันอังคารที่ ๑๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

จงยังความไม่ประมาทให้ถึงพร้อม

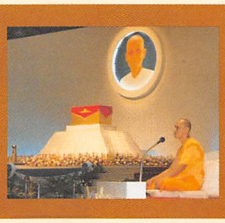
๒๗๐

พระรณภพ โชติสาโภ
วันพุธที่ ๒๐ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

สิ่งที่คุณยายพร่ำสอน

พระรังสฤษดิ์ อิทฺธิจินฺตโก

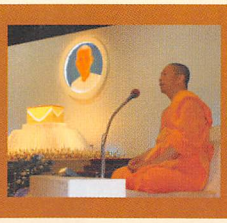

หลังงานทอดกฐินปี พ.ศ.๒๕๑๗ คุณยายได้ให้โอวาท ท่านนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวหนึ่ง ใกล้ริมน้ำ แถวอาคารดาวดึงส์ ในปัจจุบัน ท่านมองทุกคนเลย ซึ่งสมัยก่อนส่วนมากก็มีแต่ผู้ชาย ท่านมองจ้องเป๋งเลย แล้วท่านก็บอกว่า "เออ พวกเราทุกคนมาเอาบุญกับยายนะ พวกเราทุกคน เคยเกิดร่วมกับยายมาก็หลายภพหลายชาติแล้ว ชาตินี้เราก็มาเอาบุญกันอีก ยายมองพวกคุณนี่ มองทะลุไปถึงอดีตชาตินะ มองไปในปัจจุบันแล้วก็เลยต่อไปในอนาคต ไปดูบุญของคุณแต่ละคนว่าเอาบุญมาคนละเท่าไหร่..."

คุณยายยังสอนอีกว่า ในการที่จะสร้างบุญร่วมกันต่อไปให้มันตลอดรอดฝั่ง ต้องอดทนนะ และท่านก็มักจะบอกว่า คนที่มาทำบุญกับยาย ยายก็จะเอาบุญของเขา ไปกลั่น ไปทับทวีให้เป็นสมบัติเป็นอริยทรัพย์แก่เขาไปในภพเบื้องหน้า สมบัติอันนี้มันก็ไม่ไปไหน ไปติด ไปรอท่าอยู่ในวิมานของเขา ส่วนเงินทองหยาบๆ ที่เขามาทำบุญ คุณยายก็เอาเข้าวัดหมด เอาเข้าถวายเข้าในหมู่สงฆ์ ให้สงฆ์ท่านจัดการ ยายเอาแต่บุญ...

ขุมทรัพย์จากคำสอน

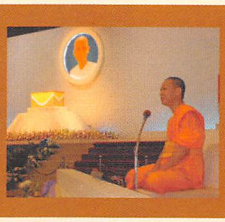
พระปลัดสุธรรม สุธมฺโม

สิ่งที่คุณยายสอน สิ่งที่คุณยายบอกพวกเราเมื่อครั้งตั้งแต่ที่ยังเป็นอุบาสกฝึกฝนตัวเอง หรือจนกระทั่งเป็นพระแล้วก็ตาม คุณยายท่านย้ำเสมอเลยว่า ให้จำไว้นะต่อไปจะเป็นสมบัติ เราจะได้เอาไปใช้ และภายภาคหน้าจะได้เอาตัวรอดได้ เมื่อไปปฏิบัติศาสนกิจที่ออสเตรเลีย หลวงพี่ถึงได้นึกถึงโอวาทของท่าน สมบัติที่ท่านได้มอบให้ เป็นขุมทรัพย์อันมหาศาลทีเดียว เพราะคุณยายท่านบอกว่าถ้าหากเราไปเผยแผ่ ไปตั้งหลักตั้งฐานที่ใด สิ่งสำคัญที่สุดก็คือตัวของเราจะต้องทำกาย วาจา ใจให้บริสุทธิ์ ให้เอาธรรมะไปเผยแผ่ ต้องให้เป็นธรรมะจริงๆ อย่าให้มีสิ่งปนเปไม่เป็นธรรมะที่เอาไปอวด ไปแสดงภูมิรู้ไปเลอะๆ เทอะๆ และต้องให้วัดสะอาด ทำสถานที่ของเราให้สะอาด...

คุณธรรมของผู้เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต

พระธานินทร์ ปุญฺญนนฺโท

คุณธรรมอันยิ่งใหญ่ของคุณยาย ซึ่งเป็นคุณธรรมสำหรับผู้ที่เข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิตแล้ว คุณธรรมนั้นก็คือ มีปัญญาอันเลิศ ดวงปัญญาของคุณยาย อันเกิดจากความกตัญญูของคุณยายที่อยากจะช่วยโยมพ่อและที่อยากจะตอบแทนพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ ความบริสุทธิ์ คุณยายมีความบริสุทธิ์ เพราะคุณยายใจหยุดจึงบริสุทธิ์ได้ จึงมีกาย วาจา ใจที่สะอาดบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ขนาดที่กายของท่านเป็นที่รองรับของผู้บริสุทธิ์ เป็นที่รองรับของผู้มีอานุภาพนับอสงไขยพระองค์ไม่ถ้วน

สุดท้ายคุณยายมีความกรุณาอันยิ่งใหญ่ เพราะว่าคุณยายมีใจใหญ่ มีใจใหญ่ดุจพระบรมโพธิสัตว์ ลำพังท่านก็สามารถเอาตัวรอดไปได้ด้วยตัวเองแล้ว แต่คุณยายกลับเสียสละทุ่มเทสร้างวัดพระธรรมกาย เมื่อตอนปัจฉิมวัยให้เป็นวัดที่ดีงาม เป็นศูนย์กลางแห่งพระศาสนา เป็นศูนย์กลางแห่งการสร้างความดี เป็นศูนย์กลางแห่งการสร้างบารมี เพื่อที่จะบ่มบารมีให้แก่รอบไปสู่ฝั่งพระนิพพาน...

วันนี้นึกถึงความตายแล้วหรือยัง

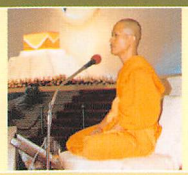
๒๗๑

พระไพโรจน์ ปุณฺณภาโส
วันพฤหัสบดีที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ยิ่งกว่านักบวชผู้ละออกจากกาม

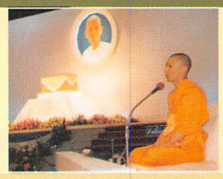
๒๗๒

พระอภิชาติ ฌานสุโภ
วันศุกร์ที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

มนุษย์พึงไม่ประมาทใน ๗ สิ่ง

๒๗๓

พระแสนพล พลยุตฺโต
วันเสาร์ที่ ๒๓ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

เหนือดวงชะตา

๒๗๔

พระมหาฉัตรชัย ฉตฺตญฺชโย
วันอาทิตย์ที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้มีธรรมะอันเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวใจคน

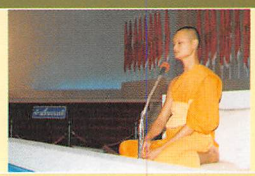
๒๗๕

พระโสพล สุพโล
วันจันทร์ที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

อดีต ปัจจุบัน อนาคต ของการสร้างบารมี

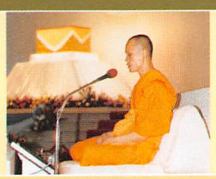
๒๗๖

พระสุขสันต์ สุขสนฺโต
วันอังคารที่ ๒๖ มิถุนายนพ.ศ.๒๕๔๔

เมื่อมองเห็นภัยในพระพุทธศาสนา

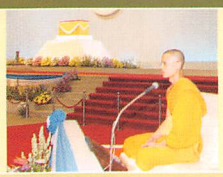
๒๗๗

พระคมสัน ธมฺมาสนฺโน
วันพุธที่ ๒๗ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความรักเสมอด้วยตนไม่มี

๒๗๘

พระทวี สุขิโต
วันศุกร์ที่ ๒๙ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

กำลัง ๕ (ศรัทธา วิริยะ สติ สมาธิ ปัญญา)

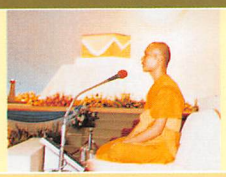
๒๗๙

พระพิเชษฐ์ จิตฺตาโร
วันเสาร์ที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความกล้าคือรากเหง้าของวิริยะบารมี

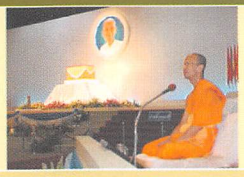
๒๘๐

พระประทีป ปทีโป
วันจันทร์ที่ ๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

งานเผยแผ่พระพุทธศาสนาในดินแดนตะวันตก

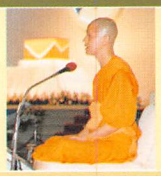
๒๘๑

พระวิชัย ปุณฺณธมฺโม
วันอังคารที่ ๓ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

บุคคลอจินไตย

๒๘๒

พระเอก จนฺทูปโม
วันพุธที่ ๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อำนาจของสัมมาสมาธิ

๒๘๓

พระสุพลิษฐ์ จนฺทาโภ
วันพฤหัสบดีที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

หากวันนี้ยังเป็นพระอยู่

๒๘๔

พระอุกฤษฎ์ วรสโร
วันเสาร์ที่ ๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ควรทำบุญด้วยอะไร

๒๘๕

พระประดิษฐ์ อริญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๘ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณของครูบาอาจารย์

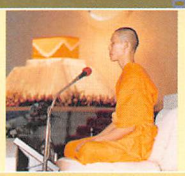
๒๘๖

พระพิเชษฐ์ จิตฺตวโร
วันจันทร์ที่ ๙ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

กัลยาณมิตรธรรม ๗ ประการ

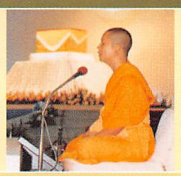
๒๘๗

พระสิริ สิริปญฺโญ
วันอังคารที่ ๑๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ตามแบบของต้นแบบ

๒๘๘

พระกุศล สุภเนตฺโต
วันพุธที่ ๑๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้ชนะใจตน

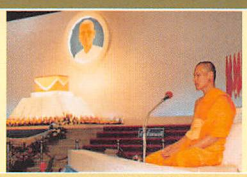
๒๘๙

พระสุพจน์ มหาสกฺโก
วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ใช้บุญให้เป็น

๒๙๐

พระบุญลือ กนฺตปุญฺโญ
วันศุกร์ที่ ๑๓ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

องค์คุณของบัณฑิต ๔ ประการ

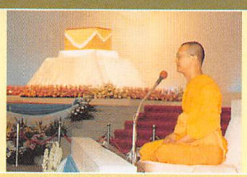
๒๙๑

พระสิทธิพันธ์ ทีปธมฺโม
วันเสาร์ที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สร้างศรัทธาด้วยศรัทธา

๒๙๒

พระมหาสุวิทย์ วิชฺเชสโก (ป.ธ.๙)
วันอาทิตย์ที่ ๑๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พระอภิธรรม

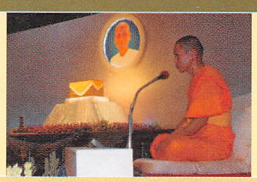
๒๙๓

พระมหาสุพจน์ สุวโจ
วันจันทร์ที่ ๑๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

โลกคือสมรภูมิรบ

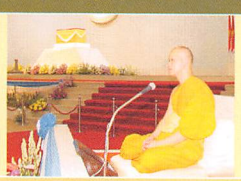
๒๙๔

พระจตุรงค์ จิรฏฺฐิโต
วันอังคารที่ ๑๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สัจจะ

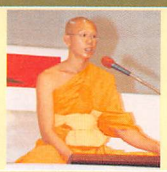
๒๙๕

พระกมล สุหชฺโช
วันพุธที่ ๑๘ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

นิวรณ์ เครื่องกั้น ๕ ประการ

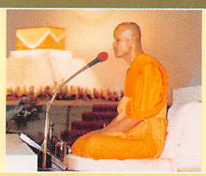
๒๙๖

พระอนุชิต ธมฺมาสโย
วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ปฏิบัติธรรมเพื่อใคร

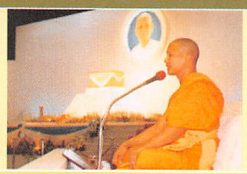
๒๙๗

พระสุทธิพันธ์ วิสุทฺธิโก
วันศุกร์ที่ ๒๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

นึกไม่ถึง ว่าจะโชคดีอย่างนี้

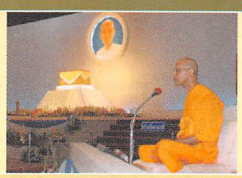
๒๙๘

พระภูวนาท นาถกโร
วันเสาร์ที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

รีบสร้างบุญให้โตเป็นภูเขา

๒๙๙

พระมหามนตรี จริตมนุโต
วันอาทิตย์ที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ทำทานง่ายๆ

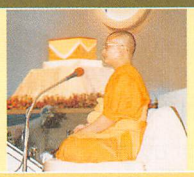
๓๐๐

พระสุรินทร์ มหาวายาโม
วันจันทร์ที่ ๒๓ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

แบบอย่างของความไม่ประมาท

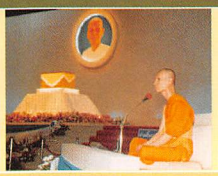
๓๐๑

พระสุธีร์ สุทฺธพนฺโธ
วันอังคารที่ ๒๔ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

แสงธรรมส่องทาง แสงจันทร์ส่องใจ

๓๐๒

พระนรินทร์ ปุญฺญวุฑฺโฒ
วันพุธที่ ๒๕ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ภารกิจของพ่อคือหน้าที่ของลูก

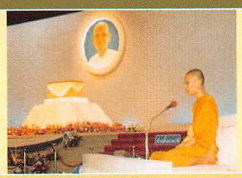
๓๐๓

พระอนันต์ ตโมนุโท
วันพฤหัสบดีที่ ๒๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คำสอนยายทุกคำมีคุณค่า

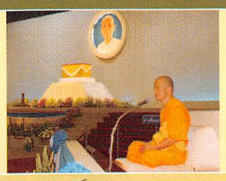
๓๐๔

พระจิรพัทธ์ กิตฺติภทฺโท
วันศุกร์ที่ ๒๗ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คำสอนศักดิ์สิทธิ์

๓๐๕

พระมหาขจรศักดิ์ สตฺติปญฺโญ
วันเสาร์ที่ ๒๘ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เรื่องจริงในสมัยพุทธกาล

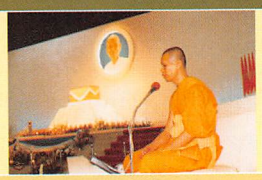
๓๐๖

พระอารักษ์ ญาณารกฺโข
วันอาทิตย์ที่ ๒๙ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข

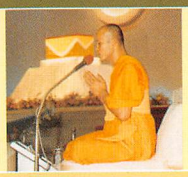
๓๐๗

พระพิเชษฐ์ จิตฺตวโร
วันอังคารที่ ๓๑ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณลักษณะของคำสอนยาย ๔ ประการ (เทศนาวิธี ๔)

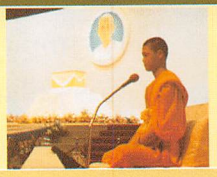
๓๐๘

พระสุทธิพันธ์ วิสุทฺธิโก
วันพุธที่ ๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

วิธีการพ้นทุกข์

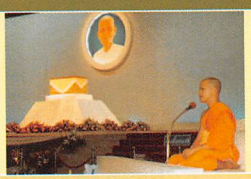
๓๐๙

พระชัยยง อตฺถชโย
วันพฤหัสบดีที่ ๒ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คารวะ ๖

๓๑๐

พระสายชล ธมฺมาวุโธ
วันเสาร์ที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

บัณฑิตพึงตามรักษาจิตของตนไว้ด้วยสติ

๓๑๑

พระศิริมงคล สิริมงฺคโล
วันจันทร์ที่ ๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความบริสุทธิ์ในทัศนคติของพระพุทธศาสนา

๓๑๒

พระมหาธานินทร์ คณาธาโร
วันอังคารที่ ๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ตามรอยนักสร้างบารมีในกาลก่อน

๓๑๓

พระวิเชียร จิตปสาโท
วันพุธที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณ

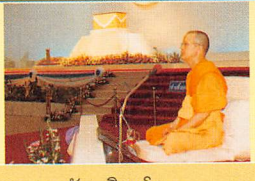
๓๑๔

พระสนิทวงศ์ วุฑฺฒิวโส
วันพฤหัสบดีที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าบังเกิดขึ้นได้โดยยาก

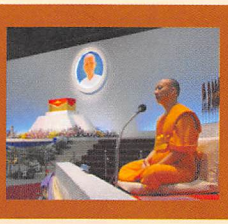
๓๑๕

พระศุภชัย จิตชโย
วันศุกร์ที่ ๑๐ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายอาจารย์ผู้ฉลาดในเหตุ ฉลาดในผล

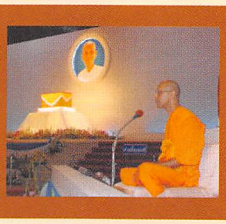
พระวิษณุ ปญฺญาทีโป

คุณยายฉลาดในเหตุ ฉลาดในผล เมื่อเห็นเหตุ รู้เลยว่าจะเกิดผลอะไร เมื่อเห็นผลก็จะรู้อีกว่าเกิดจากเหตุอะไร แม้ท่านไม่รู้หนังสือ แต่น่าอัศจรรย์มาก ที่คุณยายท่านรอบรู้ทุกเรื่อง รู้แบบเจาะลึกโดยไม่ต้องวิเคราะห์ คุณยายอ่านคน อ่านชีวิต อ่านเหตุการณ์ได้อย่างทะลุปรุโปร่งยิ่งกว่าพวกเราอ่านหนังสือเป็น คุณยายเห็นแจ้งแทงตลอดทั้งหยาบและละเอียด ด้วยใจที่สะอาดและบริสุทธิ์ ซึ่งตรงกับคำโบราณที่มีบันทึกเอาไว้ในคัมภีร์เก่าแก่กว่า ๓,๐๐๐ ปี มาแล้วว่า สิ่งใดที่ปรากฏในจิตใจอันบริสุทธิ์ สิ่งนั้นแหละเป็นความจริงที่แท้จริง...

ถอนหญ้าไป ระลึกชาติไป

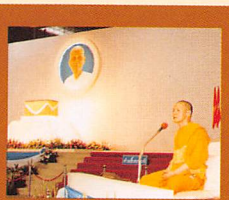
พระมหามนตรี จริตมนฺโต

มีอีกภาพหนึ่งของคุณยายที่เราเห็นว่าเป็นภาพธรรมดา อาจจะเห็นด้วยตัวเราเอง หรือเห็นจากหนังสือ คือภาพที่คุณยายท่านถอนหญ้า ดูเหมือนว่าธรรมดา แต่ความจริงแล้วไม่ธรรมดา ครั้งหนึ่งหลวงพ่อทัตตชีโว ท่านเห็น ท่านได้ถามคุณยายว่าคุณยายทำอะไร ขณะที่คุณยายกำลังถอนหญ้าอยู่นั้น คุณยายบอกว่าท่านกำลังระลึกชาติดูว่าพระพุทธเจ้าในอดีตท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร พระปัจเจกพุทธเจ้า พระอรหันต์ทั้งหลายท่านสร้างบารมีของท่านอย่างไร หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ สอนให้คุณยายท่านทำอย่างนี้...

แผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ที่คุณยายมอบไว้

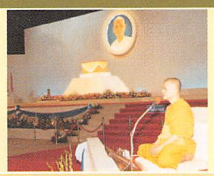
พระอารักษ์ ญาณารกฺโข

ตอนที่คุณยายที่ท่านรับเป็นประธานกฐิน ในภาวะตอนนั้นหมู่คณะเราค่อนข้างจะคับขันมาก เราคงจำกันได้เมื่อปี พ.ศ.๒๕๓๑ เป็นปีช่วงที่เราโดนสื่อมวลชนรุมกระหน่ำคล้ายๆ กับช่วง ๒ ปีที่ผ่านมา เนื่องจากว่าประมาณเดือนกรกฎาคมปีนั้นก็มีข่าวคราวที่ปรากฏทางสื่อต่างๆ ว่าวัดเรารังแกชาวนา แต่จริงๆ แล้วเราถูกรังแกเสียมากกว่าแต่คนไม่รู้ความจริงกัน และแผ่นดิน ๒ พันไร่นี่แหละ ก็ได้อาศัยกฐินยาย พลิกสถานการณ์ปลดหนี้ได้ และกฐินครั้งนั้นก็มีความหมายด้วย เพราะเป็นการส่งค่างวด งวดสุดท้าย หลังจากที่เราช่วยกันตามเจ้าของบุญมาเป็นเวลาถึง ๘ ปีเต็ม อาศัยคุณยายนี่แหละช่วยปลดแผ่นดินผืนนี้ให้เป็นไท ให้เป็นแผ่นดินที่รองรับงานบุญใหญ่ในยุคต่อมา ไม่ว่าจะเป็นการสร้างสภาธรรมกายสากลก็ดี สร้างมหาธรรมกายเจดีย์ก็ดี หรือจะสร้างมหาวิหารต่อไปในอนาคต ก็ล้วนแล้วแต่อาศัยบารมีคุณยายเป็นผู้พลิกฟื้นทั้งหมดเลย...

คำถามจากพระ - คำตอบจากคุณยาย

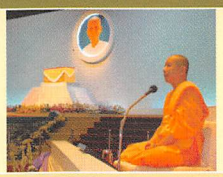
๓๑๖

พระศุภมิตร สุภมิตฺโต
วันเสาร์ที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เสียงของ "แม่" คือเสียงสวรรค์

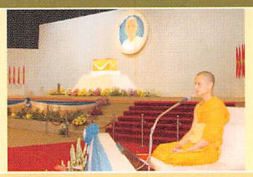
๓๑๗

พระครูปลัดภูเบศ ฌานาภิญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๑๒ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของความเป็นผู้ที่มีใจเลื่อมใส

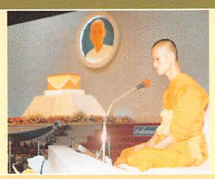
๓๑๘

พระชัยณรงค์ เอกคฺคจิตฺโต
วันจันทร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

องค์คุณ ๔ ประการ ของความเป็นบัณฑิต

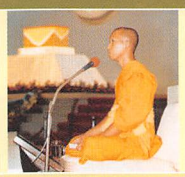
๓๑๙

พระณฐพล ณฏฺจวโร
วันอังคารที่ ๑๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เนื้อนาบุญ

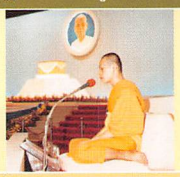
๓๒๐

พระวันชัย เหมชาโต
วันพุธที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พากเพียรให้ยิ่งกว่า อดทนให้มากกว่า คือปฏิปทาของผู้นำ

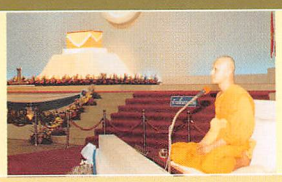
๓๒๑

พระเอกวิทย์ กิตฺติสมฺปนฺโน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์ของความศรัทธา ๕ ประการ

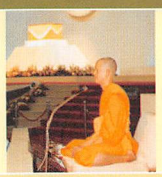
๓๒๒

พระโอภาส ปญฺญาโภ
วันศุกร์ที่ ๑๗ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

บุญเป็นต้นเหตุ เป็นเบื้องหลังความสุขความสำเร็จของชีวิต

๓๒๓

พระพันธ์ศักดิ์ วรสทฺโธ
วันเสาร์ที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สุดยอดแห่งบุญ

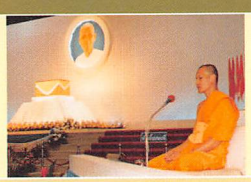
๓๒๔

พระสุรัตน์ อคฺครตโน
วันอาทิตย์ที่ ๑๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์จากการทำความสะอาดเสนาสนะ

๓๒๕

พระบุญลือ กนฺตปุญฺโญ
วันจันทร์ที่ ๒๐ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ด้วยบุญของคุณยาย

๓๒๖

พระสรพงษ์ สุทฺธสทฺโธ
วันอังคารที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คำสอนใกล้ตัว

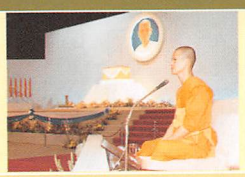
๓๒๗

พระทรงสกล กนฺตวิชฺโช
วันพุธที่ ๒๒ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สร้างบารมีไปถึงที่สุดด้วยหลัก ๕ ประการ

๓๒๘

พระอนุรักษ์ โสตฺถิโก
วันพฤหัสบดีที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

การใช้ทรัพย์ ๔ ประการ

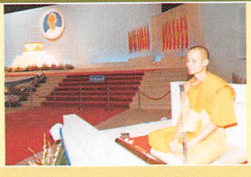
๓๒๙

พระเอกวิทย์ อภิวิชฺโช
วันศุกร์ที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อริยสัจสี่ แม่บทของคำสอนในพระพุทธศาสนา

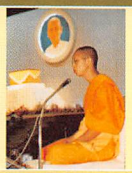
๓๓๐

พระวรเทพ รติโก
วันเสาร์ที่ ๒๕ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เส้นทางของบัณฑิต

๓๓๑

พระวรัช คุณงฺกโร
วันอังคารที่ ๒๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

แม้กายเป็นหญิง แต่หัวใจยอดยิ่งเยี่ยงพระโพธิสัตว์

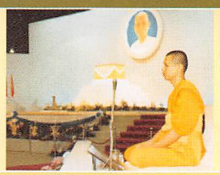
๓๓๒

พระปฤษฎางค์ สมงฺคิโก
วันพุธที่ ๒๙ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณธรรมที่ก่อให้เกิดความเจริญงอกงาม

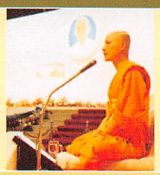
๓๓๓

พระพิเชษฐ์ จิตฺตวโร
วันพฤหัสบดีที่ ๓๐ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ระลึกชาติไปดูต้นแบบ

๓๓๔

พระมหาประดิษฐ์ สิรีภาโส (ป.ธ.๙)
วันเสาร์ที่ ๑ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ในดินแดนมนุษยภูมิ

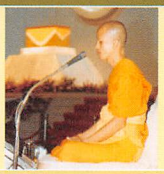
๓๓๕

พระมหาขัชวาลย์ โอภาโส
วันจันทร์ที่ ๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความปีติของผู้ไม่เคยรู้บาป ไม่เคยรู้บุญ

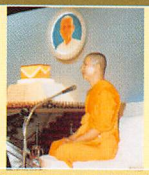
๓๓๖

พระมานพ อคฺคมานโว
วันอังคารที่ ๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

เรานับถือพระพุทธศาสนาตรงไหน

๓๓๗

พระมหาวีระชัย วีรชโย
วันพุธที่ ๕ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยาย ผู้เป็นมหาบุรุษ

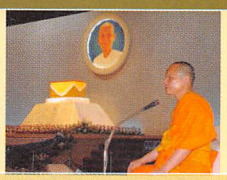
๓๓๘

พระมหาธนา เตชธมฺโม
วันพฤหัสบดีที่ ๖ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ด้วยบุญที่ทำกับคุณยาย

๓๓๙

พระสุวิเชียร อุตฺตมพนฺโธ
วันศุกร์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

จุดพลิกความฝัน จุดผันชีวิต

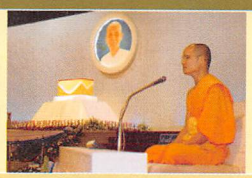
๓๔๐

พระมหาจำเนียร ธมฺมวโร
วันเสาร์ที่ ๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความหมายของ "ธัมมกายานุสสติกถา"

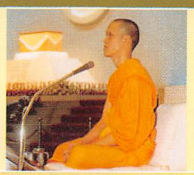
๓๔๑

พระมหาเสถียร สุวณฺณจิโต (ป.ธ.๙)
วันอาทิตย์ที่ ๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

อธิบายบทสรรเสริญหลวงพ่อวัดปากน้ำ

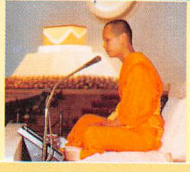
๓๔๒

พระมหาสุธรรม สุรตโน (ป.ธ.๙)
วันอังคารที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ทำไมถึงต้องฟังธรรม

๓๔๓

พระธัญสัณห์ กิตฺติสาโร
วันพุธที่ ๑๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้สานสายสัมพันธ์ทั่วทั้งสังฆมณฑล

๓๔๔

พระมหาวีรวัฒน์ วีรวฑฺฒโก
วันพฤหัสบดีที่ ๑๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความภาคภูมิใจที่ได้เป็นศิษย์ของคุณยาย

๓๔๕

พระธีระ อตฺตทนฺโต
วันศุกร์ที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

เส้นทางมหาเศรษฐี

๓๔๖

พระผดุงวิทย์ คุตฺตวิชฺโช
วันเสาร์ที่ ๑๕ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

สร้างวัดแล้ว สร้างพระแล้ว กำลังสร้างคนให้เป็นคนดี

๓๔๗

พระครูสังฆรักษ์พิพัฒน์ จิตสุทฺโธ
วันอาทิตย์ที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

"พระพ่อ" อยู่เบื้องหลังความสำเร็จของแชมป์บาลี

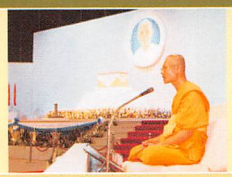
๓๔๘

พระมหาสุวิทย์ ธมฺมิกมุนิ (ป.ธ.๙)
วันจันทร์ที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

สุดยอดแห่งการฝึกตนคือการฝึกใจ

๓๔๙

พระมหาธานินทร์ คณาธาโร
วันอังคารที่ ๑๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้ที่มีบุญมากคือผู้ที่สอนตนเองได้

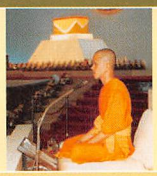
๓๕๐

พระอนุพงษ์ อุทคฺโค
วันพุธที่ ๑๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

คุณค่าของเวลา คุณค่าของชีวิต

๓๕๑

พระพิชิต ปณฺณาวโร
วันพฤหัสบดีที่ ๒๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้อยู่เบื้องหลังแห่งความสำเร็จของวัดพระธรรมกาย

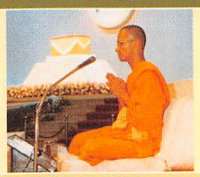
๓๕๒

พระฉราศรัย นนฺทิโย
วันศุกร์ที่ ๒๑ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ยายอดทนอย่างไร เราอดทนอย่างนั้น

๓๕๓

พระมหาสุริยันต์ สุทฺธิเตโช
วันเสาร์ที่ ๒๒ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

สวัสดีคุณ ตามสบาย วัดยายเอง

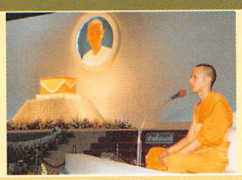
๓๕๔

พระประดิษฐ์ อริญฺโญ
วันอาทิตย์ที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

เฉพาะหัวใจนักสู้เท่านั้น

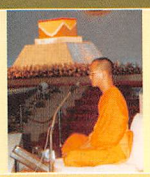
๓๕๕

พระธนเนตร์ ธนเนตฺโต
วันจันทร์ที่ ๒๔ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

อดทนเพื่อทำพระนิพพานให้แจ้ง

๓๕๖

พระสิทธิพันธ์ ทีปธมฺโม
วันอังคารที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

อย่าดื้อนะ

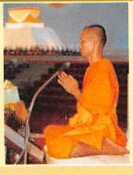
๓๕๗

สามเณรประสงค์ ปูไฝ
วันพุธที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ทุกชีวิตมีตำนาน

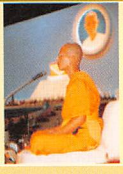
๓๕๘

พระมหาบุญพรม จารุปุญฺโญ
วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ขอเพียงมียายอยู่ในใจ

๓๕๙

สามเณรพรเทพ มีพารา
วันศุกร์ที่ ๒๘ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

"ธรรม" ใดถ้าไม่ทำก็ไร้ค่า

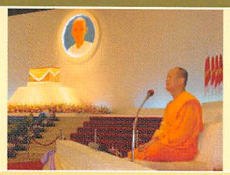
๓๖๐

พระมหาคองเขน สิริจนฺโท
วันเสาร์ที่ ๒๙ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

ยันต์มหาเศรษฐี

๓๖๑

พระภาวนาวิริยคุณ (หลวงพ่อทัตตชีโว)
วันอาทิตย์ที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๔

คนอย่างยาย หาไม่ได้แล้วในโลกนี้

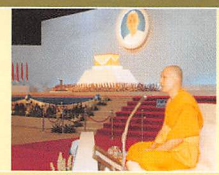
๓๖๒

พระมหาสุราช ชาติขญฺโญ
วันจันทร์ที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

พุทธกิจ ๕ ประการ

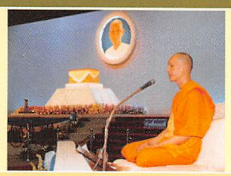
๓๖๓

พระประสิทธิ์ นนฺทสิทฺโธ
วันอังคารที่ ๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้ไม่ประมาทในธรรมทั้งปวง

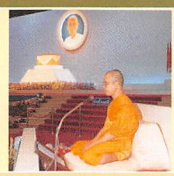
๓๖๔

พระหิรัญ จิตวฑฺฒโน
วันพุธที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้แก้วิกฤตให้เป็นโอกาส

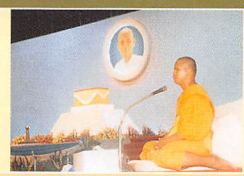
๓๖๕

พระเกื้อกูล สุภนนฺโท
วันพฤหัสบดีที่ ๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เม็ดทรายแกร่งกับคนกล้า

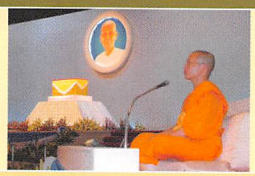
๓๖๖

สามเณรสมปรีดา บุญเสริม
วันเสาร์ที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

น้ำใจไมตรีที่ไม่มีวันลืม

๓๖๗

พระมนตรี จิตมโน
วันจันทร์ที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อานิสงส์แห่งสังคหวัตถุ ๔

๓๖๘

พระโกวิทย์ รตินฺธโร
วันอังคารที่ ๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ใครมาวัดครั้งหนึ่ง ก็ได้บุญครั้งหนึ่ง

๓๖๙

สามเณรนพดล คำเขียว
วันพฤหัสบดีที่ ๑๑ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ต้นแบบของผู้มีฆราวาสธรรม

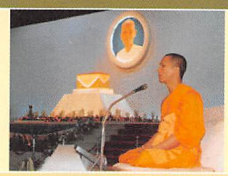
๓๗๐

พระไพรัช อนาวิโล
วันศุกร์ที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ทำไมต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน

๓๗๑

พระมหาธีรธรรม ธมฺมธีโร
วันเสาร์ที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

บันทึกยายบันทึกธรรม

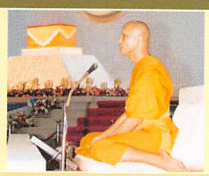
๓๗๒

พระประดิษฐ์ อริญฺชโย
วันอาทิตย์ที่ ๑๔ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

การประพฤติพรหมจรรย์

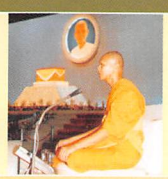
๓๗๓

พระสุพจน์ จตฺตมโล
วันจันทร์ที่ ๑๕ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

การสั่งสมบุญบารมี

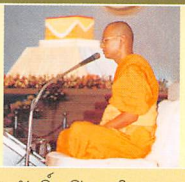
๓๗๔

พระสมคิด ฉนฺทิสฺสโร
วันอังคารที่ ๑๖ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

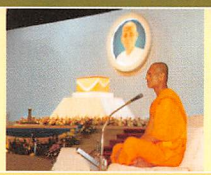
๓๗๕

พระสุรศักดิ์ ปิยรตโน
วันพุธที่ ๑๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความประทับใจของสามเณร

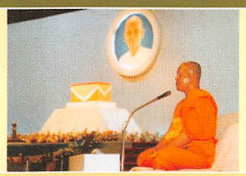
๓๗๖

สามเณรยงยุทธ ใหม่เอี่ยม
วันพฤหัสบดีที่ ๑๘ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ความเคารพ

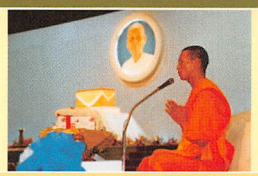
๓๗๗

พระมหากิตติ รตนโชโต
วันศุกร์ที่ ๑๙ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

กว่าจะก้าวมาถึงวันนี้..ของสามเณร

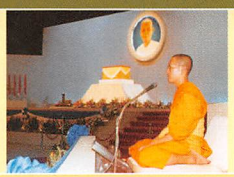
๓๗๘

สามเณรจันทร์ดี เหตุเกษ
วันเสาร์ที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

สมบัติ ๓

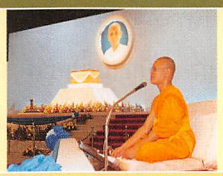
๓๗๙

พระเรืองศักดิ์ เตชวโร
วันจันทร์ที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายอาจารย์ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยความดี

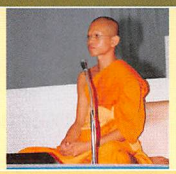
๓๘๐

สามเณรกิตติพงษ์ ศิราวราเวทย์
วันพฤหัสบดีที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔

ความศรัทธาจุดเริ่มต้นของการทำความดี

๓๘๑

พระเอกพล เอกพโล
วันศุกร์ที่ ๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔

ปัจจัยแห่งความเจริญของชีวิต

๓๘๒

พระดิเรก พนฺธมุตฺโต
วันเสาร์ที่ ๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔

ยอดแห่งศิลปะ

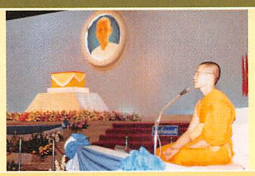
๓๘๓

พระอำนาจ มหาปรกฺกโม
วันพุธที่ ๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔

โอกาสในการสร้างความดีของนักสร้างบารมี

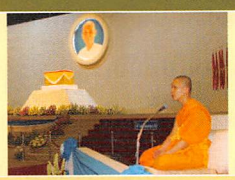
๓๘๔

พระธเนศร์ จานรโต
วันอังคารที่ ๑๓ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔

คุณยายผู้รู้คุณ

๓๘๖

พระฉัตรชัย คุณาภาโล
วันพุธที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

หมายเหตุ :

กัลฯอารีพันธุ์ ตรีอนุสรณ์ (อุปัฏฐาก)
สรรเสริญคุณธรรมคุณยายอาจารย์
วันพฤหัสบดีที่ ๔ มกราคม พ.ศ.๒๕๔๔
วันศุกร์ที่ ๖ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔
วันจันทร์ที่ ๓๐ กรกฎาคม พ.ศ.๒๕๔๔
วันจันทร์ที่ ๑๒ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔
วันอาทิตย์ที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

เมื่อครั้งแรกกับครั้งสุดท้ายมาบรรจบกัน

ในการแสดงพระธรรมเทศนา สรรเสริญพระคุณของคุณยายที่ผ่านมานั้น บรรดาพระภิกษุสามเณร ลูกหลานของคุณยาย ต่างผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนขึ้นมาแสดงพระธรรมเทศนาอย่างตลอดต่อเนื่อง ด้วยหัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยกตัญญูกตเวทิตา ทุกรูปใคร่ที่จะตอบแทนพระคุณของคุณยาย ด้วยการแสดงธรรมประกาศคุณของท่านให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งโลก แม้ว่าถ้อยคำที่ได้กล่าวออกไป มิอาจเปรียบปานได้แม้เพียงเศษเสี้ยวธุลีของคุณธรรมทั้งภายนอกและภายในของท่าน แต่ก็เป็นสิ่งที่ทุกรูปเต็มใจ และภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง และจะขอจดจำการแสดงธรรมในวาระสำคัญยิ่งนี้ไปตราบชั่วชีวิต

นอกจากนี้ พระภิกษุและสามเณร ลูกหลานของคุณยายทุกๆ รูป ปฏิญาณตนขอทุ่มชีวิต อุทิศทั้งแรงกายแรงใจที่มีอยู่ เพื่อจัดเตรียมพิธีจุดไฟแก้วสลายร่างคุณยาย ในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ ให้ยิ่งใหญ่และสมบูรณ์แบบที่สุด เนื่องจากทุกรูปล้วนตระหนักดีว่า งานนี้ไม่ใช่เป็นแค่เพียงโอกาสสุดท้ายที่ลูกหลานของคุณยายทุกคนจะได้มีโอกาสร่วมบุญกับท่าน ก่อนที่สรีระร่างจะสลายไปเท่านั้น แต่ยังหมายถึงอนาคตอันโชติช่วงของพระพุทธศาสนาอีกด้วย

เพราะในพิธีจุดไฟแก้วครั้งนี้ จะเป็นครั้งแรกที่เจ้าอาวาส และพระสังฆาธิการ ในระดับต่างๆ พร้อมทั้งพระผู้ติดตามกว่า ๓๐,๐๐๐ วัด ทั่วประเทศ ได้ให้เกียรติเป็นเนื้อนาบุญรับนิมนต์เดินทางมาร่วมพิธีกันอย่างพร้อมเพรียงกัน ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในสังฆมณฑลนับตั้งแต่มีการสร้างชาติไทยมา ว่าจะมีการรวมตัวกันของคณะสงฆ์ทั่วประเทศได้มากขนาดนี้ สิ่งนี้ถือเป็นนิมิตหมายอันดีที่แสดงให้เห็นถึงพลังแห่งความสามัคคีของการคณะสงฆ์ไทย และความเจริญรุ่งเรืองของพระพุทธศาสนา ที่จะหวนคืนกลับมาสู่ผืนแผ่นดินไทย และจะแผ่ขยายไปสู่ชาวโลกในอนาคตอันใกล้

เนื่องจากในพิธีดังกล่าว ลูกหลานของคุณยายที่อยู่ทั่วโลกจะเดินทางมาร่วมงานเป็นจำนวนมาก รวมถึงคณะสงฆ์จากนิกายต่างๆ และบุคคลสำคัญจากทั่วโลก ต่างได้ตอบตกลงที่จะมาร่วมเป็นเกียรติในพิธีจุดไฟแก้วด้วย ส่งผลให้ภาพของงานในวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ จะปรากฏแก่สายตาคนหลายชาติ หลายภาษา ทั้งในส่วนของผู้ที่มาร่วมงานโดยตรง และผู้ที่จะได้มีโอกาสเห็นภาพของงานอันยิ่งใหญ่ตระการตาผ่านทางสื่อต่างๆ อันจะกลายเป็นแรงขับดันให้ชาวโลกตื่นตัว หันหน้าเข้ามาศึกษาพระพุทธศาสนาอย่างจริงจัง และเมื่อถึงวันนั้นสันติสุขอันไพบูลย์ที่ชาวโลกแสวงหาก็จะบังเกิดขึ้นในที่สุด

ดังนั้น ในช่วงเวลาที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิด นับจากวันนี้เป็นต้นไป ขอให้ลูกหลานของคุณยาย ทุกท่าน ไม่ว่าจะเป็นบรรพชิต หรือฆราวาส ได้ทุ่มเททุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่มีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นกำลังกาย กำลังทรัพย์ กำลังสติปัญญา เพื่อตอบแทนพระคุณอันยิ่งใหญ่ของคุณยายที่มีให้กับพวกเรา ตลอดจนสืบสานมโนปณิธานของท่านในการเผยแผ่ขยายวิชชาธรรมกายไปสู่ชาวโลกให้สำเร็จให้จงได้ ซึ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวเท่านั้น คือ ในพิธีจุดไฟแก้ว ที่งานของคุณยายอาจารย์ท่านจะเสร็จสมบูรณ์ลง พร้อมๆ กับการจากไปของสังขารของท่านด้วยชัยชนะอย่างเต็มภาคภูมิ...

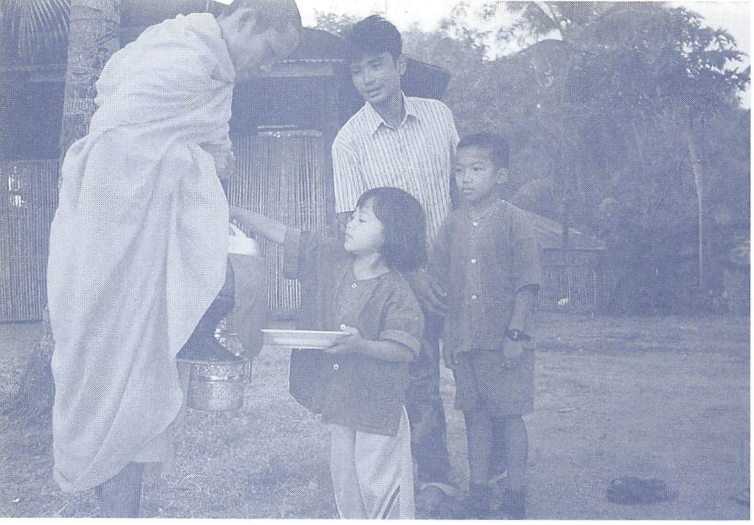
เปิดบันทึก
โครงการบ้านแสงสว่าง
นำความอบอุ่นสู่หัวใจเด็กไทยทั่วประเทศ

เป็นเวลา ๓ ปีมาแล้วที่โครงการบ้านแสงสว่างได้เริ่มต้นขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมให้เยาวชนไทยตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงมัธยมศึกษาทั่วประเทศ ได้ร่วมทำความดี เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ และสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ผู้เป็นที่รักยิ่งของปวงชนชาวไทย และเพื่อสร้างคนดีจากหน่วยพื้นฐานของสังคมคือครอบครัวที่อบอุ่น ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการสร้างบุคลากรที่ดี มีคุณธรรมที่จะมาพัฒนาประเทศให้เจริญรุดหน้า และยั่งยืน สมดังพระราชปณิธาน

ในปีนี้ โครงการบ้านแสงสว่าง จัดให้มีพิธีขึ้นป้ายบ้านแสงสว่างพร้อมกันทั่วประเทศ ในวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ที่ผ่านมา โดยได้รับมอบป้ายให้กับนักเรียนที่ได้รับคัดเลือกว่าบันทึกสมุดบันทึกความดี มีคะแนนสูงสุด ๑๐ เปอร์เซ็นต์แรกของโรงเรียนโดยพิจารณาจากความประพฤติของเด็กประกอบกับการจดบันทึก เราได้คัดเลือกโรงเรียนตัวอย่าง จากโรงเรียนที่เข้าร่วมโครงการทั้งหมดกว่า ๑๓,๐๐๐ แห่งทั่วประเทศ เพื่อออกเดินทางไปเยี่ยมชมในระหว่างวันที่ ๒๖-๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ โดยแบ่งการเดินทางเป็น ๔ สาย คือ ภาคเหนือ กลาง ใต้ และตะวันออกเฉียงเหนือ ทั้งนี้ เพื่อติดตามดูการดำเนินงานที่เป็นรูปธรรมของแต่ละภูมิภาค ซึ่งจะมีความหลากหลายต่างกัน

สายแรก เราเดินทางไปโรงเรียนบ้านแม่อูคอหลวง อ.ขุนยวม จ.แม่ฮ่องสอน กว่า ๑๗ ชั่วโมง ทีมงาน ๘ ชีวิต ก็เดินทางมาถึงโรงเรียน เป็นที่น่าทึ่งว่าแม้หนทางจะไกลขนาดนี้ โรงเรียนก็เข้าร่วมโครงการบ้านแสงสว่างมาตั้งแต่เริ่มต้น เพราะเห็นว่าเป็นโครงการที่ดีสำหรับการปลูกฝังคุณธรรมให้แก่นักเรียน รถตู้ที่นำพวกเรามาไม่สามารถวิ่งต่อเข้าไปได้ พวกเราพร้อมสัมภาระทั้งหมดจึงต้องเปลี่ยนมาขึ้นรถขับเคลื่อน ๔ ล้อของครูใหญ่ ข้ามลำธารฝ่าเข้าไปในป่าซึ่งเป็นที่ดินของกรมป่าไม้อีก ๑๙ กม.

กิจกรรมเริ่มต้นเช้าวันใหม่ของครอบครัวน้องป๊อป น้องจ๋าและคุณพ่อ

ณ ดินแดนแม่ฮ่องสอนที่หนาวเย็น ในห้องเรียนเล็กๆ แห่งนี้ก็อบอุ่นด้วยแสงธรรมภายใน

ประมาณ ๓๐ นาที และต่อด้วยการเดินเท้าไปอีก ๑-๒ ชม. ชาวบ้านเป็นชาวกะเหรี่ยงต้อนรับเราอย่างดี พวกเขามีความเป็นอยู่เรียบง่าย ทำนา ปลูกผักกินเอง ครูใหญ่จะเป็นที่เคารพนับถือของคนในหมู่บ้านมาก

โรงเรียนมีครู ๓ คน เป็นครูผู้หญิงทั้งหมด นักเรียน ๑๓๐ คน เด็กที่นี่ขี้อายพูดไทยได้ไม่ชัดนัก บางคนพูดไทยไม่ได้ เด็กๆ จะช่วยกันทำความสะอาดโรงเรียน รดน้ำต้นไม้ และเตรียมทำอาหารกลางวันรับประทานกันที่โรงเรียน ท่ามกลางอากาศที่หนาว ๘ องศาเซลเซียส เราทำกิจกรรมร่วมกับน้องๆ หลายอย่าง มีการสวดมนต์ นั่งสมาธิ ร้องเพลงศีล ๕ แบบสำเนียงเหนือๆ น้องๆ ตั้งใจฟังนิทานและชาดกที่เราเล่าอย่างตั้งใจ ในวันมอบป้ายบ้านแสงสว่าง ทุกคนในชุมชนให้ความร่วมมือดีมาก มีอบต.(องค์การบริหารส่วนตำบล) ชาวบ้าน มาร่วมพิธีด้วย เราได้มอบเสื้อกันหนาว และมอบตุ๊กตาคุณธรรมให้แก่เด็กเพื่อให้เด็กๆ ได้ใช้ทำกิจกรรมต่อไป

อ.ฉวีวรรณ แก้วตาสาน
ครูใหญ่ร.ร.บ้านแม่อูคอหลวง

"กิจกรรมบ้านแสงสว่างนี้ทำให้เด็กรู้สึกจะกลัวบาปมากขึ้น แล้วเด็กก็จะรู้จักบันทึกความดี ส่วนของผู้ปกครองหรือชุมชนรอบๆ มีส่วนร่วมดีมาก ขนาดป้ายบ้านแสงสว่างปีที่แล้ว บางบ้านเค้ายังติดอยู่เลย เค้าคิดว่าเป็นสิ่งที่ดีศักดิ์สิทธิ์ ผู้ปกครองร่วมมือดีมากทุกๆ งาน ซึ่งปีหน้าจะเข้าสู่ระบบของการปฏิรูปการศึกษา และจะมีการประเมิน มาดูหลักฐานที่เราทำไปแล้ว คือ แบบการทำความดีของเด็กที่บันทึกว่าวันนี้ทำอะไรบ้าง แล้วให้ครูมาตรวจให้ ซึ่งเด็กจะจดว่าเขาทำอะไรบ้างเป็นข้อๆ ไป"

สายที่ ๒ เราเดินทางไปที่จังหวัดนครราชสีมา และชัยภูมิ เริ่มต้นด้วยการเดินทางไปที่โรงเรียนสุรธรรมพิทักษ์ จ.นครราชสีมา โรงเรียนภูมิวิทยา และโรงเรียนบ้านหัวนาคำ จ.ชัยภูมิ เราเดินทางมาถึงพร้อมกับอุปกรณ์การศึกษาเต็มคันรถ เพื่อใช้ในการทำกิจกรรมระบายสีบนตุ๊กตาคุณธรรม และเราก็ได้พบน้องเม่น นักเรียนที่ได้เข้าร่วมโครงการคนหนึ่งที่บอกกับเราว่า **"ทำความดี ไม่เห็นยาก คนปกติมักคิดว่าทำความดียาก แต่การบันทึกความดีในสมุดเป็นความดีที่ทุกคนทำได้อย่างง่ายๆ เพราะเราเจอและทำอยู่ทุกวันอยู่แล้ว"**

จากนั้นทีมงานเดินทางไปถึงโรงเรียนบ้านหัวนาคำ อ.หนองบัวแดง จ.ชัยภูมิ เป็นเวลา ๒ นาฬิกา และที่อำเภอนี้ไม่มีสถานที่พัก ดังนั้นเพื่อความปลอดภัยและประหยัดที่สุด ทำให้พวกเรา ๘ ชีวิต จึงตัดสินใจพักเอาแรงกันในรถตู้ที่หน้าสถานีตำรวจนั่นเอง รุ่งขึ้นก็ใช้ห้องน้ำโรงพยาบาลหนองบัวแดง เป็นที่ล้างหน้าล้างตาเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย เพื่อเดินทางไปพบอาจารย์ต่อไป

โรงเรียนบ้านหัวนาคำ มีนักเรียนประมาณ ๓๐๐ คน เปิดสอนถึงระดับประถมศึกษาปีที่ ๖ ครอบครัวชาวบ้านส่วนใหญ่ยากจน มีอาชีพทำนา ทำไร่ นักเรียนส่วนใหญ่เดินเท้ามาโรงเรียนและด้วยความยากจนเราสังเกตว่าน้องๆ แทบทุกคนที่นี่ไม่มีรองเท้าใส่ เนื่องด้วยในปีนี้อากาศหนาวเย็น จังหวัดชัยภูมิก็เป็นอีกจังหวัดหนึ่งที่อากาศค่อนข้างหนาว เพราะภูมิประเทศเป็นที่สูง ดังนั้น

สิ่งแปลกใหม่ ที่เกิดขึ้นกับลูกๆ ที่พ่อแม่ชื่นใจ

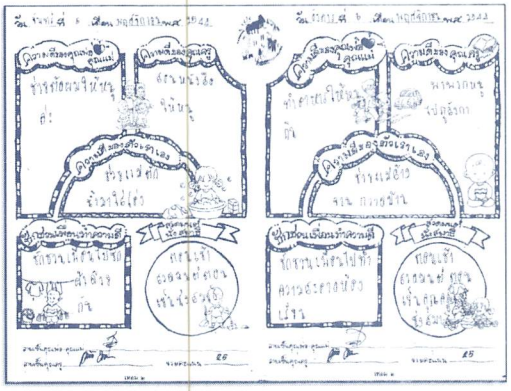
เด็กๆ ตั้งใจฟังนิทานชาดกกันมากทีเดียว

นอกจากป้ายบ้านแสงสว่างและอุปกรณ์ส่งเสริมการสอน (ตุ๊กตาคุณธรรม) ที่เตรียมไป ทีมงานได้เตรียมเสื้อกันหนาวไปมอบให้เด็กๆ ด้วย เมื่อเห็นเสื้อกันหนาว เด็กๆ มองด้วยแววตาสดใสเป็นประกายและมีความหวัง เพราะแม้ว่าในวันนี้อากาศจะหนาวเย็น แต่เด็กๆ หลายคนก็ไม่ได้ใส่เสื้อกันหนาวมาโรงเรียน ที่ใส่มาบ้างก็เก่าและขาดวิ่น

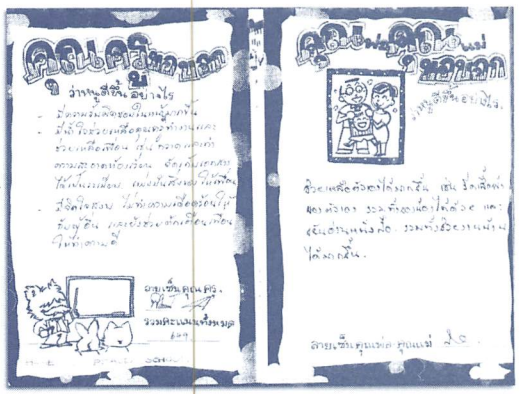
นอกเหนือจากเสื้อผ้า และอุปกรณ์ส่งเสริมการศึกษาซึ่งเป็นสิ่งจำเป็นภายนอกแล้ว สิ่งที่โครงการต้องการมอบ และเป็นวัตถุประสงค์ที่แท้จริงคือการปลูกฝังคุณธรรม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีคุณค่าอย่างมากทั้งผู้ให้และผู้รับ

อาจารย์ประยงค์ ปันคำ อาจารย์ประสานงานเล่าว่า เด็กๆ มีพฤติกรรมดีขึ้น รู้จักไหว้พ่อแม่ ทั้งที่ปกติเด็กต่างจังหวัดจะไม่ไหว้พ่อแม่ จะเขินอาย เขาจะไหว้แต่ครู พระสงฆ์ แต่เมื่อทำโครงการนี้ เด็กกลับบ้านไปไหว้พ่อแม่ ขยันช่วยงานที่บ้านมากขึ้น ไปวัดร่วมกิจกรรมทางพุทธศาสนา ท่านเจ้าอาวาสก็สนับสนุนการทำกิจกรรมของโรงเรียน มีการสอนธรรมะ เรื่องการช่วยเหลือสังคม ทำให้เด็กดีขึ้นมาก ที่โรงเรียนก็นิมนต์พระมาสอนธรรมะทุกวันศุกร์ เป็นสิ่งที่ดีที่เกิดขึ้นในชุมชน ซึ่งอาจารย์ถือว่าประสบผลสำเร็จ และภูมิใจที่ได้ทำโครงการนี้

สายที่ ๓ ภาคกลาง สิงห์บุรี พิจิตร พิษณุโลก ทีมงานเดินทางไป ๓ โรงเรียนคือโรงเรียนอนุบาลสิงห์บุรี จ.สิงห์บุรี โรงเรียนยอแซฟ พิจิตร และโรงเรียนซำหวาย จ.พิษณุโลก

ส่วนหนึ่งในสมุดบันทึกความดีของเด็กๆ

มอบป้ายบ้านและอุปกรณ์ส่งเสริมการศึกษา ที่โรงเรียนบ้านซำหวาย จ.พิษณุโลก

มอบเสื้อกันหนาว และอุปกรณ์ส่งเสริมการศึกษาที่จ.ชัยภูมิ

ที่โรงเรียนยอแซฟ พิจิตร นั้นแม้จะเป็นโรงเรียนคริสต์ แต่ซิสเตอร์บุญชอบ หัวใจ ครูใหญ่ของโรงเรียนท่านสนับสนุนให้เด็กได้ทำกิจกรรมอย่างเต็มที่ เพราะเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์กับนักเรียน และสอดคล้องกับการทำกิจกรรมส่งเสริมคุณธรรมที่โรงเรียนทำอยู่แล้ว มีการให้เด็กทำสมาธิทุกวัน ผู้ปกครองก็ชอบ และหากมีโครงการอื่นๆ อีกก็จะร่วมทำโครงการที่เราได้จัดขึ้นต่อๆ ไปอีกด้วย

อาจารย์นิธิรัตน์ ป้อมจันทร์ โรงเรียนยอแซฟ พิจิตร กล่าวว่า "เด็กๆ เขามีการตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา จากที่แต่ก่อนเขาก็จะน่ารักตามปกติ แต่พอมีกิจกรรมนี้เข้ามา เด็กๆ ก็ตั้งใจบันทึกกัน จะดูจากที่ในบันทึกของเค้าแล้วเขาก็จะภูมิใจมากที่เห็นว่าคุณพ่อ คุณแม่ช่วยอะไรเขาบ้าง เขาก็จะบันทึกทุกวัน เป็นสิ่งที่ถูกใจเขา คนอื่นก็รู้ด้วยว่าสิ่งที่เค้าทำเป็นความดี ผู้ปกครองบอกครูว่าที่โรงเรียนมีสมุดให้บันทึกทุกวันอย่างนี้ดีจังเลย เพราะไม่ต้องบอกอะไรมากเด็กก็จะทำเอง ถ้าวันไหนที่เขาไม่ทำเขาก็จะไม่มีอะไรเขียน พ่อ แม่ จะบอกว่า ถ้าไม่ทำความดีก็จะไม่มีสิ่งที่บันทึก เค้าก็จะไม่ดื้อ ทำเองทุกวัน ช่วงปิดเทอมบางคนก็จะไปบันทึกต่อด้วย สำหรับตัวครูเองบางวันเรามีงานมาก เราก็ยังได้กลับไปนึกถึงสิ่งนี้ เหมือนเตือนใจเราตลอด เช่น สิ่งที่เราทำไปบางทีเราก็นึกไม่ถึง ไม่คิดว่าเด็กเขาจะบันทึก เขาก็บันทึก อ่านแล้วก็เป็นกำลังใจให้ครูได้ทำงานตรงจุดนี้ต่อไปค่ะ"

จากนั้นทีมงานเดินทางมาถึงโรงเรียนบ้านซำหวาย อ.วังทอง จ.พิษณุโลก ระยะทางที่เข้าไปโรงเรียนไกลพอสมควรทีเดียว สองข้างทางยังเป็นทางลูกรัง จนรถที่เราใช้เดินทางเปลี่ยนเป็นสีลูกรังไปด้วย เพราะฝุ่นหนาเตอะที่เกาะอยู่ทั่วรถ ชุมชนที่นี่ยังยากจน ประกอบอาชีพทำนากับไร่มันสำปะหลัง เด็กหลายคนต้องเดินทางมาโรงเรียนไกลประมาณ ๗ กม. เป็นเนินขึ้นๆ ลงๆ อาจารย์เคยให้มีโครงการจักรยานโรงเรียน แต่นักเรียนก็ปั่นไม่ไหวเพราะทางไกล และมีเนินชัน จึงเปลี่ยนเป็นรถคุณแต๋นของชาวบ้าน รับส่งนักเรียนที่อยู่ไกลแทน

ทีมงานขอไปเยี่ยมบ้านน้องๆ ที่ได้รับป้ายบ้านหนึ่งในนั้นคือบ้านน้องป๊อบและน้องจ๋า แม้ว่าจะไม่ได้เตรียมตัวล่วงหน้า แต่บ้านของครอบครัวน้อยๆ นี้ก็สะอาดเรียบร้อยมาก คุณแม่ป่วยเป็นโรคภูมิแพ้ ทำให้น้องป๊อบแม้จะอยู่เพียงแค่ป.๑ ก็ต้องช่วยคุณแม่ทำงานบ้านทำกับข้าว (ทำเองจริงๆ เพราะตอนที่ทีมงานไปถึงน้องกำลังทอดหมูอยู่หน้าเตาอย่างชำนาญ และทีมงานก็ได้ชิมฝีมือกันอิ่มทีเดียว) ที่บ้านคุณพ่อทำโรงสีเล็กๆ น้องป๊อบก็ช่วยคุณพ่อเปลี่ยนถังข้าว ให้อาหารไก่ เลี้ยงหมู เลี้ยงปลา รดน้ำผัก คุณแม่เล่าว่าตอนเช้าน้องป๊อบจะตักบาตรพระเขาตักเอง และพาน้องสาวคือน้องจ๋าไปตักบาตรด้วย แล้วก็อาบน้ำไปโรงเรียน เวลาไปโรงเรียนก็จะรอไปกับน้องส่วนใหญ่ตอนเย็นกลับมาจะทำการบ้านก่อน คุณแม่รู้สึกภูมิใจที่น้องป๊อบเป็นหนึ่งคนได้รับเลือกจากอาจารย์ให้ได้รับป้ายบ้านในปีนี้ การทำสมุดบันทึกความดีทำให้น้องได้เขียนสิ่งที่ดีๆ ที่ตัวเองได้ทำ และที่จะตั้งใจทำความดียิ่งขึ้น เป็นการทำให้เด็กที่ดีอยู่แล้วดียิ่งขึ้นอีกด้วย

ก่อนที่เราจะลาโรงเรียนนี้เพื่อเดินทางกลับ อาจารย์ประสานงานบอกพวกเราว่า อาจารย์จะตั้งใจทำโครงการนี้ต่อไป และจะทำให้ครอบครัวเด็กและชุมชนที่นี่

อุ่นกายอุ่นใจ ทีมงานบ้านแสงสว่างกับน้องๆ จ.แม่ฮ่องสอน

บ้านแสงสว่าง ณ แดนใจ ใน จ.พังงา

ได้มีส่วนร่วมให้มากขึ้น เพราะเห็นประโยชน์ที่เกิดขึ้นจริงกับเด็กๆ ที่เข้าร่วมโครงการ

ส่วนที่จังหวัดพังงาที่หมายของเราคือโรงเรียนบ้านท่าเขา โรงเรียนเกาะยาว และบ้านน้ำจืด ซึ่งทีมงานต้องเดินทางข้ามเกาะด้วยเรือประมาณ ๑ ชม. บนเกาะไม่มีรถยนต์ ทีมงานก็โชคดีที่นำรถข้ามไปใช้ขนของมอบให้โรงเรียน แม้ว่าจะมีเพียงประตูเดียวแต่ก็สามารถทำภารกิจลุล่วงไปด้วยความโล่งใจของหลายๆ คน นักเรียนที่นี่นับถือศาสนาอิสลามร้อยละ ๙๘ แต่อาจารย์ก็เห็นว่าเป็นการดีที่เด็กจะได้ฝึกคิด และเขียนการทำความดี นอกจากจะได้ทำความดีแล้ว เด็กยังได้ฝึกทักษะการเขียนด้วย สมุดบันทึกก็น่ารัก น้องๆ อยากบันทึก ไม่เบื่อการทำความดี และการได้ขีดๆ เขียนๆ ไปเรื่อยๆ สุดท้ายก็จะกลายเป็นนิสัยที่ดีๆ ติดตัวน้องๆ ไปในที่สุด

พอถามว่า ๕ ธันวา อยากทำอะไรให้ในหลวงบ้าง น้องๆ บอกว่าจะทำความดีถวายในหลวง อยากให้ในหลวงมีอายุยืนนาน ครูใหญ่ถนอม เริงกิจ โรงเรียนบ้านท่าเขาเล่าว่า เมื่อได้บันทึกความดี พ่อแม่ของเด็กที่นี่ก็เห็นความเปลี่ยนแปลงของลูกที่มีพฤติกรรมดีขึ้น ช่วยพ่อแม่ทำงานบ้าน มีความรับผิดชอบมากขึ้น เพราะได้ทำความดีตามที่เค้าจะต้องบันทึก พ่อแม่ก็มีความหวังว่าเด็กน่าจะเป็นเด็กดี เริ่มจากทำดีในบ้าน ในโรงเรียน ต่อไประดับประเทศก็น่าจะดีด้วย

การลงพื้นที่ครั้งนี้จึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของการดำเนินโครงการเท่านั้น

หากสมุดบันทึกความดีเล่มหนึ่งจะสามารถสร้างคนดีขึ้นมาได้หนึ่งคน สิ่งที่เกิดขึ้นกับสมุดบันทึกความดี

จำนวนหลายล้านเล่ม ที่ถูกส่งไปยังมือของเยาวชนในโรงเรียนต่างๆ จำนวนนับหมื่นโรงเรียน ในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา ผ่านสายตาคู่น้อยของเด็กๆ เพื่อบันทึกการทำความดีทุกวันจะเป็นสิ่งที่ตอกย้ำจิตใจ จนกลายเป็นอุปนิสัยที่ดีที่มีค่าอย่างมหาศาล ในวันนี้ เด็กนับล้านคนจะเติบโตพร้อมด้วยกิจกรรมที่พ่อแม่ ครูอาจารย์ บุคคลรอบข้าง และผู้มีส่วนรับผิดชอบในชุมชน มีส่วนร่วมและจะให้ความใส่ใจในการทำความดีร่วมกัน

ไม่ใช่แค่เพียงในโรงเรียน แต่จะเป็นต้นแบบที่จะสร้างความดี สร้างครอบครัวที่อบอุ่น สร้างชุมชนที่เข้มแข็งเป็นการจัดระเบียบสังคมให้เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ จากนี้ไปโครงการบ้านแสงสว่างก็จะได้สร้างแสงสว่างให้เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ และจะสว่างขึ้นเรื่อยๆ ไม่หยุดยั้ง จากประกายความสว่างที่จะเจิดจ้าอยู่บนทุกๆ ภูมิภาคทั่วผืนแผ่นดินไทย

ยุทธการตามหาหลานคุณยาย

"We R Youth Leader. We R Peace Lover. Because We Think Peace, Talk Peace and Live for World Peace."

อาจารย์ฝรั่งท่านหนึ่งตั้งคำถามกับนักศึกษาคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ที่กำลังจะเป็นตัวแทนไปแข่งขันตอบปัญหาความรู้ด้านการตลาดที่สหรัฐอเมริกาว่า ***"ปัจจัยสำคัญที่สุด ที่ทำให้บริษัทไมโครซอฟท์ประสบความสำเร็จ คืออะไร ?"*** ...สินค้า...การตลาด...ช่องทางการจัดจำหน่าย...สำหรับเราคำตอบที่ผุดขึ้นมาครั้งแรกกลับเป็น Bill Gates และคำตอบนี้ก็เป็นคำตอบสุดท้ายของอาจารย์เช่นเดียวกัน

คำตอบนี้ ทำให้เราเชื่อมั่นมากยิ่งขึ้นว่า **ผู้นำ เป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนองค์กร** แต่ผู้นำที่มีความสามารถก็มีให้เห็นกันอยู่ในสังคม แต่ผู้นำที่ทั้งเก่ง ทั้งดี กลับหาได้ยากยิ่งในสังคมปัจจุบัน คงไม่ผิดนักที่จะบอกว่าสังคมโลกกำลังขาดแคลนผู้นำที่มีความรู้คู่คุณธรรม

ชมรมพุทธศาสตร์สากล ในอุปถัมภ์สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ เล็งเห็นความสำคัญของการสร้างผู้นำรุ่นใหม่ ที่เป็นผู้นำที่โลกต้องการ สามารถนำพาโลกไปสู่ความสงบสุขอย่างแท้จริง จึงจัด**โครงการอบรมและพัฒนาศักยภาพสู่ความเป็นผู้นำ (LEADERSHIP TRAINING PROGRAM)** ขึ้น เพื่อเปิดโอกาสให้นิสิต นักศึกษาได้เรียนรู้และนำเอาศักยภาพที่แท้จริงที่มีอยู่ในตัว ออกมาใช้อย่างเต็มที่ และเป็นประโยชน์ต่อสังคม สมดังสโล-

แกนของโครงการที่ว่า *"ผู้นำรุ่นใหม่ จิตใจยิ่งใหญ่ ใสซื่อชาญฉลาด องอาจเข้มแข็ง กล้าแกร่งอดทน มากล้นน้ำใจ สร้างโลกใบใหม่ สดใสงดงาม"*

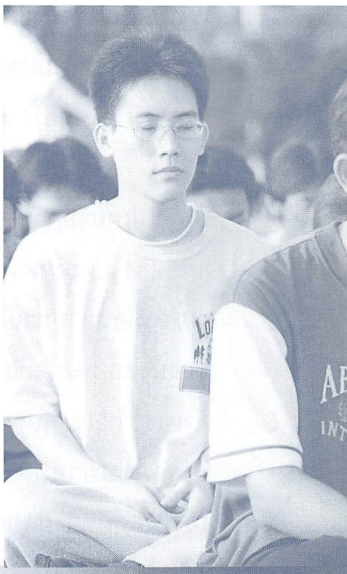
โครงการอบรมและพัฒนาศักยภาพสู่ความเป็นผู้นำ เริ่มจัดให้มีขึ้นในช่วงปิดภาคเรียนเดือนตุลาคม ระหว่างวันที่ ๗-๒๘ ตุลาคม โดยแบ่งเป็น ๖ รุ่น รุ่นละ ๑ สัปดาห์ และในช่วงเปิดภาคเรียน ก็ยังคงจัดอย่างต่อเนื่อง ในวันศุกร์ถึงวันอาทิตย์ เพื่อตอบสนองความต้องการของน้องๆ ที่สนใจจะเข้ารับการอบรม ซึ่งส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากคำบอกเล่าเรื่องราวดีๆ ที่เพื่อนในกลุ่มเขาเองประสบกันมา จากการอบรมที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๒๓-๒๕ พฤศจิกายน, ๗-๑๐ และ ๑๔-๑๖ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ที่ผ่านมารวมผู้เข้ารับการอบรมทั้งสิ้นเกือบ ๘๐๐ คน จากทั้งหมด ๙ รุ่น โดยใน ๑ หลักสูตร จะมีทั้งการบรรยาย ให้ความรู้จากวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ เช่น **การสร้างมนุษยสัมพันธ์และเทคนิคการครองใจคน** จากสถาบันการพูดแบบการทูต **การพัฒนาบุคลิกภาพและศิลปะการวางตัวในสังคม** จากบริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน) เป็นต้น มีกิจกรรมสันทนาการ เพื่อละลายพฤติกรรม รวมทั้งมีการปลูกฝังสัมมาทิฐิและสอนเรื่องการทำสมาธิอีกด้วย

และต่อไปนี้คือความประทับใจของน้องๆ นิสิตนักศึกษาบางส่วนที่ได้เข้าร่วมโครงการอบรม

๒ ๑
๓ ๔
๕

บรรยายภาพ

๑. เรียนและเล่นเป็นเวลา เด็กไทยเก่งๆ...
๒, ๓. WALK RALLY งานนี้ได้เพื่อนเยอะเลย
๔. มีความสุขครับผม ขอบอก
๕. ตื่นตา ตื่นใจกับสิ่งใหม่ๆที่ได้เรียนรู้

COFFEE BREAK : "ถ้าพูดถึงวัดพระธรรมกาย ผมนึกถึง..."

น้องเป็น จากจุฬาฯ ขอตอบว่า...
๑. มิตรภาพอันดีงาม
๒. สถานที่สงบ น่าอยู่

น้องเอ้ย จากมศว. ประสานมิตร ขอตอบว่า...
๑. สอนให้คนรู้จักการทำบุญ ทำสมาธิให้เข้าถึงธรรมกาย ให้ตระหนักถึงการถือศีล ทำความดี
๒. มีระบบการจัดการให้ประชาชนที่มาทำบุญจำนวนมาก อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย

และพัฒนาศักยภาพสู่ความเป็นผู้นำ ไปดูกันว่าพวกเขามีความคิดเห็นกันอย่างไร

"น้องต้น" ณรงค์ฤทธิ์ กิตติกวิน คณะแพทยศาสตร์โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล *(ได้รับโล่ ผลการเรียนดีเด่น และทำคะแนนสอบคัดเลือกเข้ามหาวิทยาลัยวิชาเคมี ได้อันดับ ๑ ของประเทศ)*

"...วันสุดท้าย ได้ไปนั่งสมาธิที่สภาฯ ฟังเสียงหลวงพ่อ ไม่เคยรู้สึกว่าใจสงบขนาดนี้มาก่อนเลย เหมือนเราถูกดูดลงไปตรงกลาง ต่อจากนั้นรู้สึกขนลุกตั้งไม่ยอมหยุดเลย เหมือนอาบน้ำเย็นๆ อย่างนั้น ตอนหลังกลับมาที่ชพส.* ก็มานั่งต่อ พอใจเริ่มนิ่ง เห็นเป็นองค์พระขึ้นมา เราถามตัวเองว่า เราจินตนาการหรือเปล่า แต่เรารู้สึกว่าท่านปรากฏขึ้นมาที่กลางกายเอง น้ำตามันไหลออกมาเอง ร้องไห้แต่มีความสุขครับ"

"น้องเอ" ชัยภัทร ลีฬหะกร คณะวิศวกรรมศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

"...มาอบรมครั้งนี้ได้รับความรู้ในหลายๆ เรื่อง ทั้งในด้านการรู้จักพูดให้ถูก วางตัวให้เป็น ได้ใช้ความคิดแก้ปัญหาเฉพาะหน้า มีความกล้าแสดงออก และสามารถพูดต่อหน้าสาธารณชนได้ นอกจากนี้ยังได้ฝึกตนให้เป็นคนดี ซึ่งจำเป็นมาก เพราะผู้นำก็เปรียบเสมือนหางเสือเรือที่สามารถนำลูกเรือไปในทางที่ถูกหรือที่ผิดได้ทั้งนั้นด้วยเหตุนี้ **ผู้นำจึงต้องทั้งเก่งและทั้งดีในเวลาเดียวกัน ซึ่งการนำไปใช้ก็คือรู้จักข่มใจตนให้เป็นคนดีไปพร้อมๆ กับการที่เป็นคนเก่งนั่นเองครับ"**

"น้องนนท์" นนทิรัฐ คณะวิศวกรรมศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีนานาชาติสิรินธร มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

"...สิ่งที่ประทับใจมากที่สุด คือ ผมเห็นภาพของคนดีเกิดขึ้นที่นี่มากมาย ผมสังเกตพฤติกรรมของเพื่อนๆ เขาเปลี่ยนไปในทางที่ดีมาก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องมิตรภาพ ความจริงใจ ความเสียสละ ความมีระเบียบวินัย และความงามของจิตใจ **เขาได้พัฒนาระดับคุณธรรมในตัวอย่างเห็นได้ชัด เมื่อเทียบกับวันแรกๆ ที่มา พี่ๆ ชพส.เยี่ยมจริงๆ ที่สามารถสร้างเยาวชนที่ดีของชาติและพระพุทธศาสนาได้มากขนาดนี้** ผมขอขอบคุณพี่ๆ จากใจจริงที่ทำให้ผมมีวันนี้"

คณะผู้จัดการอบรมรู้สึกแปลกใจที่กิจกรรมที่ได้รับความสนใจ ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าการให้ความรู้ทางวิชาการคือความรู้เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา ได้แก่ การฟังเทศน์ การตักบาตร การชมวัด และการรับบุญ เขาถูกสอนในเรื่องวัฒนธรรมชาวพุทธ ทำให้เกิดความเคารพยำเกรงในพระรัตนตรัย รู้สึกภาคภูมิใจในความเป็นพุทธศาสนิกชน รวมทั้งสนใจมาเป็นส่วนหนึ่งของสมาชิก IBS CLUB* ช่วยงานพระพุทธศาสนา

เหมือนดังที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อทัตตชีโว เคยเล่าให้ฟังว่า***"...วันหนึ่ง พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยมาเยี่ยมที่กุฏิ แล้วพูดว่าวันนี้คุณยายไปค้นละเอียดๆ แล้วพบว่า จะมีเด็กรุ่นหลังที่บารมีแก่ๆ เขามาเกิดอีกไม่น้อยเลยนะ ดีใจเถอะที่เราคิดสร้างวัดกันมา ไม่ผิดหรอก เราจะได้ช่วยกันปั้นเด็กรุ่นหลังที่บารมีแก่ๆ ให้เขาเข้าถึงธรรมะตั้งแต่อายุยังน้อย แล้วเขาจะได้มาเป็นกำลังพระศาสนาและสืบทอดงาน เอาวิชชาธรรมกายไปทั่วโลกตามคำสั่งของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำให้ได้..."***

นี่คืออีกหนึ่งบทพิสูจน์ของญาณทัสนะของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง การตามหาหลานคุณยาย จะยังคงดำเนินการต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง...

หมายเหตุ

* ชพส. = ชมรมพุทธศาสตร์สากล ในอุปถัมภ์สมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์
* IBS CLUB = INTERNATIONAL BUDDHIST SOCIETY CLUB (สมาชิกของชมรมพุทธศาสตร์สากลฯ)
* กราบขอบพระคุณท่านวิทยากรทุกท่านที่มาให้ความรู้แก่น้องๆ

ทะเลบุญ

contribute by 福海

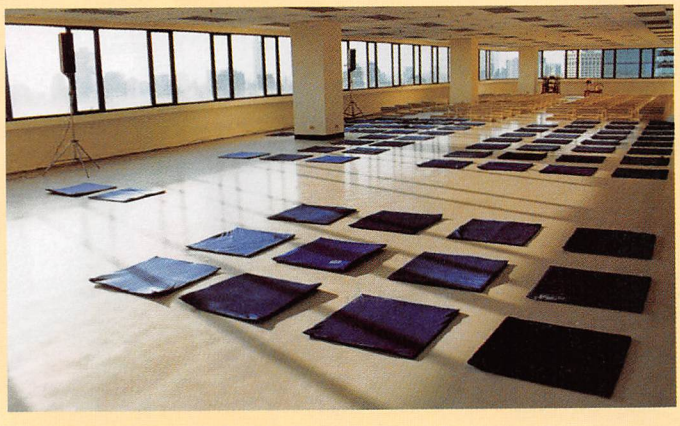
ศูนย์ปฏิบัติธรรม "ทะเลบุญ" ชั้น 30 อาคารโอเชี่ยน ทาวเวอร์ 1

มุมมองจากศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์

ศูนย์ปฏิบัติธรรมแห่งแรก ที่ความสูง 30 ชั้นริมน้ำ

ศูนย์ปฏิบัติธรรมทะเลบุญ ชั้น 30 อาคาร Ocean Tower I ข้างอาคารเลค รัชดา ถ.รัชดาภิเษก-คลองเตย

เมื่อ"ร่างกาย"ต้องเคลื่อนไหว จึงจะทรงพลัง

แต่ "จิตใจ" ต้องหยุดนิ่ง จึงจะมีอำนาจ

"ศูนย์ปฏิบัติธรรมทะเลบุญ" ปฏิรูปเทสสำหรับ

การปฏิบัติธรรม ยินดีต้อนรับสาธุชนทุกท่าน

สู่โลกแห่งการทำใจหยุดใจนิ่ง

ทุกวันพฤหัสบดี เวลา 17.30-21.00 น.

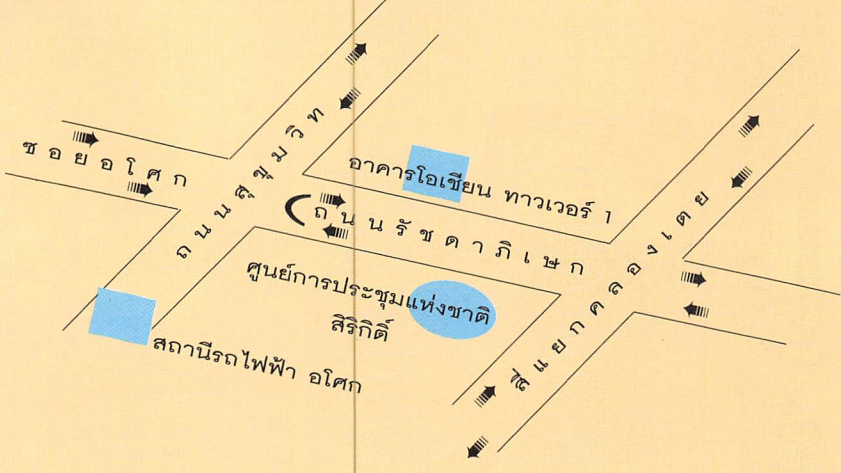
กำหนดการ

17.30 น. ลงทะเบียน

18.00 น. สวดมนต์/ปฏิบัติธรรม

19.30 น. พระอาจารย์แสดงธรรม

21.00 น. เดินทางกลับ

การเดินทาง

รถส่วนบุคคลที่จอดรถสะดวก

โดยรถไฟฟ้าบีทีเอส ลงสถานีอโศก

รถประจำทาง ขสมก. สาย136 และ ปอ.22 ผ่านหน้าอาคาร

การแต่งกาย สุภาพ

ร่วมสนับสนุนการปฏิบัติธรรมโดย กองทุนธนาคารบุญ

ธรรมะเพื่อครอบครัวมีสุข : ร.ลิ่วเฉลิมวงศ์

การสร้างความเป็นปึกแผ่น ให้กับครอบครัว

เมื่อลูกต้องแต่งงาน แยกบ้านไป
เหตุนี้รึเปล่า.. ? ทำให้ความผูกพัน ระหว่างพ่อแม่-พี่น้อง
ถูกเว้นให้ว่าง ห่างกันจนเหมือนเป็นคนอื่น
การพึ่งพา เกื้อกูล จูงมือกัน ถูกแทนที่ด้วยธุรกิจบริการ
ที่ว่าจ้างคนอื่นทำให้ โดยการหว่านเม็ดเงิน
..การบอกกล่าว อย่างห่วงใยเป็นที่สุด
ถูกห้ามจากความรู้สึกที่ว่า...
"อย่า ก้าวก่ายเลย.. เขามีครอบครัวไปแล้ว"
เราไม่ได้ปฏิเสธว่า.. การแยกครอบครัวไป เป็นสิ่งไม่ดี
แต่จะดีกว่ารึเปล่า ..ถ้าการแยกครอบครัวนี้ มีสิ่ง
ทดแทนที่ทำให้ความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว กลับมา
อีกครั้ง และแน่นแฟ้นยิ่งกว่าเดิม...

ตระกูลลิ้มศิริเศรษฐกุล เป็นตระกูลที่มีครอบครัวย่อยหลายครอบครัว เนื่องจาก อากง-อาม่า (คุณพ่อยู่เกียก-คุณแม่เย็นเล็ก) มีลูกถึง ๑๐ คน และการที่จะทำให้ลูกทั้ง ๑๐ คน ได้ดิบได้ดี โดยเริ่มจากสภาพที่ไม่มีเงินประกอบกับการไม่รู้หนังสือนั้น ไม่ง่ายเลย..

อาม่าเล่าว่า สมัยก่อน อาม่าจน ทำงานแบกหามทุกอย่าง จนมือไหล่ เจ็บด้านไปหมด แต่ถึงกระนั้นก็ต้องทน เพราะอาม่าปรารถนาอย่างยิ่งว่า จะต้องทำให้ครอบครัว เป็นปึกแผ่นให้ได้

..แต่อาม่าเป็นคนรักในบุญ ถึงแม้ขายขนมเลี้ยงลูกได้วันละ ๑๐ บาท ก็จะแบ่ง ๙ บาท ไว้ทำบุญ อีก ๑ บาทไว้เลี้ยงลูก จนลูกถามว่าทำไมแม่ต้องทำอย่างนั้น ทั้งที่เราไม่มีจะกิน **อาม่าตอบว่า ครอบครัวเราลำบากขนาดนี้ ก็เพราะเราไม่มีบุญ ถ้าเรามีบุญ บุญจะช่วยลูกๆ ทุกคนให้เป็นคนดี ให้ลูกทุกคนแข็งแรง และก็ค้าขายเจริญ**

ปัจจุบันอาม่าอายุ ๘๓ ปีแล้ว และครอบครัวก็มีความอบอุ่นสมบูรณ์พร้อมในทุกด้าน ลูกๆ ทุกคนประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างงดงาม มีธุรกิจเป็นของตัวเอง แต่กว่าจะได้ขนาดนี้อาม่าเจอปัญหามากมาย จนอาจเรียกน้ำตาจากแม่บางคนได้

..และต่อไปนี้คือบทสัมภาษณ์ของครอบครัวลิ้มศิริเศรษฐกุล

ไปติดตามดูกันว่าพวกเขาทำอย่างไรถึงสามารถ สร้างความสมบูรณ์พร้อมและความเป็นปึกแผ่นให้กับครอบครัวได้

ผู้สัมภาษณ์ : อาม่าเลี้ยงลูกถึง ๑๐ คน ลำบากมากไหมค่ะ

อาม่า : เมื่อก่อนลำบากมาก ทำงานทุกอย่าง เป็นจับกังก็ทำ รับจ้างเขาแบกหามอะไรก็ทำ ทำจนมือเจ็บไปหมด ลูกก็ส่งเรียนได้แค่ ป.๔ พอลูกโตหน่อยก็ให้ช่วยกันทำมาหากิน ช่วยกันค้าขาย แยกกันไปคนละทิศละทาง ขายของกันคนละที่ ขายที่กาญจนบุรีบ้าง ขายที่ตลาดประตูผีบ้าง แยกกันไปหมด เพราะเลือกไม่ได้ ต้องช่วยกันหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว แต่พอมาตอนหลัง มีเพื่อนแนะนำให้มาขายของที่ตลาดยิ่งเจริญ ก็ค่อยรวมลูกๆ มาค้าขายกันที่นี่

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นพี่น้องทั้ง ๑๐ คนในครอบครัว มีความเป็นอยู่อย่างไรบ้าง

คุณไพรัตน์ (ลูกชายคนที่ ๓) : ตอนนั้นผมรับหน้าที่ มาเปิดร้านขายของตั้งแต่ตี ๒-๓ เพราะเป็นตลาดเช้า พี่น้องก็ช่วยกันทำ รวมกันอยู่ในกงสี แต่พอมาระยะหลังนี่ ผมติดเหล้า เพราะไปเข้าสังคมกับเพื่อนที่เป็นพ่อค้าเหมือนกัน ตกเย็น ขายของเสร็จ ก็ตั้งวงกันเลย มีพรรคพวกประมาณ ๔๐-๕๐ คนได้ แต่เวียนกันมาตั้งวงประมาณวันละ ๑๐ คน ผมเริ่มเมาจากดื่มเหล้าเพียงแก้วเดียว ตอนหลังติดแล้วดื่มวันละเกือบขวดแม่โขง แต่ถ้าเป็นเบียร์ดื่มถึงวันละ ๘ ขวด

ผู้สัมภาษณ์ : ดื่มเยอะขนาดนี้ และทุกวันด้วย ..เตี่ยกับแม่ว่าอย่างไรบ้างค่ะ

คุณไพรัตน์ : เขาไม่อยากเห็นเราเป็นแบบนี้ เขาพยายามบอกเราอยู่ ๙ ปี ให้เลิก แต่ผมก็ทำไม่ได้ มันติดแล้ว ผมสังเกตเห็นเขาเสียใจ ที่เวลามีคนในตลาดพูดถึงผมว่า **"ไอ้ขี้เหล้า"** ให้แม่ผมได้ยิน ..คือคงไม่มีแม่ใครที่อยากเห็นลูกเป็นแบบนี้ แต่ช่วงนั้นยังไงก็ยังเลิกไม่ได้ กำลังใจไม่พอ ผมติดมากจนมือสั่นไปหมด

ผู้สัมภาษณ์ : เตี่ยล่ะคะ เขาว่ายังไง

คุณไพรัตน์ : เตี่ยจะนั่งรอเปิดประตูให้ผมทุกคืน ผมจะกลับบ้านดึกตี ๑-๒ กลับมา ก็เมาไม่รู้เรื่อง ...บางทีผมบอกเตี่ยว่าผมเอากุญแจบ้านไปนะไม่ต้องเป็นห่วง แต่เตี่ยก็จะนั่งรอเปิดประตูให้ อยู่หน้าบ้านทุกคืน คือเตี่ยเป็นห่วงเรา เตี่ยเห็นลูกกลับมานอนบ้านก็ชื่นใจ แต่แววตาที่เตี่ยมองผมเหมือนจะบอกผมทุกครั้งว่า ..น่าจะเริ่มชีวิตใหม่ได้แล้ว

ผู้สัมภาษณ์ : เมาแล้วเคยเกิดเรื่องบ้างไหม

คุณไพรัตน์ : เคยเมาฉลองปีใหม่ติดๆ กัน ๓ คืนเลย คืนที่ ๔ ขับรถชนเสาไฟฟ้า เกือบตาย แต่ตอนนั้นก็ยังไม่เข็ด ยังเลิกไม่ได้...

ผู้สัมภาษณ์ : ในหมู่พี่น้องเคยขัดแย้ง หรือไม่เข้าใจกันบ้างไหม

คุณพรชัย (ลูกชายคนที่ ๖) : ตอนนั้นยอมรับว่าผมกับพี่ไพรัตน์ไม่กล้าเข้าหากันเลย เจอกันก็ทะเลาะกัน คุยกันดีๆ ได้ไม่กี่คำ จะเตือนอะไรก็ไม่ยอมกัน แต่หลังจากเข้าวัดแล้ว เรื่องแบบนี้แทบไม่มีเลย

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วพี่น้องคนอื่นๆ เคยเตือนกันบ้างไหมค่ะ

คุณไพรัตน์ : ถ้าพ่อแม่เตือนผมเองยังพอฟัง แต่ถ้าเป็นพี่น้องนี่ ส่วนมากผมจะตะเบงใส่มากกว่า เพราะเราถือว่าเราเป็นผู้ใหญ่แล้ว ต่างมีครอบครัวกันแล้ว มีหน้าที่รับผิดชอบแล้ว เป็นเรื่องส่วนตัวของผมมากกว่า แต่นั่นเมื่อก่อนนะ เดี๋ยวนี้ไม่คิดแบบนี้ (ยิ้ม)

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วตอนหลังคุณไพรัตน์เลิกเหล้าได้ยังไงค่ะ

คุณวีรดี (ลูกสาวคนที่ ๒) : คือในครอบครัวพี่จะเข้าวัดคนแรก ต่อมาเป็นพี่สาวแล้วก็พี่สะใภ้ พวกเราก็ไปปรึกษาหลวงพ่อว่าอยากจะให้พี่ชายเรา ๓ คนเข้าวัด พาครอบครัวเข้าวัดให้หมด หลวงพ่อท่านก็แนะนำว่า จะทำได้ต้องเริ่มต้นจากตัวเราก่อน ต้องทำทานตักบาตรทุกวัน รักษาศีล นั่งสมาธิอธิษฐาน แล้วที่สำคัญชวนเขามาวัดบ่อยๆ แต่ต้องพูดกับพี่เขาดีๆ

ผู้สัมภาษณ์ : คุณไพรัตน์ยอมมาหรือค่ะ

คุณวีรดี : ใหม่ๆ ก็ขอร้องให้ไปส่งเราที่วัดก่อน

ผู้สัมภาษณ์ : คุณไพรัตน์ไปแล้วเป็นยังไงค่ะ

คุณไพรัตน์ : ใหม่ๆ ก็ไปแบบเสียมิได้ แต่ตอนนั้นเราก็ได้เห็นภาพดีๆ ที่มาวัด ช่วงนั้นผมยังแซวน้องสาวเลยว่าอายุแค่ ๒๐ ยังไม่แก่ ทำไมเข้าแต่วัด แต่ผมก็สังเกตเขาตลอดนะ เห็นเขาใส่บาตร นั่งสมาธิทุกวัน แต่พอนานไปฉุกคิดขึ้นมาได้ว่า ..เอ้ เราเองบอกว่าเราไปดื่มเหล้าพักผ่อนเจอเพื่อนฝูงได้ผ่อนคลาย แต่ทำไมหน้าตาสง่าราศีเราถึงแย่ลงๆ ทุกวัน ผิดกับน้องสาวเราบอกว่าเขาครึ แก่ แต่กลับมีสง่าราศีหน้าตาผ่องใสขึ้นเรื่อยๆ พูดจาก็มีหลัก มี

เกณฑ์ขึ้น ทั้งที่จบ ป.๔ มาเหมือนๆ กัน เลยทำให้คิดว่าการเข้าวัดน่าจะดีนะตอนหลังก็เลยไปบ่อยขึ้น

ผู้สัมภาษณ์ : ตอนนั้นเลิกเหล้าได้หรือยังค่ะ

คุณไพรัตน์ : ยังครับ คือ วัดก็เข้า เหล้าก็กิน แต่วันหนึ่งเหมือนถึงคราวที่จะเลิกได้มั้ง ผมได้เจอหลวงพ่อธัมมชโย ท่านทักผมว่า ได้ข่าวว่าเปิดร้านใหม่ไม่ใช่หรือ เปิดมาได้กี่เดือนแล้ว ผมก็เรียนท่านว่า ๓ เดือน ท่านก็ทักต่อเลยว่าให้ผมกลับไปดูป้ายหน้าร้านใหม่นะ ว่าป้ายชักจะเอียงๆ ท่านทักแบบนี้ผมรู้สึกสะกิดใจเลย เพราะป้ายเอียงนี่หมายถึงจะเจ๊ง ..เลยได้เริ่มคิดว่าเราน่าจะเลิกเหล้าจริงๆ ซะที

ผู้สัมภาษณ์ : แล้วเป็นยังไงต่อค่ะ

คุณไพรัตน์ : พอรุ่งขึ้นก็ได้มาเจอหลวงพ่อทัตตชีโว ด้วยเหตุที่ท่านเมตตาให้ความเป็นกันเองกับผม ท่านก็ทักผมเลยว่า ถ้าเลิกเหล้าไม่ได้ไม่ต้องมาหาท่านอีก ตรงนี้ทำให้เราตัดสินใจว่าต้องเลิกจริงๆ แล้วหล่ะ เพราะเราเข้าวัดแล้วเราต้องเคารพศรัทธาท่าน ที่ท่านกล้าพูดอย่างนี้ไม่กลัวผมโกรธ ท่านต้องหวังดีกับผมจริงๆ ผมเลยตัดสินใจเลิกโดยเอากระป๋องนมตราหมีอะลูมิเนียมอันใหญ่ใส่น้ำดื่มไว้เต็ม ๑๕ กระป๋อง แล้วบอกกับตัวเองว่า ถ้าคิดจะดื่มเหล้าต้องกินน้ำให้ หมด ๑๕ กระป๋องก่อน พอดื่มไปๆ จนน้ำมาถึงคอ ก็ไม่อยากทานเหล้าแล้ว ตอนนั้นใช้เวลา ๑๕ วัน ผมถึงเลิกเหล้าได้ ..พอเลิกได้ ผมเลยได้คิดว่าถึงแม้เราจะเลือกสิ่งแวดล้อมไม่ได้ แต่เราเลือกทำในสิ่งที่ดีๆ ได้

ผู้สัมภาษณ์ : ดีใจไหมที่คุณไพรัตน์เลิกเหล้าได้

คุณฟองกมล (ภรรยาคุณไพรัตน์) : ดีใจมาก ทุกคนอยากให้เขาเลิก พอเขาเลิกได้เหมือนมีชีวิตใหม่ ขึ้นมา

ผู้สัมภาษณ์ : หลังจากที่คุณจิตตวุธแต่งงานแยกครอบครัวไปแล้วเป็นยังไงบ้าง

คุณจิตตวุธ (ลูกชายคนที่ ๒) : ตอนนั้น พอแยกออกไป ก็ห่างครอบครัวใหญ่มากขึ้นนะ ก็จะไปเข้าสังคมกลุ่มพ่อค้าขายยา เพราะเราทำธุรกิจด้านนี้ต้องสังคมบ่อย แต่เพื่อนกลุ่มนี้กินเหล้า เล่นพนัน เต้นลีลาศกัน แทบทุกอาทิตย์เลย จนพี่น้องเราเป็นห่วงว่าเราจะเป็นคนติดเที่ยวไปกับเขาด้วย ตอนหลังมีเรื่องถึงกับต้องค้ำประกันเพื่อนที่เล่นพนัน ..ก็รู้สึกว่าแม้เราไม่ได้เล่น แต่เราเองก็ติดร่างแหไปด้วย จนตอนหลัง น้องชายกับน้องสาวชวนเรามาวัด ชีวิตผมก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นทั้งตัวพี่เองและครอบครัว

ผู้สัมภาษณ์ : ที่บอกว่าไปสังสรรค์ แล้วติดเหล้า ติดบุหรี่ด้วยหรือเปล่าคะ

คุณจิตตวุธ : ไม่ถึงกับติดนะ แต่โชคดี ที่มีเหตุการณ์มาทำให้ผมได้คิด คือตอนที่ผมไปงานเลี้ยงของศาลเจ้า แล้วสูบบุหรี่ดื่มเหล้านิดหน่อย พอดีวันนั้น พาลูกสาว (ซู่ไน้) ไปด้วย เขาก็ถามผมเลยว่า **"ป๊า.. ป๊า สูบบุหรี่กินเหล้าด้วยหรือ?"** คำถามจากลูกสาว ๔ ขวบนี่ ทำให้ผมหยุดคิดเลยว่า การที่ผมจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้ลูกต่อไปได้ ผมต้องไม่ทำเช่นนี้ เพราะต่อไปจะได้บอกลูกได้ว่าสิ่งนี้เป็นสิ่งไม่ดี

ผู้สัมภาษณ์ : คิดว่า ทำไมซู่ไน้ ถึงทักอย่างนี้

คุณจิตตวุธ : คือตั้งแต่เล็กๆ แล้ว เกิดมาน้องสาวผมก็จะกะเตงลูกผมไปวัดตลอด ลูกผมจะคุ้นอยู่กับการทำบุญตลอด พอเห็นสิ่งไหนไม่ดี ก็จะรู้สึกผิดปกติ เขาก็จะทัก

ผู้สัมภาษณ์ : ซู่ไน้รู้สึกยังไงคะ ที่เดี๋ยวนี้ญาติๆ เราทั้งตระกูลชวนกันมาวัด

ซู่ไน้ : รู้สึกดีมากๆ เลยคะ เพราะปกติแล้ว ถ้าเป็นครอบครัวอื่น โดยเฉพาะคนจีน ที่แต่งงานแยกครอบครัวไปแล้ว ก็แทบจะไม่เจอกันเลย จะเจอกันครบญาติก็วันเช็งเม้ง แค่ปีละครั้ง ถ้านานๆ เจอกันที ก็ไม่คุ้นกันแล้วห่างๆ กันไป โดยเฉพาะรุ่นหลาน จะแทบไม่รู้จักกันเลยก็มี แต่ทุกวันนี้ไน้รู้สึกตัวเองโชคดีมากที่ได้เกิดในตระกูลนี้ เพราะไน้จะคุ้นกับญาติหมด อาเจ็ก อาอี้ ..คือทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน ญาติๆ ๓๐ กว่าคนจะมาทำบุญ มาปฏิบัติธรรม แล้วก็มาทานข้าวด้วยกัน เห็นกันพร้อมหน้าพร้อมตาค่ะ

ผู้สัมภาษณ์ : แสดงว่า..ปัจจุบันทุกคนในตระกูลนี้เข้าวัดกันหมด

คุณจิตตวุธ : ครับ ถ้าคนแถวนี้ (ตลาดยิ่งเจริญ) มาถามหาครอบครัวที่เข้าวัดกันหมด เขาจะพามาหาครอบครัวเราเลยทันที เป็นที่รู้กันในตลาดแถวนี้ครับ (ยิ้ม..หัวเราะ)

ผู้สัมภาษณ์ : ได้ข่าวว่าคุณวีรดีใช้เวลานานถึง ๓ ปี กว่าที่ทุกคนจะยอมเข้าวัด ทำไมถึงมีความอดทนอย่างต่อเนื่องได้ขนาดนี้

คุณวีรดี : คนจีนจะมีหลักในใจเลยคะว่า ต้อง**กตัญญูกตเวที** สิ่งนี้จะอยู่ในใจตลอด และยิ่งเราเห็นคุณแม่เราทำบุญอธิษฐานตั้งแต่เราเล็กๆเลยว่า ให้ลูกทุกคนเป็นคนดี ให้ครอบครัวเราเป็นปึกแผ่น ก็เลยอยากทำให้เป็นจริงให้ได้ แล้วยิ่งตัวเองไปวัดด้วยแล้วพระเดชพระคุณหลวงพ่อทั้ง ๒ และคุณยายอาจารย์บอกเสมอๆ ว่า ถ้าคิดจะตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ให้หมด ต้องชักชวนทำทาน ถ้าทำทานแล้ว ต้องชวนให้รักษาศีล ถ้ารักษาศีลแล้วต้องชักชวนให้เจริญภาวนา ด้วยเหตุนี้เองคุณแม่ซึ่งชอบทำบุญอยู่แล้ว แต่ท่านยังไม่เข้าใจเรื่องศีล เรื่องสมาธิเราก็ต้องชวนท่านให้เข้าวัดไปทำตรงนี้แล้วก็ชวนทุกคนในบ้านให้หมด ใหม่ๆ ก็ต้องอดทน แต่ก็จะพูดดีๆ ชวนดีๆ เสมอ

ผู้สัมภาษณ์ : นำธรรมะอะไรมาใช้กับครอบครัว

คุณพรชัย : ผมใช้หลัก ๓ ให้ครับ คือ พี่น้องกัน ครอบครัวเดียวกันอยู่ด้วยกันต้องรู้ว่า (๑) ให้อภัย (๒) ให้โอกาส (๓) ให้ความรู้สึกดีๆ อย่างช่วงที่ตัวผมไปอบรมธรรมทายาทที่วัดพระธรรมกาย รุ่นเข้าพรรษา หลังจากนั้นก็เอาหลักนี้มาใช้ตลอด ผมรู้สึกว่าครอบครัวเราดีขึ้นมาก ตั้งแต่พี่น้องไม่ทะเลาะกัน พูดจากันดีๆ ไม่มีทิฐิอะไรกันที่ผ่านมาก็อโหสิให้กัน ต่างคนต่างให้อภัย ให้โอกาส และก็รู้สึกดีๆ ต่อกัน เมื่อเจอกันแล้วผมยังเอาหลักนี้ไปใช้กับครอบครัวของผมเองด้วย ใช้กับลูก เมื่อลูกทำผิด เราจะไม่ด่า ไม่ว่าลูกแรงๆ เราจะให้อภัยเขา อธิบายเหตุผลกับเขาดีๆ ให้โอกาสเขาแก้ตัวแล้วก็คอยเป็นกำลังใจให้ความรู้สึกดีๆ กับลูกว่า เขาต้องเปลี่ยนแปลงสิ่งที่เขาทำผิดให้ดีขึ้นได้

ผู้สัมภาษณ์ : ได้ข่าวว่าครอบครัวนี้อาม่าและพี่น้องทุกคนรักสะใภ้และให้การยอมรับสะใภ้มาก

อาม่า : คนเราอยู่ด้วยกันก็ต้องรักกันให้มากๆ ถ้าทะเลาะกันไม่ชอบกันจะอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขได้ยังไง เราต้องปรารถนาดีกับเขา เขาก็เหมือนเป็นลูกเราคนหนึ่ง

คุณวีรดี : ตรงนี้ยอมรับคุณแม่มาก มีภาษาจีนอยู่คำหนึ่งว่า **"ฮอปักนั้ง ฮอกาตี่"** แปลว่า **ถ้าเราปรารถนาที่จะดี เราต้องทำให้คนอื่นได้ดีไปด้วย** ตรงนี้คุณแม่จะสอนมาตลอดค่ะ (ยิ้ม)

ผู้สัมภาษณ์ : ปัจจุบันลูกๆ ทุกคนต่างประสบความสำเร็จมีกิจการเป็นของตัวเอง แต่งานยุ่งขนาดนี้ทำไมมีเวลาไปวัดละคะ

คุณจิตตวุธ : ..จะถือว่าวันอาทิตย์ เป็นวันครอบครัวครับ ญาติทุกคนจะไปรวมกัน ไปร่วมกันสร้างบุญ เพราะ

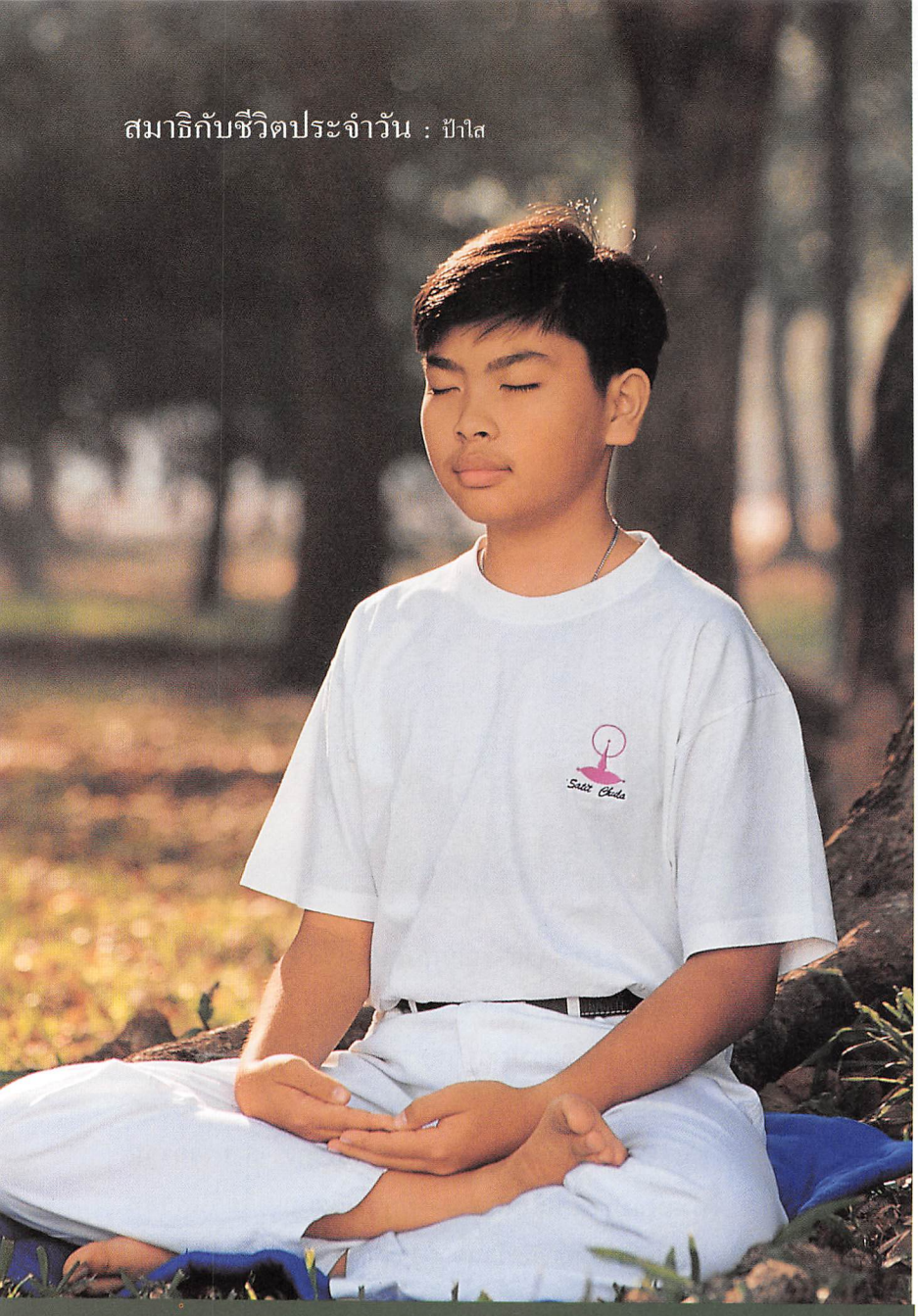
เป้าหมายชีวิต เราเกิดมาก็ต้องสร้างบารมี

คุณไพรัตน์ : วัดพระธรรมกายเปลี่ยนแปลงครอบครัวเราให้มีวันนี้ ทำให้ผมเปลี่ยนไปเป็นคนละคน เหมือนชุบชีวิตให้ผมใหม่ จากที่เคยติดเหล้ามา ๙ ปี แล้วปัจจุบันการไปวัดด้วยกันก็ทำให้ครอบครัวเราทุกคนมีความสุขมากโดยเฉพาะตอนไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน ๗ วันติดกัน ผมไม่เคยคิดนะว่าเราจะมีวันนี้ แต่เราก็มีได้ ทั้งแม่ ทั้งน้องๆ หลานๆ ทั้งภรรยา เราไปกันหมด มองไปทางไหนมันมีแต่ความสุข มันอบอุ่นที่สุดครับ เหมือนกับการส่องโลกด้วยแสงอาทิตย์ ส่องชีวิตด้วยแสงธรรมกาย (ยิ้ม)

คุณพรชัย : ทุกวันอาทิตย์จะผลัดกันไปรับแม่มาวัด ผมว่าเป็นความรู้สึกที่ดีนะ ผมภูมิใจที่ได้เกิดมาในตระกูลนี้ แล้วอีกอย่างถ้าเราจะนัดพี่น้องรวมตัวกันสังสรรค์กินเหล้า ไปตามร้านอาหาร หรือสถานเริงรมย์อะไรต่างๆ มันได้เจอกันก็จริง แต่บรรยากาศมันร้อนๆ แต่มาวัดแบบนี้ เป็นบรรยากาศเย็น สงบสุข ทุกคนก็ได้สร้างบุญ นั่งสมาธิด้วยกัน มาทานข้าวล้อมวงกัน ชาติหน้าเราจะได้มาเจอกันอีกเป็นครอบครัวที่อบอุ่นอีก เพราะมีสายใยบุญที่สร้างร่วมกันไว้

จากสุภาษิตจีนที่ว่า **หยู่ ก้วย อุ้ง ทึ้ง** แปลว่า **ขนมที่ว่าหวานแล้ว ยังต้องจิ้มน้ำตาล..**ซึ่งความสัมพันธ์ของครอบครัวนอกจากจะถูกผูกพันกันไว้ด้วยสายเลือดแล้ว ยังต้องทำให้เป็นปึกแผ่นด้วยการกระทำที่เด่นชัดอีกด้วย หลายคนอาจคิดว่ายาก **แต่ครอบครัวลิ้มศิริเศรษฐกุล** ทำสำเร็จอย่างสมบูรณ์มาแล้ว จากพี่น้องท้องเดียวกัน ร่วม ๑๐ คน ซึ่งยังไม่นับสะใภ้และลูกๆ ซึ่งพวกเขาสามารถรวมกันเป็นปึกแผ่นแน่นแฟ้น มีอะไรก็ช่วยเหลือกันตลอด เห็นได้ชัดจากธุรกิจร้านขายยา ส. เจริญเภสัชเปิดถึง ๓ ร้านและ ส.เจริญเวชภัณฑ์อีก ๑ ร้าน ซึ่งเป็นร้านที่เกิดจากการเกื้อกูลกันในระหว่างพี่น้องร่วมสายเลือด แล้วยังมีร้านขายของชำ ที่เป็นธุรกิจดั้งเดิม ตั้งแต่สมัยคุณพ่อคุณแม่ทำ หรือแม้กระทั่งร้านซ่อมแอร์ตู้เย็นของคุณไพรัตน์ซึ่งตั้งอยู่ในย่านเดียวกับพี่ๆ น้องๆ

ณ วันนี้ คงจะไม่มากเกินไป หากจะขอใช้คำพูดว่า ตระกูลลิ้มศิริเศรษฐกุล สามารถสร้างความเป็นปึกแผ่นของตระกูลได้สำเร็จดังเช่นทุกวันนี้ ก็เพราะพวกเขาทุกคนมีธรรมะเข้าไปอยู่ในใจ แล้วปฏิบัติจนเกิดผลที่งอกงามนั่นเอง

ชีวิตที่วางใจไว้กับพระ

ฉบับที่แล้วเราคุยกันเรื่องการนำใจไปวางไว้กับท่านผู้รู้ผู้เป็นครูบาอาจารย์ เพื่ออาศัยอานุภาพบารมีของท่านเชื่อมผสานเส้นทางบุญระหว่างตัวเรากับแหล่งที่มาแห่งบุญให้เป็นไปอย่างต่อเนื่อง มาฉบับนี้เราน่าจะคุยกันว่าทำอย่างไรใจของเราจึงจะเป็นสมาธิ อยู่กับสมาธิให้ได้นานที่สุดต่อเนื่องที่สุด ทั้งนี้เพราะระยะเวลาคืบคลานเข้าสู่ช่วงดิถีปีใหม่ วันที่วัยกำลังล่วงเวลากำลังจะผ่านไปอีกหนึ่งขวบปี ควรทำอย่างไรที่จะให้ช่วงต่อของปีเป็นเวลาที่ดีที่สุดของเราเพื่อให้ความดีของปีเก่าเป็นตัวโน้มน้าวความดีใหม่ให้เข้ามาต่อผสาน

สัปดาห์ที่ผ่านมาบังเอิญได้มีโอกาสแนะนำสมาธิง่ายๆ ให้กับเด็กกลุ่มหนึ่งทั้งหญิงและชายอายุประมาณ ๙-๑๒ ปี ผู้เป็นเจ้าของแววตาเปี่ยมหวัง แววตาที่เต็มไปด้วยพลังแห่งความบริสุทธิ์ ในจำนวนนี้แม้บางรายจะมีริ้วรอยของความหงอยเหงาซึมเศร้าบ้าง แต่พลังแห่งความสดใส บริสุทธิ์ และความหวังก็ยังไม่ถูกบดบังเสียจนมองไม่เห็น เด็กน้อยเหล่านี้ขอให้เล่านิทาน ขอให้ร้องเพลงกล่อมเด็กให้ฟัง สุดท้ายสิ่งที่ไม่คาดคิดคือเด็กๆ ร้องขอให้สอนพวกเขาหลับตาไปกับเสียงเพลงเบาๆ เพื่อพวกเขาจะได้เรียนรู้วิธีหลับสบายไม่ฝันร้ายตอนกลางคืน สำคัญ คือ เพื่อพวกเขาจะได้มีแรงต่อสู้ที่จะเป็นคนดี คนที่งามด้วยศีลและธรรมตามที่ผู้เขียนเคยสอนพวกเขาไว้ และสมาธิที่ได้สอนเด็กๆ ไปนี่เองที่จะนำมาขยายความ

ให้ท่านผู้อ่านได้รับรู้ เพราะเป็นสิ่งที่ทำง่ายๆ เป็นสมาธิที่สามารถนำไปฝึกไปทำได้กันทุกคน กับเสียงเพลงนุ่มๆ เบาๆ ผู้เขียนชวนพวกเขาขยับตัวให้สบาย ค่อยๆ หลับตา บอกกับเด็กๆ ว่า

"หลับตาไปพร้อมๆ กับป้านะคนดี ใจป้าดวงใหญ่ ใจหนูดวงน้อย เราเอาใจมาร้อยเป็นดวงเดียวกัน ใจป้าใหญ่เท่าภูเขาเพราะเก็บความดีของคุณพ่อ คุณแม่ คุณครู เอาไว้มากมาย ใจป้าก็เลยขยายใหญ่ออกไปๆ เท่าภูเขาลูกใหญ่นั่นทีเดียว เพราะฉะนั้นใจของหนูดวงน้อย ใจป้าใหญ่กว่าก็เลยสามารถโอบกอดดวงใจน้อยๆ มากมายนี้ไว้ได้..มานะคะ หลับตาให้สบาย เราจะทำสมาธิด้วยกัน"

เด็กฟังเพลงเพราะๆ แล้วนึกถึงแสงแดดใสๆ ตะวันดวงใสผู้ยิ่งใหญ่และใจดีกำลังส่องแสงมาให้จากดินแดนไกลโพ้น ไกลนักหนา ไกลแสนไกล แสงทองใสๆ ค่อยๆ ไหลลงมา ผ่านท้องฟ้า ผ่านหมู่เมฆ แล้วลอดผ่านกิ่งไม้ใบไม้ใหญ่น้อย ลงมากระทบตัวหนู ทำให้ผิวใสเพราะใจบริสุทธิ์ของเด็กๆ ทุกคนเปลี่ยนเป็นสีทอง

ดูสิคะ ผิวเป็นสีทองแล้ว ใจล่ะเอ่ย เป็นสีทองแล้วหรือยัง ถ้ายังหายใจเข้าลึกๆ เลย ให้ลมหายใจพาใจของเราเข้าไปตรงกลางตัว กลางใจ กลางความรู้สึกของเรา ตรงกลางตัวที่ป้าเคยสอนให้นึกถึงบ่อยๆ ที่ป้าเคยสอนให้วางดาวดวงใสๆ เอาไว้อย่างไรคะ พอนึกถึงกลางตัวได้แล้วก็ทักทายกับดาวใสในท้องหน่อย ทักด้วยการนึกค่ะ นึกถึงดาวกลางใจที่เราเก็บไปวางไว้กลางตัว

นั่นแหละ ทีนี้ลองนึกให้แสงทองที่ส่องอยู่รอบตัวของเราซึมเข้าไปข้างใน ซึมผ่านรูขุมขนของเราเข้าไปหาดวงดาวกลางกาย เข้าไปรวมกันอยู่ตรงนั้นเป็นดวงสว่างสีทองใส มีดาวดวงน้อยอยู่ตรงกลาง แล้วสีทองใสในความรู้สึก ในใจ ในตัว ก็ผสมกับความรู้สึกที่ตะวันผู้ใจดีส่องแสงมากระทบผิวกายของเรา เป็นสีทองทั้งข้างนอกทั้งข้างใน

ในที่สุดเด็กๆ ก็กลายเป็นมนุษย์ทองคำ มนุษย์ทองคำผู้มีแต่ความดีทั้งวัน ทุกวัน ตั้งแต่เช้าจนค่ำ จนดึกจนสว่าง เพราะกลางวันตะวันอยู่กับเรา กลางคืนตะวันไปทำธุระที่อื่นแต่เราก็มีดวงตะวันสีทองกลางใจ เด็กๆ จึงกลายเป็นคนดี ที่มีใจสว่างทั้งกลางวัน กลางคืน ที่ใดไม่มีความมืดที่นั้นผี หรือ บาป หรือ ฝันร้าย จะไม่อาจเข้ามารบกวนได้ ถ้าเด็กๆ ทำได้อย่างนี้บ่อยๆ ทำได้เสมอ ทำได้เป็นประจำก็จะไม่ฝันร้าย จะเป็นตะวันน้อยๆ เป็นลูกของดวงตะวันผู้ยิ่งใหญ่ ซึ่งไม่มีผีร้ายหรือบาปตนใดกล้าเข้ามาทำร้ายได้เลย...สำคัญแต่ว่าต้องทำให้ได้ทุกวัน ตอนเช้า และก่อนนอน หรือตอนหลังทานข้าวกลางวันอีกทียิ่งดีใหญ่ ไม่ยากเลย เพียงแค่นึกถึงแสงทองใสๆ ทอแสงสว่างแสนสวยอยู่กลางท้องเท่านั้น ถ้าจะให้ดี ถ้าหนูกลัวผีร้าย กลัวความไม่ดี หนูนึกถึงพระสิคะ ให้พระท่านนั่งหลับตาอยู่กลางแสงสีทองสว่างนั่น ให้พระท่านนั่งหลับตาทำสมาธิหันหน้าไปทางเดียวกับเรา เพราะพระขณะทำสมาธิเป็นสัญลักษณ์ของความพิเศษและปลอดภัย ถ้าอยากให้ปลอดภัยมากขึ้นอีก ก็นึกพระเลยค่ะ นิมนต์ท่านมานั่งหลับตาหันหน้าไปทางเดียวกับเรา ตรงกลางตัวของเรา กลางแสงทองใสๆ ของเรา และพระท่านต้องนั่งหันหน้าไปทางเดียวกับเราสิคะ จะได้เหมือนเรา จะได้เห็นอะไรต่ออะไรได้ เราอยากให้พระกับเราเป็นคนๆ เดียวกันมิใช่หรือ ถ้าเป็นคนเดียวกันเราหันทางไหนพระก็ต้องหันทางนั้น เพียงแต่ท่านเป็นพระท่านต้องทำสมาธิเท่านั้น

แล้วท่านผู้อ่านล่ะคะ ช่วงเวลาต่อเวลา ช่วงปีต่อปี ช่วงกาลต่อกาล เป็นวาระอันสำคัญที่ใจจะต้องอยู่กับที่อันบริสุทธิ์และปลอดภัยลองทำตัวเป็นมนุษย์ทองคำอย่างเด็กๆ เป็นไรคะ เป็นมนุษย์ทองคำผู้ใหญ่ ผู้มีพระซ้อนอยู่กลางกาย พระธรรมกายคือที่อยู่ ที่ดึงดูด ที่มานอนของสิริมงคลทั้งปวง ถ้าเราทำได้ ทำใจง่ายๆ เหมือนเด็กๆ บุญทั้งหลายที่ได้สร้างได้ทำไป ทั้งที่ระลึกได้และระลึกไม่ได้จะพากันหลั่งไหลเข้ามาเองเป็นอัตโนมัติ เพราะพระในกายท่านจะทำหน้าที่เรียกบุญเหล่านั้นมาให้เราเอง ท่านเป็นผู้รู้ผู้ย่อมทราบดีว่าบุญอย่างไรสมควรจะไหลมาในเวลาไหน ชีวิตที่วางใจไว้กับพระจะปลอดภัยและง่ายกว่า

ลองทำดูเถิดค่ะท่านผู้อ่าน แล้วจะได้สัมผัสกับการดำเนินชีวิตใหม่ ชีวิตที่วางใจไว้กับพระ ปล่อยใจไปกับพระจะได้ประจักษ์แก่ตนว่าดีกว่าชีวิตที่พยายามจะคิดค้นคิดคว้าหาเอง เพื่อปีใหม่ปีนี้จะได้เป็นที่ศิวิไลซ์กว่าทุกปีที่ผ่านมา

เมนูสู่ชัยชนะ : กฤตคุณ, s-thai@thaimail.com

ร่วมใจพี่น้องผองไทย...รับปีใหม่อย่างเบิกบาน

ร่วม "แต่งบ้านให้สวยด้วยเคล็ด(ไม่)ลับ ๖ วิธี"

"*บ้าน*เรา... แสนสุขใจ แม้จะอยู่ที่ไหน... ไม่สุขใจเหมือนบ้านเรา ..."

ขอเปลี่ยนบรรยากาศเริ่มต้นกันด้วยเสียงเพลงดี ๆ ในยุคอดีตกันสักหน่อย

ใครที่วัยข้ามพ้นวัยรุ่นมาหลายช่วงตัว อย่างเช่นผู้เขียนนี้ ... คงจดจำได้ดีถึงความไพเราะของบทเพลงนี้อย่างแม่นยำ ไม่ลืมเลือน

ปีใหม่ปีนี้ ...หากท่านผู้อ่านได้มีโอกาสลองทำโพลล์สำรวจความนิยมของคนไทยว่าอยากจะไปพักผ่อนหย่อนใจที่ไหนในโลกใบนี้มากที่สุด ?

เชื่อว่าพี่น้องชาวสยามประเทศอย่างเราคงจะตอบกันอย่างสนุกสนานเบิกบานใจ บางท่านชอบไปพักผ่อนใกล้ๆ ในประเทศ อาจจะสนอกสนใจไปแอ่วเหนือถิ่นธรรมชาติเมืองเชียงใหม่ ลงใต้ก็นึกถึงหาดใหญ่ เมืองสงขลา ชื่นชมเสน่หาเกาะสมุย สิมิลันหรือเกาะน่าอยู่อย่างภูเก็ต ถ้าใกล้เมืองเข้ามาก็พาให้นึกถึงหัวหิน สูดกลิ่นทะเลพัทยา หรือระยอง หรือบางท่านมีทุนทรัพย์ดีและมีรสนิยมชื่นชมของนอกคงคิดถึงแหล่งท่องเที่ยวต่างประเทศ เช่น ฮ่องกง สิงคโปร์ หรือประเทศทางแถบยุโรป เป็นต้น

แต่ในท่ามกลางบรรยากาศเศรษฐกิจอย่างนี้นั้น จึงเชื่อมั่นว่าคงมีคนไทยอยากจะพักผ่อนที่บ้านของเราเองมากที่สุด เพราะสะดวกสบายกว่ากันเยอะเลย ผ่อนคลายประหยัดเงิน แถมไม่เหนื่อยกายเหนื่อยใจจากการเดินทางอีกด้วย

และหากจะมีคำถามต่อไปอีกว่า อะไรคือความใฝ่ฝันอันสูงสุดในชีวิต ?

เราคงได้คำตอบที่หลากหลาย มากมาย นับไม่ถ้วนอีกเช่นกัน

แต่เชื่อมั่นเหลือเกินว่า หนึ่งในความฝันอันสดใสเป็นที่นิยมชมชอบของคนส่วนใหญ่ในภพชาตินี้ ก็คือ **การได้เป็นเจ้าของบ้านที่น่าอบอุ่น สวยงาม และน่าอยู่สักหลังหนึ่ง**

ถึงวันนี้ เราอาจยังไม่มีบ้านเป็นของตัวเอง หรือมีบ้านอยู่แล้ว แต่ก็ยังจัดแต่งบ้านไม่ถูกอกถูกใจตนเองเท่าไหร่ ทำอย่างไรบ้านก็ยังไม่ลงตัวซะที อุตส่าห์ทุ่มเทชีวีทั้งกำลังกายกำลังใจและทั้งเงินทองที่มี ถมไปกับบ้านอันเป็นที่รักแล้วจำนวนมหาศาล แต่เจ้ากรรม บ้านของเราที่สร้างแทบตายก็กลับกลายเป็นโกดังเก็บของอันรกรุงรัง เป็นคลังแห่งฝุ่นที่มีแต่ความตลบอบอวล เป็นบ้านที่เห็นแล้วชวนให้อยากหนีไปไกลๆ หรือ เป็นบ้านที่อยู่แล้วมีแต่ปัญหารกใจตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ทั้งเดือนทั้งปี มิมีเว้นวายเสียที...

แล้วเราจะทำอย่างไรดี บ้านหลังใหม่หลังนี้ของเราถึงจะไม่อับเฉาซึมเศร้า เหมือนบ้านหลังเก่าที่เราเคยอยู่มา

ก็เพราะมนุษย์ล้วนมีความใฝ่ฝันว่า... อยากจะมีบ้านอันแสนสวยสักหลังหนึ่งเป็นของตนเองนั่นแหละ เขาและเธอจึงพยายามแล้วพยายามอีกที่จะเสาะแสวงหาทุกสิ่งทุกอย่างมาสร้างบ้านให้สวยหรู เพื่อให้ดูแล้วไม่อายเขา หรือไม่ก็หาทางแต่งเติมเสริมบ้านเราให้ทั้งเก๋าและเก๋เอาให้สุดเท่ห์ยิ่งกว่าบ้านของใครๆ โอกาสดีแสนดีปีใหม่ปีนี้ลองมาทำบ้านของเราให้สวยสดใสได้ ด้วยเคล็ด(ไม่)ลับ ๖ วิธี ดังต่อไปนี้

แต่งบ้านให้สวย ด้วยเคล็ด(ไม่)ลับ ๖ วิธี

๑. บ้านนี้ ...ไม่เบียดเบียนใคร
๒. หัวใจไม่สำเอียง
๓. หลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งหลาย
๔. บ๊ายบาย...มิตรเทียมรอบข้าง
๕. สรรค์สร้างมิตรแท้ให้ดีถ้วนหน้า
๖. รักษาบรรยากาศดีๆ และทำหน้าที่ต่อบุคคลรอบตัว

เรียบเรียงแนวคิดจาก : "ธรรมะจากพระไตรปิฎก" เรื่องสิงคาลกสูตร

บ้านนี้ ...ไม่เบียดเบียนใคร

บ้านหลังใหม่ที่เราจะสร้างนี้ ต้องวางแบบวางแผนการสร้างให้ดีก่อน ออกแบบให้เข้ากับจุดประสงค์การใช้งาน มีมาตรฐานแข็งแรง ทนแดดทนฝน แล้ววางฐานรากเพื่อปลูกสร้างความคิดและฝังจิตสำนึกไปว่า ให้สมาชิกทุกคนทั้งพ่อบ้าน แม่บ้าน ลูกบ้าน งดเว้นการเบียดเบียนทำร้ายใครๆ ทั้งในบ้านและนอกบ้าน ให้เป็นบ้านที่ปลอดจากการรังแกกัน

ทั้งนี้ การเบียดเบียนชีวิต ทรัพย์สิ่งของ ข่มขี่ทางเพศและพูดให้ร้ายกันนี้ รวมเรียกว่า กรรมกิเลสมีทั้งหมด ๔ อย่างที่งดเว้น คือ การฆ่าสัตว์ การลักขโมย

ทรัพย์ การข่มเหงรังแกทางเพศ และการพูดโกหกหลอกลวง นอกจากตัวเองงดเว้นแล้วก็ต้องส่งเสริมไม่ให้ใครๆ ทำกรรมกิเลสนี้อย่างเด็ดขาด

หากทำได้อย่างนี้ บ้านหลังนี้จะมีแบบบ้านและฐานรากที่เป็นมาตรฐานที่จะก่อตัวเป็นบ้านที่น่าอยู่หลังหนึ่งในโลก เพราะได้ชื่อว่าสมาชิกบ้านนี้มีความรับผิดชอบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ทีเดียว

หัวใจไม่ลำเอียง

เมื่อบ้านมีแบบบ้านและฐานรากที่เยี่ยมยอดแล้ว ต่อจากนี้ก็มาเตรียมเสาบ้านกันดีกว่า เป็นความจริงที่ว่าบ้านที่มั่นคง ไม่คลอนแคลน ต้องลงเสาเข็มได้อย่างแข็งแกร่ง มั่นคง เหมาะสม

ดังนั้น ทุกคนในบ้านต้องมีเสาเข็มที่แข็งแรง คือ หัวใจที่ไม่ลำเอียง มีความเที่ยงธรรม ตั้งมั่นในหลักการความถูกต้อง ไม่หวั่นไหวตามกระแสความเชื่อผิดๆ ได้ง่าย

สมาชิกทุกคนในบ้านต้องไม่ลำเอียง ทั้ง ๔ ประเภท คือ ไม่ลำเอียงเพราะรัก เพราะเกลียดชัง เพราะเกรงกลัว และเพราะสติปัญญาย่อหย่อน

คนใจลำเอียง มักมีวินิจฉัยผิด มีผลให้ตัดสินใจผิดมากกว่าถูก ไปอยู่ที่ไหนก็ไม่เที่ยงตรง มักเข้าข้างคนผิด และความลำเอียงทำให้ชีวิตเราไม่น่าเชื่อถือ เสียเครดิตอีกด้วย

ดังนั้น ใครที่มีความยุติธรรมเที่ยงตรง ไม่ลำเอียง ก็เท่ากับเป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของตนเองและสังคมด้วย สามารถครอบครองใจหมู่คณะไว้ได้ ทำให้หมู่คณะทำงานร่วมกันอย่างมีความสงบสุขตลอดไป

หลีกเลี่ยงอบายมุขทั้งหลาย

เมื่อเราจะสร้างบ้านและจัดแต่งให้สวยงามกันต่อไป เราก็มาดูเรื่องวัสดุอุปกรณ์ที่จะใช้ เช่น การเลือกวัสดุมาทำพื้นบ้าน การเลือกแบบประตู หน้าต่าง หรือผนังบ้าน ให้มีคุณภาพดีเหมาะสมกับการใช้งานและถูกต้องตามสภาวะเศรษฐกิจ

ถ้าเลือกใช้วัสดุได้ดีก็ยิ้มแย้มแก้มบานไปทั้งชาติ ถ้าเลือกอุปกรณ์พลาด ก็คงเข็ดขยาดตลอดไปเหมือนกัน สิ่งที่ใช้แล้วเท่ห์แต่สิ้นเปลืองโดยใช่เหตุ ก็หลีกเลี่ยงมาใช้ของที่เท่ห์น้อยลงมาแต่ถูกเงินจะดีกว่า นั่นก็เหมือนกับการดูแลให้บ้านปลอดอบายมุข ไม่ให้ใช้เงินในทางที่ผิด ทำให้ชีวิตต้องสูญเสียโอกาสดีๆ ในชีวิตของเราไป และทำให้เศรษฐกิจต้องฝืดเคืองกันทุกระดับทีเดียว

ดังนั้น ทุกคนในบ้านควรเลี่ยงอบายมุข คือ ทางที่ทำให้เสียทรัพย์โดยไร้ประโยชน์อย่างสิ้นเชิง มีอยู่ ๖ อย่าง คือ ๑. การดื่มสุราหรือใช้สารเสพติดทุกประเภท ๒. การเที่ยวกลางคืนหรือสถานที่และเวลาที่ไม่ควรจะไป ๓. การหมกมุ่นในสิ่งบันเทิงเริงรมย์ ๔. การเล่นการพนัน ๕. การคบคนชั่วเป็นมิตรหรือการดูสื่อต่างๆ ที่มีผลเสียต่อคุณภาพชีวิต และ ๖. การเกียจคร้านในการเรียนการทำงานทุกอย่างอันมีผลมาจากอบายมุขห้าข้อแรก พอเที่ยวมาก ดื่มมาก เล่นมาก ก็เลยอ่อนล้าอ่อนเพลียละเหี่ยใจ ทำให้ขี้เกียจสันหลังยาวนั่นเอง

อบายมุขหกข้อนี้ หากใครไม่ไปเกี่ยวข้องแตะต้องหรือไม่ให้การสนับสนุนกิจกรรมพวกนี้ จะเป็นการดีที่สุด เพราะจะได้ชื่อว่ามีความรับผิดชอบต่อศีลธรรมทางเศรษฐกิจ ทำให้รักษาทรัพย์ได้ทั้งทรัพย์หยาบและทรัพย์ละเอียด รักษาทั้งทรัพย์สินตนเอง ส่วนรวมและของประเทศชาติ รวมไปถึงรักษาทั้งทรัพย์ในชาตินี้และชาติหน้าทีเดียว

ทั้งหมดนี้เป็นสิ่งที่สมาชิกทุกคนในบ้านต้องงดเว้นอย่างเด็ดขาด โดยเฉพาะข้อที่ห้าเรื่องการคบคนชั่วหรือดูสื่อล่อแหลมไม่เหมาะสม ที่ยังไม่มีใครมาควบคุมดูแลอย่างจริงจัง นับเป็นอบายมุขที่ร้ายกาจที่สุด เพราะทั้งหมดในอบายมุข ได้สมญาว่าเป็นทางฉิบหายมักมาจากอบายมุขข้อนี้ที่ทำให้เราหลงผิดหลงทางทำในสิ่งที่ผิดพลาดหนักหน่วงมากยิ่งขึ้นไปอีกไม่มีที่สิ้นสุดนั่นเอง

ป๊ายบาย...มิตรเทียมรอบข้าง

บ้านที่สวยงามนั้น จะดูแค่เพียงการออกแบบรูปทรง เฟอร์นิเจอร์หรูๆ หรือสีสันอย่างเดียวคงยังไม่พอ เพราะความสวยงามนั้นป้องกันภัยอันตรายก็ไม่ได้ ครั้นจะเอามาเป็นเพื่อนคบหาสมาคมหวังพึ่งพาอาศัยก็ไม่ได้อีกเหมือนกัน

แต่จะให้ดีเยี่ยมต้องดูที่การเลือกทำเลที่ตั้งสร้างบ้าน เช่น อยู่ในที่ปลอดภัยจากแหล่งมั่วสุม โจรผู้ร้าย มีระบบรักษาความปลอดภัยที่ดี ไม่อึกทึกครึกโครม ไม่มีสารพิษทางอากาศ ไม่มีสถานบันเทิงเริงรมย์ที่ยั่วยุกิเลสให้กำเริบเสิบสานตลอดเวลา

การเลือกทำเลหรือฮวงจุ้ยได้ดีก็เหมือนกับเราป๊ายบายบรรดาพวกพ้องผองเพื่อนที่เป็นมิตรเทียมออกไปจากตัวเราให้เร็วที่สุดและห่างที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้เราจะได้คุ้มครองสมาชิกในบ้านให้ห่างภัยอันตรายจากคนรอบตัวนั่นเอง

ที่สำคัญ คือ ลักษณะมิตรเทียมเหล่านี้ต้องไม่มีในตัวเรา ถ้าหากมีต้องรีบแก้ไขให้หมดไปให้ได้เสียก่อน มิตรเทียมนี้มีอยู่ ๔ ประเภท คือ คนปอกลอก คนดีแต่พูด คนหัวประจบ คนชักชวนในทางฉิบหาย

รู้แล้วยังไม่สาย รีบแก้ให้หายเร็วด่วนจี๋จะดีที่สุดแน่นอน

สรรค์สร้างมิตรแท้ให้ดีถ้วนหน้า

เมื่อบ้านของเราห่างไกลจากความวุ่นวายของสถานที่และบุคคลที่อาจนำความเสื่อมมาให้บ้านเราแล้วเท่านั้นยังไม่พอที่จะทำให้บ้านเราน่าอยู่ได้ทันที จะให้ดีก็ต้องเลือกทำเลให้สุดเจ๋งต่อไปอีก คือ ต้องเดินทางไปมาสะดวกสบาย ผ่อนคลาย ร่มรื่นชื่นใจ และมีความสงบสุข

โบราณบอกว่าทำเลดีต้องมีท่ามีทาง คือมีท่าน้ำใกล้แหล่งน้ำลำคลอง มีทางสัญจรค้าขายทางน้ำ ใช้น้ำเพาะปลูกทำไร่ไถนาได้ มีถนนหนทางดีๆ ผ่านอย่างคล่องตัว อยู่ในพื้นที่อันสงบเรียบร้อย อยู่ใกล้วัดใกล้วา มีปัญหาสามารถปรึกษาขอคำแนะนำจากพระสงฆ์หรือจากครูบา-อาจารย์ได้ มีต้นไม้ต้นไร่ มีสวนสวยๆ ประดับด้วยดอกไม้ใบหญ้า ร่มรื่นและกว้างขวาง ให้ได้พักผ่อนหย่อนใจในบรรยากาศที่เป็นธรรมชาติ ทั้งยังอยู่ใกล้สถานศึกษา อยู่ใกล้คนดีมีศีลธรรมก็ย่อมจะนำความสุข ความมีสิริมงคลมาให้สมาชิกในบ้านของเรา ซึ่งนั่นก็คือ การรู้จักคบมิตรแท้เพื่อนดีมีธรรมประจำใจไว้ให้มากๆ เพื่อให้เราได้รับถ่ายทอดความรู้ความดีจากมิตรแท้เหล่านี้ มิตรแท้มีอยู่ ๔ ประเภท คือ มิตรมีอุปการะ มิตรร่วมสุขร่วมทุกข์ มิตรแนะประโยชน์ และสุดท้าย คือมิตรมีใจรักและห่วงใยเรา

เห็นใครคนไหนมีลักษณะดีๆเป็นมิตรแท้เช่นนี้ อย่ามัวรอช้า เข้าไปหาและสมาคมกับเขาเลยนั่นแหละถึงจะถูกต้อง

รักษาบรรยากาศดีๆ และทำหน้าที่ต่อบุคคลรอบตัว

มาถึงวิธีสุดท้าย เพื่อบ้านสวย และสุขใจของเรา คือ การทำให้บ้านทุกๆ หลังรอบๆ บ้านของเรานี้มีบรรยากาศที่อบอุ่น ไว้เนื้อเชื่อใจกัน มีการร่วมแรงร่วมใจ สามัคคี เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่แบ่งปัน อยู่กันอย่างพี่อย่างน้อง อย่างเพื่อนที่จริงใจต่อกัน อยู่อย่างมีความสุข ด้วยอาชีพที่ซื่อสัตย์สุจริต ชักชวนกันทำสิ่งที่ดีมีสาระ ใช้ชีวิตอยู่อย่างบัณฑิตนักปราชญ์นั่นเอง ทั้งยังทำหน้าที่ต่อบุคคลที่อยู่รอบตัวรอบข้างอย่างถูกต้องเหมาะสม อันเป็นบุคคลที่เราจะถ่ายทอดหน้าที่ มิตรภาพ ความสัมพันธ์อันดี และความดีมีคุณธรรมให้กันและกัน บุคคลรอบตัวที่ทุกคนในบ้านต้องให้ความสำคัญและทำหน้าที่ให้ถูกต้องตามความรับผิดชอบ มีอยู่ ๖ กลุ่ม หรือ ๖ ทิศ คือ

๑. พ่อแม่ ผู้มีพระคุณที่สุดอันดับแรกของเรา มีหน้าที่ทำต่อลูกของตนอย่างดีที่สุด และลูกทุกคนต้องทำหน้าที่ตอบแทนท่าน ด้วยความกตัญญูกตเวที

๒. ครูอาจารย์ ผู้ให้ความรู้ความดีกับเรา ก็มีหน้าที่ต่อลูกศิษย์และลูกศิษย์ทุกคนต้องทำหน้าที่ตอบแทนพระคุณครูด้วยความนอบน้อมเคารพ

๓. สามีหรือภรรยา (ถ้ามี) ผู้เป็นคู่ครองคู่ใจเพื่อร่วมสร้างความมั่นคงให้กับชีวิตกันและกัน มีหน้าที่ที่ควรปฏิบัติอย่างถูกต้อง มีความเข้าใจ รู้ใจกัน

๔. เพื่อนที่อยู่ใกล้หรือไกลก็ตามมีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติด้วยความจริงใจและเต็มใจต่อกัน

๕. ผู้บังคับบัญชา หัวหน้างาน ที่ดูแลรับผิดชอบเรา มีหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติต่อลูกน้อง และผู้ที่อยู่ในบังคับบัญชาหรือลูกน้องต้องทำต่อหัวหน้าอย่างถูกต้องด้วย

๖. พระสงฆ์ มีหน้าที่ให้หลักธรรมชี้ทางสว่างให้กับชีวิตของทุกๆ คน และมีหน้าที่ที่ดีงามต่อสาธุชน ส่วนเราก็ต้องช่วยกันดูแลรักษาพระพุทธศาสนาให้มั่นคงด้วยการอุปถัมภ์ค้ำชูด้วยปัจจัยสี่ด้วยจิตใจ คำพูด และการกระทำอันกลั่นมาจากความปรารถนาดี ให้ท่านมีกำลังในการศึกษาหาความรู้ในพระพุทธศาสนาและนำมาปฏิบัติธรรม พร้อมทั้งสั่งสอนประชาชนได้อย่างเต็มที่เต็มกำลัง

เราทุกคน ล้วนมีหน้าที่รับผิดชอบที่ต้องทำอย่างถูกต้อง เหมาะสม และดีงาม ถ้าใครละเลยหน้าที่ของตนไป ก็จะมีส่วนทำให้การทำหน้าที่ในสังคมบกพร่อง การถ่ายทอดคุณธรรมเพื่อบ้าน เพื่อครอบครัวอันอบอุ่นน่าอยู่ก็จะจางหายอย่างน่าเสียดาย

แต่หากเราทุกคนไม่ว่าจะอยู่ทิศไหนกลุ่มไหน ต่างพร้อมอกพร้อมใจกันทำหน้าที่ของตนอย่างสมบูรณ์ถูกหลักการของการสร้างชีวิตด้วยทิศทั้งหกและด้วยเคล็ดลับดีๆ ที่กล่าวมานี้

รับประกันได้ทันทีเลยว่า ...บ้านนั้น ครอบครัวนั้น สังคมนั้นหรือสังคมไหนๆจะทั้งในและต่างประเทศทั่วทั้งโลกย่อมได้ผลดี มีความสงบสุข ปลอดทุกข์ ปลอดภัย ปลอดจากภยันตราย ที่จะมากล้ำกรายได้ทุกทิศทุกทาง สามารถดำเนินชีวิตด้วยความเป็นสุข ความอบอุ่นใจ ประสบผลความสำเร็จในการสร้างบ้าน สร้างที่ทำงาน แม้สร้างชาติ สร้างสังคม หรือจะฟื้นฟูเศรษฐกิจทุกระดับชั้นก็สำเร็จได้อย่างไม่ยากเย็น

"บ้านเรา... แสนสุขใจ แม้จะอยู่ที่ไหน ...ไม่สุขใจเหมือนบ้านเรา"

จัดแต่งบ้านหรือสร้างบ้านครั้งต่อไปเมื่อไหร่ ... ไม่ยากเกินไปสำหรับเราอีกแล้วกระมัง เพราะ ณ วันนี้ เรามีแสงทองของความหวังที่ชัดเจนใกล้เข้ามาเพื่อกระซิบบอกว่า... บ้านใหม่ที่สงบ สว่างไสว และสดใส สวยงามหลังนี้กำลังเป็นของพวกเราในไม่ช้าอย่างแน่นอน

จะใช้แบบ ๘ หรือแบบ ๔ ผูกใจพ่อบ้าน

*สตรี*วัยทองอายุกว่า ๔๐ ปี มีลูก ๓ คน หลังจากคลอดแล้ว ห่วงกังวลรูปทรงสรีระของตน เกรงว่าสัดส่วนที่เคยรักษาไว้ก่อนมีครรภ์จะเสียไป จึงหาทางรักษาสัดส่วนดังกล่าว โดยอาศัยเทคโนโลยีทางการแพทย์ที่เรียกว่า ทำสาว ถ้าพูดภาษาช่างก็บอกว่า ยกเครื่อง ศัพท์เทคนิค เรียกว่า Repair คือ กำหนดสัดส่วนว่าต้องการความกว้างรอบอก รอบเอว รอบสะโพก และรอบขาเท่าไร จากนั้นก็เป็นหน้าที่ของหมอศัลยกรรมทำอยู่ ๒ อย่าง คือ ตัดออก และเสริมเพิ่ม ส่วนใดที่เป็นส่วนเกินก็ตัดออก ส่วนใดที่ขาดก็ผ่าแล้วเสริมเข้าไปให้ได้สัดส่วนตามที่ต้องการ

การทำสาวยกเครื่องนี้ ต้องตัดและเสริมตั้งแต่ใบหน้า อก เอว หน้าท้อง สะโพก และต้นขา แม้การเสริมในบางส่วนอาจจะต้องเสี่ยงภัยกับพิษของวัสดุที่ใส่เสริมเข้าไปก็ตาม

สาวบางคนได้รับการร้องขอและสนับสนุนด้านงบประมาณจากพ่อบ้าน หลังจากทำสาว ยกเครื่องแล้ว อาจต้องนอนพักรักษาแผลให้หายสนิทด้วยยาและครีมให้แผลเนียนนานแรมเดือน ค่าใช้จ่ายในการทำสาว ถ้าเป็นการยกเครื่องใหญ่ก็เรือนแสน เพื่อแลกกับการผูกรัดใจของพ่อบ้าน และความรู้สึกดูดีเหมือนเมื่อครั้งยังละอ่อน

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า หญิงย่อมผูกชายและชายย่อมผูกหญิงด้วยอาการ ๘ อย่าง คือ

๑. ด้วยรูป
๒. ด้วยการยิ้มแย้ม
๓. ด้วยคำพูด

๔. ด้วยการร้องเพลง

๕. ด้วยการร้องไห้

๖. ด้วยอากัปกิริยา

๗. ด้วยของกำนัล

๘. ด้วยผัสสะ (การสัมผัส)

แต่การผูกด้วยอาการทั้ง ๘ อย่างนี้เป็นการผูกด้วยปัจจัยภายนอก ทันทีที่ตายจากกัน ต่างคนก็ต่างไปที่ชอบของตัว

ในสมัยพุทธกาล พระบรมศาสดาทรงนำเรื่องในอดีตมาตรัสเล่าปรารภภิกษุรูปหนึ่งกระสันจะลาสิกขาว่า ในอดีตกาล พระราชาชื่ออัสสกะ มีมเหสีชื่อ พระนางอุพพรี มีพระรูปงดงามมาก เป็นที่โปรดปรานของพระราชา ต่อมาพระนางสิ้นพระชนม์ นำความทุกข์มาให้พระราชายิ่งนัก พระราชาเก็บสรีระของพระนางหล่อไว้ด้วยน้ำมันไว้ใต้เตียงบรรทม ไม่ยอมเสวยอาหาร เอาแต่ทรงกันแสงจนถึงวันที่ ๗ ฤาษีโพธิสัตว์สำเร็จอภิญญา ๕ และสมาบัติ ๘ เจริญกสิณตรวจดูโลก เห็นพระราชาทรงเศร้าโศกจึงเหาะมาโปรดด้วยอิทธานุภาพ และได้บอกถึงภพใหม่ของพระมเหสีว่า พระนางมัวเมาในรูป อาศัยความมัวเมาไม่เคยบำเพ็ญกุศล จึงไปเกิดเป็นหนอนในมูลโค พระราชาไม่เชื่อ

ฤาษีโพธิสัตว์จึงแสดงให้หนอนสองตัวชำแรกก้อนโคมัย (ขี้วัว) ออกมาด้วยอานุภาพฤทธิ์ของตน นางหนอนอุพพรีได้ทูลให้พระราชาฟังว่า เมื่อก่อนนั้นได้ชื่นชมในพระราชาจริง แต่เมื่ออยู่ต่างภพแล้วก็ไม่มีอะไรจะเกี่ยวข้องกันอีก ดังนั้นหนอนสามีจึงเป็นที่รักของนางยิ่งกว่าพระราชา เพราะความสุขและความทุกข์เก่าถูกความสุขและความทุกข์ใหม่ปกปิดเอาไว้

พระราชาได้สดับดังนั้นทรงแค้นพระทัยคลายจากความโศกจึงเสด็จกลับพระนคร สั่งให้ย้ายสรีระของพระมเหสีออกไป แล้วอภิเษกสตรีอื่นเป็นอัครมเหสีครองราชย์โดยธรรมต่อไป

จะเห็นว่า การผูกรัดใจโดยการทำสาว ยกเครื่องเป็นการผูกรัดโดยรูป ผูกรัดกันได้ชั่วครั้งชั่วคราว ไม่นานก็เหี่ยวย่นไปตามวัย จะต้องไปยกเครื่องกันเป็นระยะๆ แล้วในที่สุดก็ตายจากไป จะมีวิธีใดที่จะผูกใจกันได้ข้ามชาติผูกกันโดยที่ไม่ต้องไปเจ็บตัว ให้ศัลยแพทย์ชำแหละ ทั้งตัดทั้งผ่า โปะ และเสริมกันให้วุ่นวาย

ในสมัยพุทธกาล สามีและภรรยาคู่หนึ่ง รักผูกพันกันมาก ยังยินดีในการใช้ชีวิตคู่ครองเรือน แต่มีสัมมาทิฐิเชื่อเรื่องโลกนี้โลกหน้า ตายแล้วไม่สูญ ทั้งสองปรารถนาจะไปใช้ชีวิตคู่ร่วมกันแม้ในชาติหน้า จึงพากันเข้าไปเฝ้าพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้วทูลว่า ตั้งแต่ทั้งสองแต่งงานอยู่ร่วมกันมาตั้งแต่ยังเป็นหนุ่มเป็นสาว ไม่เคยประพฤตินอกใจกันแม้ด้วยความคิด มีความรักใคร่ผูกพันและปรารถนาจะได้พบกันในชาติหน้า จะทำอย่างไร

พระบรมศาสดาจึงตรัสตอบว่า หากสามีภรรยาเป็นผู้ปรารถนาจะได้พบกันในชาติหน้า ให้ประพฤติธรรม ๔ ประการ คือ

๑. เป็นผู้มีศรัทธาเสมอกัน เช่น เชื่อในเรื่องกฎแห่งกรรม ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่วเหมือนกัน เป็นต้น

๒. เป็นผู้มีศีลเสมอกัน

๓. เป็นผู้มีใจยินดีในการบริจาคเสมอกัน

๔. เป็นผู้มีปัญญาเสมอกัน

สตรีที่คิดผูกใจสามี ลองคิดดูให้ดีว่าจะผูกด้วยวิธีใด แต่ละวิธีมีข้อดี ข้อด้อยต่างกัน

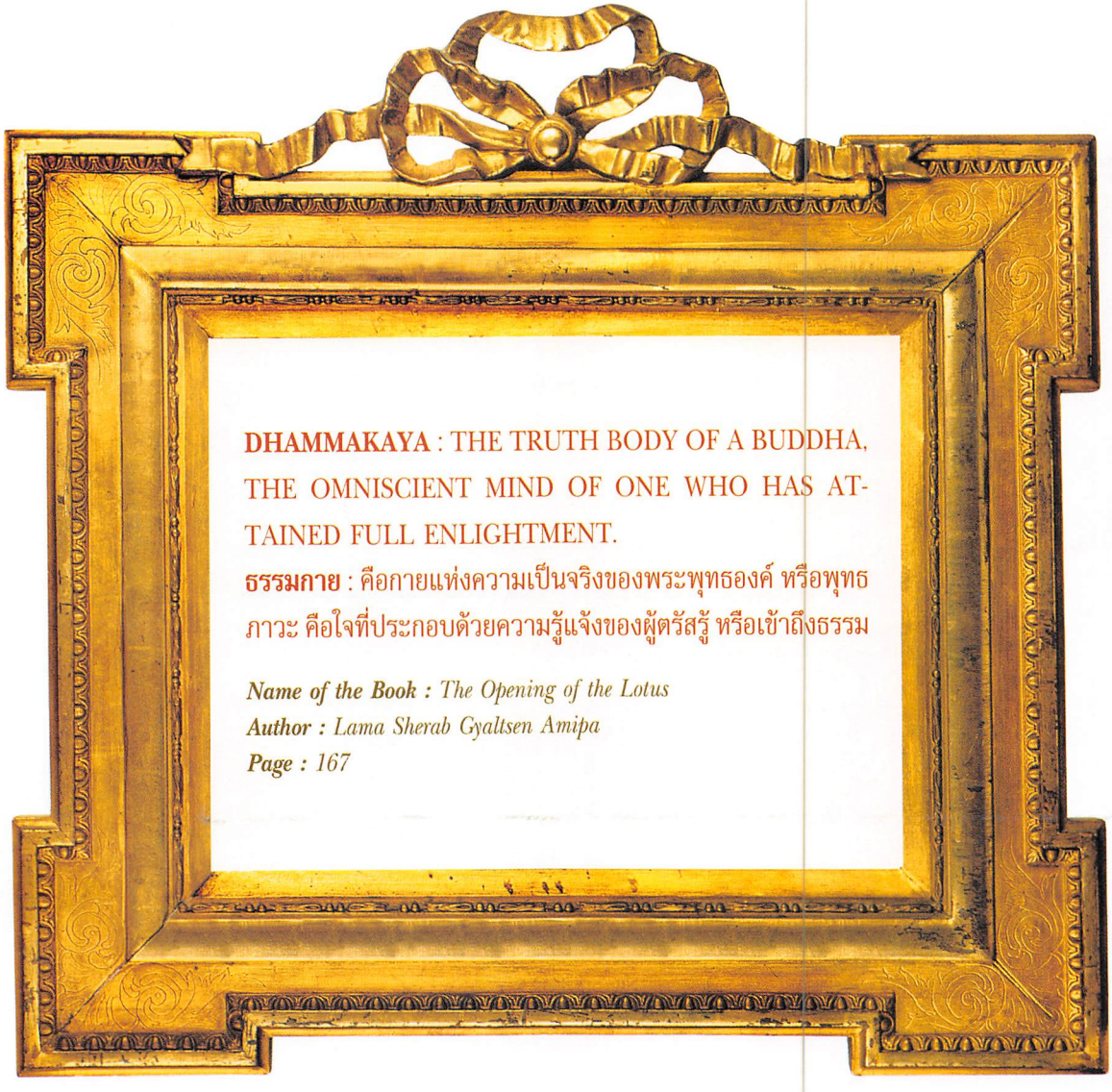
ถ้าผูกใจสามีโดยอาการทั้ง ๘ เช่น ทำสาว ยกเครื่อง เพื่อผูกใจสามีด้วยรูปทรงของสรีระ และการสัมผัส วิธีนี้มีข้อดี คือ รวดเร็ว ทันอกทันใจ แต่มีข้อด้อย คือ เป็นของชั่วคราว ต้องยอมจ่ายเงิน และเจ็บตัวให้คุณหมอชำแหละ เสี่ยงต่อพิษของวัสดุที่ฝังเอาไว้

ถ้าผูกใจสามีโดยร่วมกันประพฤติธรรม ๔ ประการนี้ ต้องใช้เวลา สามีและภรรยาต้องเป็นประเภทมนุสสเทโว คือ เป็นมนุษย์ที่มีใจดุจเทวดาทั้งคู่ ซึ่งอาจจะหายาก แต่ก็ได้ผลในระยะยาว

ถ้ายังไม่สิ้นกรรมจะเอาแบบ ๘ หรือแบบ ๔ หรือเอาทั้ง ๘ ทั้ง ๔ ก็เลือกเอาเองก็แล้วกัน

แต่ถึงคราวจะสิ้นกรรมแล้ว คงจะไม่เอาทั้งสองแบบไปอยู่คานทองวิลล่าดีกว่า ไม่ต้องมีพันธนาการ ไม่ต้องติดคุกทางใจ

นิยาม “ธรรมกาย” ในสายตานักวิชาการ

ร่วมอนุโมทนาบุญโดย

ชมรมสู่ที่สุดแห่งธรรม

เท็กซัสสุกี้-บะหมี่
ธุรกิจที่มีจุดเริ่มจากความสุข

หลายคนอาจคิดว่า
ความสำเร็จของธุรกิจสุกี้ - บะหมี่
อยู่ที่คุณภาพของอาหาร
และน้ำจิ้มรสเด็ดเป็นหลัก
แต่ที่เท็กซัสไม่ได้มีเพียงแค่นั้น
ทายาทคนสำคัญของร้านสุกี้ชื่อดัง
จะมาเปิดเผยเคล็ดลับแห่งความสำเร็จ
ที่ยืนยงมากว่า ๒๐ ปี

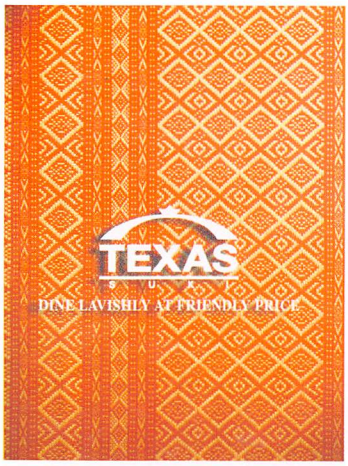

..คุณชัยยศ เตชะทวีวัฒน์ ตั๋วเฮีย หรือ **พี่ชายคนโตสุด** ทายาทรุ่นแรกของร้านเท็กซัสสุกี้ - บะหมี่ ที่มีสาขากว่า ๑๐ แห่งทั่วประเทศ ซึ่งมีสโลแกนที่คุ้นหูมานานกว่า ๒๐ ปีว่า **"กินอย่างราชา ราคามิตรภาพ"**

เท็กซัส (TEXAS) เดิมเป็นโรงหนังภาพยนตร์ฉายหนังแขกในเยาวราช ต่อมาได้ขายที่ให้กับตระกูลเตชะทวีวัฒน์ ซึ่งรุ่นปู่เป็นชาวจีนโพ้นทะเลมาจากซัวเถา และมีมรดกทางสายเลือด ตกทอดถึงลูกหลานเช่นเดียวกับชาวจีนโพ้นทะเลทั้งหลายคือความขยัน และอดทน

..และมากไปกว่านั้น ความรักความผูกพันระหว่างพี่น้องที่ลึกซึ้งมากเหลือเกินนี้ ทำให้คุณสุวัฒน์ (บิดาของคุณชัยยศ) ได้ชักชวนเครือญาติตั้งร้านสุกี้เป็นธุรกิจของครอบครัว ภายใต้ชื่อที่คนจีนย่านเยาวราชเรียกกันว่า **หน่ำแช** (หน่ำ แปลว่า ใต้ แช แปลว่า ดาว) ..ดาวเป็นสัญลักษณ์แห่งความโดดเด่น ถ้าแปลโดยความหมาย ก็หมายถึง ดาวแห่งความโดดเด่นทางทิศใต้ หรือที่เรียกกันติดปากมาจนถึงปัจจุบันก็คือ เท็กซัสสุกี้ - บะหมี่ นั่นเอง

๏ ทำไมถึงเลือกทำธุรกิจประเภทร้านสุกี้

เกิดจากการที่คุณพ่อผมชอบพาคุณย่าไปทานสุกี้นอกบ้าน ตอนทานอาหารประเภทนี้ทำให้ครอบครัวผมมีความสุขมาก เพราะเป็นอาหารที่ทุกคนจะมีกิจกรรมร่วมกัน คือช่วยกันทำ เอาหมูใส่ เอาลูกชิ้นใส่ เอาผักใส่ ซึ่งสนุกมากกว่าไปกินอาหารชนิดอื่น แล้วคุณย่าเองก็ชอบด้วย จากจุดนี้คุณพ่อของผมจึงมีความคิดขึ้นมาเลยว่า อาหารประเภทนี้ ต่อไปจะเป็นที่นิยมขึ้นมาได้ เพราะเป็นอาหารเชื่อมความสัมพันธ์ภายในครอบครัว ทุกคนทานแล้วมีความสุข จากเหตุผลตรงนี้ก็เลยทำให้คุณพ่อคิดลงทุนทำร้านสุกี้

๏ ธุรกิจประเภทนี้ทำยากไหม

ก่อนจะเป็นร้านจริง เราต้องลองทำ ลองขายอยู่ ๑ เดือน เราชวนญาติๆ เพื่อนๆ มาช่วยกันชิม ลองเอาเด็กๆ มาช่วยกันเสิร์ฟ และก็ติชมกัน เราก็ปรับกันมาเรื่อยๆ ทดลองระบบจนลงตัว เราถึงเปิดร้านจริงๆ

๏ ในสมัยก่อนเคยได้ยินสโลแกนกินอย่างราชา ราคามิตรภาพทางโทรทัศน์

เราเป็นสุกี้เจ้าแรกที่โฆษณาทางทีวี เพราะคุณพ่อยึดหลักที่ว่า ทำอย่างไรให้คนรู้ว่าเราขายอะไร และทำอย่างไรให้คนหันมาสนใจเรา เมื่อเขาสนใจแล้ว ลำดับต่อไปคุณภาพของเราต้องดีด้วย อย่างที่ร้านจะมีหลักตามสโลแกนเลยว่า ต้องอร่อย ราคาถูก เพราะเราขายคนจีนย่านเยาวราชด้วย และที่สำคัญต้องทำให้คนกินมีความสุข...

ซึ่งตอนนั้นเราทำโฆษณาทีวีไป ประสบความสำเร็จมาก เราขายดีจนต้องขยายสาขาเพิ่ม

๏ เท็กซัส เป็นสุกี้เจ้าแรกที่ได้รับรางวัลเชลล์ชวนชิม

เราเชิญคุณชายถนัดศรี สวัสดิวัฒน์ มาชิมด้วย ท่านก็มอบรางวัลนี้ให้ และเราก็ได้พัฒนาขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นความจริงใจต่อลูกค้า ทางด้านความสะอาด สภาพแวดล้อม จนกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๓๒ ร้านเราก็ได้รับรางวัลผลิตภัณฑ์ดีเด่นประเภทอาหาร

๏ แล้วที่อาหารอร่อย ราคาถูก และคนกินต้องมีความสุข คำว่าความสุขในที่นี้คืออะไร

สิ่งหนึ่งที่ทางร้านเรานำมาใช้คือ ไม่ว่าจะเป็นกุ๊ก หรือพนักงานคนอื่นๆ เราจะสอนเขาว่า เวลาปรุงอาหารให้คิดเสมอๆ เลยว่า ให้คนที่มากินแล้วมีความสุข ให้เรามีความเมตตากับเขา บางทีผมก็ให้เขาท่องอยู่ในใจเสมอว่า เมตตา ..เมตตา เพราะจุดกำเนิดจากการทำร้านอาหารนี้ ตั้งแต่สมัยคุณพ่อแล้ว คือคุณพ่อผมเวลาเขาเห็นคนที่มากินมีความสุข คุณพ่อก็จะมีความสุขไปด้วย เพราะฉะนั้นพนักงานหรือกุ๊กทุกคนควรจะมีพื้นฐานตรงนี้

๏ เรื่องความเมตตาที่เน้นสอนให้กับคนที่ร้านมีผลอะไรในเชิงธุรกิจไหม

เมื่อพวกเขาทุกคนมีเมตตา ไม่ว่าจะเป็นพนักงานต้อนรับหน้าร้าน หรือพนักงานเสิร์ฟ ฯลฯ ถ้าเขามีเมตตาแล้ว จะทำให้พวกเขาทุกคนทำงานเป็นทีมได้ มีความอาทรซึ่งกันและกันในระหว่างผู้ร่วมงานด้วย และ

TEXAS
SUKI

Award Winning As A Guaranteed

Various awards, won on many different occasions as a result of the exclusive recipe and the remarkable service, and the popularity among the patrons clearly testify the recognition in quality and the efficiency of the management. They also stand as the guarantee for the success of new branches that will be opened in the near future.

Awards of Excellency from various institutes in Thailand

Certificates from various institutes in Thailand

ที่สำคัญถ้าเขาคิดปรารถนาดีมีเมตตากับลูกค้า สิ่งที่พวกเขาจะแสดงออกไปก็จะดีไปหมด ไม่ว่าจะเป็นบริการมารยาท การต้อนรับ ความเอาใจใส่ลูกค้า และสิ่งที่จะเกิดขึ้นตามมาอย่างแน่นอนก็คือ ทั้งพนักงานเองก็จะทำงานได้อย่างมีความสุข ลูกค้าที่เข้ามากินก็จะมีความสุข เพราะความสุขทุกอย่างเริ่มต้นที่ใจ

◎ มีวิธีการสอนอย่างไรให้พนักงานมีความเมตตา

ทุกวันนี้ตามสาขาต่างจังหวัดผมจะส่งเทปธรรมะไปเปิดให้พนักงานฟังตอน ๙.๐๐ น. ในช่วงขณะที่เขาจัดเตรียมข้าวของก่อนเปิดร้าน เพราะร้านจะเปิดตอนประมาณ ๑๑.๐๐ น. ซึ่งการเปิดเทปบ่อยๆ จะทำให้ธรรมะค่อยๆ ซึมเข้าไปในใจเขาเองและทุกสัปดาห์ผมก็จะมีจัดนั่งสมาธิและนิมนต์พระอาจารย์มาเทศน์สอนพนักงาน บางทีก็นิมนต์ท่านมาสอนนั่งสมาธิให้แก่พนักงานประมาณ ๙.๐๐ น. ก่อนเปิดร้านก็มี และทุกสัปดาห์ผมจะเปิดศูนย์สำหรับนั่งสมาธิให้คนมานั่งสมาธิกันอยู่แล้ว ถ้าตอนนั้นพนักงานคนไหนสะดวกก็จะไปนั่งกัน

◎ วิธีการปลูกฝังแบบนี้มีผลอย่างไรบ้าง

ดีขึ้นมากครับ ผมสังเกตเห็นว่า พวกเขาเริ่มอ่อนโยนลง เพราะพนักงานส่วนใหญ่ที่มาทำงานที่นี่ก็เป็นวัยรุ่น ยังต้องมีประสบการณ์อีกมากถึงจะทำให้เขาเป็นผู้ใหญ่ขึ้น แต่หลังจากที่นำตรงนี้มาใช้ เหมือนทำให้เขามีหลักอะไรมายึดทำให้เข้าใจอะไรมากขึ้น มีเป้าหมาย มีกำลังใจ..

◎ ที่ร้านเคยประสบปัญหาอะไรบ้างไหม

เมื่อก่อนนี้จะมีเด็กเข้า-ออกบ่อยมาก คือต้องเปิดรับสมัครพนักงานเสิร์ฟกันอยู่เรื่อยๆ ไม่ได้หยุด แล้วก็จะมีเรื่องพนักงานอมทิป (คือเงินเล็กๆ น้อยๆ ที่ลูกค้าให้กับคนเสิร์ฟ) อยู่เป็นประจำ ซึ่งจริงๆ ผมก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่นั่นหมายถึงเป็นการเพาะนิสัยไม่ดีจากเงินเพียงไม่กี่บาท ซึ่งจะทำให้เขามีนิสัยไม่ดีนี้ติดตัวไป ซึ่งอาจกลายเป็นนิสัยคดโกงของใหญ่กว่านี้ในอนาคตได้

◎ แล้วแก้ปัญหาตรงนั้นได้อย่างไร

อย่างที่บอกแหละครับ คือตั้งแต่นิมนต์พระมาสอนสมาธิ มาเทศน์สอน ทำให้พวกเขาตระหนักในศีล ๕ มากขึ้น เขาจะรู้บาป - รู้บุญโดยอัตโนมัติ โดยเราไม่ต้องไปอธิบายอะไรมาก แล้วอีกอย่างเขาทำงานกับเรามานานด้วย และรู้ดีว่า นายของเขาเป็นคนดีมีธรรมะ ดังนั้นเมื่อเขาอยู่กับเราเขาก็ได้ธรรมะในการดำเนินชีวิต เขาจะเข้าใจเลยว่า คนเราเกิดมาไม่ได้มีชีวิตเพื่อทำมาหากินอย่างเดียว แต่ต้องมีศีลธรรม ต้องเป็นคนดีด้วย ถึงจะทำให้ชีวิตมีความสุข

◎ มีหลักการบริหารธุรกิจแบบครอบครัวอย่างไรให้ลงตัว

หลักการบริหารทุกหลักต้องอิงธรรมะเสมอ เราทำตามคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้า ตามคำสอนของหลวงพ่อธัมมชโยที่สอนเรามา อย่างเมื่อก่อนตอนประชุมกันระหว่างพี่น้อง ก็มีความขัดแย้งกันบ้างในด้านการบริหาร แต่ตั้งแต่เราชวนกันไปวัด พวกเราก็หันมาฝึกสมาธิปฏิบัติธรรม ทำให้ทุกคนคุยกันด้วยเหตุผล และบ่อยครั้งที่ก่อนจะประชุมกัน ก็จะสวดมนต์หรือนั่งสมาธิกันก่อนแล้วค่อยประชุม

◎ เอาธรรมะอะไรไปใช้ในการบริหารงานระหว่างพี่น้อง

ใช้หลักอปริหานิยธรรม ๗ คือประชุมกันอย่างเนืองนิตย์ ซึ่งเราก็ประชุมกันในพี่น้องของเราบ่อยๆ เพราะการพูดกันบ่อยๆ ทำให้เราเข้าใจกันมากขึ้น ได้รับข้อมูลเท่ากันเหมือนๆ กัน ปัญหาความขัดแย้งก็จะตามมาน้อยมาก เพราะพี่น้องทุกคนเห็นภาพเป็นภาพเดียวกัน และที่สำคัญทุกคนต้องมีความเคารพกัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เราทำสถานที่ที่เป็นศูนย์รวมขึ้นมา ให้เรามารวมกันมาประชุมกัน จากเมื่อก่อนเราดูแลกันแบ่งไปคนละสาขาเลยทำให้แต่ละสาขามีรูปแบบที่ต่างกัน ตอนหลังมารวมกันแล้วดีขึ้นมาก ทุกร้านมีนโยบายไปทางเดียวกันปัญหาต่างๆ ก็ลดลงมาก

◎ คิดว่าธรรมะข้อไหนที่จำเป็นมากสำหรับธุรกิจร้านอาหาร

สังคหวัตถุ ๔ พนักงานที่นี่จะถูกปลูกฝังเรื่องนี้ด้วย คือ เขาต้องรู้จักการให้ มีความสุขกับการให้บริการ รู้จักพูดจาปราศรัยเพราะๆ รู้จักการทำตนให้เป็นประโยชน์ ถึงแม้ว่าบางหน้าที่ไม่ใช่หน้าที่ของเขาโดยตรง แต่ก็สามารถเป็นหูเป็นตาทำให้สมบูรณ์ และสุดท้ายคือการวางตัวให้เหมาะสม ทั้งกับเพื่อนร่วมงาน กับลูกค้าซึ่งตรงจุดนี้ ถ้าเขาทำได้ ผมจะส่งเสริมเขาครับ คือจะมีรางวัลให้เลย โดยแต่ละสาขาผู้จัดการร้านจะเสนอชื่อขึ้นมา แล้วผมก็จะจัดงานมอบรางวัลประกาศเกียรติคุณให้เขา เป็นการส่งเสริมคนดี ทำให้เขามีกำลังใจทำความดีต่อไป

◎ เกณฑ์อะไรที่นำมาวัดเรื่องสังคหวัตถุ ๔

ก็ดูจากทิปก็ได้ ถ้าพนักงานคนนี้ได้รับทิปเยอะก็จะมีการจดบันทึกเอาไว้ เพราะจุดนี้เป็นการวัดได้อย่างหยาบๆ แล้วว่าเขามีตรงนี้ ลูกค้าประทับใจ หรือมีเสียงจากผู้ร่วมงานมากันเองว่า เขาคือผู้ที่ถูกยอมรับในกลุ่ม

◎ มีสิ่งประทับใจจากการมาวัดพระธรรมกายแล้วนำไปใช้ที่ร้านไหมคะ

เรื่องความสะอาดครับ โดยเฉพาะห้องน้ำ จากการที่ผมมาวัดนาน สิ่งนี้เห็นมาตลอดที่คุณยายอาจารย์ท่านเป็นต้นแบบทำสิ่งนี้ให้เกิดขึ้นกับวัดพระธรรมกาย เวลาใครมาก็รู้สึกประทับใจผมจึงนำจุดนี้ไปใช้กับทางร้าน และให้ความสำคัญมาก ..ที่ร้านจะจัดพนักงานดูแลเรื่องนี้เฉพาะเลย เพราะถ้าห้องน้ำไม่สะอาดลูกค้าก็ไม่ประทับใจ

◎ ทำอย่างไรให้พนักงานรักงานที่ทำ

ต้องชี้ให้เขาเห็นประโยชน์กับสิ่งที่เขาทำว่า จะได้กับตัวเขาเองอย่างไร และเราต้องทำให้เขาดูก่อน เอาใจใส่เขาในทุกขั้นตอน บางทีอย่างยืนสวัสดีหน้าร้านผมก็ไปฝึกให้เขา คือไปทำให้เขาดูเลยว่าทำยังไง พวกเขาจะรู้สึกสนุก เขาจะเบิกบานกันด้วย แล้วก็บอกเขาเสมอว่าความสำเร็จของร้านเท็กซัส คือความสำเร็จของทุกคน คือเขาใส่ชุดเท็กซัสไปไหนมาไหน ก็จะมีคนพูดถึงเขาในทางที่ดีว่าเขาได้ทำงานที่ดีนะ รู้สึกภูมิใจกับร้านกับตัวเขาเองด้วย

◎ มีมุมมองอย่างไรกับอุปสรรคที่เข้ามาในชีวิต

หลวงพ่อธัมมชโยจะสอนเสมอๆ ว่าถ้าบุญมาก อุปสรรคที่เข้ามาในชีวิตก็น้อย ถ้าบุญน้อยอุปสรรคที่เข้ามาในชีวิตก็มาก ดังนั้นตั้งแต่ไหนแต่ไรครอบครัวผมไม่เคยทิ้งเรื่องบุญเลย เราจะมีกิจกรรมร่วมกันคือทุกคนในครอบครัว น้องๆ จะมาตักบาตรกันทุกเช้าและก็นั่งสมาธิกันสม่ำเสมอ ซึ่งจริงๆ ตั้งแต่เข้าวัดมานี้ ครอบครัวเราดีขึ้นในทุกๆ ด้าน

◎ คิดว่าการปฏิบัติธรรมให้ผลดีอย่างไร

สังเกตได้เลยว่าไม่ใช่เฉพาะผมนะที่ใจเย็น แต่ทุกคนในครอบครัวก็ใจเย็น สุขุมมากขึ้น คือสมาธิทำให้เราอ่อนโยนลง อ่อนโยนแต่ไม่อ่อนไหว แต่กลับหนักแน่น รอบคอบทำอะไรคิดมากขึ้น หันหน้าเข้าหากันมากขึ้น..

◎ ทั้งๆ ที่งานมากต้องดูแลร้านหลายสาขาทำไมยังมีเวลาไปวัดพระธรรมกาย

ตรงจุดนี้ผมให้ความสำคัญมาก คือทุกคนที่ทำงานประกอบอาชีพอยู่นี้ คือหน้าที่ ซึ่งทุกคนต้องทำให้ดีที่สุด แต่จะทำให้ถึงจุดที่ดีที่สุดได้ ก็ต้องไปศึกษางานในด้านนั้นๆ เพิ่มเติม เพื่อพัฒนางานของตน แล้วตั้งแต่ครอบครัวผมเข้าวัดมานี่ ทำให้ผมรู้ว่าหน้าที่ที่แท้จริงของเราไม่ใช่เกิดมาเพื่อทำแต่งานอย่างเดียว ถ้าชีวิตทั้งชีวิตของผมเป็นอย่างนี้ก็คงไม่เอา ...เพราะสุดท้าย แม้เรามีเงินเยอะก็จริง แต่เราเอาอะไรไปไม่ได้ และการที่ผมมาวัดนอกจากจะเอาธรรมะไปใช้กับอาชีพการงาน และครอบครัว ยังทำให้ชีวิตผมมีความสุขมาก มีความบริสุทธิ์กาย วาจาใจของตัวเองเกิดขึ้น ตรงนี้แหละคือเป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์.. อย่างที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านสอนพวกเรา

จากที่เราได้คุยกับเถ้าแก่ร้านเท็กซัสนี้ ทำให้เราสัมผัสได้ถึงความเป็นคนมีเมตตา และมีอัธยาศัยที่ดีงามมากคนหนึ่ง ที่บ่งบอกได้ว่า ที่นี่ไม่ได้ขายแต่สุกี้ - บะหมี่อย่างเดียว แต่ที่นี่มีความสุขที่จะมอบให้กับทุกคนที่เข้ามาในร้าน และก็หอบเอาความสุขนั้นกลับไปบ้าน เพราะเหล่าผู้บริหารที่นี่นำหลักธรรมะมาใช้ในการบริหารธุรกิจ จึงสามารถประสบความสำเร็จดังเช่นทุกวันนี้

ปฏิบัติธรรมสุดสัปดาห์

Meditation Village

"นั่งภาวนาทำใจให้สงบให้หยุด
ให้หยุดสักกระพริบตาเดียวเท่านั้น
ที่สร้างโบสถ์วิหาร ศาลาการเปรียญสู้ไม่ได้หรอก
ให้เราแสวงหาเขตบุญในพระพุทธศาสนา ให้มั่นเชียวนะ
ให้ใจหยุดเป็นตัวสำคัญ หยุดนี้เป็นทางมรรคผลนิพพาน"

พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

เพื่อเป็นการสนับสนุนให้ผู้มีบุญทุกท่าน ได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมอย่างเต็มที่
เพื่อเข้าถึงความสุขภายใน หมู่บ้านปฏิบัติธรรม วัดพระธรรมกาย
จึงเปิดโอกาสให้ทุกท่านได้มาพักผ่อนกาย และใจในวันหยุด ทุกสุดสัปดาห์
และปฏิบัติธรรม ๕ วัน (จ.-ศ.) เพิ่มชั่วโมงหยุดนิ่ง
ทุกท่านจะได้สัมผัสกับธรรมชาติ ที่สงบ ร่มรื่น บรรยากาศที่อบอุ่นเป็นกันเอง
พร้อมที่จะรองรับการเข้าถึงความสุขที่แท้จริง... ของทุกๆ ท่าน

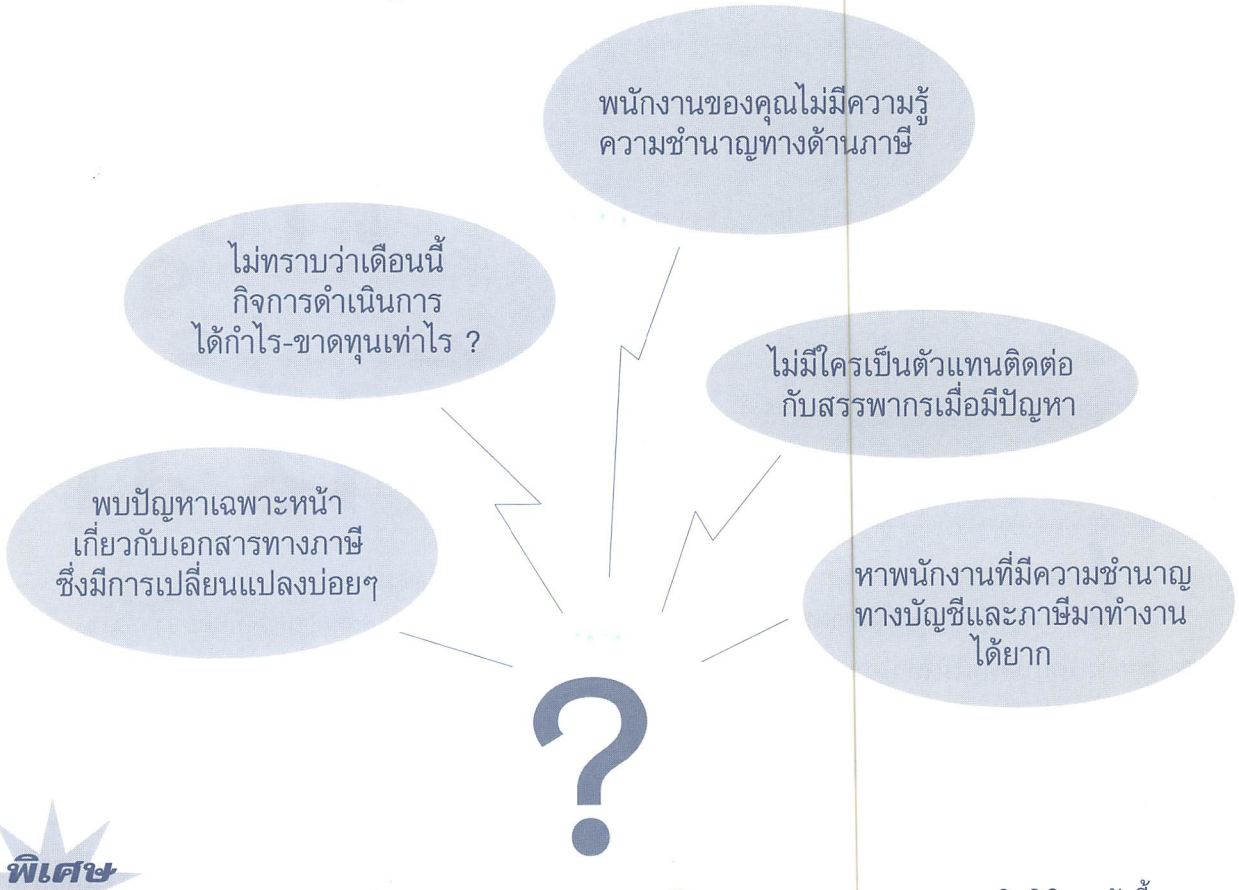
คุณสมบัติของผู้เข้าร่วมปฏิบัติธรรม

- อายุ ๑๕ ปีขึ้นไป
- มีความรักในการปฏิบัติธรรม
- มีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นโรคจิต โรคประสาท และสามารถช่วยเหลือตัวเองได้
- สามารถรักษาศีล ๘ และปฏิบัติตามระเบียบของหมู่คณะได้ ตลอดระยะเวลาที่มาปฏิบัติธรรม

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมและสมัครได้ที่

หมู่บ้านปฏิบัติธรรม มูลนิธิธรรมกาย โทร.๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๒๒๓๐-๒ หรือ ๐-๑๔๘๒-๘๕๔๕ หรือที่โต๊ะหมู่บ้านปฏิบัติธรรมเสา O(โอ) ๑๔ ณ สภาธรรมกายสากล

หากคุณพบปัญหาเช่นนี้...

พิเศษสุด!.. ช่วง ๑ ม.ค. ๔๕ - ๓๑ มี.ค.๔๕ ฉลองครบรอบ ๑๐ ปี ชาว PTR GROUP ขอมอบสิทธิพิเศษดังนี้

๑. จดทะเบียนบริษัทวันนี้ ฟรี ตรายาง ๒ อัน มูลค่า ๖๐๐ บาท
๒. ทำบัญชีรายเดือน ลด ๕๐ % (เฉพาะ ๓ เดือนแรก)
๓. ปิดงบการเงินสิ้นปี ใช้สิทธิทำบัญชี ฟรี ๑ เดือน

เรา ทีมงานจาก บริษัท พี ที อาร์ กรุ๊ป จำกัด

สามารถช่วยคุณจัดการปัญหาเหล่านี้ได้ด้วยประสบการณ์ของพนักงานที่มีความชำนาญทางด้านบัญชีและภาษีมากกว่า ๑๕ ปี เช่น

๑. การจัดการเกี่ยวกับภาษีรายเดือน (ภาษีมูลค่าเพิ่ม, ภาษีหัก ณ ที่จ่าย (ภพ. ๓๐,๓๑, ภ.ธ.๔๐, ภ.ง.ด. ๑,๓,๕๓)
๒. การจัดการเกี่ยวกับบัญชีรายเดือน (งบทดลอง, งบกำไร-ขาดทุน, งบดุล)
๓. การวางระบบบัญชี
๔. ให้คำปรึกษาปัญหาทางบัญชีและภาษี
๕. การนำส่งงบการเงินให้กรมสรรพากร และกระทรวงพาณิชย์ ในตอนกลางปีและปลายปี (ภ.ง.ด.๕๐, ๕๑)

สนใจเชิญใช้บริการปรึกษาปัญหาทางบัญชีและภาษีกับทีมงานของเราได้ **ฟรี**
ที่บริษัท พี ที อาร์ กรุ๊ป จำกัด โทร. ๐-๒๘๗๘-๘๗๘๘ (อัตโนมัติ ๑๐ หมายเลข) แฟกซ์ : ๐-๒๔๗๖-๘๑๓๓
ติดต่อ คุณพรเพ็ญ แต่งเจริญพาณิชย์
คุณพรประไพ แต่งเจริญพาณิชย์

PTR GROUP CO., LTD.

PTR GROUP CO., LTD.
112-114 THIRDTHAI 33 Rd., BOOKKALO,
THONBURI, BANGKOK 10600, THAILAND.
TEL: (622) 0-2878-8788 (อัตโนมัติ ๑๐ หมายเลข)
FAX: (622) 0-2476-8133

ข้อคิดจิตแพทย์ : น.พ.ประภาส อุครานันท์

ที่สุด ...ที่ฉันรัก

เสียงคลื่นซัดสาดชายหาดระลอกแล้วระลอกเล่า สายลมพัดโบกต้นไม้ไหวโอนเอนไปมา ท้องฟ้าดูเวิ้งว้างกว้างไกล มองไปแล้วทำให้ใจคิดไปต่างๆนานา ทะเลให้อารมณ์ที่หลากหลาย ให้บทเพลงที่หลากสีสัน แรกพบกันเราต่างเกี่ยวก้อยจูงมือ เดินเลาะริมหาดทรายคล้ายดั่งโลกนี้มีเพียงเราสอง ยามพลัดพรากจากรัก ทะเลกลับดูเงียบเหงาถนัดใจ

นับจากนี้ชีวิตฉันจะเป็นอย่างไร ดูใครต่อใครเขาช่างมีความสุขกัน วันนั้น.. วันที่เรามีแต่ความเข้าใจกัน วันนี้ทำไมเราถึงมีแต่ปัญหา มองหน้าก็คิดถึงแต่ภาพที่ทำให้ช้ำอุราทรวงใน แปลกดีนะ ... ที่คนเดียวคือเธอคนดีที่ฉันเคยรักและผูกพัน ทำไมพลันเปลี่ยนไป..เป็นคนละคน

หลายครั้งทีเดียว ที่ความทุกข์หรือความสุขของเราผูกติดกับคนรอบข้างตั้งแต่พ่อแม่ พี่น้อง เพื่อน หรือแม้แต่คนที่ทำงาน หากคนเหล่านี้เป็นเหมือนกิ่งไม้ก็ดีนะซิ เราจะโบยบินไปเหมือนนก เลือกเกาะตรงที่ที่มีแต่ความสบายใจ แต่บางทีก็ยากเหลือแสน ที่นกตัวน้อยอย่างเราต้องพึ่งผลและเงาไม้ให้อิ่มท้อง พักร่มเย็นปลอดภัย

แล้วจะมีวิธีอะไรดีบ้างไหม ในการอยู่อาศัยร่วมชายคากับคนเหล่านี้ให้ชีวิตมีความสุข เรื่องนี้ดูให้ดีนับว่าเป็นเรื่องที่สำคัญ เริ่มต้นตั้งแต่กับคนที่อยู่บ้านเดียวกัน คนๆนั้นอาจเป็นพ่อเป็นแม่ คนรัก หรือแม้แต่ลูกหลานก็ตาม เคยมีอาการแบบนี้เกิดขึ้นบ้างหรือไม่ บางคราวรู้สึกหงุดหงิดไม่พอใจและหลายครั้งที่คอยจ้ำจี้จ้ำไช ตักเตือนเราไปในขณะที่ตัวเขากลับทำเอาเสียเอง

ใจคนเรานั้น เมื่อคิดดูให้ดี ก็มีเพียงแค่ ๓ อารมณ์ บางครั้งอยากเป็นคนดี แต่บางทีก็อยากทำอะไรตามใจ (ซึ่งอาจจะไม่ดี) บางคราวก็แล้วแต่ใครจะจากไป (รู้สึกเฉยๆ) ทางจิตวิทยาอาจแบ่งเป็นสัญชาตญาณก้าวร้าวเพื่อทำลายกัน สัญชาตญาณดีที่มีการสร้างสรรค์ ซึ่งคนดีที่เรารู้จักอาจกลายเป็นคนร้ายได้ในสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป สัญชาตญาณนี้ติดตามคนเรามาตั้งแต่เกิด อยู่นอกเหนือการควบคุมของจิตใจเรา ยิ่งถ้าเติบโตมาในครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น หรือได้รับประสบการณ์ชีวิตอันบอบช้ำ เด็กคนนั้นอาจกลายเป็นผู้ใหญ่ที่มีความระแวง และไม่คิดว่าจะมีใครที่มีความจริงใจกับตนเองจริงๆ ได้ แม้แต่คนเดียว

แต่คนเหล่านี้แม้ที่สุดแล้ว หาใช่จะไม่มีเมล็ดพันธุ์แห่งความดีฝังลึกอยู่ภายในใจ ไม่ว่าจะเป็นอาชญากรหรือบุคคลซึ่งมีพฤติกรรมอันไม่น่าเข้าใกล้ เขายังมีครอบครัวเพื่อนฝูงอันเป็นที่รัก และเขายังกลายเป็นคนดีที่ (อาจจะ) น่าบูชาสำหรับคนรอบข้างเหล่านั้นเสียด้วยซ้ำไป ภาพนี้คือพยานหลักฐานที่ทำให้เราปฏิเสธไม่ได้เลยว่าเมล็ดกล้าต้นนี้ หากได้ดินดีมีน้ำอุดม มีแสงอบอุ่นอากาศที่สมบูรณ์ เขาก็พร้อมจะเติบใหญ่ ให้ดอกใบเกิดคุณค่าแก่สรรพชีวิตทั้งหลาย

กับอดีตที่ผ่านมา กับเวลาที่ยังคงฝังใจ **คงต้องให้**

โอกาส (หลายๆ ครั้งหน่อย) แก่เขาได้รื้อได้ถอน ได้พิสูจน์จนเกิดความมั่นใจว่า อดีตเช่นนั้นจะไม่หวนคืนมาอีกแล้ว และเขายังชอบที่จะทดสอบเราด้วย ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม อันนี้เราต้องมีความอดทนกันหน่อย (นะ) ลงทุนแค่นี้ไม่มีอะไรเสีย ลองคิดเล่นๆ ดูก็ได้ว่า ถ้าแลกกันเราเกิดมาโชคไม่ดี เขาอดทนทำดีกับเรา ไม่เอาดีกว่า (ใช่ไหม ?)

ในขณะเดียวกัน **เราต้องให้กำลังใจ**ไปตลอดเส้นทางการพัฒนาตนของเขา เพราะอาจมีบางคราที่เขาอาจเผลอใจกลับไปมีอารมณ์แบบเดิม แถมยังซ้ำเติมตนเองด้วยการประชดชีวิต เรา**ต้องชักชวน**ให้เขาเลิกทำตัวซอกซ้ำ และมุ่งหน้าสู่เป้าหมายกันต่อไป ถึงตรงนี้อย่าคิดว่าทำไมเราต้องทำอะไรตั้งมากมาย แถมยังไม่ค่อยเห็นความก้าวหน้าบ้างเลย ไม่มีอะไรในโลกนี้หรอกครับที่เราทำแล้วสูญเปล่า ทุกครั้งที่เราทำ เขารับรู้ได้ทุกครั้ง เราได้ความดีที่ประทับใจในใจเรา หากแต่ผลของการกระทำนั้นรอวันที่จะให้เราได้ชื่นชมเท่านั้นเอง

ความรู้ความเข้าใจของประโยชน์ในเรื่องราว คือหัวใจสำคัญที่จะทำให้คนคนหนึ่ง ลุกขึ้นมาทำอะไรที่แตกต่างไปจากที่เคยเป็นมา เพราะจากสายตาของเขา (ที่เราอาจมองข้ามไป) ยังคงมองเห็นประโยชน์จากพฤติกรรมซึ่งอาจมีค่าไม่พอ แต่ก็ปลอดภัยพอสมควร

ความรู้ความเข้าใจจากแหล่งต่างๆ ตั้งแต่สิ่งพิมพ์, วิทยุ, โทรทัศน์ รวมไปถึงคำบอกกล่าวแล้ว **ยังมีตัวเราที่มีอิทธิพลต่อคนรอบข้าง** เพราะความรักและความปรารถนาดีที่เรามีให้ ช่วยเพิ่มความไว้วางใจและความน่าเชื่อถือของข้อมูล โดยเฉพาะการปฏิบัติตนของตัวเราเอง เป็นสิ่งแทนคำกล่าวนับแสนนับล้านคำก็ว่าได้ ยกตัวอย่างเช่น หากเราบอกเขาว่า อยากให้เขาเป็นผู้ใหญ่ รู้จักรับผิดชอบ แต่ในขณะเดียวกันเรายังเผลอไปพะเน้าพะนอ เหมือนเขาเป็นเด็กๆ อยู่อีกหรือเปล่า เป็นต้น

บางทีเรา**ควรกลับวกทบทวนตัวเองเป็นระยะๆ ว่า** ความปรารถนาในตัวคนรอบข้างนั้น ยืนอยู่บนพื้นฐานในบุคลิกภาพพื้นฐานของคนๆ นั้น หรือเป็นภาพฝันที่เราอยากจะเป็น โดยอาศัยชีวิตของเขาขึ้นมาทดแทน มันเป็นไปได้ยากฉันใดที่เราจะเปลี่ยนแปลงไปจนหมดความเป็นตัวตนของเรา มันคงเป็นไปไม่ง่ายเช่นกัน ที่จะให้เขานั้นเปลี่ยนไปจนไม่มีเค้าโครงเดิมเหลืออยู่เลย

สิ่งหนึ่งที่สำคัญ ที่หลายคนนั้นมักลืมเลือนความรักจากใจเราที่มีแบ่งปันไปให้ใคร หรือที่เรามักกล่าวว่าเป็นความปรารถนาดีนั้น **ต้องมีจุดกำเนิดที่แท้จริง จากการที่เรารักตัวเองเป็น** รู้จักคุณค่าของตน รู้และเข้าใจในเป้าหมายชีวิตคนที่เกิดมาบนโลกใบนี้อย่างแท้จริง เมื่อความสุขค่อยๆ เติมเต็มในหัวใจเราแล้ว ความสดใสในตัวเราจะกลายเป็นกำลังใจ เป็นความสดใสแก่ผู้พบเห็น เมื่อนั้นจึงเป็นวันอันสมบูรณ์ ที่เราจะได้เพิ่มพูนความสุข ความดี ให้เบ่งบานเต็มที่ในใจคนรอบข้างได้อย่างง่ายดาย และ**ต้องยอมรับสัจธรรมประการสำคัญ** เรื่องชะตาชีวิตของแต่ละบุคคล ที่บางคนกล่าวว่าฟ้าลิขิตมา ซึ่งบางทีที่ถูกต้องน่าจะกล่าวว่าเป็นผลแต่เหตุ คือกรรมที่บุคคลนั้นได้กระทำขึ้นตั้งแต่สมัยอดีตกาล ไม่ว่าจะใกล้หรือไกลก็ตาม ทำให้แม้ใครจะเคี่ยวจะเข็นอย่างไร ก็คงได้ผลเพียงแค่ระดับหนึ่ง จนเมื่อเขาได้เกิดปัญญา คือความรู้ความเข้าใจในชีวิตอย่างแท้จริง และลงมือปฏิบัติแต่เหตุที่ดี ผลที่ดีจึงเกิดตามมาได้อย่างไม่ต้องสงสัยเลยทีเดียว

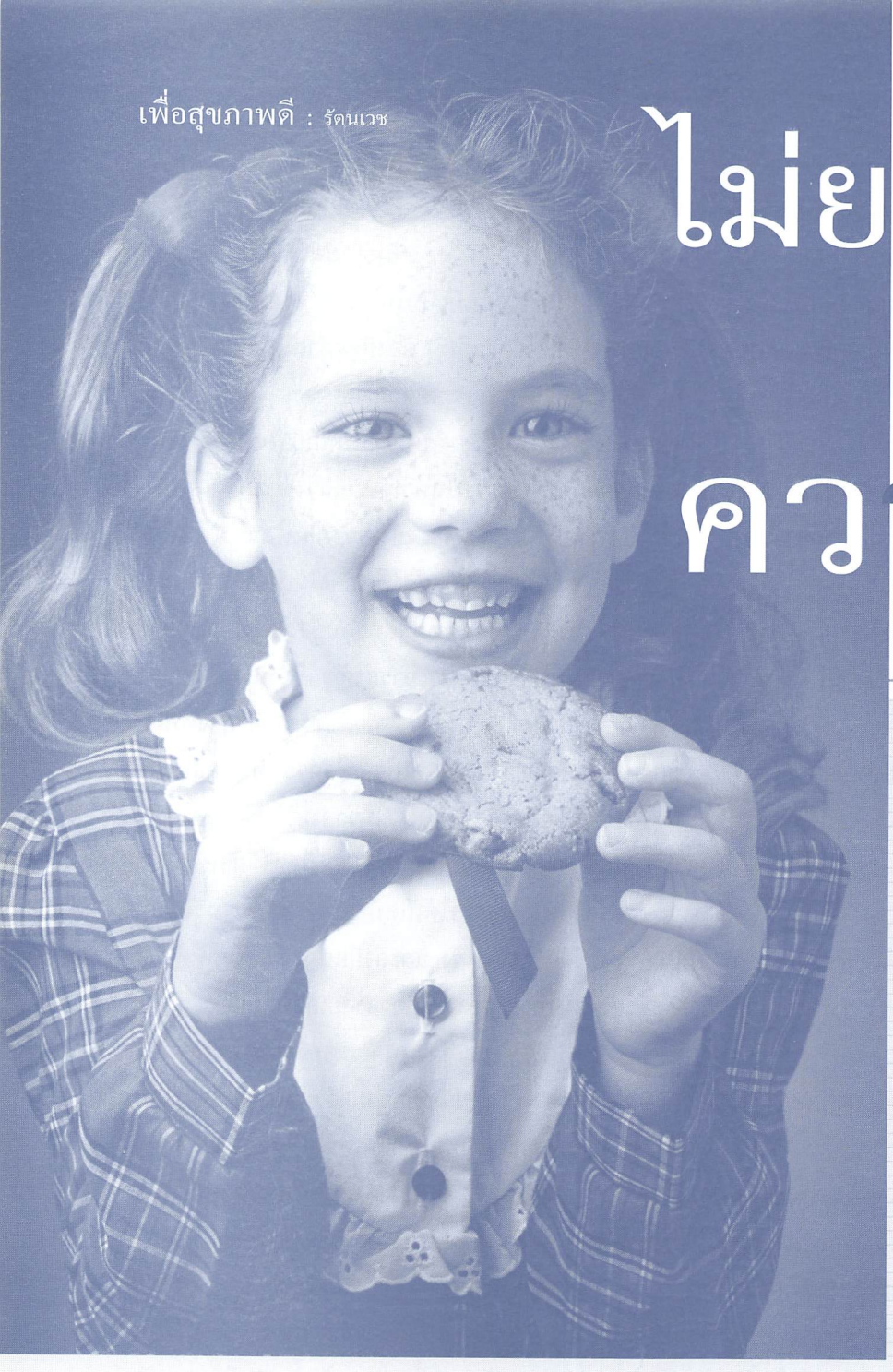
ดังนั้น ที่สุดแล้ว เมื่อเราต้องอยู่ร่วมกับคนอื่น เราคงต้องทำใจเราให้ยอมรับความจริง **เพราะเวลาในโลกนี้ไม่ได้มีมากมายนัก** สำหรับชีวิตคนๆ หนึ่ง แค่หน้าที่สำคัญอันหนึ่งของเรา คือการดูแลร่างกายให้แข็งแรง ดูแลจิตใจให้ผ่องใสอยู่เสมอ แค่นี้ก็ผ่านไปอีกหนึ่งวันแล้วล่ะ

ทะเลแห่งนี้ ที่เราได้อาศัยผ่อนคลายและหย่อนใจก่อนหน้านี้อาจคือภูเขา ที่มีเก้ง ผาและนกนานาพันธุ์เป็นเพื่อน และภูผาสูงชันยามนี้ ก่อนหน้านั้นอาจคือปะการังตั้งตระหง่าน ให้ปลา ปู กุ้ง หอยได้อยู่อาศัย ธรรมชาติเปลี่ยนแปลง...ทว่าอายุช่วงของชีวิตมนุษย์เปลี่ยนแปลงเร็วอย่างไรก็ตาม ยังนานพอดูที่ให้เราได้สร้างคุณงามความดีติดตัวเราไป และนานพอดูที่ทำให้ฉันรู้จักเธอ อยู่ร่วมกับเธอจนฉันพัฒนาตนเอง เป็นผู้ที่รู้จักตัวเอง รักตัวเอง และรักเธอ ที่สำคัญที่สุด... ตอนนี้ ฉันดีใจ ที่ฉันรักเธอทุกคนเหมือนกับที่ฉันรักตัวเอง

เพื่อสุขภาพดี : รัตนเวช

ไม่ยากเลย กับ ความสุข

ธรรมชาติให้กำเนิดชีวิตพร้อมๆกับระบบที่สลับซับซ้อนของร่างกาย ซึ่งจะทำหน้าที่เป็นทั้งผู้สร้างและผู้ทำลายไปพร้อมๆ กัน ส่วนที่มีหน้าที่สร้างก็จะสร้างและซ่อมแซม สิ่งที่เหลือใช้หรือไม่มีประโยชน์ก็จะถูกทำลายขับออกจากร่างกายทางอวัยวะต่างๆ เช่น น้ำจะถูกขับออกในรูปของปัสสาวะ เหงื่อ สารคัดหลั่งต่างๆ อาหารที่ผ่านการย่อยและดูดซึมแล้วจะเหลือเป็นกากอาหารที่ขับออกทางลำไส้ใหญ่ที่เรียกว่า อุจจาระ

ตั้งแต่โบราณมา มีความเชื่อกันว่า การถ่ายอุจจาระวันละครั้งทุกวันถือว่าเป็นผู้มีสุขภาพดี แต่ถึงแม้จะขับถ่าย ๑ ถึง ๓ ครั้งต่อวัน หรืออย่างน้อย ๓ ครั้งใน ๑ สัปดาห์ก็ยังถือว่าระบบขับถ่ายทำงานปกติ

อาหารและน้ำที่รับประทานเข้าไปจะถูกคลุกเคล้าและถูกบดให้เล็กลงตั้งแต่ในปากโดยมีฟันซึ่งเป็นกระดูกส่วนที่แข็งแรงและทนทานที่สุด ก่อนที่จะส่งต่อไปยังกระเพาะอาหาร เสมือนโรงโม่ขนาดใหญ่โดยมี

น้ำย่อยต่างๆ ร่วมกันทำงานย่อยอาหารจนละเอียด ร่างกายจึงจะสามารถดูดซึมสารอาหารได้ ยิ่งอาหารชิ้นเล็กหรือละเอียดมากเท่าไหร่ ร่างกายก็สามารถนำสารอาหารไปใช้ได้มาก และถ้าเราเคี้ยวอาหารได้ละเอียดมากจะแบ่งเบาการทำงานของกระเพาะได้มากขึ้น อาหารที่ผ่านการย่อยแล้วจะถูกดูดซึมสารอาหารและน้ำเข้าสู่ร่างกาย ส่วนที่เหลือจะถูกขับออก

อาหารที่มีเส้นใยและมีกากมากจะช่วยกระตุ้นให้ลำไส้ทำงานได้ดีขึ้น ถ้ากากอาหารไม่ถูกขับออกตามเวลา กากอาหารเหล่านั้นจะแห้งและแข็งขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ถ่ายลำบาก หรือที่เรียกว่า ท้องผูก

ท้องผูก (Constipation) ไม่ใช่โรค แต่เป็นอาการของโรคหลายๆ โรค บางคนนานๆ ครั้งจะท้องผูกสักครั้ง บางคนเป็นได้บ่อยๆ

อาการท้องผูก คือการถ่ายอุจจาระน้อยครั้งกว่าเดิม จำนวนอุจจาระน้อยกว่าที่ควรมี อาการปวดเวลาถ่ายหรือถ่ายลำบาก เนื่องจากอุจจาระแห้งแข็งเพราะขาดน้ำ บางครั้งจะรู้สึกเหมือนถ่ายอุจจาระไม่หมด หรือ ระยะเวลาเว้นห่างในการขับถ่ายนานกว่าปกติ เมื่อท้องผูกนานๆ อาจมีอาการอื่นๆ ร่วมด้วย เช่น ท้องอืด เรอ ลิ้นเป็นฝ้า ลมหายใจมีกลิ่น

สาเหตุที่ทำให้ท้องผูก

❑ จากความเจ็บป่วย เช่น ผู้ที่ต้องนอนอยู่บนเตียงนานๆ ไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ผู้ป่วยหลังผ่าตัด ระบบการทำงานของลำไส้จะน้อยลง

❑ โรคบางโรคทำให้ไม่สามารถขับถ่ายได้ปกติ เช่น มีการอุดตันของลำไส้ ลำไส้ตีบ ลำไส้กลืนกัน ผู้ที่มีโรคประจำตัว เช่น ไทรอยด์ เบาหวาน

❑ การรับประทานอาหารไม่ถูกสุขลักษณะ คืออาหารที่มีกากและเส้นใยน้อย ลำไส้จะขยับตัวได้น้อย ถ้าปล่อยให้ท้องผูกนานจะเป็นสาเหตุให้เกิดมะเร็งลำไส้ได้

❑ ขาดการออกกำลังกาย ลำไส้และอวัยวะภายในจะเคลื่อนไหวน้อย การบีบตัวเพื่อขับกากอาหารออกจะไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร

❑ การกลั้นอุจจาระ หรือละเลยการขับถ่าย อุจจาระที่ค้างอยู่ในลำไส้นานๆ จะแห้งและแข็ง แรงบีบตัวเพื่อขับถ่ายจะไม่เพียงพอที่จะขับของเสียออกมาได้

❑ การผิดสถานที่ ความไม่คุ้นเคยหรือว่าแปลกที่ทำให้รู้สึกไม่อยากถ่ายจนกลั้นอุจจาระไว้

❑ ลักษณะของส้วม ส้วมซักโครกทำให้ลมเป่าในช่องท้องน้อยกว่าการนั่งส้วมแบบนั่งยองๆ

ถ้าปล่อยให้ท้องผูกนานๆ อาจเกิดภาวะของโรคติดตามมาได้เช่น ริดสีดวงทวาร นอกจากนั้นยังพบว่าสาเหตุการเป็นมะเร็งลำไส้ใหญ่ส่วนปลายของชาวอเมริกาเกิดจากการปล่อยให้ท้องผูกเป็นเวลานานๆ นอกจากนี้อาการไข้ขึ้นสูง ปวดท้องท้องอืด ท้องเฟ้อ สาเหตุเกิดจากท้องผูกก็มีจำนวนมาก

เชื่อว่าทุกท่านคงผ่านความทรมานจากอาการท้องผูกแล้วไม่มากก็น้อย การแก้ที่ดีที่สุด ก่อนที่จะตัดสินใจรับประทานยา หรือใช้วิธีการสวน คือการปฏิบัติตัวอย่างง่ายๆ ตามแบบฉบับของผู้รักสุขภาพ ด้วยการออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ รับประทานอาหารที่มีกากมีเส้นใย ได้แก่ ผัก ผลไม้ อาหารบางประเภท เช่น รำข้าว ทำให้มีกากอาหารเพิ่มขึ้น และไม่ถูกดูดซึมโดยระบบการย่อยของลำไส้ จึงนิยมรับประทานเพื่อเป็นยาระบายแบบธรรมชาติ นอกจากนั้นการดื่มน้ำในปริมาณที่มากพอ ไม่กลั้นอุจจาระเมื่อรู้สึกอยากถ่าย และที่สำคัญที่สุด การรักษาอารมณ์ให้สดชื่น จะมีผลต่อสุขภาพที่สมบูรณ์ ระบบต่างๆ ของร่างกายทำงานได้ตามปกติเรียกได้ว่าสุขภาพกายที่แข็งแรงซึ่งจะเอื้อต่อการมีจิตใจที่เบิกบานและสดชื่นอยู่เสมอ

ฟ้าสีคราม : เจริญ ภัทรกานต์

วีรบุรุษนอกจอ

คำถามที่ไม่มีคำตอบมักจะเกิดขึ้นในชีวิตประจำวันของผมเสมอมา เมื่อตอนอายุยังน้อย...มีอยู่เรื่องหนึ่งสงสัยมาก พยายามถามท่านผู้ใหญ่หลายท่านก็ได้รับคำตอบไม่ชัดเจนนัก ครั้นจะไปถามสาวยาคูลย์ก็คงรู้แค่เรื่องแลคโตบาซิลลัส เรื่องมีอยู่ว่า...

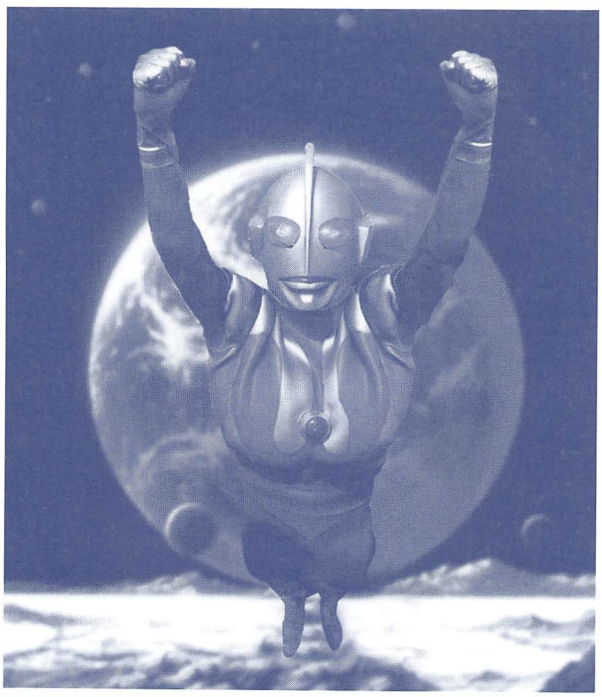
สมัยนั้น หนังพวกยอดมนุษย์ มดแดง มดเขียว มดอะไรต่อมิอะไร ต่างๆ กำลังเฟื่องฟูมาก ระบาดเข้ามาครองใจเด็กน้อยวัยเยาว์อย่างพวกเรา (ตอนนั้น) จนทำให้ใจต้องหวั่นไหวทุกครั้ง เมื่อเปิด T.V. มาเจอ พอดูบ่อยๆเข้า ต่อมหลงตัวเองก็เริ่มถูกทำงานอย่างหนัก เป็นเหตุให้หลังเลิกเรียนทุกครั้ง มักจะมียอดมนุษย์ มดแดงออกมาเพ่นพ่าน ตามโรงเรียน ที่บ้าน ให้เห็นเป็นประจำ ซึ่งแน่นอนหนึ่งในนั้นก็มีผมอยู่ด้วยที่ชื่นชอบกับเขา เป็นยอดมนุษย์พิทักษ์โลก ตั้งใจไว้ว่า สักวันหนึ่งจะไต่ระดับพิทักษ์จักรวาลต่อไป

ท่านที่เคยเป็นเด็กมาก่อน เคยสงสัยกันบ้างมั๊ยครับว่า ทำไมเหล่าวีรบุรุษยอดมนุษย์ขวัญใจคุณหนูๆ ถึงได้มีกำลังมหาศาลเช่นนั้น โดยเฉพาะด้านความสามารถไม่ต้องพูดถึงกันล่ะ

ผมมานั่งดูกี่ตอนๆ ก็มักจะลงเอยทุกทีว่า พระเอกต้องชนะอยู่วันยังค่ำ จึงเป็นสัจธรรมที่ชี้ได้ชัดเลยครับว่า “ธรรมะย่อมชนะอธรรม” เสมอ เพราะถ้าแพ้เมื่อไหร่หนังก็เจ๊งสิครับ

จนกระทั่งพอผมโตเป็นผู้ใหญ่ ทำให้ได้รู้ว่า ในโลกแห่งความเป็นจริงไม่ได้เป็นอย่างที่ผมคิดไว้เลย ภายใต้ชุดมดแดงก็เป็นเพียงนักแสดงปุถุชนคนธรรมดาๆ เดินดินคนหนึ่งเท่านั้น การต่อสู้กับเหล่าอธรรม ก็เป็นเพียงฉากที่สมมติขึ้นมา จัดเป็นธุรกิจประเภทหนึ่ง เพื่อเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตัวเองและคนในครอบครัว ทุกอย่างที่เราๆท่านๆ เห็นในจอกรอบสี่เหลี่ยมเป็นแค่ภาพแห่งความฝันตามแต่ผู้ประพันธ์และผู้กำกับจะกำหนดขึ้นมา

แต่สำหรับในชีวิตจริง ไม่มีใครสามารถมา

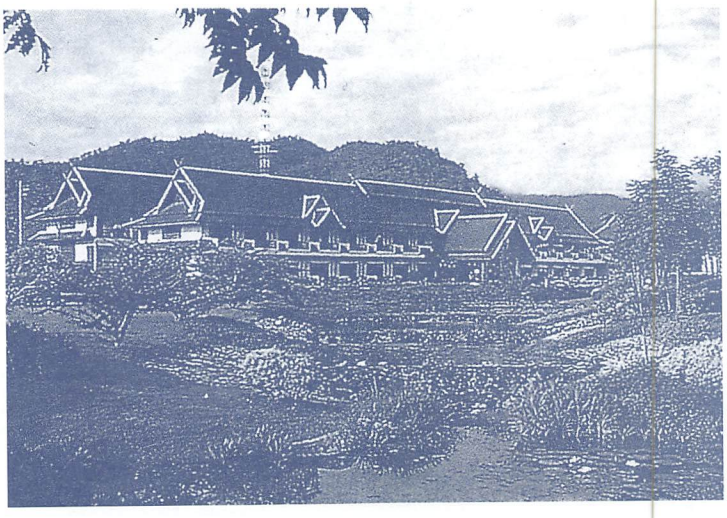

กำหนดตัวเราเองได้หรอกครับ นอกจากตัวเราเองเท่านั้น ฉันใดก็ฉันนั้น...กว่าที่ท่านจะฝ่ามรสุมผ่านร้อนผ่านหนาวอดตาหลับ ขับตานอนศึกษาหาความรู้มาตั้งแต่อนุบาล จนกระทั่งสำเร็จการศึกษาได้ใบปริญญามากอดสักหนึ่งใบ เพื่อเป็นใบเบิกทางจนได้ทำงาน จึงไม่ใช่เรื่องบังเอิญครับ ขอยืนยันและนอนยันให้ด้วยว่า ท่านทั้งหลายเป็นยิ่งกว่ายอดมนุษย์ในหนังเสียด้วยซ้ำ

แม้เราไม่สามารถเป็นอย่างยอดมนุษย์อย่างในหนังได้ แต่เราสามารถเลือกเอาคุณธรรมจากเหล่าวีรบุรุษเหล่านั้นมาเป็นตัวเราได้ ฉะนั้นไม่ว่าท่านจะไปทำงานอะไรอยู่ในตำแหน่งไหนอาชีพอะไรก็ตาม ขอเพียงท่านเป็นคนดีของสังคม มีธรรมะเป็นเข็มทิศชีวิตแค่นี้ก็ยอดเยี่ยมแล้ว

ขอเป็นกำลังใจให้กับทุกท่านในการเริ่มต้นชีวิตใหม่สำหรับปีนี้ และไม่ว่าจะอยู่ในวัยใด จะก้าวต่อไปอย่างไรขอจงเป็นก้าวแห่งความสำเร็จ ด้วยให้ทุกก้าวที่เดินไปเป็นไปเพื่อบุญบารมีที่เพิ่มขึ้น และเป็นคนดีให้กับสังคมประเทศชาติสืบไป

โรงแรมสวนบัวรีสอร์ท
Suan Bua Hotel & Resort
Chiangmai - Thailand

โรงแรมสวนบัวรีสอร์ท ๑๕๘ หมู่ ๓ ถนนสายหางดง-สะเมิง ต.บ้านปง อ.หางดง จ.เชียงใหม่ ๕๐๒๓๐
โทร. (๖๖๕๓) ๓๖๕-๒๗๐-๙ โทรสาร. (๖๖๕๓) ๓๖๕-๒๘๐

มูลนิธิธรรมกาย

มีความประสงค์จะรับสมัครเจ้าหน้าที่ จำนวน ๒ ตำแหน่ง ดังนี้

๑) ผู้จัดการโครงการ ๑ ตำแหน่ง

คุณสมบัติ

- วุฒิการศึกษาระดับปริญญาตรี สาขา วิศวกรรมศาสตร์
- มีประสบการณ์ในการบริหารงานก่อสร้าง อย่างน้อย ๑๐ ปี

๒) ผู้ควบคุมโครงการ ๑ ตำแหน่ง

คุณสมบัติ

- วุฒิการศึกษาระดับ ปวส. สาขา ช่างก่อสร้าง
- มีประสบการณ์ในการทำงาน

ติดต่อสอบถามได้ที่ **กัลฯรัชนา จิตจารุ**
กองบริหารการก่อสร้าง มูลนิธิธรรมกาย
โทร.๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๑๕๙๗ - ๑๕๙๘

ขายที่ดิน ๑ ไร่

โครงการตะวันธรรม

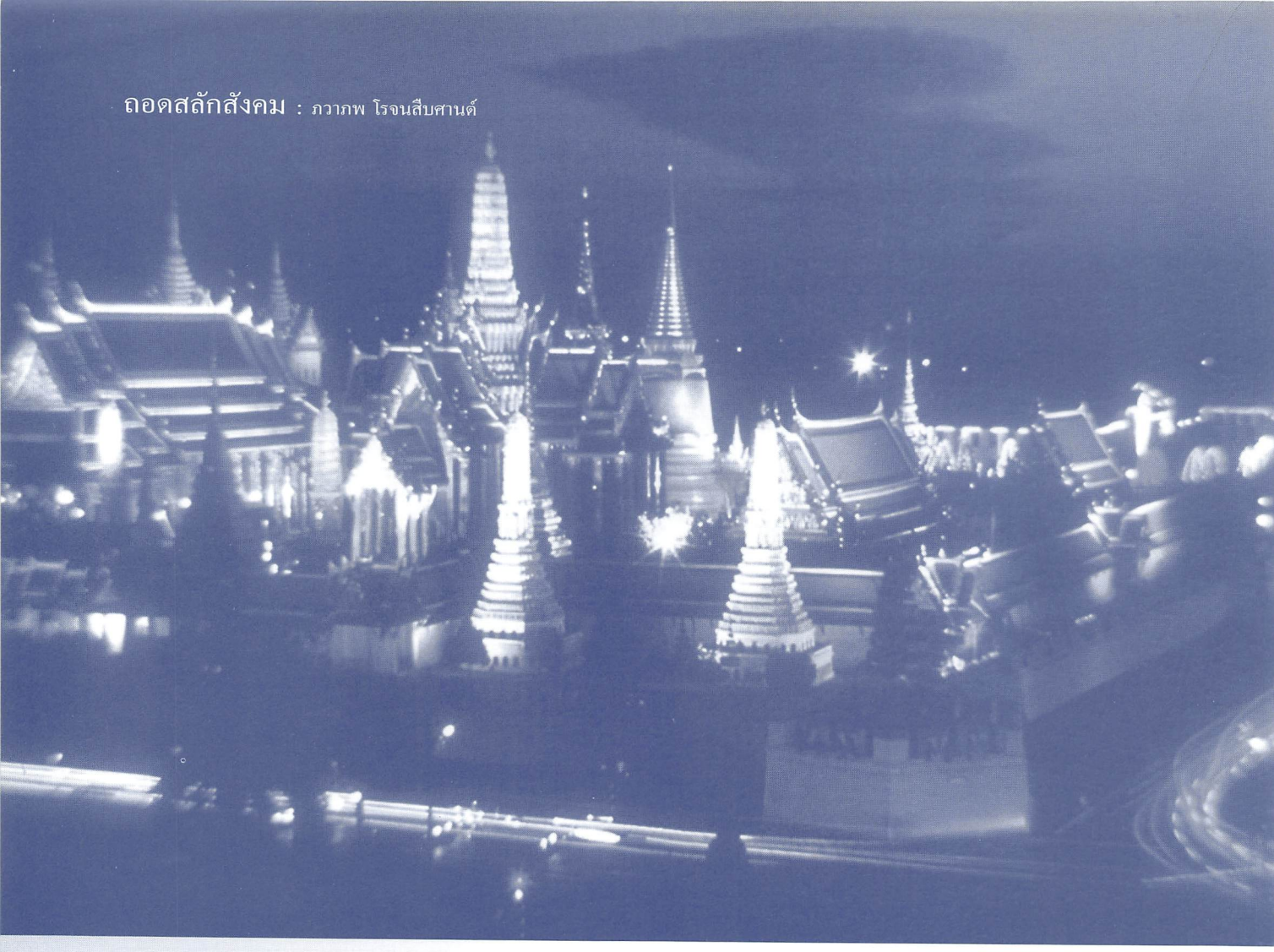
ติดวัดพระธรรมกาย

ติดต่อ

โทร. ๐-๒๙๑๐-๙๒๗๗

๐-๑๖๘๒-๕๖๕๗

ทุกวัน

เมืองไทย...น่าอัศจรรย์จริงๆ !!!...

"น่าอัศจรรย์จริงๆ !!" บารอนเนสบริเจตต์ โบเจน นักจัดรายการโทรทัศน์ชื่อดังชาวเยอรมัน กล่าวอย่างตื่นเต้นและทึ่งในความงดงามของผ้าไหมไทย ในโอกาสที่ได้รับเชิญเป็นหนึ่งในอาคันตุกะคนสำคัญของสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เข้าร่วมงานประกวดผ้าไหม ณ พระตำหนักภูพานราชนิเวศน์ จ.สกลนคร เมื่อค่ำวันที่ ๒๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ที่ผ่านมา และกล่าวว่า "ได้มีโอกาสมาร่วมงานประกวดผ้าไหม ๒ ครั้งแล้ว ทุกครั้งจะรู้สึกตื่นเต้นและประทับใจในความงดงามที่น่าอัศจรรย์ของผ้าไหมไทยเป็นอย่างยิ่ง"

เช่นเดียวกับ ดีไซเนอร์ชื่อดังจากสหรัฐอเมริกา **แมรี่ แมค แฟดเดอร์** นำแฟชั่นเสื้อผ้าจากห้องเสื้อของเธอมาร่วมแสดงในงาน และกล่าวถึงผ้าไหมไทยว่ามีชื่อเสียงมานานแล้ว เธอรู้จักผ้าไหมไทยเมื่อ ๑๕ ปีก่อน เห็นแล้วทึ่งในความงามของผ้าไหมไทยมาก เธอจะนำผ้าไหมไทยมาออกแบบและตัดเย็บในคอลเลกชั่นของเธอ เพราะมาเมืองไทยครั้งนี้เธอได้เลือกซื้อผ้าไหมไทยฝีมือชาวบ้านในภาคอีสานไปจำนวนมาก **"ส่วนใหญ่เป็นผ้าพื้นเรียบนำไปผสมผสานตัดเย็บกับผ้าชนิดอื่นได้ง่าย...คนไทยช่างโชคดีที่มีผ้าสวยงดงามไม่เหมือนใครในโลก"** (ไทยรัฐ ๓

ธ.ค. พ.ศ.๒๕๔๔)

นั่นเป็นผ้าไหมที่ดังไปข้ามประเทศ ก่อนจะขยายความ มีอีกเรื่องหนึ่งนี่ก็ดังข้ามโลกทีเดียว คือ **ข้าวหอมมะลิ** หรือ **"จัสมิน ไรซ์" (Jasmine Rice)** พันธุ์ข้าวที่มีชื่อเสียงและได้รับความนิยมมากที่สุด ส่งออกไปสู่ตลาดโลกปีละประมาณ ๑ ล้านตัน หรือคิดเป็นสัดส่วนประมาณ ๒๐-๒๕% ของยอดการส่งออกข้าวของไทยทั้งหมด ตลาดสำคัญคือ จีน ฮ่องกง สิงคโปร์ มาเลเซีย แคนาดา และสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะสหรัฐอเมริกา ถือว่าเป็นตลาดใหญ่และมีแนวโน้มขยายตัวเพิ่มขึ้นมากทุกปี เพราะข้าวหอมมะลิเป็นที่ชื่นชอบของชาวอเมริกันเชื้อสายเอเชียยิ่งกว่าข้าวสายพันธุ์อื่นๆ

ปัจจุบันการบริโภคข้าวของชาวอเมริกันเพิ่มขึ้น ๒๐% นับตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๓๓ เป็นต้นมา ซึ่งในช่วงดังกล่าวมีการนำเข้าข้าวเพิ่มขึ้นถึง ๘๕% โดยมีสัดส่วนของข้าวหอมมะลิสูงถึง ๗๓% หรือคิดเป็นมูลค่าประมาณ ๑๕,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี เฉลี่ยปีละประมาณ ๒๐๐,๐๐๐ ตันต่อปี

ที่ข้าวหอมมะลิมาโด่งดังอีกครั้งเพราะมีบริษัทเอกชนของสหรัฐอมริกาได้นำพันธุ์ข้าวหอมมะลิ ๑๐๕ ของไทยไปปรับเปลี่ยนพันธุกรรมข้าวหอมมะลิให้สามารถปลูกได้ในสหรัฐฯ แล้วจดทะเบียนลิขสิทธิ์ ภายใต้ชื่อ ข้าวจัสมาติ หรือ "JASMATI" ก็ร้อนถึงชาวนาไทยที่จากภูมิปัญญาท้องถิ่นได้พัฒนาถ่ายทอดสายพันธุ์ข้าวมานานกว่า ๑๐๐ ปี มาถึงยุคนี้อาจถึงขั้น **"เสียเอกราชทางด้านการทำนา!!"** ก็เป็นได้

ตัวอย่างทั้งหมดที่ยกมานั้น พยายามชี้ให้เห็นว่าทรัพยากรธรรมชาติของประเทศไทยนั้น ล้วนเป็นที่ติดตาต้องปากตรึงใจของเพื่อนต่างชาติทั้งนั้น รวมทั้ง สร้างความฉงนสนเท่ห์ว่า เหตุไฉนจึงมีความอุดมสมบูรณ์และคุณภาพดีกันนัก!

คนส่วนใหญ่ได้รับคำชมก็มักอม "ยิ้มสยาม" ด้วยความภูมิใจระคนไม่รู้จะตอบอะไรได้ หากคิดหาคำตอบคงต้องอ้างเรื่องภูมิประเทศที่ติดทะเลทั้งสองฝั่งประเทศ และภูมิอากาศเขตร้อนชื้น มีทั้งอากาศเย็นสบายของทางภาคเหนือ และฝนตกชุกตลอดทั้งปีทางภาคใต้ เรียกว่า

ต่อไปใครมาถามว่า ทำไมเมืองไทยโชคดี มีข้าวปลาอาหาร ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ จะได้ตอบอย่างเต็มปากเต็มคำว่า "เพราะเมืองไทยมีพระพุทธศาสนา อยู่ค้ำแผ่นดินไทยนั่นเอง!!" และจะได้ทำนุบำรุงพระศาสนาให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ให้เป็นศาสนาประจำชาติ หรือศาสนาคู่โลกกันไปเลย

ปัจจัยหรือองค์ประกอบทางกายภาพครบครัน ทำให้พืชพันธุ์ธัญญาหารมีความหลากหลายทางชีวภาพและค่อนข้างสมบูรณ์ ส่งผลให้ผลิตผลทางเกษตรกรรมของไทยเรา มีมากและหลากชนิด

มองเพียงผิวเผินเหตุผลเท่านี้ก็น่าจะพอให้คนถามเข้าใจได้ถึงที่มาของความอุดมสมบูรณ์ของประเทศไทย แต่ถ้าเจาะให้ลึกถึงเหตุผลแท้ๆ แล้วต้องบอกว่า "น่าอัศจรรย์จริงๆ" อัศจรรย์ชนิดคนค่อนประเทศอาจคิดไม่ถึง หรือไม่รู้เรื่องนี้มาก่อนเลยก็ว่าได้

นั่นคือ เพราะเมืองไทยมีพระพุทธศาสนา...พูดเช่นนี้คนฟังคงฉงน และไพล่คิดไปถึงเรื่องราวความขลังสิ่งศักดิ์สิทธิ์ก็เป็นได้...จริงๆ ก็คล้ายๆ อย่างนั้น แต่ไม่เหมือนเสียทีเดียวก่อนอื่นขอเล่าเรื่องเทียบเคียงให้ทราบกันก่อน เป็นเรื่องประวัติความเป็นมาของ "กรุงกบิลพัสดุ์" เมืองที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเมื่อครั้งยังเป็นเจ้าชายสิทธัตถะทรงประทับนั่นเอง

"กรุงกบิลพัสดุ์" ได้ชื่อว่าเป็นสถานที่อันบริสุทธิ์และเป็นชัยภูมิ ด้วยก่อนสร้างกรุงและตั้งศากยวงศ์นั้น พระพุทธเจ้าของเราพระองค์นี้เมื่อครั้งเป็นพระโพธิสัตว์ได้มาบังเกิดในตระกูลพราหมณ์ผู้มั่งคั่ง "มีชื่อว่า **กบิลพราหมณ์** ออกบวชเป็นฤาษี สร้างบรรณศาลาอาศัยอยู่ในแนวป่า มีต้นสากะ ใกล้ฝั่งสระโบกขรณี ที่ข้างป่าหิมพานต์ พราหมณ์นั้นรู้วิชาชื่อ ภุมมบาล ที่เป็นเครื่องมือให้คนมองเห็นคุณและโทษในเบื้องบนในอากาศ มีประมาณ ๘๐ ศอก และเบื้องล่าง แม้ในแผ่นดิน ในที่แห่งหนึ่ง มีกอหญ้าและเถาวัลย์เกิดเป็นทักษิณาวรรต (เวียนขวา) บ่ายหน้า

ไปทางทิศตะวันออก ราชสีห์และเสือโคร่ง เป็นต้น วิ่งไล่ตามเนื้อและสุกรมาก็ดี งูและแมว วิ่งไล่ตามกบและหนูมาก็ดี มาถึงที่นั้นแล้ว ไม่สามารถจะไล่ตามสัตว์เหล่านั้นต่อไปได้ จะถูกสัตว์ เหล่านั้นขู่ให้กลัว ต้องหันกลับไปแน่นอนทีเดียว พราหมณ์นั้นทราบว่า นี้เป็นที่ที่เลิศในแผ่นดิน แล้วจึงสร้างบรรณศาลาของตนในที่นั้น" (อัมพัฏฐสูตร...พระสูตรและอรรถกถาแปล ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค เล่ม ๑๑ หน้า ๕๕๗)

ต่อมา พระราชกุมารทั้ง ๔ และพระราชธิดาทั้ง ๕ ของพระเจ้าโอกกากราช กำลังเสาะแสวงหาที่เพื่อตั้งเมือง กบิลพราหมณ์เห็นแล้วเกิดความเอ็นดูในพระราชกุมารเหล่านั้นจึงได้ทูลว่า

"เมืองที่สร้างขึ้นในที่ตั้งบรรณศาลานี้ จักเป็นเมืองเลิศในชมพูทวีป ในบรรดาชายที่เกิดในเมือง แต่ละคนๆ จักสามารถเอาชนะคนตั้ง ๑๐๐ ก็ได้ ตั้ง ๑,๐๐๐ ก็ได้ พวกพระองค์จงสร้างเมืองในที่นี้เถิด จงสร้างพระราชมณเฑียรของพระราชา ณ ที่ตั้งบรรณศาลาเถิด เพราะคนยืนในที่นี้ ถึงจะเป็นลูกคนจัณฑาล ก็จะเป็นผู้ประเสริฐยิ่งด้วยกำลังของพระเจ้าจักรพรรดิ" (อัมพัฏฐสูตร...พระสูตรและอรรถกถาแปล ทีฆนิกาย สีลขันธวรรค เล่ม ๑๑ หน้า ๕๕๘)

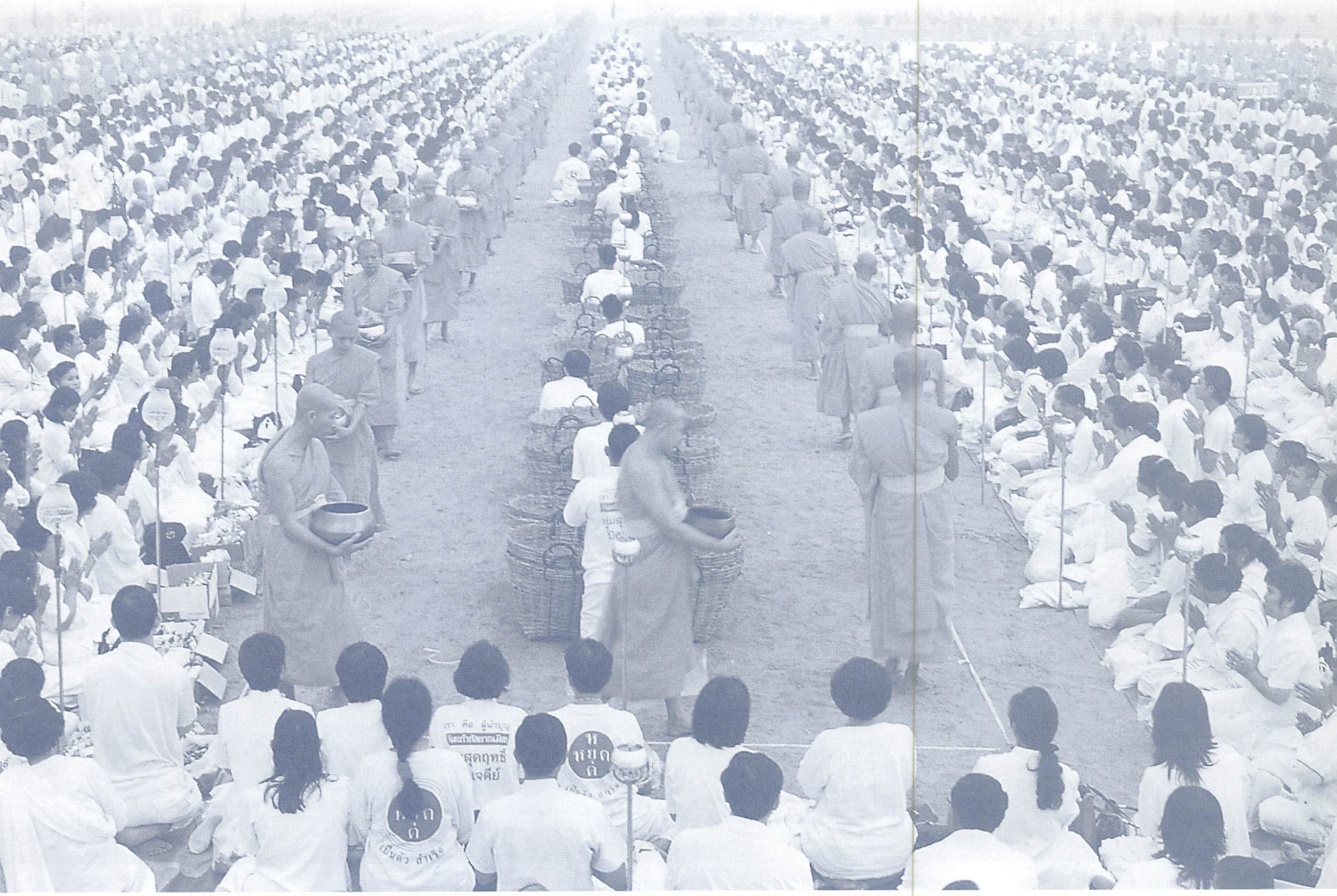
พวกพระราชกุมารจึงตกลงปักหลักสร้างบ้านเมือง ณ ที่นั้น แล้วตั้งชื่อว่า **"กบิลพัสดุ์"** ตามชื่อของพราหมณ์นั้นเอง จากนั้นก็สืบเชื้อสายต่อๆ กันมาจนถึงรุ่นของพระเจ้าสุทโธทนะ พระพุทธบิดา โดยลำดับ

ที่ว่า "กรุงกบิลพัสดุ์" เป็นสถานที่อันบริสุทธิ์และเป็นชัยภูมิ เพราะลักษณะทางกายภาพที่มองเห็นนั้น ถ้าเป็นภูมิปัญญาตะวันตกต้องบอกว่า ตามลักษณะของภูมิสถาปัตย์ถือว่าเป็น **"ทำเลทอง"** ถ้าเป็นภูมิปัญญาชาวจีนต้องบอกว่า **"ฮวงจุ้ย"** ดีเหลือเกิน ประกอบกับเมื่อกบิลพราหมณ์มาพำนักได้ฝึกสมาธิและแผ่เมตตาเป็นประจำ อำนาจของสมาธิจิตจึงช่วยกลั่นแผ่นดินที่ดีอยู่แล้วให้ดียิ่งขึ้น บริสุทธิ์ยิ่งขึ้น เหมาะสมกับเป็นที่ประสูติของพระพุทธเจ้า ถ้าจะว่าไป ก็คือ พระพุทธเจ้าของเรา ท่านลงทุนมาปรับสถานที่สร้างเมืองก่อนการตรัสรู้ของท่านเองเลยทีเดียว

เล่ามาตั้งยืดยาว เพราะต้องการบอกว่า เมืองไทยก็เช่นกันที่ดินอุดม ฟ้าอากาศเหมาะสม มิใช่เป็นเรื่องบังเอิญ หรือเป็นความลงตัวของสภาพทางกายภาพเท่านั้น แน่นอนพื้นที่คาบสมุทรแหลมทองนั้น ย่อมได้เปรียบทางกายภาพเพราะมีทั้งภูเขา ทั้งทะเล ทั้งน้ำตก เมื่อน้ำอุดมพืชผลก็งอกงามดี

แต่เหตุผลหลักๆ คือ **เรามีพระพุทธศาสนามาประดิษฐานเป็นปึ่นเป็นหลักของประเทศ** เรามีพระมหาเถระ พระเถรานุเถระ ผู้ทรงคุณอันประเสริฐ และข้อวัตรปฏิบัติที่งดงามที่กระจายกันอยู่ทั่วประเทศกว่า ๓๐,๐๐๐ วัด ทั้งที่อยู่ในเมืองและตามป่าเขาอันเป็นที่สงบสงัดใจ เมื่อท่านเหล่านี้ได้ปฏิบัติขัดเกลาจิตของท่าน "จัดระเบียบใจ" จนเกิดพลังมวลแห่งความบริสุทธิ์ กระแสบริสุทธิ์นี้เองที่ช่วยกลั่นทั้งกายวาจาใจของคนและสิ่งแวดล้อมทั้งหลายให้เกิดดุลยภาพ ที่สำคัญกระแสความเมตตาของท่านช่วย "กลั่นแผ่นดินไทย" ให้เป็นแผ่นดินที่มีคุณภาพ สภาพอากาศจึงสมบูรณ์เหมาะสมสำหรับการดำรงชีวิตและเลี้ยงชีพ ทั้งคำสอนก็ช่วยปรับคนให้คิดดี พูดดี ทำดี มีอัธยาศัยดี และ "ยิ้มสยาม" ให้ได้เลื่องลือ

ทราบอย่างนี้แล้ว ต่อไปใครมาถามว่า ทำไมเมืองไทยโชคดี มีข้าวปลาอาหาร ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ จะได้ตอบอย่างเต็มปากเต็มคำว่า **"เพราะเมืองไทยมีพระพุทธศาสนา อยู่ค้ำแผ่นดินไทยนั่นเอง!!"** และจะได้ทำนุบำรุงพระศาสนาให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป ให้เป็นศาสนาประจำชาติ หรือศาสนาคู่โลกกันไปเลย

มรดกธรรม : พระธรรมเทศนาพระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ

พระสงฆ์ ...ประมุขของบุญ

เราเป็นพุทธศาสนิกชน หญิงก็ดีชายก็ดีทั้งคฤหัสถ์บรรพชิตไม่ว่า เมื่อเราจะแสวงหาบุญกุศลในทางพุทธศาสนา จะบำเพ็ญในโลกกับเขา ถ้าไม่พบพุทธศาสนาไม่พบพระสงฆ์แล้ว เสียคราวเสียสมัยที่เกิดมาเป็นมนุษย์ **ถ้าว่าพบพระพุทธศาสนาพบพระสงฆ์เข้าแล้วบุญลาภอันล้ำเลิศไม่เสียทีที่เกิดมาเป็นมนุษย์ทีเดียว** แล้วจะต้องทำอะไรถ้าพบหมู่พระสงฆ์เข้าแล้ว เราเป็นบุญลาภอย่างไรล่ะ ก็มาพบพระสงฆ์เข้าแล้วนี่ เป็นบุญลาภอย่างไรล่ะ พระสงฆ์เป็นเนื้อนาบุญ ต้องการบุญเท่าไรก็โกยเอาซิตวงเอาซิตามความปรารถนา ปฏิบัติวัตรฐากเข้าซิจะได้บุญยิ่งใหญ่ไพศาล มีบาลีบริหารรับสมอ้างว่า **ปุญฺญมากงฺขมานานำ สงฺโฆ เว ยชตำ มุขำ** พระสงฆ์นั้นแหละเป็นประมุขหรือเป็นหัวหน้าหรือเป็นประธานของมนุษย์นิกรทั้งหลาย ผู้ต้องการบุญบำเพ็ญทานอยู่ฉันนั้น ถ้าต้องการบุญบำเพ็ญทานละก็นี่ในพระสงฆ์นี่แหละเป็นสำคัญ ใหญ่โตหาที่เปรียบมิได้ บัดนี้ เรามาพบหมู่พระสงฆ์แล้ว คือ ภิกษุสามเณรทรงไว้ซึ่งผ้ากาสาวพัสตร์เป็นธงชัยของพระอรหัตต์ เราได้บำเพ็ญบุญปรากฏอยู่ในบัดนี้ นี้เป็นประธานของบุญทีเดียว เป็นหัวหน้าของบุญทีเดียว เป็นประมุขของบุญทีเดียว รู้จักหลักอันแน่นอนแล้วให้อุตส่าห์ตั้งอกตั้งใจ ว่า

เกิดมาเป็นมนุษย์พบพระสงฆ์เข้าแล้ว ตัวบุญละ ต้องการอื่นไม่สมความมุ่งหมายที่มาพบละ หรือไม่ฉะนั้น เป็นบุรุษเราก็จะบวชเป็นพระสงฆ์บ้าง เราจะบำเพ็ญกิจของพระสงฆ์ให้เต็มที่ ถ้าเป็นอุบาสกอุบาสิกาที่ครองเรือนเล่า เราจะต้องบริจาคทานให้เป็นที่เป็นฐานทีเดียว มาพบบุญอันล้ำเลิศอันประเสริฐแล้ว เป็นประมุขของบุญทั้งหมดแล้ว

พระสงฆ์น่ะเป็นประมุขของบุญอย่างไร พระพุทธเจ้าไม่เป็นประมุขของบุญหรือ ไม่ยิ่งกว่าพระสงฆ์หรือ พระสงฆ์เป็นประมุขของบุญยิ่งกว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่เกิดขึ้นพระสงฆ์จะมีได้อย่างไร มีไม่ได้ พระพุทธเจ้าเกิดขึ้นก็มีพระสงฆ์ขึ้น พระสงฆ์นั่นแหละเป็นประมุขสำคัญ เมื่อพระผู้มีพระภาคมีพระชนม์อยู่นั้น พระเจ้าแม่น้ามหาปชาบดีโคตมีทอผ้าคู่หนึ่งไปถวายพระบรมศาสดา เพื่อจะให้พระองค์ทรงใช้ด้วยพระองค์เดียวสองผืน พระองค์เพื่อจะสงเคราะห์พระเจ้าแม่น้ามหาปชาบดีโคตมี เมื่อพระเจ้าแม่น้ามหาปชาบดีโคตมีทอผ้า เอาคู่ผ้ามาถวายแล้ว เมื่อประสูติจากพระมารดาได้เจ็ดวัน พระมารดาก็ทิวงคตไป พระเจ้าแม่น้ามหาปชาบดีโคตมีได้พิทักษ์รักษาเลี้ยงดูจนกระทั่งเติบโตมา เราจะสงเคราะห์พระเจ้าแม่น้าให้เป็นผู้มีบุญใหญ่กุศลใหญ่ รับคู่ผ้าของพระเจ้าแม่น้ามหาปชาบดีโคตมีรับผืนเดียว รับสั่งให้ถวายพระสงฆ์เสียผืนหนึ่ง พระเจ้าแม่น้ามหาปชาบดีโคตมีไม่ปรารถนาจะถวายพระสงฆ์ ปรารถนาจะถวายแก่พระองค์เท่านั้น ทำอย่างประณีตด้วยพระหัตถ์ของพระนางเอง พระองค์ก็ไม่ทรงรับแค่นสักเท่าไรก็ไม่ทรงรับ แค่นพระอานนท์ให้ช่วยแค่นพระบรมศาสดาให้ทรงรับทั้งสองผืนเถิด พระองค์ไม่ทรงรับอีก จำเป็นต้องถวายเป็นของสงฆ์ไป เมื่อถวายเป็นของสงฆ์ท่านก็รับเป็นลำดับ เฉพาะผ้าผืนนั้นไปถูกเอาอชิตภิกขุผู้บวชใหม่ พระเจ้าแม่น้าเสียพระทัยถ้าว่าเราได้ทำโดยประณีตด้วยตนเอง ไปถูกกับภิกษุบวชใหม่หาสมควรไม่ พระองค์ทรงทราบพระอัธยาศัย ทรงเรียกพระอานนท์ให้นำเอาบาตรมา พระอานนท์ส่งบาตรให้พระจอมไตรเขวี้ยงบาตรไปในอากาศ ให้ภิกษุสามเณรในที่นั้นไปนำเอาบาตรมาให้พระตถาคต ขว้างลับเข้ากลีบเมฆหายไปแล้ว ไม่รู้ไปทางไหน พระอรหันต์ท่านก็รู้ว่าปัญหานี้ผูกเพื่ออชิตภิกษุบวชใหม่โน้น ปุถุชนก็ไม่รู้ว่าผูกเพื่อกระทำเพื่ออะไร จะเอาก็ไม่ได้ เหาะไปก็ไม่ได้ อชิตภิกษุบวชใหม่ยกมือขึ้นนมัสการ ด้วยบุญญาภินิหารที่

พระสงฆ์นั้นแหละเป็นประมุขของบุญสำคัญ เป็นหัวหน้าของบุญสำคัญ เป็นต้นของบุญสำคัญ ถ้าต้องการบุญก็ถวายในพระสงฆ์ ไม่เจาะจงภิกษุองค์หนึ่งองค์ใด มั่นหมายไปในหมู่พระสงฆ์ทีเดียว จะมีข้าวถ้วยปลาตัวก็ช่าง มีสิ่งอันใดก็ช่าง ก็ถวายพระสงฆ์ ให้ใจตรงเป็นกลาง ให้ทำดังนี้จะถูกบุญใหญ่ในพระพุทธศาสนา

ข้าพเจ้าสั่งสมอบรมมาแต่ชาติก่อน ถ้าจะได้ตรัสรู้เป็นพระศาสดาเอกในโลก เหมือนพระบรมศาสดานี้แล้ว ขอให้บาตรนั้นมาสู่หัตถ์ของข้าพเจ้าในบัดนี้ พอขาดคำอธิษฐานเท่านั้น บาตรก็กลับลอยลิ่วมาสู่หัตถ์อชิตภิกษุบวชใหม่ พอบาตรสู่หัตถ์ของอชิตภิกษุบวชใหม่ พระจอมไตรตรัสว่า ภิกษุทั้งหลาย รู้จักไหมนั่นน่ะ ภิกษุบวชใหม่นั้นคือใคร ภิกษุตอบว่าไม่รู้จัก พระองค์ทรงรับสั่งว่า นั้นแหละนะ ภิกษุ ทั้งหลาย น้องชายเราตถาคต ไปในภายภาคข้างหน้าจะได้เป็นศาสดาเหมือนกับเรา ดังนี้แหละพระเจ้าแม่น้าก็ดีอกดีใจ ปลื้มอกปลื้มใจว่าได้ทำด้วยความตรากตรำลำบาก จำเดิมแต่จ้างให้ช่างทองตีทองทำเป็นอ่างกรุฝ้าย รดน้ำด้วยน้ำอันประณีต ด้วยน้ำหอมบ้าง ทำมาด้วยความตรากตรำลำบาก สิ้นกาลช้านานกว่าจะได้ผ้าสองผืนต้องใจ เอามาถวายพระบรมศาสดาสองผืน พระศาสดาได้เป็นศาสดาในโลกนี้ ในปัจจุบันทันตาเห็นเราได้ถวายซึ่งผ้านี้แก่พระศาสดาผืนหนึ่ง และผ้าของเราอีกผืนหนึ่งเล่า ถวายแก่อชิตภิกษุบวชใหม่จะเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาลภายภาคหน้า ที่ว่าเราถวายผ้ากับพระพุทธเจ้า ในอนาคตกาลก็ปานกัน ก็เลื่อมใสยินดีปรีดายิ่งนัก

นี่พระศาสดาวางตำราไว้เป็นตัวอย่าง ถวายแก่พระองค์น่ะไม่อัศจรรย์ดอก ถวายพระสงฆ์นั่นแน่ ให้ถวายในหมู่พระสงฆ์ พระสงฆ์ที่มาสวดมนต์ในวัดปากน้ำที่เป็นพระพุทธเจ้าในภายภาคข้างหน้าจะกี่องค์เราก็ไม่รู้เหมือนกัน บางทีมีบารมีแก่ๆ สร้างมาหลายอสงไขย เราก็ไม่รู้ ไม่รู้ว่าใครสร้างบารมีมาเท่าไร **พระสงฆ์นั้นแหละเป็นประมุขของบุญสำคัญ เป็นหัวหน้าของบุญสำคัญ เป็นต้นของบุญสำคัญ ถ้าต้องการบุญก็ถวายในพระสงฆ์ ไม่เจาะจงภิกษุองค์หนึ่งองค์ใด มั่นหมายไปในหมู่พระสงฆ์ทีเดียว จะมีข้าวถ้วยปลาตัวก็ช่าง มีสิ่งอันใดก็ช่าง ก็ถวายพระสงฆ์ ให้ใจตรงเป็นกลาง ให้ทำดังนี้จะถูกบุญใหญ่ในพระพุทธศาสนา**

อ้างอิงจาก : พระธรรมเทศนาของหลวงพ่อวัดปากน้ำ
พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร)
กัณฑ์ที่ ๒๔ เกณิยานุโมทนาคาถา
๑๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๙๗

หลวงพ่อตอบปัญหา : กองบรรณาธิการ

สงสัย ทำไมต้องฟังเทศน์ตอนนั่งสมาธิ

ถาม : ทำไมวัดพระธรรมกายถึงให้สาธุชนที่มาวัดนั่งหลับตาทำสมาธิฟังเทศน์ แล้วพระผู้เทศน์ก็นั่งสมาธิหลับตาเทศน์ด้วย ?

ตอบ : พวกเราบางท่านเพิ่งมาวัดพระธรรมกายเป็นครั้งแรก อาจจะสงสัยอยู่ว่า วัดพระธรรมกายนี้ เวลาหลวงพ่อธัมมชโยขึ้นเทศน์ครั้งใดหลับตาทุกทีไป

เรื่องแรกที่ต้องเล่าให้ฟังก็คือ ไปเอาวิธีเทศน์นี้มาจากไหน ?

เอามาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ

ตอนที่หลวงพ่อธัมมชโยไปถึงวัดปากน้ำนั้น ไม่เจอพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ เพราะท่านมรณภาพไปแล้ว แล้วท่านนำวิธีการเทศน์นี้มาอย่างไร

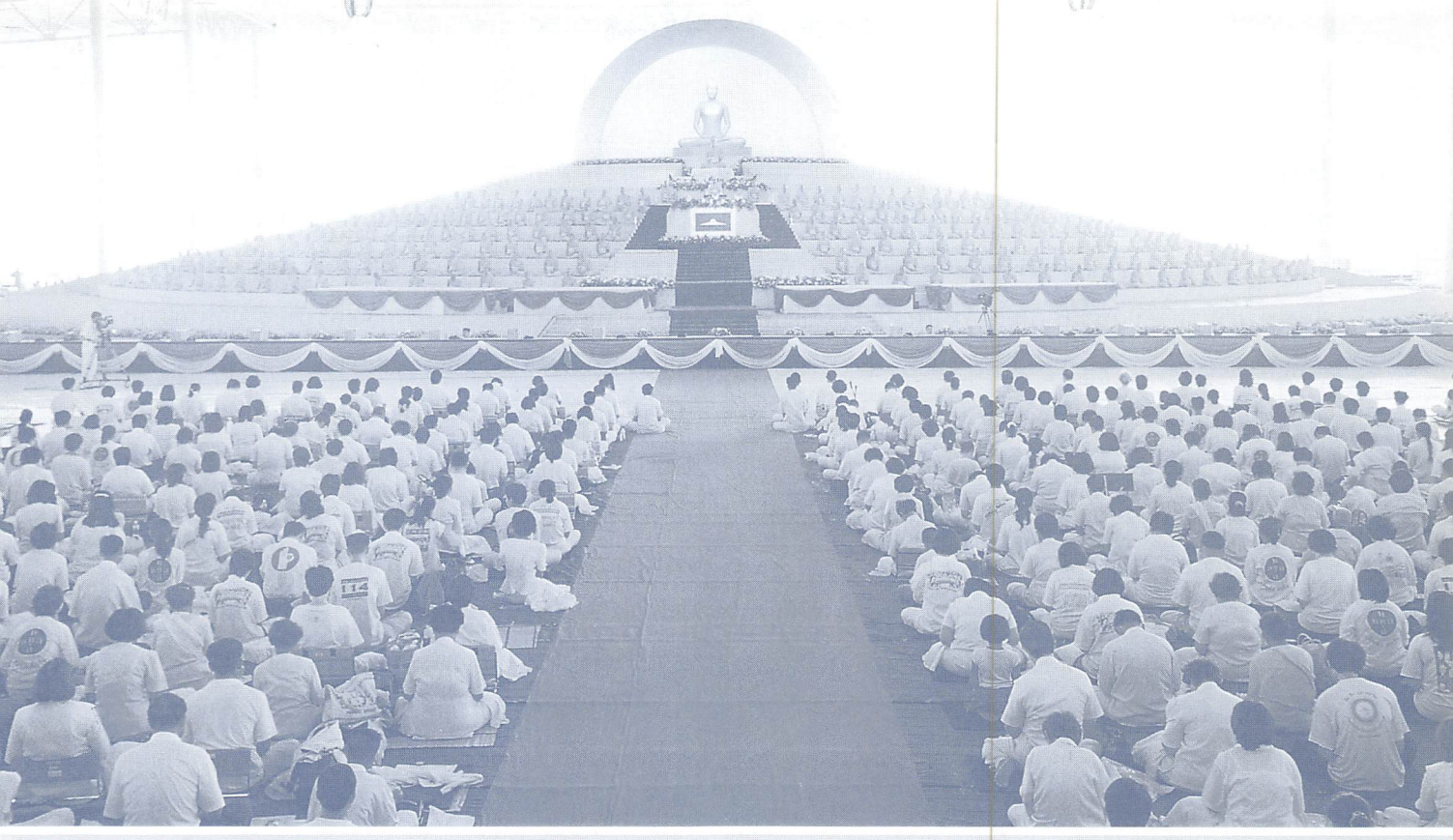
คุณยายเป็นคนเล่าให้ฟังว่า "หลวงพ่อวัดปากน้ำท่านบอกว่า พระพุทธองค์เริ่มต้นเทศน์ ก็ทรงลืมตาเทศน์เหมือนกัน เป็นการเทศน์แบบทั่วๆ ไป เพื่อเป็นพื้นผู้ฟังให้พอเข้าใจ ครั้นพอใจของผู้ฟังชักชุ่มดีแล้ว ต่อแต่นี้พระพุทธองค์ทรงหลับตาเทศน์ ดิ่งเข้าที่ตรงกลางของกลางศูนย์กลางกายเรื่อยไป เทศน์ไปเดี๋ยวเดียวผู้ฟังก็เข้าถึงธรรมกายแล้ว มรรคผลนิพพานบังเกิดขึ้นแล้ว"

พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านไปค้นเอามาได้อย่างนี้ แล้วก็มาบอกให้ลูกศิษย์ที่วัดปากน้ำทราบ บอกให้คุณยายทราบ แต่ทั้งๆ ที่ทราบแล้ว การที่จะทำให้ได้อย่างที่หลวงพ่อวัดปากน้ำทำนั้น ต้องฝึกเยอะ แต่หลวงพ่อธัมมชโยฝึกตัวมากเข้าๆ ท่านก็เข้าใจ แล้วเดี๋ยวนี้ หลวงพ่อธัมมชโยเทศน์เมื่อไร ก็หลับตาเทศน์ทุกครั้งไป

ถามว่าวัดพระธรรมกายได้มาจากไหน ก็ได้มาจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านไปค้นเอามาให้ และถ้าหลวงพ่อวัดปากน้ำไม่ค้นมาให้ ไม่ว่าคุณยาย ไม่ว่าหลวงพ่อธัมมชโย หรือหลวงพ่อเอง ที่นั่งอยู่นี้ จะไม่ได้มาเจอกันหรอกชาตินี้ ต่างคนก็คงต่างไป ไม่ได้เจอกัน แต่เพราะไปได้หลักวิชชาของท่าน พวกเราถึงได้มาเจอกันอยู่ที่นี้

เมื่อพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านไปค้นด้วยธรรมกายจนกระทั่งเจออย่างนี้ แล้วก็ถ่ายทอดมาถึงพวกเราอย่างนี้ ต้องบอกว่าเป็นบุญของพวกเรา เพราะถ้าไม่เจอคำสอนของท่าน หลวงพ่อกล้าพูดได้เลยว่า ชาตินี้เราคงไม่ได้เจอกัน แล้วก็คงต่างคนต่างไป แล้วชีวิตนี้เราก็จะไม่ค่อยได้อะไร

แต่เพราะว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ท่านมาเปิดยุคทองของพระพุทธศาสนาใหม่อีกครั้งหนึ่ง และที่สำคัญ คือ เพราะว่าท่านมาปิดนรก เปิดสวรรค์ เปิดมรรคผลนิพพานให้กับพวกเราด้วย เราจึงมีวันนี้

มหาปูชนียาจารย์
ผู้ปิดนรกเปิดสวรรค์และนิพพาน

ถาม : หลวงพ่อครับ ทำไมสาธุชนที่มาวัดพระธรรมกายจึงได้ศรัทธาหลวงพ่อวัดปากน้ำอย่างมาก แล้วก็ตั้งใจทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาอย่างตั้งอกตั้งใจครับ ?

ตอบ : พวกเราลองนึกดูว่า ถ้าคนเราจะปิดนรก ถามว่าใช้เงินเป็นพันล้านจะปิดนรกได้ไหม? ไม่ได้ แล้วถ้าเอาเงินมาเป็นพันล้านมาซื้อสวรรค์ ก็ซื้อไม่ได้ แต่ว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านจะสอนวิธีปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ พระคุณที่ท่านมีต่อเรานั้นมากมายมหาศาล นึกเท่าไรก็รู้อยู่ว่ามาก แต่มากมายขนาดไหนก็คำนวณไม่ได้

คำอุปมาสมัยโบราณที่พอจะยกมาอธิบายได้นั้น ก็ต้องบอกว่า พระคุณของพ่อแม่นั้น ถ้าเอาภูเขามาใช้เป็นปากกาเขียนหนังสือ เอาแผ่นฟ้ามาแทนกระดาษ เอาน้ำหมดมหาสมุทรมาแทนน้ำหมึก แล้วให้เขียนประกาศพระคุณของพ่อแม่ ถึงทำได้อย่างนั้น โบราณท่านยังบอกว่า ถึงเขียนจนน้ำหมดมหาสมุทร ภูเขาที่มาแทนปากกาก็สึกจนเตียนไปแล้วก็ยังไม่สามารถบรรยายพระคุณของพ่อและแม่ได้หมด

แต่พระคุณพ่อพระคุณแม่ที่ว่าเขียนไม่หมดนั้น พ่อแม่จะปิดนรก เปิดสวรรค์ให้ได้ไหม ? ไม่ได้

พ่อกับแม่ให้ชีวิตแก่เรานั้น ใช่ เพียงพระคุณตรงนี้ ก็มากมายแล้วแต่ยังปิดนรก เปิดสวรรค์ให้ตัวเราไม่ได้ แต่หลวงพ่อวัดปากน้ำปิดนรกให้เรา แล้วก็เปิด

สวรรค์ และนิพพานให้เราได้ แล้วก็ยังปิดนรก เปิดสวรรค์ให้พ่อกับแม่ของเราได้ด้วย

คราวนี้ เราก็ลองนึกถึงตัวเองก็แล้วกันว่า ถ้ามีใครเขามาบอกวิธีปิดนรก เปิดสวรรค์ให้แก่เรา และพ่อกับแม่ของเราด้วย เราควรจะบูชาท่านอย่างไร เพราะในเมื่อชาวโลกนั้นใครแค่สอนความรู้ทางโลกให้ เราก็ยังนึกถึงพระคุณของเขาจนตาย ใครไปฝากงานฝากการให้เราหรือเราเจ็บไข้ได้ป่วย แล้วเขาช่วยเหลือดูแลให้จนกระทั่งเราหาย พระคุณของเขานั้นเราจำจนตาย

แต่พระคุณเหล่านั้นก็ยังปิดนรกเปิดสวรรค์ให้เราไม่ได้ แต่พระคุณของหลวงพ่อวัดปากน้ำปิดนรกเปิดสวรรค์ให้ได้

เมื่อเรารู้แก่ใจตัวเองว่า หากไม่มีหลวงพ่อวัดปากน้ำมาค้นวิชชาธรรมกายไว้ให้แล้ว เราก็คงจะไม่ได้มาเจอพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ไม่ได้เจอคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ต่างคนก็คงจะไปกันคนละทางสองทาง ทำให้เราไม่รู้จักวิธีปิดนรก เปิดสวรรค์ให้ตัวเองและหมู่ญาติ และแม้ชาตินี้จะได้มาบวชอยู่เป็นพระได้เป็นร้อยๆ พรรษา ก็ไม่สามารถหาแก่นสารที่แท้จริงในพระพุทธศาสนาได้

เพราะฉะนั้น เราต้องบูชาคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำให้เต็มที่ให้สมกับที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันไปเอาศูนย์กลางกาย และวิธีเข้าถึงธรรมกายในตัวมาช่วยปิดนรก เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้แก่พวกเรา

และการบูชาคุณของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำนี้ เป็นมงคลชีวิตอย่างยิ่ง เป็นการปฏิบัติตามข้อธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า

ปูชา จ ปูชนียานัง เอตัมมัง คลมุตตมัง

การบูชาบุคคลที่ควรแก่การบูชา เป็นมงคลอันสูงสุด

การที่จะบูชาท่านนั้น มีหลักการ ๒ อย่าง เป็นสิ่งที่ต้องทำควบคู่กันไป คือ

๑. **การปฏิบัติบูชา** คือ ประพฤติปฏิบัติตามที่ท่านอบรมสั่งสอน ตั้งใจนั่งสมาธิเจริญภาวนาตามคำสอนของท่านเรื่อยมา เพื่อให้เราเข้าถึงธรรมกายในตัวตามท่านไปให้ได้

๒. **อามิสบูชา** คือ การบูชาด้วยสิ่งของ คำว่าบูชาด้วยสิ่งของนั้นทำอย่างไร ถ้าท่านมีชีวิตอยู่ เราก็นำธูป เทียน ข้าวปลา อาหารไปถวายท่าน เพื่อเป็นการบูชาด้วยสิ่งของ

แต่ตอนนี้พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านก็มรณภาพไปแล้ว เราจึงได้สร้างรูปหล่อทองคำของท่าน เพื่อประกาศให้ชาวโลกรู้คุณงามความดีของท่าน พระคุณของท่านที่มีต่อชาวโลก และในอนาคตเราก็จะสร้างมหาวิหารเพื่อเป็นที่ประดิษฐานและประกาศคุณของท่านให้ชาวโลกรู้กันทั่วว่าพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำเป็นใคร มีพระคุณยิ่งใหญ่ต่อการปิดนรก เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้แก่ชาวโลกอย่างไร และศูนย์กลางกายและวิชชาธรรมกายสำคัญอย่างไรต่อชีวิตของมนุษย์ทุกคน เพราะสิ่งนี้ต่างหากที่จะทำให้มนุษยชาติรู้จัก และเข้าใจเป้าหมายของการเกิดมาเป็นมนุษย์

และด้วยอานิสงส์ของการที่เราบูชาทั้งสองประการนี้ควบคู่กันไปนั้น ก็ได้ทำให้เกิดมงคลชีวิตแก่เราขึ้นมาอีกหลายประการด้วยกัน ซึ่งตรงตามที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ คือ **กตัญญุตา เอตัมมัง คลมุตตมัง** ความกตัญญูกตเวที เป็นมงคลอันสูงสุด และ **คารโว เอตัมมัง คลมุตตมัง** ความเคารพก็เป็นมงคลอันสูงสุด เมื่อตรงตามหลักธรรมที่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้เช่นนี้ นั่นก็หมายความว่า เรากำลังทำสิ่งที่ถูกต้องเป็นมงคลสูงสุดแก่ชีวิต

เพราะฉะนั้น เมื่อเรารู้แล้วว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำท่านทุ่มชีวิตเป็นเดิมพันไปค้นศูนย์กลางกาย และธรรมกาย และได้นำกลับมาถ่ายทอดให้แก่พวกเรา เราก็ต้องทุ่มชีวิตบูชาคุณของท่านด้วยการยกย่องในคุณความดีของท่านด้วยความเคารพ คือ การเจาะเข้าไปดูคุณธรรมของท่านแล้วก็ปฏิบัติตาม ด้วยความกตัญญู คือการรู้คุณแล้วประกาศคุณของท่านให้โลกรู้ให้สมกับที่ท่านเอาชีวิตเป็นเดิมพันเพื่อปิดนรก เปิดสวรรค์ เปิดนิพพานให้แก่พวกเราและชาวโลก

คุณจิรวัฒน์ - คุณสุนทร ศรีสัตนา

ทุ่มสุดใจเพื่อคุณยาย

พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำกล่าวถึงการให้ทานว่า "การให้นั่นแหละเป็นข้อสำคัญนัก ไม่ต้องไปขอไปร้องใคร ทำอะไรก็สำเร็จหมดด้วยการให้ แต่ว่าต้องฉลาดให้ ถ้าโง่ให้ ยิ่งจนใหญ่ ถ้าฉลาดให้ ยิ่งให้ยิ่งรวยใหญ่ มันเป็นอย่างนี้ต้องฉลาดให้อย่างนี้"

วันพฤหัสบดีที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ ในการถวายปัจจัยเพื่อจุดไฟแก้วและกองทุนเลี้ยงพระ ๓๐,๐๐๐ วัดทั่วประเทศ พิธีจุดไฟแก้วสลายร่างคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เสียงพิธีกรประกาศอนุโมทนาบุญกับท่านผู้ใจบุญที่นำปัจจัยจำนวนมากมาถวายสาธุชนหลายพันคนในวันนั้นร่วมกันอนุโมทนาด้วยการกล่าว สาธุ เสียงดังพร้อมกัน ความปีติในบุญฉายอยู่ในแววตาทุกคู่ ความสุข ความสดชื่นเบิกบาน มีให้เห็นบนใบหน้าเปื้อนยิ้มของทุกคน ได้ฟัง ได้เห็นแล้วผู้เขียนรู้สึกปีติมาก ตั้งจิตอนุโมทนาบุญกับท่านผู้ใจบุญสองสามีภรรยาท่านนั้น

บรรยากาศตอนนั้นทำให้จินตนาการไปถึงเหตุการณ์ในสมัยพุทธกาล ที่มีการถวายทานอย่างยิ่งยวด นึกไม่ถึงว่าเหตุการณ์เช่นนั้นจะเกิดขึ้นอีกในยุคของเรา

เพียงตั้งจิตอนุโมทนาบุญ

ยังรู้สึกปีติเบิกบานถึงปานนี้ ทำให้อยากทราบความรู้สึกของผู้ถวายว่ามีความรู้สึกอย่างไร เมื่อท่านยกปัจจัยขึ้นจบเหนือศีรษะ อธิษฐานจิตแล้วบรรจงวางลงบนผ้าภูษามหาสมบัติ ขณะเดียวกับที่ดวงบุญดวงใหญ่ที่ใสที่สว่างกว่าเดิม ความรู้สึกเป็นอย่างไรหนอ ท่านผู้ใจบุญมีอะไรเป็นแรงบันดาลใจจึงได้รักบุญ รักการทำทานมากขนาดนี้

ในฐานะคนเขียนหนังสือจึงอยากได้ความรู้สึกนั้นมาถ่ายทอดให้กับท่านผู้อ่าน เพียงแค่ตั้งความปรารถนาในขณะที่ปีติหล่อเลี้ยงใจอยู่ ความสมปรารถนาก็เกิดขึ้น เมื่อกองบรรณาธิการแจ้งให้ผู้เขียนทราบว่า ให้ไปรับบุญทำหน้าที่สัมภาษณ์บุคคลที่มีโอกาสใกล้ชิดคุณยาย เพื่อนำมาถ่ายทอดลงในคอลัมน์ “รักคุณยาย” บุคคลท่านนั้นคือ **คุณจิรวัฒน์และคุณสุนทร ศรีสัตนา** ซึ่งเป็นท่านเดียวกับท่านผู้ใจบุญที่ถวายปัจจัยในวันนั้นนั่นเอง

คุณจิรวัฒน์และคุณสุนทร ศรีสัตนา เข้าวัดปฏิบัติธรรมตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๕๑๙ มีโอกาสได้ใกล้ชิดคุณยาย ได้รับการอบรมสั่งสอนจากคุณยายโดยตรง ทั้งยังได้รับบุญช่วยงานที่คุณยายมอบหมายให้มาโดยตลอด ช่วงเวลาแห่งความประทับใจกว่า ๒๐ ปี ถูกถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษร ชนิดคำต่อคำ แต่ทั้งหมดนั้นเป็นเพียงส่วนน้อยนิดเท่านั้น เมื่อเทียบกับความประทับใจของคุณจิรวัฒน์และคุณสุนทร คุณจิรวัฒน์หรือพี่อึ๊ดของน้องๆ กล่าวว่าเรื่องของคุณยายเล่าขานได้ไม่มีวันจบ ด้วยความซาบซึ้งในพระคุณของคุณยาย ด้วยรักและระลึกถึงคุณยายตลอดไป

ประวัติการเข้าวัดตั้งแต่ครั้งแรกเป็นอย่างไร

คุณจิรวัฒน์ : ก่อนจะมาวัดครั้งแรก ตอนนั้นปี พ.ศ.๒๕๑๙ พี่ได้รับหนังสือ “เดินไปสู่ความสุข” พี่อ่านไปได้บางส่วน พี่ก็เอาหนังสือให้พี่สุนทรอ่าน พี่สุนทรก็อ่านจนจบ วันหนึ่งพี่สุนทรก็บอกกับพี่ว่า อึ๊ดเดี๋ยวเราไปส่งญาติที่ดอนเมืองกัน เสร็จธุระแล้วพี่สุนทรก็ขับรถมาวัดพระธรรมกายโดยที่ไม่ได้บอกพี่ว่าจะมาวัด พี่ก็มา มาถึงวัดวันแรกพี่ก็เฉยๆ รู้สึกเหมือนมาเที่ยวมากกว่า ปรากฏว่าพี่สุนทรก็เกิดสนใจ อยากมาศึกษาธรรมะ ตอนนั้นมานั่งปฏิบัติธรรมที่ศาลาจาตุมหาราชิกา พี่ก็นั่งห้อยเท้าเล่นอยู่ที่ศาลา แล้วก็กลับบ้าน กลับทั้งที่พี่สุนทรหายไปไหนไม่รู้ พี่ก็หนีกลับเอง ทราบภายหลังว่าพี่สุนทรแอบไปกราบหลวงพ่อ เพื่อปรึกษาเรื่องเตรียมตัวบวช

ตอนนั้นพี่สุนทรจะทุ่มเทให้กับวัดมากโดยพี่ไม่รู้เรื่อง พี่ก็มาวัดเฉยๆตามพี่สุนทรมา หลังจากที่พี่สุนทรบวชพี่ก็มาวัดเป็นปกติ ก่อนบวชพี่สุนทรก็พาพี่มากราบหลวงพ่อ กราบเรียนท่านว่า ถ้าหลวงพ่อมีงานอะไรที่จะให้รับบุญหรือว่าจะต้องใช้ให้พี่ติดต่ออะไรล่ะก็ ขอให้หลวงพ่อบอกได้เลย ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมาพี่ทุ่มเททำงานรับบุญของวัดพระธรรมกายมาตลอดต่อเนื่องจนกระทั่งถึงเดี๋ยวนี้ คือรับบุญอยู่ตลอดเลย

พี่สุนทรอ่านหนังสือเดินไปสู่ความสุข แล้วคิดอย่างไร

คุณสุนทร : หนังสือเดินไปสู่ความสุข มีประวัติการสร้างบารมีของคุณยาย พออ่านแล้วก็อยากมาพบท่าน จึงมาที่วัด ต่อมาก็อยากศึกษาธรรมะ หลังจากอ่านหนังสือเราสองคนก็มาที่วัดพระธรรมกายเกือบทุกอาทิตย์

อยากให้เล่าบรรยากาศที่ได้พบคุณยายครั้งแรก

คุณจิรวัฒน์ : ตอนที่เรามาวัดครั้งแรกไม่ได้พบใคร แต่มาทราบภายหลังว่าวันนั้นหลวงพ่อทัตตะท่านเห็นพี่ พออาทิตย์ที่ ๒ ก็มาพบคุณยายก็ไปกราบคุณยาย พี่เรียนท่านว่าคุณยายคะ หนูรู้จักกับพระสารีบุตรค่ะ ท่านอยู่ที่ปากช่อง คุณยายท่านก็บอกว่าพระสารีบุตรน่ะท่านไปนิพพานแล้ว พี่ก็ยังยืนยันกับท่านว่า คุณยายคะหนูเห็นจริงๆ นะคะพระสารีบุตร เขาบอกว่าเขาเป็นพระสารีบุตรกลับชาติมาเกิดอยู่ที่ปากช่อง พี่เป็นคนชอบศึกษา ไปที่ต่างๆ หมดไปวัดโน้นวัดนี้ ที่ไหนใครว่าดีจะต้องไป พี่เล่าเรื่องนี้ให้คุณยายฟัง เพราะพี่เรียนโรงเรียนคริสต์ พี่ไม่รู้ ไม่เข้าใจว่านิพพานแปลว่าอะไร ไม่รู้ว่าพระอรหันต์ท่านไม่มาเกิดอีก เราก็จะไม่รู้เรื่องพวกนี้ จนกระทั่งมาพบคุณ

ยายนี่แหละ

พบคุณยายครั้งแรก จำได้ว่าตอนนั้นนั่งอยู่ที่ศาลาจาตุมหาราชิกา ภาพแรกที่เห็นท่านท่านเป็นลักษณะของคนเข้มแข็ง แข็งแกร่ง รูปร่างท่านบางๆ แต่กระฉับกระเฉง ดูแล้วเหมือนดุ นิ่งเงียบและจะพูดอะไรสั้นๆ ไม่พูดยาว แล้วก็จะพูดเป็นเรื่องเป็นราว ตอนเจอคุณยายใหม่ๆ ก็เหมือนเป็นผู้หญิงที่มีอะไรพิเศษ แต่ในขณะนั้นก็มีความกลัวคุณยาย คิดว่าท่านคงดุ ความรู้สึกตอนนั้น รู้สึกกลัวคุณยายมาก ท่านมองเราเหมือนท่านรู้ความในใจของเราเพราะนัยน์ตาท่านมองเรานิ่งๆ

ต่อมาเริ่มมีความใกล้ชิดกับคุณยาย รู้สึกประทับใจท่านมาก มีความรู้สึกว่าท่านเป็นที่พึ่งที่ประเสริฐ ในใจมีความคิดว่าคุณยายเป็นพระตลอดเวลา ดังนั้นเวลากราบท่านจึงต้องกราบ ๓ ครั้งและไม่กล้าที่จะถูกเนื้อต้องตัวท่าน นอกจากคุณยายจะมาจับมือเราก่อนเท่านั้น

ท่านเป็นผู้ที่ให้ความอบอุ่น ช่วยแก้ปัญหาในยามที่เราต้องการ ได้ใกล้ชิดท่านยิ่งได้เห็นความประเสริฐ ความอดทน ความประณีตของท่าน พี่รู้สึกว่าเราจะทำอะไรเราจะอยู่ในสายตาท่าน ไม่มีความลับสำหรับคุณยาย ครั้งหนึ่งพี่เกิดความกังวลใจ ขณะที่นั่งคอยหลวงพ่ออยู่ เพราะพี่เคยพาแขกผู้ใหญ่มาทำบุญที่วัด หลวงพ่อก็สอนให้เขานั่งสมาธิ เขาประทับใจหลวงพ่อมาก หลังจากนั้นประมาณหนึ่งอาทิตย์ต่อมา แขกท่านนั้นก็มาที่วัดเพื่อมากราบหลวงพ่ออีกครั้ง แต่บังเอิญวันนั้นหลวงพ่อท่านไม่สะดวกที่จะออกมาพบ พี่ก็เกิดความกังวลใจ กลัวเขาจะไม่มาวัดอีก (เพราะสมัยก่อน การบอกบุญแต่ละครั้งยากมากกว่าที่เขาจะยอมรับมาทำบุญแต่ละรายต้องเหน็ดเหนื่อย ไม่เหมือนสมัยนี้ ต้องพูดว่าวัดพระธรรมกายคืออะไร ทำไมถึงเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม ตอบคำถามกันหลายข้อกว่าจะมีใครทำบุญสักคนหนึ่ง เพราะฉะนั้นคนมาทำบุญยากพอทำเสร็จแล้วเราก็ต้องประคองใจเขาต้องดูแลทะนุถนอมกัน) ขณะที่พี่กำลังนั่งกังวลใจอยู่นั้น คุณยายก็เดินมาและมาหยุดตรงหน้าพี่ แล้วพูดลอยๆ ขึ้นว่า

"นี่คุณอี๊ดเราจะต้องรู้จักว่าทำบุญแล้วจะต้องได้บุญไม่ใช่ทำบุญแล้วเอาคุณ ถ้าทำบุญแล้วเอาคุณก็จะไม่ได้บุญ ถ้าทำบุญแล้วเอาบุญถึงจะได้บุญ"

คำพูดของคุณยาย เหมือนท่านมาปลดความกังวลใจให้พี่ คือเมื่อเขาทำบุญ เขาก็ได้บุญแล้ว ไม่ได้พบหลวงพ่อก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร ไม่ได้พบก็คือไม่ได้พบ พี่รู้สึกแปลกใจว่าทำไมคุณยายทราบว่าพี่กำลังไม่สบายใจที่หลวงพ่อไม่ออกมาพบแขกผู้ใหญ่ท่านนั้น เมื่อฟังคุณยายพี่ก็สบายใจว่า เขาได้ทำบุญ และได้บุญไปแล้ว แล้วเราจะไม่สบายใจไปทำไม คุณยายท่านรู้ทุกอย่างที่เราคิด รู้ทุก

อย่างที่เราทำ ถ้าคุณยายอยากจะรู้ สิ่งที่คุณยายอยากรู้ไม่มีอะไรปิดบังคุณยายได้ ฉะนั้นเวลาอยู่ใกล้ๆคุณยายจึงต้องประคองใจให้เราคิดแต่สิ่งดีๆ ซึ่งทำให้เราได้ระมัดระวังตัว ในการที่จะไม่คิดฟุ้งซ่าน ฝึกฝนใจไว้ที่ศูนย์กลางกาย

อยากให้พี่สุนทรเล่าเรื่องเกี่ยวกับคุณยายบ้าง

คุณสุนทร : ก็อย่างที่คุณอี๊ดเล่า เราเข้าวัด เนื่องจากเป็นคนที่สนใจศึกษาเรื่องธรรมะไปทั่วประเทศมาแล้ว ไปวัดต่างๆ ทั่วประเทศ ได้มาพบหลวงพ่อคุณยายก็อยากมาศึกษาธรรมะที่นี่ เวลามาวัดแรกๆ ก็มาฟังธรรมที่ศาลาจาตุมหาราชิกา ตอนบ่ายๆ หลวงพ่อทัตตชีโวท่านเทศน์ก็มาฟังธรรมเหมือนคนมาวัดทั่วไป

เมื่อมาวัดได้ไม่นาน ก็ไปกราบหลวงพ่อธัมมชโย หลวงพ่อทัตตชีโว และคุณยาย ท่านก็แนะนำให้ปฏิบัติธรรม เพราะผมได้กราบเรียนท่านว่า ตั้งใจจะขออนุญาตทางราชการมาบวชในพรรษานี้ หลวงพ่อและคุณยายก็แนะนำการเตรียมตัวก่อนบวชให้ เนื่องจากขณะนั้นวัดพระธรรมกายเริ่มก่อสร้างมาไม่นาน มีงานที่หลวงพ่อและคุณยายต้องทำอีกมาก มีอะไรที่เราช่วยได้เราก็ทำ ทำทุกอย่าง เงินทองก็มีไม่มากแต่เราก็ทำบุญเต็มกำลังต่อเนื่องสม่ำเสมอ เพื่อสร้างบุญสร้างบารมีร่วมกับหลวงพ่อและคุณยาย ท่านก็ให้คำแนะนำ แผ่บุญบารมีให้ ทำให้ผมและครอบครัวมีที่พึ่งที่แท้จริง ในปี ๒๕๑๙ นั่นเอง ผมได้ลาบวช ๕ เดือน หลวงพ่อได้ให้ไปบวชที่วัดราชโอรส พระราชโมลี เจ้าอาวาสขณะนั้นเป็นพระอุปัชฌาย์ หลังออกพรรษาแล้วผมได้ไปจำพรรษาอยู่กับหลวงปู่คำดี เจ้าอาวาสวัดถ้ำผาปู่ เป็นเวลา ๒ เดือน เมื่อลาสิกขามาแล้ว ผมก็มาปฏิบัติธรรมที่วัดมาตลอด

เคยทราบมาว่าคุณยายเคยชวนพี่อี๊ดไปอยู่ด้วย

คุณจิรวัฒน์ : คืออย่างนี้วันนั้น คุณยายท่านเดินมาจากอาคารยามา ท่านจะกลับไปที่กุฏิของท่าน พอพี่เห็นท่านพี่ก็ประนมมือไหว้ คุณยายก็ทักว่า "สวัสดี สวัสดี" ท่านเข้ามาจับมือพี่ที่กำลังประนมอยู่ แล้วก็เปลี่ยนมาเป็นคล้องแขน จูงพี่เดินไป ท่านก็พูดขึ้นว่า "คุณอี๊ดๆ ถ้าตายไปแล้วนะไปอยู่กันกับยายนะ เราทำบุญร่วมกัน มาช่วยกันสร้างบุญใหญ่ให้เป็นภูเขานะ เวลาตายเราก็ไปอยู่ใกล้ๆกันกับยายนะ"

คุณยายเคยสอนเรื่องการทำงานอย่างไรบ้าง

คุณจิรวัฒน์ : คุณยายสอนพี่ สมัยก่อนพี่เข้าวัดมาใหม่ๆ ประมาณปี ๒๕๒๐ พี่เป็นคนทำงานวิ่งติดต่อนั่น ติดต่อนี่ เรื่องงานที่หลวงพ่อท่านใช้ มีอะไรก็จะมาถวายรายงานให้หลวงพ่อท่านทราบ ขณะนั้นคุณยายท่านนั่งฟังอยู่ด้วย พี่ก็จะเล่าแบบสรุปๆ คุณยายก็สอนพี่ว่า **เวลาเล่าอะไรให้หลวงพ่อฟังเล่าให้ชัดเจน ดำเป็นดำ ขาวเป็นขาว อย่าเอาความรู้สึกส่วนตัวใส่ไป ให้หลวงพ่อท่านตัดสินใจด้วยตัวของท่านเองว่าคืออะไร** จุดนี้ทำให้พี่ชัดเจนมากเลย ถ้าเรามองข้ามไป อันตราย เพราะหลวงพ่อท่านเป็นประธาน ถ้าท่านฟังข้อมูลที่ยังไม่สมบูรณ์ ท่านอาจจะตัดสินใจผิดและพี่ก็จะเป็นบาป คุณยายสอนไว้พี่จำได้แม่นเลย เล่าอะไรเห็นอะไร ขาวดำต้องชัดเจน แล้วให้หลวงพ่อตัดสินใจว่าจะทำหรือไม่ทำ อย่าไปเอาความคิดตัวเองใส่ลงไป ด้วยความเมตตาที่คุณยายท่านอบรมสั่งสอนมา เป็นเวลากว่า ๒๐ ปี ทำให้พี่อี๊ดเป็นคนพูดอะไรตรงไปตรงมา คุณยายท่านเก่งมาก อัจฉริยะจริงๆ

การปฏิบัติตัวของคุณยายที่พี่อี๊ดประทับใจที่สุด

คุณจิรวัฒน์ : คุณสมบัติของคุณยายที่แตกต่างไปจากคนทั่วไป คือ ท่านปฏิบัติตนได้สมฐานะ สมกาละ ทุกอย่าง เช่นเมื่อตอนที่หลวงพ่อยังไม่ได้บวช คุณยายก็ทำหน้าที่เป็นครูบาอาจารย์ ทำหน้าที่เป็นพ่อแม่ที่คอยดูแล เมื่อหลวงพ่อบวชใหม่ๆ คุณยายก็คอยแนะนำ เป็นที่ปรึกษาให้หลวงพ่อและพระรูปอื่นๆ ในวัด ต่อมาคุณยายท่านว่าหลวงพ่อท่านเป็นพระเถระแล้ว ไม่เหมือนสมัยก่อนยายต้องคอยช่วยท่านมาก ตอนนี้หลวงพ่อท่านเก่งแล้ว คุณยายท่านชื่นชมหลวงพ่อทั้งสองของท่านมาก คุณยายจะ

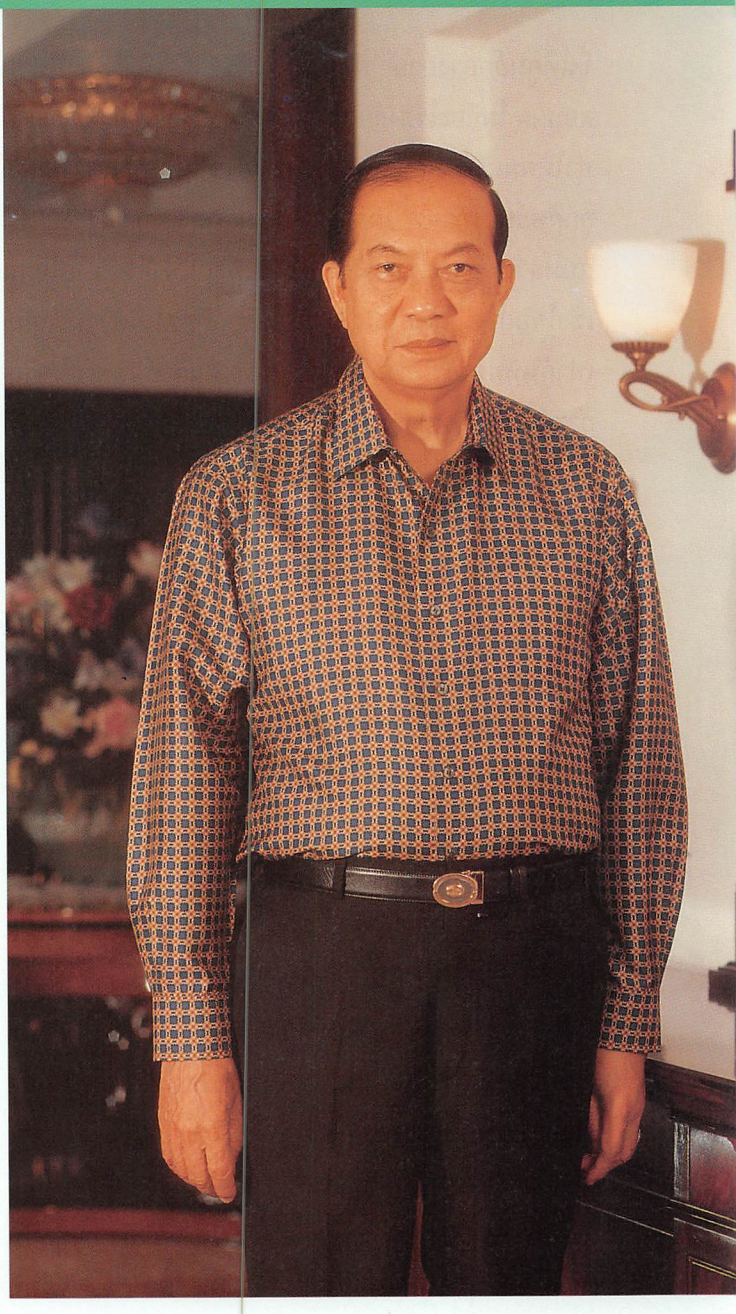
ปรับตัวท่านมาอยู่ในฐานะคนที่อาศัยวัดอยู่ ท่านว่า ยายก็อยู่ไปขอข้าวหลวงพ่อฉันไปมื้อนึงมื้อนึง ถ้าหลวงพ่อมีบุญอะไรที่ยายทำได้ยายก็ทำรับบุญหลวงพ่อทั้งหมดด้วยความเต็มใจ เพราะคุณยายเป็นคนรักบุญ หลังจากที่ท่านสอนธรรมะให้หลวงพ่อจนหมดแล้ว คุณยายไม่เคยสอนธรรมะละเอียดให้ใครอีกเลย

บทสรุปของคำสอนคุณยาย

คุณจิรวัฒน์ : คุณยายไม่ได้สอนเรื่องไกลตัว ท่านสอนเรื่องความเป็นคนว่า คนเรามีเพียงแค่บุญกับบาปเท่านั้นเอง ส่วนมากเราไปยึดติดยึดเรื่องสังขาร จริงๆ แล้วมีเพียงบุญกับบาปเท่านั้น คุณยายบอกว่า คุณอี๊ดจะประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จขึ้นอยู่กับดวงบุญดวงบาปที่ศูนย์กลางกายของเรา ถ้าเราอยากประสบความสำเร็จเราต้องทำบุญให้มากๆ นั่งธรรมะให้มากๆ ทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนา สังขารเป็นเพียงตัวปรุงแต่งทั้งนั้น สรุปว่าทั้งตัวเรานี่ เป็นแค่การปรุงแต่ง จุดที่สำคัญคือบุญกับบาป ถ้าไม่มีบุญทุกอย่างที่เกิดขึ้นก็จะไม่ประสบความสำเร็จ มนุษย์ทุกคนมีบุญบาปอยู่ในตัวคือหลักสำคัญ ถ้าอยากสำเร็จก็ให้ทำบุญมากๆ ดวงบุญจะได้ใหญ่ๆ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายต้องตามบุญให้ทัน เป็นรถด่วนขบวนสุดท้ายที่จะเกาะกันไป อย่าให้หลุดจากขบวนนี้ สิ่งสำคัญที่คุณยายสรุป ก็มีบุญกับบาป ไม่มีอย่างอื่น

คำสอนของคุณยายที่ประทับใจพี่สุนทร

คุณสุนทร : คำสอนของคุณยาย ก็คือ ธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือคุณยายสอนให้ผมทำบุญทำทาน รักษาศีล เจริญภาวนาให้เข้าถึงพระธรรมกาย ทุกๆ วัน ให้ช่วยกันสร้างวัดพระธรรมกายและพระแท้ ช่วยกันขยายวิชชาธรรมกายไปสู่ชาวโลกให้ทุกคนพ้นทุกข์และมีสันติสุขภายใน ทำให้ผมและครอบครัวทำทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อให้มีส่วนร่วมสร้างบุญสร้างบารมีกับหลวงพ่อและคุณยาย ไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรมตามปณิธานของท่าน หลวงพ่อและคุณยายเป็นผู้มีพระคุณมากที่สุดแก่ผม ครอบครัว และ

ชาวโลก ถ้าไม่มีคุณยาย ไม่มีหลวงพ่อ ก็ไม่มีวัดพระธรรมกาย ถ้าไม่มีคุณยาย ไม่มีหลวงพ่อ ผมและครอบครัวก็ไม่มีวันนี้

การที่ผมได้มาพบคุณยายและหลวงพ่อ ได้รับการอบรมสั่งสอน การปฏิบัติธรรมก่อนบวชนับว่าเป็นช่วงเวลาที่มีคุณค่ามากที่สุดในชีวิต เมื่อผมบวชแล้วในวันแรก ตอนกลางคืนประมาณ ๒ ทุ่มถึง ๕ ทุ่มเศษ ผมนั่งสมาธิตามที่หลวงพ่อและคุณยายสอน ความสว่างก็เกิด

ขึ้นที่ศูนย์กลางกาย ผมก็ไม่มีอะไรสงสัยในธรรมะที่ท่านสอนผม ไม่มีอะไรสงสัยในปณิธานของหลวงพ่อและคุณยาย ทำให้ผมเข้าใจว่าท่านเกิดมาทำอะไร เพื่ออะไร ผมและลูกศิษย์ของท่านทั่วโลกจะต้องร่วมกันสร้างบุญสร้างบารมีกับหลวงพ่อและคุณยาย ไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม เมื่อผมเข้าใจอย่างนี้จึงไม่มีปัญหากับใคร ทุกคนมีความสำคัญเท่ากันหมด เราทำอะไรได้เราก็ทำ แล้วชีวิตเราก็เจริญก้าวหน้า มีเงินทำบุญ อยากทำก็ได้ทำ ไม่มีหมด สมบัติจักรพรรดิก็เกิดไม่ใช่ชาติหน้า เกิดแล้ว เมื่อเรารู้หน้าที่แล้วว่าเราเกิดมาทำไม เราก็ต้องทำไปตลอด ทุ่มเททำไปตลอด ถามว่าเราเหนื่อยไหม เมื่อทำเสร็จเราก็ไม่ได้เหนื่อยอะไร เรารู้เป้าหมาย รู้ว่าทำเพื่ออะไร หลวงพ่อคุณยายทำเพื่ออะไร คุณยายท่านก็สอน ถ้าทุกคนเอามาคิดให้เข้าใจอย่างที่ผมกับคุณอี๊ดเข้าใจ เพราะว่าสิ่งที่เกิดกับเราสองคน คือทำให้เราทำแต่สิ่งที่ดี ตามปณิธานของหลวงพ่อและคุณยาย **เมื่อก่อนเราไม่มีเงิน แต่เราทำบุญเต็มกำลังอย่างสม่ำเสมอ เวลานี้เราอยากทำบุญเราก็มีทำแล้วเราจะต้องไปถามใครอีก** ทุกอย่างเมื่อเรารู้แล้ว เราลงมือปฏิบัติ เมื่อเราปฏิบัติเราก็จะรู้ผลเอง ถ้าเรารู้แล้วไม่ปฏิบัติเราก็ไม่รู้ผล ก็มีแต่ความสงสัย มีแต่ความลังเล เราสองคนไม่เคยหวั่นไหว อย่างที่คุณยายท่านพูดไว้ เมื่อบุญของเราเป็นภูเขาแล้ว ใครจะทำอะไรเราได้ สิ่งนี้ของจริง เมื่อเรามีบุญแล้วฝ่ายอธรรม จะมาทำให้เรากลัว ไม่เคยนึกกลัวเพราะเขาจะมาสู้เราได้อย่างไร เราทำบุญทุกวัน เขาทำบาปทุกวัน วันหนึ่งเขาก็ต้องแพ้ภัยตนเอง ชีวิตที่ผ่านมาเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราถึงได้บอกว่าเราโชคดีที่เราได้พบคุณยายได้พบหลวงพ่อ ทำให้ชีวิตของเรามีความสุข มีความเจริญตลอดไปจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

อยากทราบความรู้สึกที่ถวายปัจจัยจุดไฟแก้วในงานสลายร่างคุณยาย

คุณจิรวัฒน์ : เป็นการเปลี่ยนทรัพย์ภายนอกให้เป็นทรัพย์ภายใน ถึงจะมีมากกว่านี้เราก็ทำ เรามั่นใจว่าลูกศิษย์ลูกหาของหลวงพ่อคุณยายจะมีมากขึ้นทุกปี เราสามารถที่จะรองรับโครงงานของหลวงพ่อของคุณยายไปทั่วโลกได้ เราไม่มีความวิตกกังวลว่าจะทำไม่ได้เพราะว่าเรายิ่งทำเรายิ่งรวย คิดถึงคุณยายตอนที่ท่านเป็นประธานกฐินท่านเดินทางบอกบุญด้วยตนเอง ไปทั่วประเทศเลย คำพูดท่านศักดิ์สิทธิ์ ธรรมะท่านสมบูรณ์มาก ครั้งนี้เป็นครั้งสุดท้ายของคุณยาย และเป็นครั้งแรกที่พระจากวัดทั่วประเทศจะมาพร้อม มาเป็นเนื้อนาบุญให้กับเรา โอกาสอย่างนี้เกิดขึ้นได้ง่ายๆ ที่ไหน

คุณสุนทร : อยากบอกชาวโลก เราพิสูจน์แล้วที่หลวงพ่อท่านสอนว่ายิ่งให้ยิ่งดี ยิ่งให้ยิ่งรวย เป็นอย่างนั้นจริงๆ รวยบุญ รวยบารมี สมบัติมีมาให้ทำบุญอย่างที่เราอยากจะทำตลอดเวลา

ผู้ใจบุญ ศิษย์ของคุณยายทั้งสองท่านนี้ เป็นประจักษ์พยานบุคคล ที่แสดงให้เห็นว่าลูกศิษย์ของคุณยายทุกคน เป็นคนที่เข้าใจเรื่องบุญบาป เป็นคนรักบุญกลัวบาป คุณยายท่านได้ถ่ายทอดความเป็นคนดี ลงไปสู่ใจศิษย์ของท่าน ทำให้ศิษย์ของท่านมั่นคงในการทำความดี เห็นคุณค่าของการเป็นผู้ให้ เพื่อทำลายความตระหนี่ของตนเองลงให้หมดสิ้น เห็นคุณค่าของการดำรงศีลให้มั่นคง และเห็นคุณค่าของการปฏิบัติธรรมกลั่นจิตกลั่นใจของตนเองให้ใสสะอาด คุณความดีนี้ ย่อมถ่ายทอดลงมาสู่ศิษยานุศิษย์รุ่นแล้วรุ่นเล่า ตั้งต้นจากคุณยายเป็นเอก แล้วแผ่ความดีงามขยายขจรไกลไปทั่วหล้า รุ่นลูกรุ่นหลานเรื่อยไปไม่จบสิ้น จนกระทั่งวันหนึ่ง โลกทั้งโลกเป็นโลกแห่งความดีงามทั้งสิ้น นี่คือ คุณยายอาจารย์มหารัตน อุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

มองโลกตามความเป็นจริง

นกมองไม่เห็นท้องฟ้า

เพราะมันบินอยู่บนฟ้า เป็นส่วนหนึ่งของฟ้า

ปลานั้นมองไม่เห็นผืนน้ำ

เพราะมันว่ายอยู่ในน้ำ เป็นส่วนหนึ่งของน้ำ

ส่วนมนุษย์นั้น สามารถมองเห็นได้ ทั้งท้องฟ้าและผืนน้ำ

เพราะมนุษย์ยืนอยู่บนพื้นดิน

เปรียบได้กับทัศนะในการมองโลก

ถ้าต้องการรู้เห็นโลกที่แท้จริงต้องไม่นำใจของเราไปติดกับโลก

ทำใจของเราให้พ้นโลกจึงจะสามารถมองเห็นโลกได้ถูกต้องตามความเป็นจริง

พุทธศิลป์

หลวงพ่อครับ.. แม่ผมอยู่ที่ไหน ?

อยู่ไกลใกล้ขอบรุ้ง หรืออยู่คุ้งวิมานแมน
เป็นสุข ฤาแร้นแค้น ใจนั้นแสนจะห่วงใย
แห่งใดในโลกหล้า อยากรู้ว่าแม่อยู่ไหน
กล้ำกลืนกลางฟืนไฟ หรือสดใสในธารทิพย์

เมื่อบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งของเราได้หลับตาลาลับจากโลกนี้ไปแล้ว เขาจะไปอยู่ที่ไหน เขาจะสุขหรือทุกข์เยี่ยงไร นี้ล้วนเป็นคำถามที่หลายๆ คนปรารถนาอยากจะรู้ แต่ก็เป็นการยากเหลือเกินที่จะหาผู้รู้มาให้คำตอบกับคำถามเหล่านี้ได้ เพราะเรื่องราวเหล่านี้ มิใช่เรื่องที่บุคคลใดจะด้นเดาหรือคาดคะเนเอาได้ เว้นเสียแต่ผู้มีญาณทัสนะอันบริสุทธิ์เท่านั้น บางคนอาจรู้สึกห่วงใยถึงกับกินไม่ได้นอนไม่หลับ เพราะความรู้สึกคิดถึงและห่วงใยนั้นมักจะทรมานผู้คนส่วนใหญ่ที่ยังเป็นปุถุชนอยู่เสมอ

เช่นเดียวกับ คุณลุงสายัณห์ ศรีธนชัย ที่ได้เสียบุคคลอันเป็นที่รักยิ่งคือคุณแม่ไป ด้วยความรักที่มีต่อแม่จึงทำให้คุณลุงสายัณห์อยากจะรู้ว่า คุณแม่ไปอยู่ที่ไหน สุขหรือทุกข์อย่างไร และได้แสวงหาผู้รู้มาโดยตลอด จนได้มาพบกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ที่สามารถดับความทุกข์ใจ ตอบคำถามของคุณลุงได้ จึงกลายเป็นเรื่องจริงจากบุคคลยุคต้นวิชชา ที่จะมาเล่าถ่ายทอดให้ผู้มีบุญทุกท่านทราบในฉบับนี้

ลุงสายัณห์เป็นชาวจังหวัดชัยนาท แต่ต่อมาจำเป็นต้องย้ายมารับราชการอยู่ที่กรุงเทพฯ อยู่มาวันหนึ่งคุณแม่ของคุณลุงก็ล้มป่วยลงด้วยโรคมะเร็งที่ขาญาติจึงพามารักษาที่โรงพยาบาลราชวิถี ขาแม่บวมทั้ง ๒ ข้าง พอมารักษามะเร็งมันก็ยุบตัวลงเหมือนกับว่าหายแล้ว

แม่สามารถที่จะเดินได้พูดคุยได้ตามปกติ แต่ต่อมาไม่นานกลับเสียชีวิตลงอย่างไม่มีใครคาดคิด

คุณลุงสายัณห์เล่าว่าแม่จะรักลุงมาก พอแม่ตายลุงก็เสียใจว่าแม่เราทำไมถึงต้องตาย ตั้งใจว่าถ้าหายแล้วจะรับแม่มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ด้วย แต่แม่มาตายเอาเสียก่อน จึงอยากจะรู้ว่าแม่ไปอยู่ที่ไหน พยายามถามพรรคพวกเพื่อนฝูงเรื่อยไปว่า มีใครรู้จักไหมว่ามีพระที่ไหนบ้างที่สามารถตรวจได้ว่าคนที่ตายไปแล้วไปอยู่ที่ไหน ตอนนั้นลุงอายุ ๒๓ ปี จนมาเจอเพื่อนคนหนึ่งบอกว่า มีหลวงพ่ออยู่องค์หนึ่ง ท่านอยู่ที่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ใครจะตายไปอยู่ไหน ท่านรู้หมด องค์นี้ท่านเก่งมาก

พอรู้ลุงก็ดีใจมาก ซักถามว่าอยู่ไหน ไปอย่างไร พอทราบว่าอยู่แถวตลาดพลูก็มาทันที ตอนนั้นมีพ่อมาด้วย พอมาถึงวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เป็นเวลาที่หลวงพ่อท่านลงรับแขกอยู่พอดี มีญาติโยมมานั่งล้อมท่านเยอะมาก รอจนได้โอกาส ได้จังหวะที่คนน้อยลง ลุงก็รีบเข้าไปกราบหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ก็ถามท่านตรงๆ โดยไม่ได้อ้อมค้อมอะไรเลยว่า **"หลวงพ่อครับ แม่ของผมเสียชีวิตไปแล้ว ผมเป็นห่วงแม่อยากทราบว่าแม่ผมไปอยู่ที่ไหนครับ"** แล้วหลวงพ่อท่านก็หันไปสั่งแม่ชีที่นั่งอยู่ใกล้ท่าน ชื่อแม่ชีชั้น ท่านสั่งว่า "เอ้าแม่ชีตรวจให้คุณคนนี้เค้าหน่อยซิ ว่าแม่เค้าตอนนี้ไปอยู่ที่ไหน" แม่ชีก็นั่งตรวจ หลับตาอยู่สักครู่หนึ่งไม่เกิน ๕ นาที แล้วก็บอกว่า **"ไปอยู่ในนรก แต่ยังไม่ลงนรก ยังรอการตัดสินอยู่ ยังอยู่ในระหว่างพิจารณา"** ลุงก็ถามต่อไปว่า "แม่ผมทำกรรมอะไร ทำไมถึงต้องไปอยู่ในนรก" แม่ชีก็บอกว่า "แม่เคยทำกรรมมาเมื่อชาติก่อน เป็นกรรมเก่า ไม่ใช่ของชาตินี้ ชาติก่อน สมัยหนึ่งแม่ทำกับข้าวอยู่แล้วคั้นกะทิใส่กะทะไว้ แล้วก็วางไว้กับพื้น ยังไม่ได้เอาไปตั้งไฟ แล้วที่บ้านก็เลี้ยงไก่ด้วย ทีนี้ไก่เข้ามาในครัว มาเหยียบเอากะทะหกเสียหายหมด แม่ก็เกิดความโมโห จึงคว้าไม้ขว้างไปถูกขาของไก่อย่างจังปรากฏว่าไก่ตัวนั้นไม่ได้ตายเดี๋ยวนั้นหรอก ขามันบวม บวมหลายวัน แล้วมันก็ตาย กรรมอันนี้แหละเพิ่งมาตามทัน" แล้วแม่ชีก็บอกหมดเลยว่า อาการป่วยด้วยโรคมะเร็งที่ขาของแม่จะบวมเหมือนกับขาไก่ที่มันบวมนั่นแหละ

พอแม่ชีพูดจบ ลุงก็มานึกดูว่าอาการของแม่นั้นขาบวมจริงๆ ขาทั้งสองข้างบวมเป่งเลย แล้วก็ตาย ทั้งๆ ที่ลุงยังไม่ได้เล่ารายละเอียดของอาการให้หลวงพ่อฟังเลยแม้แต่น้อย แต่กลับตรงกับที่แม่ชีชั้นได้บอกอย่างน่าอัศจรรย์

ลุงก็ถามต่อไปอีกว่า "แล้วอย่างนี้ ผมจะต้องทำยังไงครับ ถึงจะช่วยแม่ผมได้" ตอนนั้นพ่อก็ไปด้วย หลวงพ่อท่านก็บอกว่า "ต้องสร้างโรงเรียนแล้วก็ถวายสังฆทาน" พอทราบอย่างนั้นวันนั้นลุงมีเงินเท่าไหร่ก็เอาเลยถวายหมดเลย ร่วมสร้างโรงเรียน พ่อร่วมด้วยลุงร่วมด้วย ไม่ทราบว่าจำนวนเงินเท่าไหร่แต่มีค่าสำหรับลุงมากในสมัยนั้น พอร่วมทำบุญเสร็จ ท่านก็ให้แม่ชีจัดการแทนให้ บอกว่าให้ส่งบุญนี้ไปให้แม่ของลุง ส่งไปให้เดี๋ยวนั้นเลย หลวงพ่อท่านก็ช่วยด้วยส่งบุญให้แม่ พอได้รับปั๊บ แม่ก็พ้นจากนรกไปเป็นเทวดาอยู่ที่ชั้นดาวดึงส์ พ้นไปเลย เวรกรรมก็ตามไม่ได้เพราะบุญนี้แรงกว่า

คุณลุงสายัณห์เล่าต่ออีกว่าหลังจากที่หลวงพ่อท่านช่วยให้แม่ลุงพ้นจากนรก ลุงก็ศรัทธาหลวงพ่อมาก ตามทำบุญกับหลวงพ่อเรื่อยไปทุกเดือน พอกลางคืน คืนไหนว่างก็ไปนอนวัด ท่านจะมีที่นอนให้ในโบสถ์เลย ไม่ใช่

ไปนอนเฉยๆนะต้องไปนั่งสมาธิ จะมีเชือกขึงให้แล้วจะมีมุ้งกางเป็นหลังๆ ลุงไปนอนคู่กับอดีตผู้ว่าราชการจังหวัดชื่ออะไรก็จำไม่ได้พร้อมกับคนอื่นอีกหลายคน ง่วงก็นอน ตื่นขึ้นมาก็นั่งสมาธิ

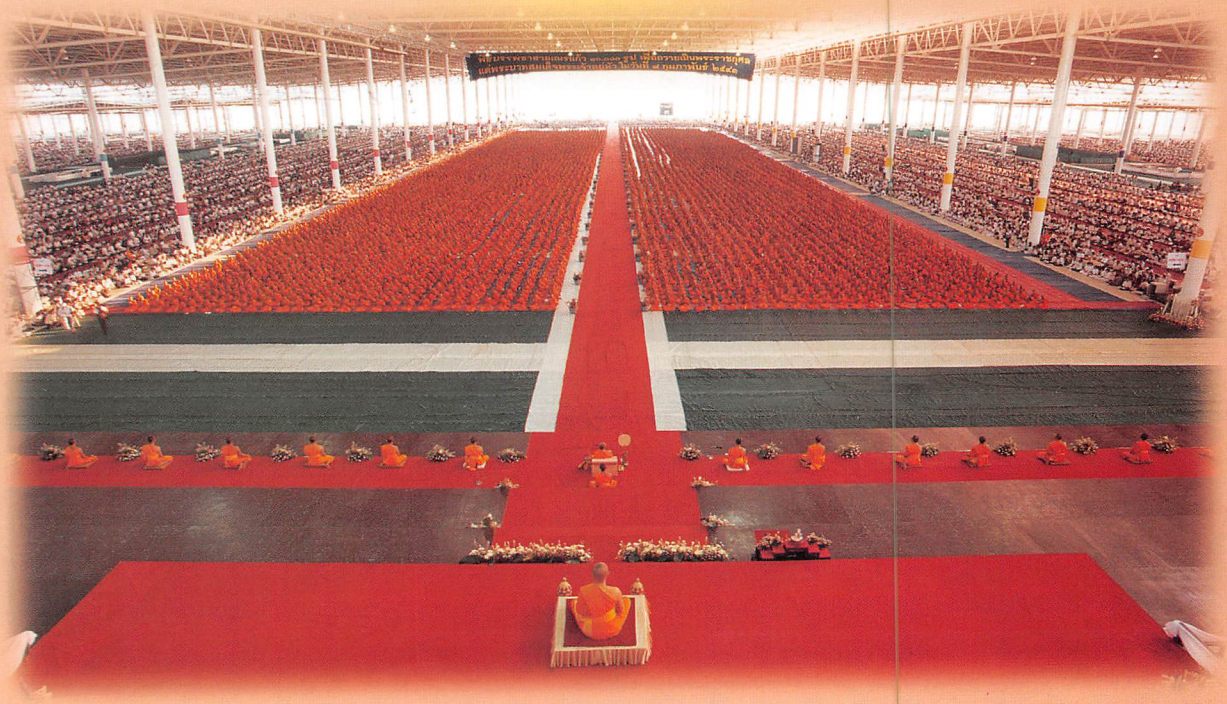
ตอนนั้นลุงก็ยังฝึกอยู่ด้วย เป็นนักเรียนตำรวจ แต่มีความตั้งใจอยากจะทำบุญกับหลวงพ่อท่าน เพราะเลื่อมใสศรัทธาท่านมาก ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดี น่าเลื่อมใสมาก เงินแม้มีไม่มากแต่ก็อยากจะทำ จะไปบอกบุญคนอื่นก็ไม่เหมือนกับเราได้ทำเอง จะเอาของเรานี่แหละทำ ก็คิดว่าเราอดข้าวดีกว่า อดข้าวกลางวันทุกวัน อดอยู่หลายเดือน เพราะว่าเงินเดือนน้อย ฝึกก็หนัก ทั้งวิ่ง ทั้งแบกปืน หิวก็ทนกินน้ำเปล่า อดอย่างนี้อยู่หลายเดือน พอเก็บเงินได้ก็มาทำบุญวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ชวนพ่อมาด้วย ซื้อชุดสังฆทาน ผ้าไตรจีวร เครื่องไทยธรรมต่างๆ ไป พอไปถึงวัดก็พบหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ รีบเข้าไปนิมนต์หลวงพ่อว่า หลวงพ่อครับผมมีของมาถวาย หลวงพ่อท่านก็เมตตารับ ถวายเสร็จลุงก็อธิษฐานในสิ่งที่ปรารถนาต่างๆ

นับตั้งแต่ปี พ.ศ.๒๔๙๗ ลุงก็ไปทำบุญกับหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เรื่อยมาจนกระทั่งปี พ.ศ.๒๕๐๒ หลวงพ่อท่านก็มรณภาพ พอหลวงพ่อท่านสิ้นแล้ว วันหนึ่งลุงเดินเข้าไปที่ศาลาหลังหนึ่งเป็นสถานที่มีคนเดินเข้าออกกันมาก เป็นศาลาไม้เก่ามากชั้นเดียว ยกพื้นสูงกว่าพื้นดินประมาณ ๑ เมตร ก็ไปพบแม่ชี ๓ ท่าน คือ**แม่ชีทองสุก แม่ชีจันทร์ และแม่ชีพร** พอลุงไปถึงบริเวณบ้านคุณยายทองสุกกับคุณยายจันทร์ท่านก็ต้อนรับเป็นอย่างดี ท่านยิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเองกับทุกคนที่ทำบุญกับท่านโดยไม่ถือตัว ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือเป็นผู้ใหญ่ก็ตาม ท่านดีกับทุกๆ คน ตอนนั้นมีการบูชาข้าวพระ ก่อนบูชาข้าวพระคุณยายทองสุกท่านให้นั่งสมาธิเหมือนที่หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญสอน พอเสร็จแล้วก็จัดอาหารถวายพระ ส่วนหนึ่งก็จัดเอาไว้เลี้ยงผู้ที่มาทำบุญ

ลุงไปทำบุญกับคุณยายทองสุก และคุณยายจันทร์ไม่ถึง ๕ ปี คุณยายทองสุกท่านก็ล้มป่วยและสิ้นชีวิตไปท่ามกลางความเศร้าสลดใจของลูกศิษย์ เมื่อคุณยายทองสุกท่านจากไป คุณยายจันทร์ ขนนกยูงก็ดำเนินงานบุญสืบต่อเนื่อง โดยไม่ขาดตกบกพร่องแต่ประการใด ต่อมาคนก็มาทำบุญมากขึ้นจาก ๕๐-๖๐ คน จนเป็นร้อยเศษ จนบ้านไม่พอให้คนนั่ง ต้องขยับขยายปลูกบ้านใหม่ชื่อว่าบ้านธรรมประสิทธิ์ หลังใหญ่กว่าเดิม ตอนนั้นลุงก็ได้รู้จักกับหลวงพ่อธัมมชโย ซึ่งขณะนั้นท่านเป็นนักศึกษาอยู่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่บ้านธรรมประสิทธิ์นั้นทุกคนหน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสอิ่มไปด้วยบุญกุศล

ลุงไปวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ ไปบ้านธรรมประสิทธิ์ไม่เคยขาดไม่ว่าจะทำบุญอะไรก็ตาม แม้แต่การบริจาคโลหิต ลุงก็จะไปขอความเมตตาจากคุณยายจันทร์และหลวงพ่อธัมมชโยอยู่เสมอ ด้วยการเอาสิ่งของที่เราจะทำบุญนั้นไปให้ท่านกลั่นให้ใส คุณยายบอกว่าการทำอย่างนี้จะทำให้ได้บุญมาก พอทำเสร็จท่านก็บอกเหมือนกันว่าได้บุญกี่อสงไขย ต่อมาเมื่อคนมามากเข้า หลายท่านก็ได้ปรึกษากันและก็ได้มาก่อสร้างวัดพระธรรมกาย เพื่อที่จะให้พอกับผู้คนจำนวนมากที่จะเดินทางมาทำบุญโดยไม่ลำบาก

ปัจจุบันลุงสายัณห์ ศรีธนชัย มีอายุได้ ๗๐ ปีแล้ว แต่ก็ได้มาทำบุญที่วัดพระธรรมกายอย่างสม่ำเสมอ ตั้งแต่วัดเริ่มสร้างจนถึงปัจจุบัน และเป็นผู้ที่มั่นคงต่อหนทางของพระนิพพานเป็นอย่างยิ่ง ลุงบอกว่า **ต่อให้ใครเอาสมบัติมากองท่วมจักรวาลลุงก็ไม่สน ลุงจะขอไปพระนิพพานอย่างเดียว**

ตลอดชีพนี้จะไม่มีอีกแล้ว

บวชสามเณรแก้ว รุ่นพิเศษ

บูชามหาปูชนียาจารย์

ครูผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย

โอกาสเดียวในชีวิตของลูกผู้ชาย ที่จะได้บวชสามเณรแก้วตอบแทนพระคุณผู้สืบสานวิชชาธรรมกาย
คุณยายอาจารย์ มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง
เนื่องในพิธีจุดไฟแก้ว สลายร่าง ๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๕
เป็นครั้งแรกและครั้งเดียวที่จะได้แสดงความกตัญญูกตเวที บูชาพระคุณท่านด้วยเพศพรหมจรรย์อันบริสุทธิ์

ระยะเวลาการอบรม ระหว่างวันที่ ๒๖ มกราคม - ๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕

สนใจสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ **ศูนย์ฝึกอบรมพระธรรมทายาท วัดพระธรรมกาย**

โทร.๐-๒๕๒๔-๐๒๕๙-๖๓ ต่อ ๑๓๕๙-๘, ๑๘๔๐-๑, ๑๘๑๐ หรือ ๐-๑๔๘๓-๒๙๔๘

อโห อจฺฉริยํ...น่าอัศจรรย์จริงหนอ : อารีพันธุ์ ตรีอนุสรณ์

ภาพแห่งชีวิตอันงดงาม

ของ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ขณะที่ทุกท่านได้อ่านบทความนี้ ก็คงเหลือเวลาอีกไม่กี่วันก็จะถึงวันที่ ***๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ ซึ่งเป็นวันกำหนดให้มีพิธีจุดไฟแก้วสลายร่าง คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย*** *และเรื่องราวต่อไปนี้ ตั้งใจจะขอเล่าภาพชีวิตอันงดงาม ตลอดจนสิ่งที่สะท้อนให้เห็นความรู้สึกนึกคิดของบุคคล* ***ผู้เป็นมหาปูชนียาจารย์ ผู้เปี่ยมไปด้วยศีลและธรรม และเป็นต้นแบบอย่างสมบูรณ์แห่งการสร้างความดี***

(The perfect original model of goodness)

ในช่วงที่คุณยายได้เริ่มสร้างศูนย์พุทธจักรปฏิบัติธรรม(วัดพระธรรมกายในปัจจุบัน) ให้เป็นพุทธสถานที่สมบูรณ์แบบนั้น ท่านโหมทำงานหนักมาก เร่งวันเร่งคืน เพื่อจะสร้างวัดให้เสร็จ เพราะท่านเกรงว่า **"เวลาจะไม่คอย อายุมากแล้ว อยากจะทำให้สำเร็จทันที่ยังมีชีวิตอยู่"**

กิจวัตรที่คุณยายท่านทำมาอย่างสม่ำเสมอตลอดเวลา ๑๐ กว่าปีที่ท่านเริ่มย้ายมาอยู่ศูนย์พุทธจักรฯเป็นดังนี้

- เช้ามืด เวลาตี ๓ หรือบางครั้งก็ ตี ๔ ท่านจะลุกขึ้นมานั่งธรรมะ

- ตี ๕ ท่านจะเดินไปที่โรงทานหรืออาคารยามาเพื่อไปต้มน้ำร้อนโดยใช้กาน้ำอะลูมิเนียมใบเล็กที่ใช้ประจำแล้วนำกลับมาที่กุฏิ พร้อมกับปลุกเด็กวัดให้ลุกจากที่นอน

- ๖ โมงเช้า ท่านจะไปช่วยดูแลที่โรงทาน หรือครัวในสมัยนั้น สอนให้เด็กวัดจัดอาหารถวายพระอย่างเป็นระเบียบ ประณีต สะอาด งดงาม

- ๗ โมงเช้า ท่านจะรับประทานอาหารเช้าที่ครัว (อาคารยามา)

- ประมาณ ๘ โมงเช้าถึงเพล ท่านจะนั่งธรรมะอธิษฐานจิตตามคนดีให้มาร่วมงาน ตามสมบัติทั้งหลายให้มาเป็นปัจจัยในการทำงาน พร้อมทั้งทำวิชชาธรรมกายแก้ไขเหตุการณ์ต่างๆ เพื่อให้เกิดสิ่งที่ดีงามทั้งภายในวัดทั้งในประเทศและทั่วโลก

- เพล รับประทานอาหารกลางวัน

- บ่ายโมง ถึง ๔ โมงเย็น ท่านจะลงปลูกต้นไม้เองหรือคุยให้โอวาทแก่คนงานปลูกต้นไม้ หรือดูแลความเป็นระเบียบเรียบร้อย เดินตรวจตราดูความสะอาดของวัดทั้งหมด

- ๕ โมงเย็น อาบน้ำ และดูแลให้เด็กวัดจัดเตรียมน้ำปานะถวายพระ

- ๑ ทุ่มถึง ๔ ทุ่ม นั่งธรรมะพร้อมทั้งอธิษฐานจิตตามคนและตามสมบัติสำหรับการสร้างวัด

คุณยาย ท่านเป็นทั้งพ่อบ้าน แม่บ้านดูแลพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ของศูนย์พุทธจักรฯอย่างครบถ้วน ทั้งการดูแลความเป็นอยู่ ภัตตาหารขบฉันของพระภิกษุ และอาหารความเป็นอยู่ของคนในวัด เวลามีปัญหาท่านก็จะช่วยแก้ปัญหาให้ทุกอย่าง หากเปรียบเทียบดู ขนาดแม่บ้านดูแลบ้านหนึ่งหลังก็หนักแล้ว แต่คุณยายท่านต้องดูแลทั้งวัดในขณะที่ท่านอายุใกล้ ๗๐ ปี

คุณยายบอกว่า "ที่ศูนย์ฯเราเป็นเหมือนครอบครัวใหญ่ ยายต้องแบกทุกอย่างตลอดเวลา คนที่อยู่ประจำในศูนย์ฯ ก็เหมือนอยู่ในรัศมีของยาย ถ้าเขาอดอยากไม่มีกิน ไม่มีใช้ ก็ไม่ได้ เขาลำบากยายก็ทนไม่ได้ ต้องหาให้เขามีกินมีใช้ ไม่ให้อดไม่ให้อยาก"

"คนอื่นเขานอน ก็หลับได้อย่างสบาย แต่ยายเวลาจะนอน ก็จะต้องนึกว่า จะเอาสมบัติที่ไหนมาเลี้ยงเขา ต้องดิ่งธรรมะตามสมบัติทุกคืน"

ดังนั้น ปลายปี พ.ศ.๒๕๒๒ คุณยายอายุ ๗๐ ปีพอดี ท่านก็ล้มป่วย ซึ่งท่านบอกว่า

"เวลาไม่สบาย ใจมันไม่เอาอะไรทั้งนั้น ติดอยู่กับธรรมะเพียงอย่างเดียว คิดอยู่แต่ว่า อยากสร้างวัดให้เสร็จก่อน และอยากให้พวกเราทุกคนเข้าถึงธรรมะ จะได้มีที่พึ่งภายใน"

เมื่อคุณยายได้พบแพทย์ที่ให้ยาถูกต้องกับอาการของโรค อาการของท่านจึงเริ่มดีขึ้นในระดับหนึ่ง แต่คุณยายก็ยังคงออกมาบุกทำงานเหมือนเดิม ท่านเร่งงานเต็มกำลังของคนอายุ ๗๐ ปีต่อไปอีกโดยไม่ยอมหยุด เพื่อหวังจะบรรลุจุดหมายคือสร้างวัดให้สำเร็จ ใจของท่านจะจดจ่ออยู่กับงานและธรรมะตลอดเวลา ไม่ได้สนใจกับคุณภาพของอาหารหรือการที่จะต้องพักผ่อนให้เพียงพอ ดังนั้น ต่อมาในปี พ.ศ.๒๕๒๕ ท่านก็ล้มป่วยหนักอีกครั้งหนึ่ง ท่านบอกว่า

"ป่วยครั้งนี้ ยายเจ็บหนักมาก ถ้าเป็นคนอื่นคงไม่รอด"

แต่ด้วย**ความที่มีใจสู้ อดทนเป็นเลิศ และใจปักแน่นอยู่กับบุญ** คุณยายท่านจึงประคองรักษาสังขารให้รอดพ้นมาได้ และในปี พ.ศ.๒๕๒๕ นั้น ขณะที่ท่านอายุได้ ๗๓ ปี ท่านมีอาการก้าวขาไม่ออก หมดแรงเดิน แต่ท่านก็ไม่ยอมบอกให้ใครทราบแม้แต่พระเดชพระคุณหลวงพ่อ-ธัมมชโย คุณยายเล่าว่า

"พยายามก้าวขา มันก็ก้าวไม่ออก พยายามมันก็

ยกไม่ขึ้น แต่มั่นใจว่าต้องก้าวออก ต้องไหว ก็เลยค่อยๆ กระดิกนิ้วทีละนิ้วๆ พอครบห้านิ้ว ก็ก้าวขา และก้าวออก **มันสำคัญที่ใจนะ ตั้งใจสู้ซะอย่าง มันก็ทำได้**"

จนกระทั่งเมื่ออาการทรุดหนักมาก คุณยายจึงได้บอกกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยให้ทราบด้วยน้ำเสียงที่ราบเรียบเป็นปกติว่า

"ยายไม่รู้ว่าเป็นอะไร คงจะต้องหาหมอมารักษา มันหมดแรงไปเสียเฉยๆ"

ซึ่งจากการตรวจของแพทย์ พบว่าคุณยายเป็นโรคขาดสารอาหาร โดยในวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นช่วงที่คุณยายป่วยหนัก ท่านได้เล่าให้ข้าพเจ้าฟังว่า

"เมื่อคืนยายลุกขึ้นมานั่งเข้าที่บนเตียง ทำใจใสมาก จนธรรมะใสสะอาดมาก เห็นพระธรรมกายในตัวใสที่สุด ใสแจ๋วที่สุด สว่างมาก มองเห็นโลกนี้มืด **กลางวันในโลกเหมือนเป็นความมืดเมื่อเทียบกับความสว่างของพระธรรมกายที่ยายเห็น** ยายจึงรู้ว่าป่วยครั้งนี้ ถ้าเป็นคนธรรมดา ก็ตายไปนานแล้ว ยายจึงอธิษฐานว่า **ทุกภพทุกชาติที่ยังต้องลงมาสร้างบารมี ขอให้ปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ ให้หูดีตาดี ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายที่ป่วย ชาติต่อไปไม่ให้มีโรคเลย เมื่อถึงคราวหมดอายุขัย ก็ให้ไปอย่างง่ายดาย เหมือนนอนหลับไป**"

การดูแลอาการป่วยของคุณยาย จึงทำอย่างเต็มที่ทุกวิถีทาง ทุกอย่างที่คิดว่าดีที่สุดถูกนำมาใช้หรือประคับประคองสังขารของคุณยาย กระทั่งปี พ.ศ.๒๕๒๙ เป็นเวลา ๔ ปี คุณยายจึงเริ่มฟื้นดีขึ้นมาเป็นลำดับ ด้วยอาหารที่มีคุณภาพ อาหารเสริม วิตามิน และยาบำรุงร่างกายต่างๆ ที่จัดว่าเป็นเลิศ ได้นำมาใช้บำรุงร่างกายของคุณยาย ต่อมาสุขภาพของท่านเริ่มแข็งแรง และตั้งแต่วันอาทิตย์ต้นเดือนในปี พ.ศ.๒๕๓๐ เป็นต้นมา ท่านก็สามารถออกมาเป็นผู้นำในการบูชาข้าวพระที่สภาธรรมกายสากลหลังคาจากได้ เริ่มมีเรี่ยวแรงที่จะรับแขกในช่วงบ่ายของวันอาทิตย์ที่อาคารยามาได้ตามลำดับ

ครั้นวันเวลาล่วงเลยเข้าสู่เดือนมิถุนายน

พ.ศ.๒๕๓๙ นับเป็นช่วงสุดท้ายที่คุณยายลงรับแขกในช่วงบ่ายของวันอาทิตย์ เพราะหลังจากนั้นคุณยาย ท่านเริ่มมีอาการไม่สบาย หมดแรงด้วยวัยชรา ในบางอาทิตย์ต้นเดือนท่านต้องรับแขกเกือบ ๒๐๐ คน ที่เดินทางมาขอบารมีให้ท่านช่วยเป็นที่พึ่งแก้ไขปัญหาในเรื่องต่างๆ บางครั้งท่านมีอาการเป็นลม หน้ามืดโดยไม่มีใครทราบ ท่านอดทนสู้โดยไม่ปริปากหรือมีเสียงบ่นอันใดเลย ด้วยความเข้มแข็งของจิตใจที่ทรหด อดทน สู้ไม่ถอยของท่าน เมื่อแพทย์ตรวจพบว่ามีเลือดในตัวน้อยมาก แม้จะให้เลือดครั้งแรกแล้ว แต่หลังจากนั้นก็ไม่สามารถรับเลือดได้อีก เลือดของท่านกลายเป็นกลุ่มเลือดที่หาได้ยากมากในคนทั้งประเทศจะมีเพียง ๕% ท่านเข้าออกโรงพยาบาลหลายครั้ง จนกระทั่งด้วยอานุภาพบารมีธรรมของพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยที่ท่านได้อธิษฐานจิตอย่างแรงกล้าที่จะให้คุณยายมีอายุยืนนานที่สุด และได้อยู่รับบุญฉลองความสำเร็จของมหาธรรมกายเจดีย์ ทำให้คุณยายได้รับยาชนิดพิเศษและการรักษาพิเศษ ที่ทำให้สามารถประคับประคองสังขารของท่านให้ได้อยู่ร่วมฉลองความสำเร็จของการสถาปนามหาธรรมกายเจดีย์ และยังความปีติจนกระทั่งถึงวันที่ท่านละสังขารในวันที่ ๑๐ กันยายน พ.ศ.๒๕๔๓ ด้วยสิริอายุ ๙๒ ปี

ภาพชีวิตของคุณยาย ล้วนเป็นภาพชีวิตอันงดงามของผู้ทำความดีมาโดยตลอด เป็นชีวิตของบุคคลผู้ใช้สรีระร่างกายอันบริสุทธิ์ สร้างบารมีอย่างเต็มที่ ทุกลมหายใจของท่านมุ่งมั่นแต่บุญกุศล ตลอดเวลาที่ผ่านมา สะท้อนให้เห็นว่าท่านไม่เคยห่างจากธรรมะเลย แม้จะป่วยหนักเพียงใด แต่ท่านก็ยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์บริบูรณ์ตลอด

แม้คุณยายจะนอนป่วย ก็เป็นเพียงอาการภายนอก แต่ท่านนอนนึกถึงบุญ นึกถึงความดี และบุญกุศลที่ได้สั่งสมมาตลอดเวลา ทำให้ใจของท่านมีปีติ **ธรรมปีติเป็นสิ่งสำคัญมาก เป็นเครื่องหล่อเลี้ยงใจ สามารถทำให้ท่านหายจากทุกขเวทนาทุกอย่างได้** เพราะเมื่อท่านนึกถึงความดีที่ท่านทำครั้งใด ท่านมีแต่ความสุขใจ ปีติกับทุกช่วงของชีวิต **นับตั้งแต่ท่านออกจากบ้านมาจนกระทั่งถึงวันละสังขาร รวมเวลาได้ ๖๗ ปี สำหรับชีวิตที่บริสุทธิ์บริบูรณ์ คุณยายท่านนึกถึงภาพชีวิตอันงดงามของท่านอยู่เสมอๆ** นับตั้งแต่

ภาพชีวิตของคุณยาย ล้วนเป็นภาพชีวิตอันงดงามของผู้ทำความดีมาโดยตลอด เป็นชีวิตของบุคคลผู้ใช้สรีระร่างกายอันบริสุทธิ์ สร้างบารมีอย่างเต็มที่ ทุกลมหายใจของท่านมุ่งมั่นแต่บุญกุศล ตลอดเวลาที่ผ่านมา สะท้อนให้เห็นว่าท่านไม่เคยห่างจากธรรมะเลย แม้จะป่วยหนักเพียงใด แต่ท่านก็ยังมีสติสัมปชัญญะสมบูรณ์บริบูรณ์ตลอด

❍ **อายุ ๒๕ ปี** ออกจากบ้านที่นครชัยศรี ด้วยเงินติดตัวเพียง ๒ บาท ที่คุณแม่ของท่านยื่นให้พร้อมกับหันหน้าเข้าข้างฝาสะอื้นไห้ คุณยายก็ตัดใจจากมาด้วยดวงใจที่เด็ดเดี่ยวแน่วแน่ ด้วยความมุ่งมั่นที่จะออกแสวงหาธรรมะ

❍ **อายุ ๒๖ ปี** เป็นต้นมา **ท่านรักษาศีล ๕ ได้อย่างบริสุทธิ์บริบูรณ์** คอยปรนนิบัติเอาใจเจ้าของบ้านที่คุณยายอาศัย และคอยดูแลปรนนิบัติคุณยายทองสุกผู้เป็นอาจารย์สอนธรรมะ ด้วยหวังจะเรียนธรรมะเพื่อจะได้มีโอกาสไปวัดปากน้ำภาษีเจริญ

❍ **อายุ ๒๘ ปี** ท่านปฏิบัติธรรมจนเข้าถึงธรรมกาย และเห็นคุณค่าอันยิ่งใหญ่ของธรรมะ ซึ่งแม้ขณะนั้นท่านจะไม่มีเงินเลย แต่ท่านก็บอกว่า **"ใครจะเอาทองหนักเท่าตัวมาแลกกับการให้เลิกปฏิบัติธรรม ก็ไม่เอา"**

❍ **อายุ ๒๙ ปี** คุณยายได้มีโอกาสไปกราบพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ เพียงครั้งแรกที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อท่านได้เห็น ท่านก็ส่งให้คุณยายเข้าสู่สถานที่ทำวิชชาชั้นสูงทันที ซึ่งโดยปกติต้องผ่านการคัดเลือกหลายชั้นก่อนจากอุบาสิกาวัดปากน้ำฯ

และวันแรกที่ท่านอยู่วัดปากน้ำฯ คุณยายได้รับเตียงที่นอน มุ้ง ที่เก่าที่สุด ทั้งสกปรก ชำรุด มีตัวเรือดเต็มไปหมด แต่**คุณยายมีนิสัยมักน้อย สันโดษ ยินดีและพอใจในสิ่งที่ได้รับ**เสมือนกับได้รับรัตนบัลลังก์ฉะนั้น **ด้วยความขยันรักความสะอาด** สิ่งของทุกชิ้นที่ท่านได้รับ จึงถูกทำให้สะอาดหมดจด จนกลายเป็นของที่น่าใช้ไปหมด

❍ **อายุ ๓๒ ปี** คุณยายท่านใช้เวลาทั้งหมด **๓ ปี ทุ่มเทชีวิตจิตใจ เอาจริงเอาจัง จดจ่ออยู่กับธรรมะทุกอิริยาบถ จนกระทั่งญาณทัสนะของท่านกว้างไกล ลึกซึ้งแตกฉาน เชี่ยวชาญ เที่ยงตรง รู้คล่อง รู้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง** จนได้รับแต่งตั้งเป็น**หัวหน้าขาดรู้** อันเป็นกลุ่มของผู้ปฏิบัติธรรมที่มีผลยอดเยี่ยม ดังครั้งหนึ่งท่านเล่าว่า พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำได้รับถวายพัดขนนกยูงมา ๑ อัน จึงให้จับฉลากกันในที่ทำวิชชา ท่านอธิษฐานจิตว่าใครมีธรรมะเชี่ยวชาญที่สุดก็เป็นของคนนั้น คุณยายนึกถึงบุญ แล้วได้จับฉลากเป็นคนสุดท้าย ปรากฏว่าคุณยายได้พัดนั้น แต่ท่านก็ไม่ติดใจหรือหวงแหนในวัตถุสิ่งของ ท่านก็มอบให้คุณยายทองสุกซึ่งมาขอเพื่อนำไปถวายพระต่อ แต่คุณยายนำพัดขนนกยูงถวายแก่พระธรรมกายภายในตัวเป็นการเอาบุญละเอียดชั้นหนึ่งก่อน

❍ **สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๒** ทุกคนกลัวลูกระเบิด แต่คุณยายไม่กลัว ท่านบอกว่าไม่เคยกลัวระเบิด ท่านรักธรรมะและกลัวเกรงพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำมากกว่า คุณยายจึงมีผลการปฏิบัติธรรมดีเยี่ยม ใช้วิชชาธรรมกายปัดลูกระเบิดป้องกันประเทศชาติให้พ้นภัย และสามารถปัดลูกระเบิดลูกสำคัญมากให้พ้นจากประเทศไทยได้ ซึ่งการทำวิชชาในสมัยหลวงพ่อวัดปากน้ำทำกันเป็นทีม ต้องนั่งสมาธิจนมีความละเอียดมากและก็อาศัยพระธรรมกายนี้ปาฏิหาริย์ให้เห็นเมืองเป็นป่า เห็นแม่น้ำเป็นเมือง อะไรอย่างนี้ ทหารที่ทิ้งระเบิดก็จะเข้าใจผิดทิ้งไม่โดนสักที ซึ่งสมัยที่หลวงพ่อวัดปากน้ำทำวิชชาก็มีคุณยายอาจารย์เป็นหัวหน้าทีมในยุคนั้นสำหรับภาพส่วนหยาบที่คนทั้งหลายเห็นนั้นก็เห็นต่างๆ กันไป เช่นเห็นเป็นภาพแม่ชีลอยขึ้นไปบนท้องฟ้าปัดลูกระเบิด แต่ในเรื่องละเอียดของวิชชาธรรมกายเป็นดังข้างต้นที่อธิบายมานี้..

❍ **หนึ่งไม่มีสอง** เป็นสมญานามที่แสดงถึง**คุณธรรมและความอดทน**อันยอดเยี่ยมของคุณยาย ซึ่งพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำได้เอ่ยปากชมในท่ามกลางผู้ทำวิชชาว่า **"ลูกจันทร์นี่ หนึ่งไม่มีสอง"** และเป็นคำที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อกล่าว**ชมเพียงครั้งเดียวและไม่เคยชมใครอีกเลย ตลอดชีวิตถือเป็นอมตะวาจาที่สำคัญมาก**

❍ คุณยายได้**ทำวิชชาตลอดจนหมดอายุขัยของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำฯ** เป็นภาพความดีงามมาตลอด ไม่เคยถูกดุว่าเป็น "ไอ้ขี้ไต้" เพราะคุณยายจะไม่ยอมให้ถูกตำหนิเช่นนั้นอย่างเด็ดขาด

❍ คุณยายได้**พยาบาลดูแลคุณยายทองสุกจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิต** คุณยายทองสุกเป็นมะเร็งปากมดลูก กลิ่นน้ำเหลือง น้ำเลือดเหม็นมากๆ แต่คุณยายก็อดทนคอยดูแลอยู่คนเดียวตลอด ทั้งกลางวันกลางคืนอย่างดีที่สุด ด้วยตั้งใจทุ่มสุดชีวิตในการพยาบาลครูบาอาจารย์ จนกระทั่งคุณยายทองสุกหมดลมในอ้อมแขน คุณยายจัดงานศพให้คุณยายทองสุกอย่างสมเกียรติและดีเยี่ยม แม้จะไม่มีเงินเลยสักบาทเดียว นับเป็นความกตัญญูกตเวทีอย่างยอดเยี่ยมต่อผู้เป็นครูบาอาจารย์

❍ คุณยายได้**บวชพระ พระภิกษุที่คุณยายได้บวชเป็นรูปแรกในชีวิตของท่านก็คือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย** ซึ่งได้มาขอศึกษาธรรมปฏิบัติกับคุณยาย ตั้งแต่สมัย พระเดชพระคุณหลวงพ่อเพิ่งเรียนจบจาก ร.ร.สวนกุหลาบฯ และหลังจากที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แล้ว คุณยายได้เป็นประธานจัดงาน**บรรพชาอุปสมบท อุทิศชีวิต**แก่พระศาสนาให้กับพระเดชพระคุณ-หลวงพ่อ **ซึ่งเป็นการบวชผู้มีธรรมกายภายใน นับเป็นการบวชหลายชั้น ทั้งภายในและภายนอก** พระเดชพระคุณหลวงพ่อเป็นเนื้อนาบุญอันยอดเยี่ยมของคุณยาย จึงเป็นบุญมหาศาลที่คุณยายปลื้มปีติทุกครั้งที่ท่านระลึกถึง

❍ คุณยาย**สร้างสำนักปฏิบัติธรรม** ซึ่งก็**คือวัดพระธรรมกาย** ที่มีการเผยแผ่ธรรมปฏิบัติไปทั้งภายในและต่างประเทศ อันเป็นการรักษาและสืบทอดมโนปณิธานของพระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำที่จะขยายวิชชาธรรมกายไปทั่วโลก และยังเป็น**ศูนย์กลางธรรมกายแห่งโลก** ในพื้นที่ ๒,๐๐๐ ไร่ เป็นศูนย์รวมแห่งศรัทธาของชาวพุทธทั่วโลก เป็นที่สร้างคนดีที่โลกต้องการ และยังสันติสุขที่แท้จริงแก่ชาวโลก ซึ่งปัจจุบันกำลังมีการแผ่ขยายสาขาในต่างประเทศมากมาย หลายทวีป

❍ **อายุ ๘๐ ปี** แม้ความแข็งแรงของคุณยายจะเริ่มถอยลง แต่ความรักในบุญประกอบกับความเข้มแข็งของจิตใจที่สู้ไม่ถอยของท่าน คุณยายได้ขอรับบุญ

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย เคยกล่าวไว้ว่า

"พวกเราทุกคนให้พิจารณาดูว่าเกิดมาแล้ว ได้ทำความดีอะไรบ้างที่จะเป็นความปีติ ทำให้เรามีความสุขใจมีบ้างไหม ถ้าไม่มีก็ให้รีบทำให้มี ต่อไปอนาคตเมื่อนึกขึ้นมาครั้งใด ก็มีแต่ความสุขใจอิ่มใจเหมือนอย่างคุณยายที่ท่านมีปีติ มีความสุขตลอดเวลา ยิ่งเราสั่งสมความดี มีปีติมาก สามารถข่มสิ่งไม่ดีออกไปจากใจ ทำให้นึกถึงแต่สิ่งที่ดีๆ เมื่อเวลาจะหลับตาลาโลกจะได้เก็บไปแต่สิ่งที่ดีๆ"

ใหญ่ **เป็นครั้งแรกในชีวิตของท่านที่ได้เป็นประธานทอดกฐินสามัคคี** ณ วัดพระธรรมกาย วันที่ ๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๑ เป็นวันแห่งความปลื้มปีติ ท่านเดินทางไปทุกภาคของประเทศ เพื่อบอกข่าวบุญแก่ลูกหลานและลูกศิษย์ทั้งหลาย **ด้วยหัวใจที่ยิ่งใหญ่ต่อการสร้างความดี อดทนต่อความเหน็ดเหนื่อย** แม้จากการเดินทางและการให้ศีลให้พรชักชวนลูกหลานทุกคนให้มาเอาบุญกับท่าน คุณยายบอกว่า **"ใครจะไปกับยายก็ให้มาร่วมบุญกับยาย ใครไม่ไปยายไปแล้ว ยายไม่คอยใครแล้ว"**

❍ **อายุ ๘๒ ปี มาฆบูชา พ.ศ.๒๕๓๓ ครบ ๒๐ ปีของการสร้างวัดพระธรรมกาย** คุณยายและพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย ได้นำวัดพระธรรมกายที่สร้างเสร็จเรียบร้อยสมบูรณ์งดงาม นั่งธรรมะ อธิษฐานจิต น้อมถวายแด่พระพุทธเจ้าทุกพระองค์บนพระนิพพาน สมความตั้งใจที่คุณยายคิดมาตลอดที่จะเอาบุญละเอียดนี้

❍ **อายุ ๘๓ ปี วันมาฆบูชา พ.ศ.๒๕๓๔** เป็นวันที่คุณยายเป็นประธานทอดผ้าป่า**เป็นครั้งแรกในชีวิตของท่านเช่นกัน**

❍ นับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา คุณยายก็ได้รับการ

"เกิดเป็นคน ต้องอดทนนะ ยายออกจากบ้านมา ยายก็อดทน ยายมาอยู่วัดปากน้ำ ยายก็อดทน.... มาสร้างวัดก็ต้องอดทน เราต้องอดทนต่อสู้นะ...ให้ทุกคนได้บุญกับยายเยอะๆ นะ"

แต่งตั้งจากพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยให้เป็น**ประธานใหญ่ในการทอดผ้าป่า ทอดกฐิน ทุกครั้ง** แม้กระทั่งวันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ.๒๕๔๔ เป็น**วันทอดกฐินสร้างมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี** คุณยายก็เป็นประธานใหญ่เช่นกัน

❍ **การสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล(หลังใหญ่) และมหาวิหารพระมงคลเทพมุนี** คุณยายเป็นผู้มีส่วนสำคัญยิ่งที่ยังความสำเร็จให้เกิดขึ้นต่อการสถาปนาศาสนวัตถุอันสูงค่าในพระพุทธศาสนา และคุณยายยังนำปัจจัยทั้งหมดที่ท่านเก็บรวบรวมไว้ มาร่วมเป็นเจ้าภาพสร้างบุญทุกอย่าง **คุณยายทำบุญทุกวัน ทั้งทาน ศีล และภาวนา**

จากภาพชีวิตที่สะท้อนออกมาทั้งหมดนี้ กล่าวได้ว่า **ตลอดชีวิตของคุณยายท่านมีปีติอยู่ตลอด** คิดถึงบุญใหญ่ที่ตั้งใจทำมาตลอดชีวิต เป็นภาพชีวิตที่งดงาม สะอาดบริสุทธิ์ เต็มเปี่ยมด้วยบุญและความดี ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับชีวิตของท่าน **ท่านสามารถมีปีติเป็นเครื่องข่มทุกขเวทนาได้หมด เหมือนแสงสว่างที่ข่มความมืดไว้** ตลอดชีวิตของท่านคุณยายกล่าวอยู่เสมอว่า **"ยายกลัวอยู่อย่างเดียวว่า บุญจะน้อย ยายรักบุญรักความดี เพราะบุญช่วยให้พ้นจากกองทุกข์ เราต้องพึ่งบุญ ทำกิจการงานอะไรก็ต้องอาศัยบุญ บุญอย่างเดียวเท่านั้นที่จะช่วยเราได้ คนเราตายแล้วเอาอะไรไปไม่ได้ เอาไปได้แต่บุญ"**

พระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโย เคยกล่าวไว้ว่า "พวกเราทุกคนให้พิจารณาดูว่า เกิดมาแล้ว **ได้ทำความดีอะไรบ้างที่จะเป็นความปีติ ทำให้เรามีความสุขใจ** มีบ้างไหม ถ้าไม่มีก็ให้รีบทำให้มี ต่อไปอนาคต เมื่อนึกขึ้นมาครั้งใด ก็มีแต่ความสุขใจอิ่มใจ **เหมือนอย่างคุณยายที่ท่านมีปีติ มีความสุขตลอดเวลา** ยิ่งเราสั่งสมความดี มีปีติมาก สามารถข่มสิ่งไม่ดีออกไปจากใจ ทำให้นึกถึงแต่สิ่งที่ดีๆ เมื่อเวลาจะหลับตาลาโลก จะได้เก็บไปแต่สิ่งที่ดีๆ"

"ให้จำเรื่องทั้งหมดเป็น**กำลังใจ** เป็น**เครื่องเตือนใจ เป็นแบบแผนในการสร้างความดี** คนอื่นเขาต้องลำบากและอดทนมากกว่าเรายังมี ให้**ดูชีวิตของคุณยายเป็นแบบแผน** ฉะนั้นการสร้างบารมี**ต้องเอาจริง**"

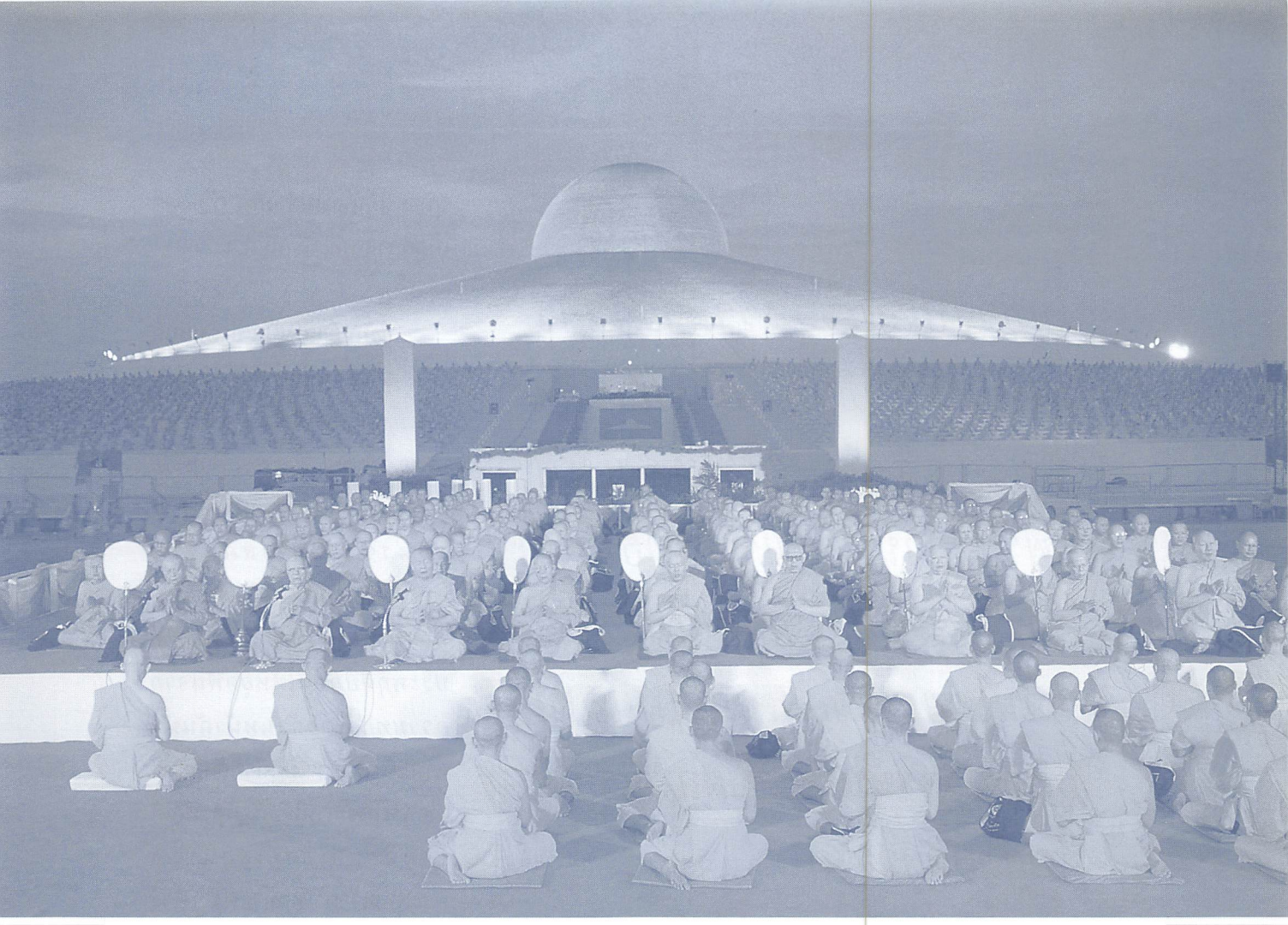
"พวกเรามาถึง**อู่แห่งทะเลบุญ** มาพบ**เนื้อนาบุญอันประเสริฐ ผู้เป็นทักขิไณยบุคคลเช่นคุณยาย** ให้รีบตักตวงบุญในโอกาสที่จะได้บุญกับคุณยายเถิด"

ดังนั้น วันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ อันเป็นวันสลายร่างคุณยาย จึงขอเรียนเชิญทุกท่านอย่าพลาดโอกาสที่สำคัญที่สุด**เพียงครั้งเดียวในชีวิต** ที่จะเอา**บุญครั้งสุดท้ายกับสรีระร่างของคุณยาย** ซึ่งบุญครั้งนี้ **เป็นบุญอันยิ่งใหญ่ไม่มีประมาณ** ดังนั้นจึงขอเรียนเชิญทุกท่านได้มาร่วมเป็นเจ้าภาพถวายเครื่องไทยธรรมแก่พระสังฆาธิการ ๓๐,๐๐๐ วัดทั่วประเทศ และได้ร่วมกันจุดไฟแก้วถวายแด่คุณยายของเรา

และในโอกาสวันขึ้นปีใหม่นี้ ขอน้อมนำโอวาทของคุณยายมาเป็นธรรมบรรณาการแด่ทุกท่าน ซึ่งท่านกล่าวไว้ว่า **"การนั่งธรรมะเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในชีวิตเรา** เราต้องหมั่นนึกถึงบ่อยๆ ต้องเข้าถึงธรรมให้ได้ ยายจะนึกถึงบุญเสมอ อยู่ในบุญมากๆ ดิ่งธรรมะแล้วอธิษฐาน **ทุกอย่างสำเร็จด้วยบุญ"**

"เกิดเป็นคน ต้องอดทนนะ ยายออกจากบ้านมา ยายก็อดทน ยายมาอยู่วัดปากน้ำ ยายก็อดทน.... มาสร้างวัดก็ต้องอดทน เราต้องอดทนต่อสู้นะ...ให้ทุกคนได้บุญกับยายเยอะๆ นะ"

สวัสดีปีใหม่และขอกราบอนุโมทนาบุญอันไม่มีประมาณที่ทุกท่านจะได้รับจากคุณยายนะคะ

เจริญพระพุทธมนต์

*ที่*ผ่านมา เวลามีงานสำคัญๆ เช่น งานมุทิตาสักการะเปรียญธรรม ๙ ประโยค หรืองานฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ วัดของเราได้กราบนิมนต์พระมหาเถรานุเถระ และพระสังฆาธิการทั่วประเทศมาเจริญพระพุทธมนต์และสวดชยันโต เพื่อเป็นสิริมงคลให้กับเหล่าสาธุชนที่มาร่วมงาน นับแต่โบราณมาถือกันว่า **มนต์** เป็นถ้อยคำที่ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอาจจะจารึกถ้อยคำของผู้รู้ ผู้มีอานุภาพเอาไว้ โดยเฉพาะพุทธมนต์ ซึ่งเป็นคำสอนอันบริสุทธิ์ของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่พระสงฆ์ท่านสวดกันนั้น มักอยู่ในรูปภาษามคธเป็นส่วนใหญ่ บางทีก็เรียกว่า **พระปริตร** ซึ่งเป็นมนต์ที่ช่วยปกป้องคุ้มครองภัยร้ายทุกชนิดไม่ให้กล้ามากล้ำกราย ให้สรรพมงคลทั้งหลายบังเกิดขึ้น ตั้งแต่อายุยืนยาว มีผิวพรรณผ่องใส มีความสุขทุกทิวาราตรีกาล มีพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรง หายจากทุกข์โศกโรคภัยทั้งปวง

ลักษณะที่ใช้กันทั่วไป คือถ้าเป็นงานมงคล ท่านให้ใช้คำว่า **เจริญพระพุทธมนต์**แต่หากเป็นงานอวมงคล ใช้คำว่า **สวดพระพุทธมนต์** แต่เนื้อหาและสาระของ

ในช่วงปีใหม่นี้ เรามาเพิ่มสิริมงคลให้กับชีวิต ด้วยการฟังพระเจริญพระพุทธมนต์ เพราะอานุภาพแห่งพุทธมนต์นั้น ไม่มีประมาณและเป็นอจินไตย ด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระปริตรนั้น จะส่งผลให้เราได้ไปสู่สุคติสวรรค์..

พุทธมนต์นั้นก็ไม่ต่างกัน เพียงพูดให้ถูกกาลเทศะเท่านั้นเอง

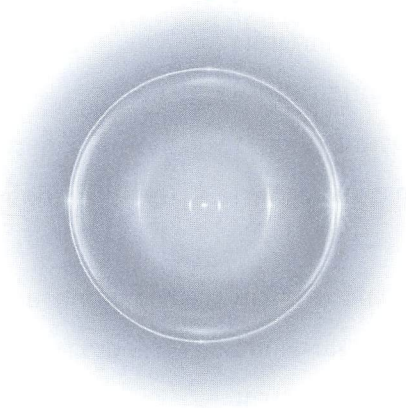
น้ำมนต์ แบ่งเป็น น้ำกับมนต์

ธรรมชาติของน้ำให้ความชุ่มฉ่ำเย็นแก่สัตว์ทั้งหลายโดยเสมอภาคกัน ไม่เคยเลือกที่รักผลักที่ชัง ฉันใด มนต์คือพระปริตรซึ่งเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้านั้น เป็นสัจธรรมที่สามารถช่วยหมู่สัตว์ผู้นำไปประพฤติปฏิบัติให้หลุดพ้นจากความทุกข์โดยถ้วนหน้าฉันนั้น น้ำมนต์ จึงถือว่าเป็นน้ำที่ศักดิ์สิทธิ์ เมื่อพระสงฆ์ท่านได้เจริญพุทธมนต์ ซึ่งก็คือยกเอาคำสอนของพระพุทธเจ้ามาเทศน์ให้ฟัง เพียงแต่อยู่ในรูปของพระบาลี เราจึงฟังไม่เข้าใจ แต่อย่างไรก็ตาม ด้วยอานุภาพแห่งพระปริตรที่พระสงฆ์ท่านสวดพร้อมกับใจที่เป็นสมาธิตั้งมั่นนั้น ท่านใดฟังเสียงมนต์ด้วยความเคารพเลื่อมใส และได้รับการประพรมน้ำมนต์ ก็เปรียบเสมือนนำความชุ่มฉ่ำเย็น(คือน้ำ) มาใส่กาย และนำสิริมงคล(มนต์) เข้าไปสู่ใจของตัวท่านเองด้วย สิ่งที่เป็นอัปมงคลเสนียดจัญไรทั้งหลาย ก็จะมลายหายสูญ

ดังนั้น เมื่อใดก็ตามที่เราได้มีโอกาสไปร่วมงานมงคลตามที่ต่างๆ มีพระสงฆ์ได้รับอาราธนาไปเจริญพระพุทธมนต์ในงานด้วย ก็ขอให้พวกเราได้ตั้งใจเงี่ยโสตสดับด้วยความเคารพ ทำจิตให้เลื่อมใสในพุทธมนต์ และส่งใจไปถึงพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นเจ้าของมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ แล้วตัวเราจะเป็นที่มานอนแห่งสิริมงคลทั้งหลาย..... โดยเฉพาะ**ในช่วงปีใหม่นี้ เรามาเพิ่มสิริมงคลให้กับชีวิต ด้วยการฟังพระเจริญพระพุทธมนต์ เพราะอานุภาพแห่งพุทธมนต์นั้น ไม่มีประมาณและเป็นอจินไตย ด้วยจิตที่เลื่อมใสในพระปริตรนั้น จะส่งผลให้เราได้ไปสู่สุคติสวรรค์..**

จากยอดดอย : ทันต์จิตต์

เมื่อดวงจิตคิดอกุศล

ธรรมดาจิตของปุถุชนย่อมมีขึ้นมีลงเมื่อจิตเป็นอกุศลย่อมนำไปสู่การพูดและการกระทำที่เป็นอกุศล ทำอย่างไรจึงจะสกัดกั้นอกุศลกรรมเหล่านั้นได้ ทำอย่างไรให้แปรเปลี่ยนอกุศลกรรมที่เกิดขึ้นให้เป็นกุศลกรรมได้ ในที่นี้จะเขียนเป็น ๔ หัวข้อคือ วิธีการแก้อกุศล วิธีป้องกันอกุศล วิธีการส่งเสริมไม่ให้เกิดอกุศลและวิธีแก้อกุศลแบบเบ็ดเสร็จ

ในที่นี้จะยกตัวอย่างเชิงวิชาการที่ว่า เมื่อเกิดนิวรณ์ ๕ ขึ้นท่านให้แก้ด้วยองค์แห่งฌาน ๕ ดังนี้

นิวรณ์ ๕ (สิ่งกั้นจิตไม่ให้บรรลุความดี)	องค์แห่งฌาน ๕
ก. ถีนมิทธะ (จิตหดหู่และเคลิบเคลิ้ม)	ก. วิตก (ความตรึก , ความคิด)
ข. วิจิกิจฉา (ความลังเลสงสัย)	ข. วิจาร (ความตรอง , ความอ่าน)
ค. พยาบาท (ความปองร้ายผู้อื่น)	ค. ปีติ (ความอิ่ม , ความชุ่มชื่น)
ง. อุทธัจจกุกกุจจะ (ความฟุ้งซ่านรำคาญ)	ง. สุข (ความสบาย)
จ. กามฉันทะ (ความพอใจในกาม)	จ. เอกัคคตา (ความเป็นหนึ่ง)

วิธีการแก้อกุศล

๑. รีบปฏิบัติการตรงกันข้ามกับอกุศลจิตนั้นทันที เช่น เมื่อเกิดความกำหนัดก็รีบสลัดอารมณ์นั้นเสียแล้วคิดถึงสิ่งไม่สวยงาม หรือทำความสงบใจจนถึงขั้นเอกัคคตา (ใจสงบเป็นหนึ่ง)

๒. รีบเปลี่ยนอิริยาบถทันที เช่น เกิดอารมณ์ขุ่นข้องหมองใจในขณะที่นั่งก็ให้ลุกยืน หรือเดิน เกิดอกุศลจิตในขณะที่นอนก็ให้ลุกนั่งหรือยืน แม้ขณะฝันก็ตาม ในบางคราวที่รู้ตัวก็ให้รีบตื่นแล้วลุกขึ้น ยับยั้งอกุศลจิตไว้ แม้กระทั่งความฝัน เป็นการแก้ไขไม่ให้เกิดบาประดับลึกถึงจิตใจ

๓. รีบทำกิจอย่างหนึ่งอย่างใดทันทีเช่น อยู่ว่างๆ แล้วเกิดความรู้สึกฝ่ายต่ำขึ้นให้รีบหากิจกรรมทำ เช่น ทำความสะอาดบ้าน อ่านหนังสือธรรมะ เพราะเรื่องลักษณะนี้จึงเกิดสุภาษิตไทยที่ว่า “อยู่คนเดียวให้ระวังความคิด” เมื่อเราใส่ใจกับกิจที่ทำนั้นความรู้สึกฝ่ายต่ำก็จะตกไปจากจิตทันที

๔. รีบหายใจเข้าลึกๆ ออกยาวๆ เช่น เมื่อจิตถูกอกุศลเข้าครอบงำ อยากทำร้ายคนอื่น ให้รีบสูดหายใจเข้าลึกๆ จนหน้าท้องพอง แล้วหายใจออกยาวๆ จนหน้าท้องแฟบ ทำบ่อยๆ ซ้ำแล้วซ้ำอีก

๕. ห่างไกลจากอบายมุข สาเหตุสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้จิตเกิดอกุศล เพราะไปหมกมุ่นพัวพันกับอบายมุข ๖ คือ ดื่มน้ำเมา, เที่ยวกลางคืน, เที่ยวดูการเล่น, เล่นการพนัน, คบคนชั่วเป็นมิตร, เกียจคร้านทำการงาน สิ่งเหล่านี้นี่เองดึงรั้งใจให้ไปสู่ที่สูงไม่ได้

๖. ระลึกถึงหิริโอตตัปปะ หิริคือความละอายบาป รู้สึกรังเกียจไม่อยากทำบาป โอตตัปปะคือความเกรงกลัวบาป กลัวว่าทำบาปแล้ว บาปจะส่งผลเป็นความทุกข์ทรมาน จึงไม่ยอมทำบาป

๖.๑ เหตุที่ทำให้เกิดหิริ

ก) **คำนึงถึงความเป็นคน** หรือชาติตระกูล พิจารณาว่าตัวเรามีบุญ มีศักดิ์เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว ทำไมต้องไปฆ่า ไปขโมย ไปแย่งคู่เขา ฯลฯ นั่นเป็นลักษณะของสัตว์เดรัจฉาน เราเป็นมนุษย์มีความสูงค่ากว่าเป็นไหนๆ ไม่จำเป็นต้องไปทำเช่นนั้น

ข) **คำนึงถึงอายุ** พิจารณาว่าวัยเราขนาดนี้แล้วยังไม่รู้จักผิดชอบชั่วดี เดี๋ยวจะเป็นประเภทแก่แดดแก่ลมไปเปล่าๆ

ค) **คำนึงถึงความดีที่เคยทำ** พิจารณาว่าเราเคยทำความดีมามาก ความชั่วก็เคยละมาได้ ทำไมตอนนี้จะมาพ่ายแพ้อย่างง่ายๆ เพียงเพื่อความเอาแต่ใจ ความสนุก ความเพลินชั่วครั้งชั่วคราวแค่นี้หรือ

ง) **คำนึงถึงความเป็นพหูสูต** พิจารณาว่าเรามีความรู้ความสามารถต่างๆ รู้ว่าอะไรควรทำไม่ควรทำ จะมาพลาดท่าทำความชั่วได้อย่างไร

จ) **คำนึงถึงพระบรมศาสดา** พิจารณาว่าเราก็ลูกพระพุทธเจ้า กว่าท่านจะตรัสรู้ธรรมนำธรรมะคำสอนให้ก็ยากลำบาก ทำไมเราไม่พิจารณานำเอาพุทธประวัติมาสอนใจว่าพระพุทธองค์ทรงลำบากยากเข็ญกว่าเราเพียงไหน ทำไมเราจะอดทนแค่นี้ไม่ได้

ฉ) **คำนึงถึงครูอาจารย์** สถานศึกษาพิจารณาว่าครูอาจารย์สู้อบรมสั่งสอนเรามา ถ้าเราทำชั่วชื่อเสียงของครูอาจารย์ สถาบันจะพลอยมัวหมองเพราะเรา เมื่อคิดอย่างนี้ก็จะเกิดหิริ ละอายบาป ไม่ยอมทำบาป

๖.๒ เหตุที่ทำให้เกิดโอตตัปปะ

ก) **กลัวคนอื่นติ** พิจารณาว่าถ้าเราไปทำชั่ว คนอื่นรู้ก็จะติเตียนด่าทอ รู้กันทั่วไป เมื่อกลัวคนอื่นติโอตตัปปะก็เกิดขึ้น จึงไม่ยอมทำบาป

ข) **กลัวการลงโทษ** พิจารณาว่าถ้าเราไปทำชั่วผู้ปกครองรู้จะลงโทษ สังคมรู้ก็จะรังเกียจ ตำรวจรู้ก็จะติดตะราง

ค) **กลัวการเกิดในทุคติ** พิจารณาว่าเมื่อทำความชั่วแล้ว แม้ไม่มีใครเห็น แต่กฎแห่งกรรมไม่เคยละเว้นผู้ใด ผลแห่งกรรมชั่วย่อมนำไปสู่กำเนิดสัตว์นรก สัตว์เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย ประสบความทุกข์ทรมานอย่างเผ็ดร้อนสาหัส เมื่อคิดอย่างนี้ก็จะเกิดโอตตัปปะความเกรงกลัวบาปไม่ยอมทำบาป

วิธีป้องกันอกุศล

วิธีป้องกันอกุศลอย่างได้ผลวิธีหนึ่ง คือการสำรวมอินทรีย์ (ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ) ในที่นี้จะยกหมวดธรรมหมวดหนึ่ง คือสังวร ๕ (เครื่องระวัง ๕ ประการ)

๑. **ศีลสังวร** การไม่ก้าวล่วงศีล รักษาศีลทุกเมื่อเย่างมั่นคง

๒. **สติสังวร** มีสติควบคุมอินทรีย์เสมอทุกขณะไป

๓. **ญาณสังวร** รู้เท่าทันอารมณ์ได้ทันท่วงที

๔. **ขันติสังวร** มีความอดทนต่ออารมณ์ที่สัมผัส

๕. **วิริยสังวร** มีความพากเพียรละกิเลส

วิธีการส่งเสริมไม่ให้เกิดอกุศล

๑. เมื่อจิตเกิดกุศล ให้รีบดำเนินไปจนสุดกระแส รีบทำกิจตามความคิดฝ่ายสูงที่เกิดขึ้นให้สำเร็จไปโดยเร็ว อย่าได้ผิดเวลา เพราะจิตมีธรรมชาติกลับกลอกไว อาจจะทิ้งความคิดที่ดีนั้นได้ หรืออาจถูกทำลายโอกาสอันดีนั้นไป

ดังคำที่พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) กล่าวบ่อยๆ ว่า **"ให้ชิงช่วงก่อนที่จะถูกช่วงชิง"**

๒. ถ้าสามารถต่อกระแสความคิดฝ่ายสูง(กุศลจิต)ให้สูงยิ่งๆ ขึ้นไปได้ก็รีบกระทำทันทีอย่าละโอกาส ถ้าปล่อยให้เวลาเช่นนั้นผ่านไปเปล่าๆ จะเสียใจในภายหลัง

ก) **สังวรปธาน** เพียรระวังอกุศลธรรมไม่ให้เกิดขึ้น

ข) **ปหานปธาน** เพียรละอกุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้ว

ค) **ภาวนาปธาน** เพียรยังกุศลธรรมที่ยังไม่เกิดให้เกิดขึ้น

ง) **อนุรักขนาปธาน** เพียรรักษากุศลธรรมที่เกิดขึ้นแล้วไม่ให้เสื่อม

วิธีแก้อกุศลแบบเบ็ดเสร็จ

วิธีแก้ไข ปกป้องปราบปราม ตลอดกำจัดอกุศลแบบเบ็ดเสร็จแบบง่ายๆ ง่ายทั้งการจดจำ ง่ายทั้งวิธีการปฏิบัติ เพียงแต่ต้องอาศัยความเพียรอย่างต่อเนื่องเป็นหลักสำคัญ วิธีแก้อกุศลแบบเบ็ดเสร็จวิธีนั้นคือ **"หยุดเป็นตัวสำเร็จ"** ที่พระเดชพระคุณพระมงคลเทพมุนี (หลวงพ่อวัดปากน้ำ ภาษีเจริญ) ได้กล่าวไว้ ท่านยังบอกต่ออีกว่า เมื่อใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายจนเข้าถึงดวงธรรมตามลำดับจะไม่ทำความชั่วเลว แต่ถ้าใจหลุดออกนอกดวงธรรมจะไม่เป็นตัวของตัวเองแล้วจะเป็นเหตุให้ทำความชั่วได้ง่าย ดังโอวาทที่ว่า

"เมื่อใจเข้าไปอยู่กลางดวงนั้นแล้ว "หยุด" ความชั่วไม่ทำเลยใจหยุดทีเดียว ถ้าไม่หยุดเข้าไปในดวงนั้นไปอยู่ข้างนอกเสีย อยู่ข้างนอกเป็นถิ่นที่ทำเลของมาร มารก็ปั่นหัวเหมือนเด็กๆ ยุยงส่งเสริมตามชอบใจ บังคับบัญชาอย่างน่าบัดสีน่าอับอาย มันไม่อาย มารบังคับเสีย มันไม่อาย..."

เมื่อทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายดีแล้ว พระเดชพระคุณพระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) ก็สอนให้อธิษฐานสำทับเข้าไปอีก เพื่อการแก้ไขอกุศลกรรมให้หนักแน่นยิ่งๆ ขึ้นไป ดังโอวาทตอนหนึ่งว่า

"อย่าให้ผังไม่ดีติดไปภพเบื้องหน้า พอติดไปแล้วมันอายตัวเองและอายคนอื่นด้วย พญามารก็จะหัวเราะเยาะ เพราะฉะนั้นหลวงพ่อไม่อยากให้สิ่งไม่ดีติดตัวเราไป อยากให้มีแต่สิ่งที่ดีๆ ติดตัวไปทุกภพทุกชาติ เวลาระลึกชาติได้ จะได้เห็นภาพประวัติศาสตร์ชีวิตที่งดงาม แล้วอธิษฐานให้จิตใจของข้าพระพุทธเจ้าเข้มแข็ง ไม่มีท้อถอย ไม่มีคลางแคลงในพระรัตนตรัยในวิชชาธรรมกาย ไม่เบื่อหน่ายในการสร้างบารมี ไม่ชะล่าใจ ประมาทว่าเราทำบุญมามากแล้ว ขอหยุดพักสักหน่อยแล้วสร้างใหม่ อย่าให้ข้าพระพุทธเจ้าคิดอย่างนี้ สร้างบารมีเรื่อยไป ให้จิตใจข้าพระพุทธเจ้ามีมุทิตาจิต อย่าได้ไปอิจฉาริษยาใคร เห็นใครได้ดีก็ขอให้จิตใจปีติยินดีกับผู้นั้นจะได้มีอานิสงส์ว่าไม่มีใครมาอิจฉาริษยาในภพชาติต่อไป มีแต่จะส่งเสริมทั้งมนุษย์เทวดาและปลื้มปีติในคุณงามความดีของข้าพระพุทธเจ้า เมื่อศึกษาวิชชาธรรมกายก็ขอให้เข้าถึงได้อย่างง่ายดาย อย่างถูกต้องร่องรอยตามความเป็นจริง อย่าให้หลงตัวเอง เข้าใจตัวเองว่าเก่งแล้ว อย่าให้ข้าพระพุทธเจ้าอยากเด่นอยากดังเลย ให้มีแต่ความบริสุทธิ์ผุดผ่องในการศึกษาธรรมะของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า..."

"หยุด" ทำให้พ้นจากบาปอกุศล "หยุด" ทำให้ได้บุญมาก "หยุด" ใช้ตั้งแต่ต้นจนถึงอรหัต เมื่อหยุดใจที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จนเข้าถึงกายธรรมอรหัต จะเป็นการแก้ไขอกุศลอย่างเด็ดขาด จนกิเลสอาสวะหมดสิ้นสิ้นเชื้อไม่เหลือเศษ ไม่ต้องเวียนว่ายตายเกิดตลอดไป

อ้างอิง

๑. พระสูตรและอรรถกถาแปล : มหามกุฏราชวิทยาลัย
- มรรคสัจนิเทส ขุททกนิกายปฏิสัมภิทามรรค
- มูลปริยายสูตร มัชฌิมนิกาย มูลปัณณาสก์
- ปธานสูตร อังคุตตรนิกาย จตุกนิบาต

๒. ทิพยอำนาจ : พระอริยคุณาธาร (ปุสฺโส เส็ง ป.ธ. ๖)

๓. รวมพระธรรมเทศนา ๖๓ กัณฑ์ : หลวงพ่อวัดปากน้ำ เรื่องรัตนะ ๒๓ พฤษภาคม พ.ศ.๒๔๙๗

๔. พระธรรมเทศนา : พระราชภาวนาวิสุทธิ์ (หลวงพ่อธัมมชโย) วันอาทิตย์ที่ ๖ พฤษภาคม พ.ศ.๒๕๔๔

๕. มงคลชีวิต ฉบับธรรมทายาท : พระสมชาย ฐานวุฑฺโฒ

ทายาทแห่งกรรม : ป.ปกาศิต

ผ่า..สดๆ

ในตอนบ่ายของวันอาทิตย์ต้นเดือนมีนาคม พ.ศ.๒๕๔๓ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสรู้จักกับคุณผู้หญิงท่านหนึ่ง อายุประมาณ ๔๐ ปี ในขณะที่สนทนากันดูเธอมีความสุขเบิกบาน และมีรอยยิ้มที่ใบหน้าตลอดเวลา ทั้งๆ ที่เธอได้รับการชดใช้อย่างแสนสาหัสมานานถึง ๑๘ ปี

"กรรมนี้มันแรงมากยิ่งกว่าตกนรกทั้งเป็นเสียอีกพี่จะเล่าให้คุณฟัง" ข้าพเจ้านั่งฟังอย่างตั้งใจ

"หลังจากที่พี่เรียนจบจากวิทยาลัยครู พี่ก็รับราชการสอนหนังสือ ต่อมามีครอบครัวและเริ่มตั้งครรภ์ ตอนนั้นอายุประมาณ ๒๕ ปี ท้องพี่ค่อนข้างใหญ่สมบูรณ์มาก ด้วยความเห่อที่จะมีลูกคนแรกจึงบำรุงอย่างดี เมื่อครบกำหนดคลอดจึงไปโรงพยาบาล แต่อาการปวดท้อง

ของพี่มันทรมานมาก และเด็กก็ไม่ยอมคลอดออกมา คุณหมอจึงตัดสินใจช่วยพี่ ซึ่งพี่ยังจดจำคำพูดของหมอทุกคำมาจนถึงทุกวันนี้"

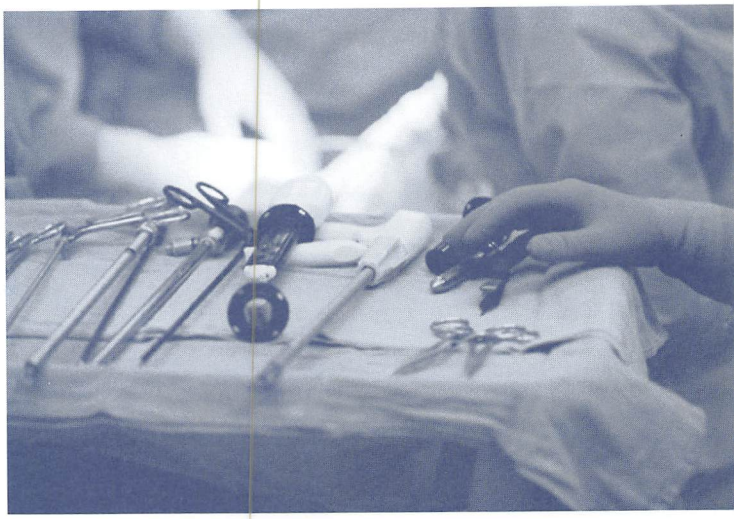
"หมอคงต้องช่วยคุณด้วยการผ่าตัดเอาเด็กออกแล้วนะ เพราะเด็กไม่ยอมกลับหัว ขดตัวนอนผิดท่าอยู่ แต่หมอจะทำให้คุณชาไม่รู้สึกเจ็บและคุณไม่ต้องสลบด้วย เวลาลูกออกมาจะได้เห็นหน้าลูกเลย..ดีไหม?"

"ดีเหมือนกันคะคุณหมอ" ถึงจะกลัวแต่เมื่อนึกถึงลูกแล้วก็ดีใจที่จะได้เห็นหน้าลูก เตียงได้ถูกเข็นเข้าไปในห้องผ่าตัด คุณหมอและผู้ช่วยพยาบาลเตรียมพร้อม คุณหมอฉีดยาชาเข้าที่ไขสันหลังเพื่อควบคุมประสาทต้านความเจ็บปวด ครู่ต่อมาคุณหมอเริ่มทำความสะอาดบริเวณผิวหน้าท้องบริเวณที่จะทำการผ่าตัด แต่พี่ยังคงรับรู้ความรู้สึกได้อย่างสมบูรณ์ร้อยเปอร์เซ็นต์ แอลกอฮอล์เย็นซ่าไปทั่วแผ่นท้อง ก่อนที่คุณหมอจะลงมือผ่าตัด พี่กลัวสุดขีดตัดสินใจรีบบอกคุณหมอ "คุณหมอคะ อย่าเพิ่งลงมือผ่าท้องดิฉันนะคะ ดิฉันยังมีความรู้สึกสัมผัสบริเวณนี้ร้อยเปอร์เซ็นต์อยู่ !"

"คุณอุปทานไปเอง!! ไม่เจ็บแล้วล่ะ" สิ้นเสียงคุณหมอ พร้อมกับคมมีดที่กรีดลงบนท้องความรู้สึกเสียวแปลบบนผิวหนังหน้าท้อง โอ๊ย... หวีดร้องสุดเสียงตัวลอยสะดุ้งโหยง คมมีดผ่าตัด กรีดเนื้อเป็นทางยาวไปถึงไหนความเจ็บแสบร้อนทรมานไปถึงนั่น พี่ดิ้นสุดแรงเกิด มือและเท้าที่ถูกมัดหลุดกระจุย คุณหมอรีบให้ยาสลบ ก่อนที่จะหมดสติไป แว็บนึงในสำนึกของพี่ ภาพของกบที่ถูกผ่าท้องในห้องแลปสมัยที่เป็นนักศึกษาก็ปรากฏขึ้น

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อ ๖ ปีก่อน ขณะที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยครู พี่เรียนวิทยาศาสตร์และต้องศึกษาระบบการทำงานของอวัยวะภายใน จึงต้องนำสัตว์เกือบทุกชนิดมาผ่าดู ไส้เดือน แมลงสาบ นก กบ ไก่ เข้าห้องแล็ปผ่าสัตว์ค้นคว้าเก็บข้อมูลเป็นประจำ และที่ทำซ้ำบ่อยๆ ก็คือ กบ ในวันนั้นพี่ก็เข้าไปหาซื้อกบในตลาด ครั้งก่อนๆ คงจะซื้อกบตัวเล็กไปผ่าดูเก็บข้อมูล ยังไม่ทันเสร็จกบก็ตายไปเสียก่อน ครั้งนี้จึงตั้งใจเลือกกบตัวใหญ่หน่อย

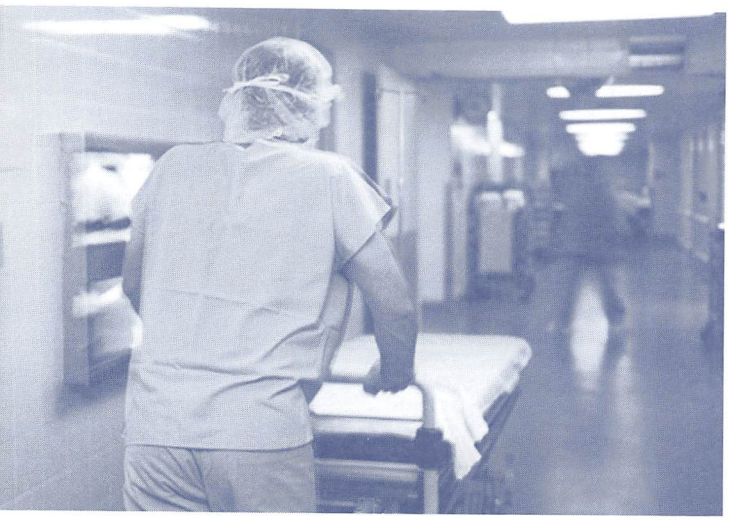
บนตึกทดลองห้องวิทยาศาสตร์ ตัวอาคารก่อสร้างอยู่กลางสระน้ำ ในวันนั้นมีพี่อยู่ในห้องแล็ปเพียงคนเดียว เมื่อสวมชุดคลุมเรียบร้อยแล้ว เครื่องมือทุกอย่างเตรียมพร้อม พี่นำกบไปใส่ขวดโหลที่บรรจุ Ether ไว้ กบตัวนี้คงจะมีอายุมากพอดู เพราะกว่ามันจะหมดแรงนอนนิ่งใช้เวลานานมาก เมื่อกบนอนนิ่งแล้ว พี่จึงนำกบออกมาวางหงายท้องใช้เข็มหมุดใหญ่ปักตรงขาทั้ง ๔ ข้างของมันไว้ ขึงบนถาดทดลอง มีดผ่าตัดคมกริบ พี่ลงมือทำงานกรีดมีดลงไปบนผิวของมัน ตั้งแต่ใต้คางผ่านท้องจนสุด รอยย่นของหนังกบลู่ตามมีดลงมา กบตัวนี้หนังค่อนข้างหนาจึงต้องใช้แรงมาก ตัวของมันกระตุกๆ แรงแล้วนิ่ง พี่แหวกหนังเปิดออก เห็นอวัยวะทุกส่วนของกบทำงานอย่างชัดเจน หัวใจ ปอด ตับ เต้นตุ๊บๆ ตั๊บๆ

โอ๊ย... หวีดร้องสุดเสียงตัวลอยสะดุ้งโหยง คมมีดผ่าตัด กรีดเนื้อเป็นทางยาวไปถึงไหนความเจ็บแสบร้อนทรมานไปถึงนั่น ดิ้นสุดแรงเกิด มือและเท้าที่ถูกมัดหลุดกระจุย

พี่รีบนับจังหวะการเต้นของหัวใจทันที เพราะกลัวมันจะสิ้นใจตายไปเสียก่อน ขณะที่กำลังก้มไปจดรายละเอียดลงในสมุดบันทึก พี่ก็ได้ยินเสียงกุกกัก ตุ๊บ! เพล้ง! เอ๊ะ! อะไรหล่นลงพื้น

เมื่อหันไปมองทั้งตกใจทั้งสยดสยอง กบที่นอนอยู่ในถาดมันฟื้นขึ้นมา?! แล้วดิ้นหลุด กระโดดหนี เข็ม

....กบที่นอนอยู่ในถาดมันฟื้นขึ้นมา?! แล้วดิ้นหลุดกระโดดหนี เข็มหมุดยังคงปักอยู่ที่ขาของมัน อวัยวะในตัวของมันทะลักหลุดออกมา ห้อยลากพื้น พี่ไล่คว้ามันก็กระโดดหนี จับไม่ได้ มันกระเสือกกระสนหนีตายสุดชีวิต กระโดดคลานลากไส้ไปตามพื้นจนถึงระเบียง มันจึงกระโดดหนีลงสระน้ำใต้ถุนตึกไป มองเห็นไส้ของมันลอยเต็มน้ำ..

หมุดยังคงปักอยู่ที่ขาของมัน อวัยวะในตัวของมันทะลักหลุดออกมา ห้อยลากพื้น พี่ไล่คว้ามันก็กระโดดหนี จับไม่ได้ มันกระเสือกกระสนหนีตายสุดชีวิต กระโดดคลานลากไส้ไปตามพื้นจนถึงระเบียง มันจึงกระโดดหนีลงสระน้ำใต้ถุนตึกไป มองเห็นไส้ของมันลอยเต็มน้ำ พี่ยืนซึม...กว่ามันจะตายคงทรมานมาก ตั้งแต่นั้นมาก็ไม่กล้านำกบมาผ่าอีกจนพี่ลืมเรื่องทั้งหมดไปแล้ว **แต่ ! ก็ไม่เคยคิดว่าเวรกรรมนั้นมีจริง**

เรื่องการเบียดเบียนสัตว์นี้พี่ทำมาตั้งแต่เด็กๆแต่ละอย่างล้วนทารุณทั้งนั้น ทั้งหักขากบขาเขียด จับเขียดแกว่งเล่นจนกระดูกหัวข้อต่อโคนขาขวาหลุดออกมากลมๆขาวๆ เคยทำบ่วงดักแย้ กว่าเราจะไปเจอเชือกก็บาดเนื้อขาแย้จนเห็นกระดูก แล้วก็เอาไปให้คนงานแกงกิน ไม่ได้กินเอง ทำไปเพราะความสนุก

จากที่พี่ถูกผ่าทั้งเป็น รู้ว่าเหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ใช่เหตุบังเอิญกบคงมาทวงคืน แต่พี่ก็ยังคงไม่สนใจศึกษาเรื่องบาป - บุญ คงดำเนินชีวิตตามเดิม พูดง่ายๆ วัดก็เข้าเหล้าก็กิน

ต่อมาในกลางปี พ.ศ.๒๕๓๓ พี่ก็รู้สึกเจ็บที่โคนขาข้างขวาโดยไม่รู้สาเหตุปวดมากจนทนไม่ไหว เหมือนมีเหล็กแหลมทิ่มแทงเนื้อตลอดเวลา ไปตรวจเอ็กซ์เรย์ก็พบว่าหัวกระดูกที่ข้อต่อโคนขาผุ ตรงหัวกลมข้อต่อถูกกินจนเสียรูปทรง

"โรคนี้จะเกิดขึ้นได้เฉพาะผู้สูงอายุเท่านั้น แต่ครูอายุแค่ ๓๐ กว่าปีป่วยด้วยโรคนี้ได้อย่างไร หมองงจริงๆ"

พี่ก็รู้สึกเสียใจเพราะอาการของโรคน่ากลัว อาจทำให้พิการเดินไม่ได้ไปตลอดชีวิต เมื่อถึงวันนัดผ่าตัดพี่ก็เข้าโรงพยาบาลอีกครั้ง ด้วยความกลัวทรมาน คิดปลอบใจตัวเองคงไม่ทรมานเหมือนครั้งก่อนนะ เพราะครั้งนี้คุณหมอให้ยาสลบหมดความรู้สึกไปเลยไม่ต้องรับรู้ถึงความเจ็บปวดใดๆ เนื่องจากหัวข้อต่อเสียทรงจึงต้องผ่าตัดเพื่อเลื่อยกระดูกที่เสียทิ้ง และเสียบกระดูกเทียมเข้าไปในโพรงกระดูกแทน ยึดอุดด้วยปูนซีเมนต์ที่ไม่เป็นพิษต่อร่างกายแทน

ในขณะที่การผ่าตัดกำลังดำเนินอยู่ ความรู้สึกของพี่ก็กลับฟื้นขึ้นมาอย่างไม่คาดคิด พร้อมกับความเจ็บทรมานอย่างแสนสาหัส คุณหมอกำลังพยายามใช้มีดแซะเลาะเนื้อขาออกจากกระดูกคมมีดที่บาดไปในเนื้อนั้นสุดแสนจะทรมาน ไม่มีใครรู้ว่าพี่ตื่นขึ้นมา ขณะนั้นมันทารุณมาก เสียงเลื่อยกระดูกขาของตัวเองดังก้องหูเหมือนเสียงเลื่อยซุง แรงสั่นสะเทือนปวดร้าวไปทั่วท่อนขา ร้องไห้ไม่มีเสียงนอนน้ำตาไหลพราก พอดีพยาบาลหันมาเห็นจึงรีบให้ยาสลบ พี่จึงหมดสติไปอีกครั้ง

หายป่วยครั้งนั้นพี่เริ่มกลัวผลกรรมที่ตามสนอง พยายามเข้าวัดบ้าง ใครชวนไปทอดผ้าป่า กฐินที่ไหนก็ไป แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะรักษาศีลห้า ไม่รู้ว่าบุญที่เราทำจะนำมาใช้อย่างไรให้เราพ้นทุกข์ ครั้งใดที่ภาพเก่าๆ ในอดีตผุดขึ้นมาก็กลัว เพราะไม่รู้ว่ากรรมมันจะตามทันอีกเมื่อไหร่ ชีวิตเหมือนมีระเบิดเวลาไม่รู้ลูกต่อไปจะระเบิดอีกเมื่อไหร่ คุณหมอให้กำลังใจมาว่าถ้าดูแลตัวเองดีๆ จะอยู่ได้อีก ๑๐ ปี พี่ก็ใช้ไม้ค้ำยันเดินไปสอนหนังสือเด็กๆ ย่างเข้าปีที่ ๓

โคนเหล็กที่ฝังอยู่ในขาเริ่มออกฤทธิ์ขยับขาครั้งหนึ่งเหมือนถูกใบมีดโกนบาด ปวดร้อนทรมานหนักกว่าเดิม! ไปตรวจ คุณหมอบอกว่าต้องผ่าตัดอีกครั้ง เพราะฝาครอบตรงหัวกระดูกเทียมน็อตหลุดออกมา จานครอบผิดตำแหน่งจึงบาดขา

ครั้งที่สามนี้พี่กลัวยิ่งกว่าถูกสั่งประหาร ไม่รู้ว่าระเบิดเวลาลูกนี้จะแรงขนาดไหน... พอขึ้นเตียงผ่าตัด จิตใจพี่ว้าวุ่นหาที่ยึดเกาะไม่มี เครียดมาก ครู่ต่อมาพี่ก็หมดความรู้สึกหลับไป นานเท่าไหร่ไม่รู้ ?! ทุกคนกำลังเร่งทำหน้าที่กันอย่างเต็มที่ ผ้าม่านที่ปิดบังตาคนไข้ไม่มีใครเห็นว่าพี่กำลังตื่น! ขณะที่คุณหมอพยายามโยกคลอนกระดูกเทียมให้หลุดออก เพราะเนื้อมันติดแน่นขยับอย่างไรก็ไม่ออก เวลาแห่งความทุกข์ผ่านไปอย่างเชื่องช้า

"ช่วยด้วย ! เจ็บเหลือเกินโอ๊ย ! ทนไม่ไหวแล้ว ขาของฉันกำลังจะหล่นจากเตียงแล้ว คุณหมอ ... ใครก็ได้ช่วยที" พี่พยายามร้องสุดเสียง ไม่ได้ผลทุกคนในห้องไม่มีใครได้ยิน นึกถึงคำพูดที่เคยได้ยินจากพระ "ความทรมานในนรกไม่มีว่างเว้นแม้วินาทีเดียว" ใช่แล้! **"นรกชัดๆ"**

"ช่วยด้วย ! เจ็บเหลือเกินโอ๊ย ! ทนไม่ไหวแล้ว ขาของฉันกำลังจะหล่นจากเตียงแล้ว คุณหมอ ... ใครก็ได้ช่วยที" พี่พยายามร้องสุดเสียง ไม่ได้ผลทุกคนในห้องไม่มีใครได้ยิน นึกถึงคำพูดที่เคยได้ยินจากพระ "ความทรมานในนรกไม่มีว่างเว้นแม้วินาทีเดียว" ใช่แล้! "นรกชัดๆ"

"อ้าวตื่นแล้วหรือ ! อย่าร้องไห้" พยาบาลเปิดม่านออกมาดูเธอตกใจถาม พี่พยายามเปล่งเสียงพูดบอกว่าขากำลังจะหลุดแล้ว อึดใจต่อมาร่างของพี่ถูกดึงขึงกางออกไปในทิศทั้งสี่ พร้อมกับเสียงระเบิด ปัง ..ปังๆ ๆ สี่ครั้ง ความรู้สึกตรงนั้นเหมือนร่างแหลกเหลวถูกแยกออกพร้อมกันทั้งสี่ทิศ เจ็บปวดตั้งแต่ปลายเท้าถึงปลายผม พร้อมกับสติที่ดับวูบลง การผ่าตัดครั้งนี้จบสิ้นลงเมื่อคุณหมอได้ยิงน็อตยึดฝาครอบหัวกระดูกเอาไว้ ขณะที่นอนพักฟื้นภาพของสัตว์ที่พี่เคยเบียดเบียนก็มาหลอนในจิตสำนึกตลอดเวลา ทำให้พี่ตั้งสัจจะกับตัวเองว่าต่อไปนี้ขออย่าได้เผลอไปเบียดเบียนชีวิตอื่นอีกเลย

พี่ผู้หญิงท่านนี้จบเรื่องของเธอลงเท่านี้ เพราะปัจจุบันนี้ถึงขาของเธอจะยังมีกระดูกเทียมอยู่ซึ่งเปรียบเสมือนระเบิดเวลาที่มีอยู่ในตัวเอง แต่อุปกรณ์ทรมานเธอชิ้นนี้ไม่สามารถจะทำให้เธอเจ็บปวดต่อไปได้อีกแล้ว เพราะเธอได้พบกุญแจดอกสำคัญที่จะช่วยให้เธอพ้นทุกข์ด้วยการหันมาประกอบกรรมดี ควบคุม กาย วาจา ใจ ไม่ให้เผลอไปเบียดเบียนชีวิตอื่นและไม่เบียดเบียนตัวเองด้วยการตั้งใจรักษาศีล ๕ ให้เป็นปกติ ฝึกจิตใจอ่อนโยนเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ด้วยการหมั่นให้ทาน ให้อภัย ให้ความเมตตาและตรึกระลึกนึกถึงบุญด้วยการเจริญภาวนาทุกวัน ส่งผลให้กรรมชั่วที่เปรียบเสมือนรสเค็มของเกลือนั้นตามไม่ทันเมื่อผลของบุญที่เปรียบเสมือนน้ำอันบริสุทธิ์มีปริมาณมากกว่า ดังนั้นเกลือเพียงช้อนชาเดียวเมื่ออยู่ในแท้งค์น้ำใหญ่ย่อมจะไม่สามารถส่งรสเค็มให้ทุกข์ให้โทษแก่เธอได้อีกต่อไป

ตราบเท่าที่เธอยังคงตั้งมั่นอยู่บนเส้นทางแห่งการสร้างบุญสร้างบารมีดังเช่นทุกวันนี้

เล่าเรื่องเจดีย์ : เกษมสุข ภมรสถิตย์

มหาธรรมกายเจดีย์ กับพรปีใหม่

พอขึ้นปีใหม่ ทุกคนย่อมปรารถนาพรแห่งชัยชนะให้กับชีวิตที่กำลังจะเป็นไป เพราะไม่มีใครปรารถนาความพ่ายแพ้ที่ในความเป็นจริงมนุษย์ทุกคนต่างยอมรับอยู่ในใจลึกๆ ว่าต่างคนต่างผจญความพ่ายแพ้อยู่แทบทุกวินาที ความพ่ายแพ้ที่กาลเวลาหยิบยื่นมาให้ นั่นคือ ความร่วงโรยของร่างกาย ความทุกข์ประจำ

ทุกข์จนและความเจ็บไข้ได้ป่วย ความเป็นจริงที่บุคคลผู้เดินเข้าสู่มัชฌิมวัยรู้ดีเพราะได้สัมผัสด้วยตนเอง ต่างคนจึงล้วนต่างปรารถนากายที่ไม่เสื่อมถอย กายที่ไม่เสื่อมสลาย กายที่ตั้งอยู่ ดำรงอยู่ ควบคู่ไปกับกาละ กายที่สามารถยืนหยัดอยู่เหนืออำนาจของเวลา กายที่ไม่ถดถอย ไม่ตั้งหน้าแต่จะโรยชราลงอย่างที่ผู้ใหญ่ทุกคนกำลังเผชิญและเผชิญในวาระที่ชีวิตต่อสู้มาจนแตะหรือเกือบจะแตะเส้นชัย เริ่มต้นเข้าไปอยู่ในระดับเจริญรุ่งเรือง จึงแทนที่จะสดชื่นฟูเฟื่องกลับต้องโรยลงด้วยโรคภัย ด้วยความอ่อนล้าที่มากับวัยวัน

สิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับมหาธรรมกายเจดีย์อย่างหลีกเลี่ยงมิได้ เพราะกายที่มนุษย์ปรารถนา พร่ำเพรียกเรียกหาอยู่ไม่รู้ว่างเว้นนั้น เรียกว่า “พระธรรมกาย” เพียงแต่มนุษย์ทั้งหลายนับได้แทบทั้งโลกไม่รู้จัก ไม่เข้าใจ ไม่ทราบว่านี่แหละคือ “กายอันเที่ยงแท้” ที่ไม่แก่ ไม่ตาย ไม่เป็นไปกับกาลเวลา

ผู้ศึกษาธรรมปฏิบัติ ผู้เรียนมากทางวิชาการล้วนพากันทราบดีถึงคุณสมบัติของพระธรรมกาย แต่ผู้ใดเล่ารู้จริง ผู้ใดเล่าเข้าใจ ผู้ใดเล่าเห็นจริง ผู้ใดเล่าสามารถพาเราเข้าไปสู่สภาวะนั้น และผู้ใดเล่าสามารถสอนเราให้เข้าถึง ให้เห็น ให้เข้าไปเป็นได้

พระรูปนั้นคือ พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ พระมงคลเทพมุนี (สด จันทสโร) พระผู้รู้ผู้ถ่ายทอดวิชชาธรรมกายที่หมายถึงความรู้อันสว่างไสว ชัยชนะที่พระธรรมกายสามารถนำพาไปสู่และนำพามาให้ได้ จนกระทั่งเกิดการสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ พุทธเจดีย์ที่ยังไม่เคยมีมาก่อนในพุทธกาล คือ พุทธเจดีย์อันเป็นที่สถิตย์ของพระธรรมกาย กายที่มีธาตุเป็นธรรมะอันบริสุทธิ์ กายที่ชนะภัยทั้งปวงที่อัดแน่นอยู่ในห้วงสังสารวัฏ ที่มีจำนวนมากมายกว่า ณ ที่แห่งใดในโลกใบนี้

ปีใหม่ คงไม่มีพรใดวิเศษเท่าพรที่ได้จากพระธรรมกายที่รวมกันเป็นหมวดหมู่มากมายเปรียบดังชะลอเอานิพพานสถานอันไกลโพ้นมาชิดใกล้ แน่นอนแม้เป็นไปไม่ได้ทั้งหมดแต่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่พึงสามารถพาใจเราโบยบินไปถึงได้ยังที่แห่งนั้น อันเป็นดินแดนแห่งชัยชนะสูงสุด มหาธรรมกายเจดีย์สร้างขึ้นมาด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อทำหน้าที่นี้ เพื่อพาใจมนุษย์โบยบินไปให้ไกลสุดถึงฝั่งพระนิพพาน สถานที่อันมากมาย อัดแน่นด้วยพระธรรมกายพระพุทธเจ้า ปัจเจกพุทธเจ้า อรหันตเจ้า นับจำนวนพระองค์ไม่ถ้วน การได้เห็นมหาธรรมกายเจดีย์จึงเปรียบประดุจได้ทอดทัศนาเห็นดินแดนแห่งพระพุทธองค์ ได้เห็นที่ประทับอันเป็นพระราชฐานแห่งพระพุทธองค์ ดังคำกล่าวที่ว่า Stupa is the Palace of The Buddhas.

การจะได้รับพรจากพระธรรมกายจำนวนมหาศาลเช่นนี้ หากไม่เห็น ไม่สัมผัสด้วยตน ความชื่นใจย่อมไม่เกิดเป็นตัวตนให้รู้สึกได้ และการหวังจะได้พรที่ยอดเยี่ยมย่อมต้องเตรียมใจให้สะอาดสะอ้าน ให้ตระการให้ผ่องใส จำเป็นอย่างยิ่งจะต้องมีการเตรียมตัวให้พร้อม

พรปีใหม่จะวิเศษเหนือสิ่งใด เป็นพรที่ตนสามารถหาได้ด้วยตน เพียงทำตนให้เลื่อมใสศรัทธาในสิ่งอันเป็นที่ควรพึ่งพาสักการะ อันเป็นที่มาและเป็นตัวตนของพรอันวิเศษนั้น พร้อมทั้งต้องทำใจให้กตัญญูรู้พระคุณในผู้ทุ่มเทกายใจสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ให้ผู้คนทั้งหลายใช้เป็นเครื่องสักการะบูชา พาใจไปติดกับพระพุทธเจ้าบนอายตนะนิพพานเช่นนั้นแล้วปีใหม่ปีนี้จะทวีความสุขความไพบูลย์ได้จริง

เตรียมใจให้น้อมรับพรนั้นเอาไว้ให้ได้ รวมทั้งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเรียนรู้วิธีเก็บพรให้อยู่ในใจ ให้อยู่กับตัวได้นานแสนนาน

ดังนั้นหากท่านผู้อ่านปรารถนาขอให้ลองปฏิบัติตัวทำใจ ดังต่อไปนี้

๑. ทำความรู้สึก และเรียนรู้เสียก่อนว่าพระธรรมกายนั้นมีอยู่ในเรือนกายของมนุษย์ทุกคน

๒. พระธรรมกายของตนสถิตย์อยู่ ณ ศูนย์กลางกายแห่งตน

๓. ทำความรู้สึก ทำความรู้จักกับศูนย์กลางกายเสียก่อนอย่างง่าย ๆ

๔. แล้วสวดมนต์ทุกคืน รักษาตนไว้ในกรอบของศีลห้า

๕. ทำความรู้จักกับพระธรรมกายด้วยการดูรูปเต็มองค์แล้วหมั่นนึกถึงบ่อยๆ โดยนึกให้พระธรรมกายตั้งอยู่กลางตัว หันหน้าไปทางเดียวกับเรา นึกง่ายๆ เหมือนนึกถึงดอกไม้ หรือ ดวงดาว

๖. แล้วเดินทางมารู้จักมหาธรรมกายเจดีย์ด้วยตาของตน

ทำอย่างนี้ไปสักสองสามสัปดาห์เพื่อให้เกิดความคุ้นเคย เพราะการนึกพระธรรมกายในตัวจนเหมือนท่านอยู่กับเราจริงๆ เช่นนี้ จะเป็นการสื่อ เป็นการช่วยให้การรองรับกระแสบุญบารมีที่พระธรรมกายจากมหาธรรมกายเจดีย์ส่งมาให้ได้มาก ได้ดี เพราะเป็นการเดินทางไปหากันในวิสัยของคนที่อยู่ในเพศภาวะเดียวกัน มีสภาวะความบริสุทธิ์ที่พอจะต่อเนื่องกัน ตามการรองรับของระดับคุณธรรมและศีลธรรม

จากนั้นในคืนวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ก็จงเดินทางไปที่มหาธรรมกายเจดีย์ ไปร่วมพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนจำนวนนับแสนต่างพร้อมใจกันไปกระทำด้วยใจอันปรารถนากุศลกรรมและธรรมะอันประเสริฐจากพระพุทธเจ้านับพระองค์ไม่ถ้วน ที่ทดแทนด้วยพระธรรมกายจำนวนมากมายทั้งภายใน ภายนอกและในแกนกลางมหาธรรมกายเจดีย์

ณ เวลานั้น ให้รีบนำใจที่ฝึกไว้ เตรียมไว้ดีแล้วลงไปสัมผัสจุดศูนย์กลางกาย นึกถึงพระธรรมกายที่เคยนึกได้อยู่บ่อยๆ เพื่อให้พระธรรมกายในตัวเราสื่อสารกับพระธรรมกายจำนวนมากมายที่มหาเจดีย์

ผู้ใดฝึกจนคุ้นมากจะได้รับความปีติสุขที่ไหลลงสู่ใจได้มาก มากจนรับรู้ได้จากใจถึงกายทีเดียว จากนั้นเหลือเพียงอย่างเดียว คือ รักษาบุญที่ไหลมาให้ได้ ให้ดีด้วยศีล ด้วยสมาธิที่ต่อเนื่องจริงจัง

ดังนี้ พรปีใหม่จะวิเศษเหนือสิ่งใด เป็นพรที่ตนสามารถหาได้ด้วยตน เพียงทำตนให้เลื่อมใสศรัทธาในสิ่งอันเป็นที่ควรพึ่งพาสักการะ อันเป็นที่มาและเป็นตัวตนของพรอันวิเศษนั้น พร้อมทั้งต้องทำใจให้กตัญญูรู้พระคุณในผู้ทุ่มเทกายใจสร้างมหาธรรมกายเจดีย์ให้ผู้คนทั้งหลายใช้เป็นเครื่องสักการะบูชาพาใจไปติดกับพระพุทธเจ้าบนอายตนะนิพพาน เช่นนั้นแล้วปีใหม่ปีนี้จะทวีความสุขความไพบูลย์ ได้จริง

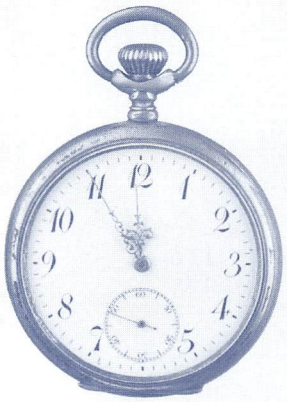
และแม้จะไม่ชนะภัยที่เผชิญอยู่ในชาตินี้ แต่ก็จะทำให้ชนะไปเรื่อยๆ ค่อยๆ ชนะไป อย่างแน่ใจว่ารุ่งนี้จะดีกว่าวันนี้ เดือนหน้าดีกว่าเดือนนี้ ปีหน้าดีกว่าปีนี้ และภพชาติเบื้องหน้าย่อมต้องดีกว่าภพชาตินี้แน่นอน

เวลาธรรมกายในทุกมุมโลก

เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๘ ตุลาคมที่ผ่านมา ซึ่งเป็นวันอาทิตย์สุดท้ายของเดือนตุลาคม เป็นวันที่ประเทศฝรั่งเศสและอีกหลายประเทศในโลก ร่วมกำหนดให้ต้องปรับเวลาจากเดิมที่ต้องตั้งเวลาให้ช้าลงหนึ่งชั่งโมงมาเป็นเวลาเดิม ระบบการปรับเวลานี้ เรียกว่า Daylight Saving Time โดยกำหนดให้เวลาในช่วงเดือนมีนาคม ถึงเดือนตุลาคมช้าลงไปหนึ่งชั่วโมง ชาวไทยที่ประเทศไทยจะไม่คุ้นนัก เพราะประเทศไทยมีตำแหน่งใกล้เส้นศูนย์สูตร เวลาพระอาทิตย์ขึ้น และพระอาทิตย์ตกดิน ในฤดูต่างๆ ไม่ต่างกันมาก ในประเทศที่อยู่ในตำแหน่งไกลเส้นศูนย์สูตร ความสั้นยาวของเวลากลางวันและกลางคืนจะต่างกันมาก ในฤดูกาลที่ต่างกัน ครั้งหนึ่งมีเพื่อนชาวนอร์เวย์เล่าให้ผมฟังว่า ที่เมืองของเขา ครึ่งปีสว่าง ครึ่งปีมืด ดูจากแผนที่โลกแล้ว เมืองของเขาอยู่ใกล้ไปทางขั้วโลกเหนือครับ ห่างจากเส้นรอบวงอาร์กติก (Arctic Circle) ที่เป็นชื่อเดียวกับทวีปอาร์กติกที่เป็นที่ตั้งของขั้วโลกเหนือเพียง ๕๐๐ กิโลเมตร พื้นที่ที่อยู่สูงกว่าเส้นรอบวงนี้มีครึ่งปีสว่าง ครึ่งปีมืด เพราะอยู่ในตำแหน่งที่ไม่ว่าโลกจะหมุนอย่างไร ส่วนนี้จะได้รับแสงจากดวงอาทิตย์เสมอในช่วงครึ่งปี และในทางกลับกันก็จะมืดอีกครึ่งปี เพราะต้องไปอยู่ด้านที่เป็นเงาของโลกแทน

ที่น่าสนใจอีกเรื่องหนึ่ง บางท่านอาจจะไม่ทราบนะครับว่า หน้าร้อนของซีกโลกเหนือและใต้นั้นไม่ตรงกัน เดือนพฤศจิกายนถึงเดือนมีนาคม ของครึ่งโลกซีกบน จะมีกลางวันสั้นกว่ากลางคืน และเป็นช่วงฤดูหนาว ในขณะทางซีกโลกใต้ หรือครึ่งโลกซีกล่าง ได้แก่ อเมริกาใต้

ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ จะมีกลางวันยาวกว่า และช่วงนี้จะเป็นหน้าร้อนของเขาครับ ซึ่งประเทศเหล่านี้หลายประเทศก็ปรับเวลาหน้าร้อนด้วยเช่นกัน

หลายท่านอาจสงสัยว่า ทำไมเขาต้องปรับเวลากันด้วย ส่วนใหญ่ให้เหตุผลเรื่องการประหยัดพลังงานครับ ในหน้าร้อน พระอาทิตย์จะขึ้นไว เช่นประมาณตีห้า เขาก็เปลี่ยนเวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นเป็นหกโมง คือพระอาทิตย์ยังขึ้นเหมือนเดิม แต่เขาเลื่อนนาฬิกาไปข้างหน้าอีก ๑ ชั่วโมง ผลที่ตามมาก็คือ เวลาพระอาทิตย์ตก ที่เดิมอาจเคยเป็นหนึ่งทุ่ม ก็จะกลายเป็น ๒ ทุ่ม สามารถลดเวลาการใช้ไฟฟ้าตอนเย็นไปอีก ๑ ชั่วโมง สามารถอยู่นอกบ้านได้นานขึ้นในตอนเย็น มีเวลากับกิจกรรมที่น่าสนใจมากขึ้น วันอากาศที่เย็นสบายในฤดูร้อนจึงมักเป็นวันที่เขาคิดถึงเสมอ และไม่ต้องแปลกใจนะครับ ถ้าทราบว่าพระอาทิตย์ตกช่วงฤดูร้อนประมาณ ๔ ทุ่ม

อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าชาวโลกทั้งหลายเขาจะคิดกันอย่างไร นักสร้างบารมีชาวพุทธย่อมมีวิธีคิดของเราใช่ไหมครับ เวลา ๒๔ ชั่วโมงของนักสร้างบารมี จะฝนตก แดดออก จะร้อน จะหนาว จะมีแสงแดดหรือไม่ก็ตาม ทุกเวลาย่อมเป็นเวลาของการทำความดีได้เสมอ ผมจะขอพาท่านไปสัมผัสกับความน่าทึ่งของ “เวลาธรรมกาย” ที่เกิดขึ้นทั่วโลกครับ ไปดูว่าการสร้างบารมีแบบ ๒๔ น. ทั่วโลกเป็นอย่างไรบ้าง ในเวลาเดียวกัน ของแต่ละอาทิตย์ต้นเดือน

ณ ประเทศไทย ขณะนั้นเป็นเวลา ๙ โมงครึ่ง ตอนเช้า สาธุชนทั่วประเทศได้เดินทางมาประชุมพร้อมกันที่สภาธรรมกายสากลแล้วหลายจังหวัดรับถ่ายทอดเสียงพร้อมกันที่ธุดงคสถานหรือวัดที่มีความพร้อมในการรองรับสาธุชน

ประเทศญี่ปุ่น เป็นเวลาที่พระภิกษุที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมฯต้องฉันภัตตาหารเสร็จแล้วและเริ่มปฏิบัติธรรมในเวลาธรรมกายที่ ๑๑.๓๐ น. ตามเวลาท้องถิ่น นับเป็นเวลาที่เร็วกว่าเกือบทุกภูมิภาคของโลก สมกับที่เป็น “ดินแดนอาทิตย์อุทัย”

ประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ ไต้หวัน และฮ่องกง เริ่มพิธีกัน ๑๐ โมงครึ่ง ประเทศส่วนใหญ่แถบชายฝั่งเอเชียแปซิฟิค จะอยู่ในช่วงโซนเวลานี้ครับ

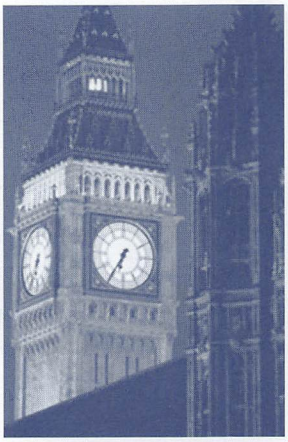
สำหรับประเทศออสเตรเลีย เป็นเขตที่เวลาเร็วที่สุด เดือนเมษายนถึงกันยายน จะร่วมกิจกรรมเป็นเวลา ๑๓.๓๐ น. ในเดือนพฤศจิกายนถึงมีนาคม จึงประกอบพิธีในเวลา ๑๔.๓๐ น.

สำหรับโซนยุโรปนั้น น่าจะถือเป็นโซนพิเศษสุด เริ่มจากที่ประเทศอังกฤษ เจ้าของระบบ Greenwich Mean Time (GMT) ครับ เวลาปฏิบัติธรรมเริ่มต้นตอนตีสองครึ่งในฤดูหนาว ทั้งหนาวทั้งดึกนี่ต้องวัดใจกันมากหน่อยเมื่อเข้าช่วงเดือนที่ปรับเวลาแล้วก็จะกลายเป็นตีสามครึ่ง เราทราบจากสมาชิกที่นั่นว่า ผู้ร่วมงานวันอาทิตย์ต้นเดือนมักจะไปพักค้างกันที่ศูนย์ปฏิบัติธรรม นอนกันไวหน่อยในคืนวันเสาร์ พอได้เวลาช่วยปลุกกันขึ้นมานั่ง เสร็จพิธีก็ต่างแยกย้ายกันพักผ่อนอีกครั้ง รายละเอียดก็ค่อยว่ากันตอนเช้าวันอาทิตย์ครับ

สำหรับในภาคพื้นทวีปยุโรปนั้น มีหลายประเทศอยู่ในเขตนี้ได้แก่ ประเทศฝรั่งเศส เยอรมนี เบลเยียม สวิตเซอร์แลนด์ ฯลฯ เราเริ่มปฏิบัติธรรมกันเวลาตีสามครึ่งในฤดูหนาว และเมื่อเข้าช่วงปรับเวลาก็จะเป็นตีสี่ครึ่ง ก็ตรงกับเวลาปลุกตื่นของการอบรมธรรมทายาท ที่วัดพระธรรมกายพอดี ผู้เคยผ่านการอบรมมาก็พอยิ้มได้ครับ เพราะได้รับการฝึกไว้แล้ว

สาธุชนบางท่านทำงานร้านอาหาร เลิกดึก บ่อยครั้งต้องใช้วิธีเสร็จจากร้าน แล้วกลับ

บ้านไปเปลี่ยนชุด แล้วตรงมาที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมเลย ท่านบอกว่า ไม่อาจล้มตัวลงนอนได้ ต้องให้ต่อเนื่องไปเลย มิฉะนั้นจะไม่อาจลุกขึ้นมาได้อีกครับ งานร้านอาหารที่เมืองนอกหนักเอาการนะครับ ที่นี่ส่วนใหญ่ทุกคนต้องช่วยกันทำงาน แม้เจ้าของกิจการก็ไม่เว้น ต้องทำทุกเรื่องครับ ทั้งเข้าครัว ถึงต้อนรับจิปาถะ สาธุชนท่านหนึ่งย้ำกับผมว่าบุญอาทิตย์ต้นเดือนเป็นบุญใหญ่ มีเพียงเดือนละหนึ่งครั้ง จึงเป็นเรื่องสำคัญ การทำงานทั้งเดือน ก็มักจะได้แต่งาน ดังนั้นต้องให้ความสำคัญกับเวลาที่จะได้บุญมากๆด้วย โดยเฉพาะการมานั่งสมาธิเจริญภาวนาพร้อมกันทั่วโลก บางท่านที่อยู่ไกลมาก ไม่สามารถเดินทางมาร่วมกิจกรรมที่ศูนย์ปฏิบัติธรรมได้ ก็จะขอให้ศูนย์ปฏิบัติธรรมถ่ายทอดเสียงไปให้

เมื่อครั้งผมได้มีโอกาสไปช่วยงานวันอาทิตย์ต้นเดือน ที่เมืองออกส์เบิร์ก (Augsburg) ประเทศเยอรมนี มีชาวพุทธไทยในเยอรมันบางท่านถึงกับขับรถมาร่วมร้อยกิโลเมตรกลางดึกเพื่อมาร่วมนั่งปฏิบัติธรรมวันอาทิตย์ต้นเดือนครับ กลุ่มชาวพุทธอีกกลุ่มหนึ่งที่น่าอนุโมทนาเป็นอย่างยิ่ง ก็คือคณะกัลยาณมิตร เมืองบอร์กโดครับ ที่นั่นจะนัดหมายมารวมกันปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ และจัดเป็นกลุ่มชาวพุทธที่ร่วมกิจกรรม “เวลาธรรมกาย” ที่ใหญ่ที่สุดของภาคพื้นยุโรป อยู่ในปัจจุบัน

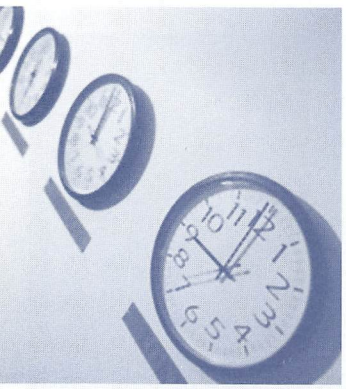
ไปโซนที่คนยุโรป เขาเรียกกันว่า “โลกใหม่” กันต่อนะครับ ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่มาก มีการใช้เวลาถึง ๖ โซน (มีโซนตะวันออก กลาง ภูเขา แปซิฟิค อะแลสก้า และฮาวาย) เริ่มจากเมืองชายฝั่งตะวันออกก่อน เป็นบริเวณที่ติดกับมหาสมุทรแอตแลนติกครับ มีเมืองหลัก คือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ แอตแลนตา เวอร์จิเนีย จะเริ่มการปฏิบัติธรรม ๓ ทุ่มครึ่งในหน้าหนาวในคืนวันเสาร์ เมื่อปรับเวลาก็เป็น ๔ ทุ่มครึ่ง เมืองชิคาโก ตั้งอยู่ในเขตกลาง เวลาถัดมา ๑ ชั่วโมง กิจกรรมจึงเป็นเวลา ๒ ทุ่มครึ่งหน้าหนาว และ ๓ ทุ่มครึ่งในช่วงปรับเวลา

เขตที่น่าสนใจเป็นพิเศษ น่าจะเป็นเขตแปซิฟิคครับ ได้แก่รัฐแคลิฟอร์เนีย ที่เป็นที่ตั้งของวัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย เมืองซีแอตเติลก็อยู่ในเขตนี้ด้วยเช่นกัน การปฏิบัติธรรมเป็นเวลาหกโมงครึ่งตอนเย็นครับในช่วงหน้าหนาว ช่วงปรับเวลาก็เป็นหนึ่งทุ่มครึ่ง เวลาช่วงนี้มีจุดเด่นที่เมื่อหลังเสร็จพิธีปฏิบัติธรรม ก็จะสามารถจัดกิจกรรม ประชุมปรึกษาหารือต่างๆ ได้ต่อเนื่องไปเลย พอคนใจใสใจสบาย หลังจากการทำใจหยุดใจนิ่ง แล้วมาคุยเรื่องต่างๆ โดยเฉพาะการทำความดีร่วมกัน ยิ่งคุยก็ยิ่งเบิกบานนะครับ ไม่ต้องสงสัย ว่าพี่น้องชาวพุทธที่แคลิฟอร์เนียมีกำลังสูงสุดเสมอ เมื่อเทียบกับทุกภูมิภาคของโลก ในการทำบุญใหญ่ที่วัดพระธรรมกายทุกงาน

เป็นอย่างไรบ้างครับ เวลาเดียวกัน แต่คนละเวลากัน เวลานั่งหลับตาคราวหน้าคงพอจะนึกภาพเพื่อนนักสร้างบารมีที่มุมอื่นๆ ของโลกได้ชัดเจนขึ้นบ้างนะครับ

เราพูดกันถึงเรื่องของเวลากันต่ออีกหน่อยนะครับ ในโลกของนักฟิสิกส์นั้น เขาจะเรียก “เวลา” ว่าเป็น “มิติที่สี่” ครับ เพราะปกติ เราอยู่ในโลกที่มีสามมิติ คือ กว้าง ยาว และสูง และพวกนักวิทยาศาสตร์ก็กำหนด “เวลา” ว่าเป็นอีกแกนหนึ่ง ซึ่งใช้อ้างอิงปรากฏการณ์ต่างๆ ของโลกได้ โดยเฉพาะเรื่องดาราศาสตร์ และจักรวาล

เราทุกคนในโลก มีสิ่งหนึ่งที่เหมือนกัน คืออยู่ในเวลาเดียวกัน มองกันได้ง่ายๆ นะครับ

เราทุกคน ไม่ว่าใครจะอยู่ที่ไหน จะทำอะไร ต่างกำลังอยู่ในเวลาที่เป็นจุดเดียวกัน มีนาฬิกาหมุนไปด้วยความเร็วเท่าๆ กัน ในช่วงเวลาหนึ่งๆ เราพบว่าผู้คนในโลก (วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕ U.S. Census Bureau ประเมินว่าจะมีประชากรโลกจำนวน ๖,๑๙๖,๑๔๑,๒๙๔ คน) ต่างคิด พูด และทำในสิ่งที่แตกต่าง มากมาย หลากหลาย และในแต่ละวินาที ผู้คนจำนวนไม่น้อยทั่วโลกกำลังต้องกังวลกับธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และสรรพสิ่งรอบตัว

ในประเทศตะวันตก การจัดระบบการทำงานของเขาจะมีประสิทธิภาพดี คือเขาจะบริหารให้แต่ละคนทำงานได้มาก ทั้งปริมาณและคุณภาพ รายได้ของพวกเขาจึงดี แต่ขณะเดียวกันมีสิ่งหนึ่งที่น่าสังเกต เมื่อได้ทราบว่าพวกเขาก็เรียกร้องสิ่งหนึ่งควบคู่ไปด้วยเสมอ พร้อมกับการพัฒนาอุตสาหกรรม ที่กินเวลามานับร้อยปี สิ่งนั้นคือเวลาพักผ่อนครับ กฎหมายล่าสุดของฝรั่งเศสกำหนดให้มาตรฐานการทำงานเป็น ๓๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีเวลาพักร้อนที่ได้รับเงินเดือน ๑ เดือน หรือเท่ากับเวลา ๒๔ วันทำงาน ไม่ต้องแปลกใจนะครับที่ชาวยุโรปหลายประเทศกำลังเป็นลูกค้าธุรกิจท่องเที่ยวรายใหญ่ของโลก รวมทั้งประเทศไทย พวกเขาทำงานหนักทั้งปี จึงต้องมีเวลาพักผ่อนในแต่ละปีที่ยาวนานให้คุ้มกับความเหน็ดเหนื่อยของเขา หมดช่วงพักก็ต้องทำงานตัวเป็นเกลียวกันใหม่ บางทีเราดูชีวิตเหมือนเครื่องจักรเครื่องยนต์ไปก็มีครับ

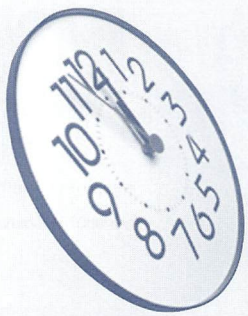
เมื่อเราลองพิจารณาวิถีชีวิตของชาวพุทธผู้รักการประพฤติปฏิบัติธรรมดูบ้าง เราจะพบระบบการบริหารเวลาชีวิตในอีกรูปแบบหนึ่ง ทุกๆ เวลาของนักสร้างบารมีจะเป็นเวลาที่มีความหมายเสมอ ด้วยการวัดคุณค่าที่จิตใจ และการใช้บุญบาปเป็นหน่วยวัด มีการให้ความสำคัญกับการรักษาใจไว้ได้ที่ศูนย์กลางกาย คนกลุ่มนี้ถือเอาการพักผ่อนเป็นสิ่งเดียวกับการทำงานที่ถูกวิธีของจิตใจ นี่แหละครับ โลกใบเดียวกัน เวลาจุดเดียวกัน แต่คุณค่าของเวลาและชีวิตที่ผ่านไปของคนทั่วโลกไม่เหมือนกัน และไม่เท่ากัน

เวลาธรรมกาย เป็นเวลาที่มีความหมายกับโลกมากนะครับ ในขณะที่โลกหมุนไป ผู้คนในทุกมุมของโลก กำลังใช้ชีวิตกับความกังวลมากมายหลายประการรอบตัวเขา ในเวลาเดียวกันนั้นเอง ประชากรอีกกลุ่มหนึ่งของโลก กำลังนั่งหลับตา ทำใจให้หยุดให้นิ่ง ตรึกระลึกถึงคุณของพระรัตนตรัย พลังแห่งความสงบภายในจากคนกลุ่มเล็กๆ ที่ไม่อาจเปรียบเทียบสัดส่วนได้กับประชากรทั้งหมดของโลก แต่ก็มีพลังที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ที่แผ่รังสีแห่งความสงบเย็น ครอบคลุมออกไป จากทุกทิศทุกทางของโลก

พูดถึงเวลาธรรมกายแล้ว ต้องขอเชื่อมโยงไปถึงบุคคลผู้เป็นต้นกำเนิดของงาน “เวลาธรรมกาย” ด้วยครับ ตามความเข้าใจของผม เวลาธรรมกายคือเวลาที่วัดพระธรรมกายจัดปฏิบัติธรรม โดยมีผู้ร่วมปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมาก โดยการนำของพระภิกษุสงฆ์ผู้มีภูมิรู้ภูมิธรรมชั้นสูง ซึ่งท่านจะคอยแนะนำวิธีการปรับใจ วางใจ เพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกายภายในการปฏิบัติธรรมลักษณะนี้จะมีลักษณะการประสานกันเป็นพลังร่วมของใจให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และจะสามารถส่งผลในการเปลี่ยนแปลงต่อโลก ตั้งแต่บรรยากาศ ธรรมชาติ ไปถึงชีวิตจิตใจของเพื่อนมนุษย์และสรรพสัตว์ ใจที่หยุดของประชากรโลกกลุ่มหนึ่ง ควรเป็นใจที่มีพลังบวกต่อโลก และควรทำโลกให้น่าอยู่ขึ้น

บทความ “ภาษาน้ำ ภาษาใจ” ในวารสารกัลยาณมิตรฉบับเดือนตุลาคมที่ผ่านมาน่าจะช่วยอธิบายเรื่องนี้ได้ด้วยครับ ก็ลำพังน้ำเฉยๆ ไม่มีชีวิตยังรับได้ถึงกระแสความรู้สึกของคำได้

นอกจากนี้ก็มีเรื่องการทดลองให้ต้นไม้ฟังเพลง ปรากฏว่าออกดอกออกผลดีกว่าต้นที่ไม่ได้ฟัง และเขาระบุด้วยว่าเป็นเพลงสงบ เพลงเย็น เช่นเพลงคลาสสิค ส่วนเพลงหนักๆ เช่นเพลงร็อค กลับทำให้การเติบโตผิดเพี้ยนไป สรรพสิ่งในโลกของเรามีอิทธิพลถึงกันเสมอ เพียงแต่เราจะมีความสามารถรับรู้มากน้อยหรือไม่เท่านั้น

ผมจำได้ว่า "คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง" ได้เริ่มต้น "เวลาธรรมกาย" ด้วยการทดลองทางใจกับคุณยายทองสุก ผู้เป็นศิษย์ผู้พี่ของท่าน และการทดลองครั้งนั้นพบว่า มีวิธีการที่ทำให้เราได้บุญมากๆ คุณยายก็มีความตั้งใจที่จะทำให้สิ่งที่ท่านพบในครั้งนั้น ได้เกิดประโยชน์กับคนหมู่มาก ท่านจึงเริ่มจัดนั่งสมาธิเป็นหมู่คณะใหญ่ๆ ที่บ้านธรรมประสิทธิ์ วัดปากน้ำ ภาษีเจริญก่อน จากนั้นเมื่อมีคนมากันมาก ท่านก็ไม่นิ่งดูดาย หาวิธีให้ทุกคนได้บุญไปกับท่านด้วย ท่านจึงมีนโยบายสร้างวัดใหญ่ๆ จนได้มาเป็นวัดพระธรรมกายในปัจจุบัน ตั้งแต่ผมยังเรียนที่มหาวิทยาลัย ก็ได้มีโอกาสไปนั่งสมาธิ ณ วัดพระธรรมกาย เกือบทุกวันอาทิตย์ต้นเดือน ทุกครั้งผมจะได้ยินหลวงพ่อธัมมชโย (พระราชภาวนาวิสุทธิ์) กล่าวถึงคุณยายว่าท่านกำลังทำงานทางใจ ช่วยทุกคนที่กำลังปฏิบัติธรรมอยู่ ผมเองเคยคิดกับตนเองว่าการนั่งสมาธิคนเดียวนั้น จะนั่งเมื่อไรก็ได้ ที่ไหนก็ได้ แต่การได้มานั่งกับผู้ที่มีความสามารถทางใจควรถือเป็นเรื่องพิเศษครับ ก็เหมือนการเรียน ที่เราสามารถหาหนังสือมาอ่านเองได้เสมอ แต่เมื่อมีครูบาอาจารย์ช่วยชี้แนะแล้ว เรามักจะไปได้เร็วกว่า ผมสังเกตเองว่า ถ้าได้มานั่งกับหลวงพ่อกับคุณยาย การปฏิบัติธรรมจะดีกว่านั่งเอง

โอกาสนี้ ผมขอเป็นตัวแทนคนหนึ่งของชาวพุทธที่อยู่ต่างแดนครับ ที่จะเชิญชวนพี่น้องชาวพุทธจากทั่วโลก ไปร่วมงานสลายร่างของคุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ณ วัดพระธรรมกาย วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ เป็นโอกาสสำคัญที่หาได้ยากที่จะได้รำลึกถึงพระคุณของท่านร่วมกัน ถ้าไม่มีท่าน เราก็คงไม่มีหลวงพ่อธัมมชโย ไม่มีวัดพระธรรมกาย และไม่มีหลักทางใจที่ทำให้ชีวิตของหลายๆ ท่านที่อยู่ในแดนไกล มีคุณค่าและความหมายมากขึ้น

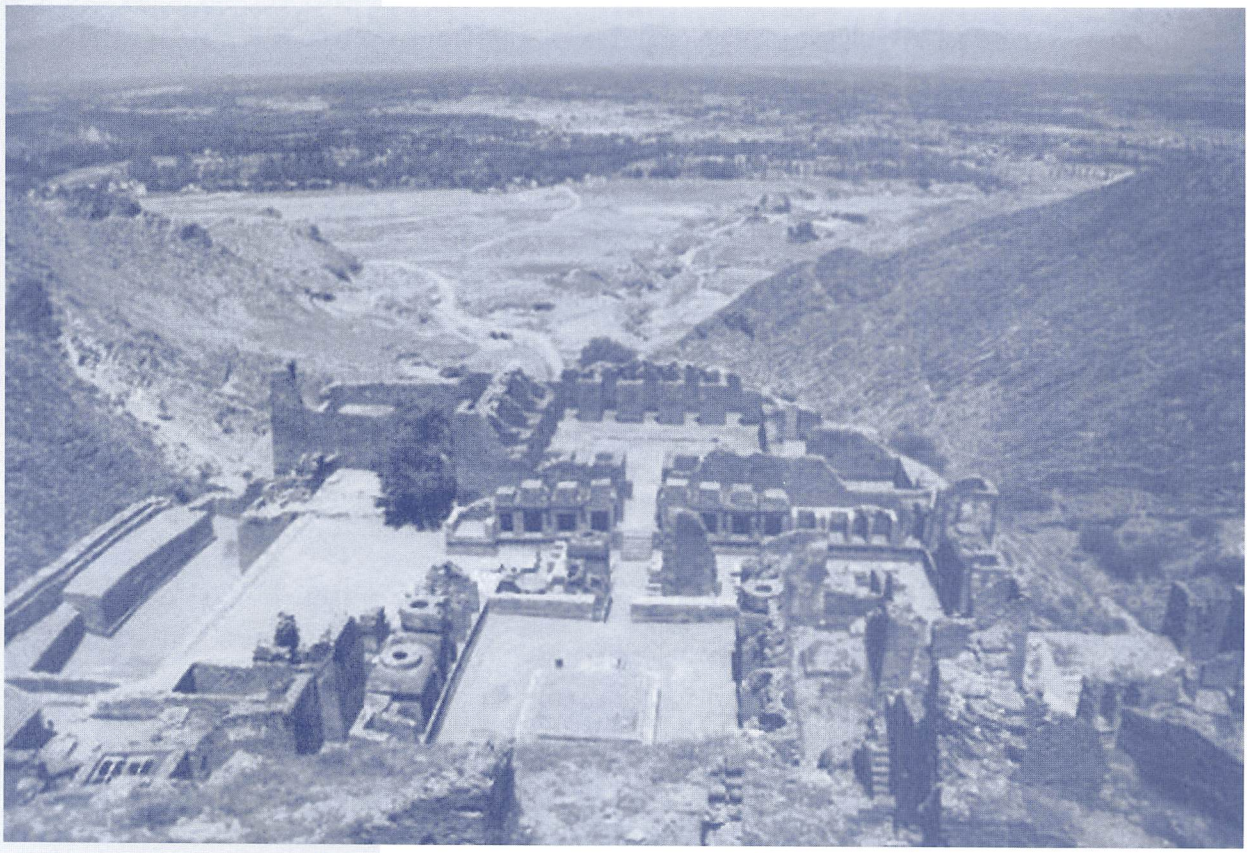
ตาราง "เวลาธรรมกาย" เมื่อเทียบกับการปฏิบัติธรรม ณ สภาธรรมกายสากล วัดพระธรรมกาย ในแต่ละวันอาทิตย์ เวลา ๐๙.๓๐ น. - ๑๑.๐๐ น.

ประเทศ	พฤศจิกายน - มีนาคม	เมษายน - ตุลาคม
ออสเตรเลีย	๑๓.๓๐ น. - ๑๕.๐๐ น.	๑๒.๓๐ น. - ๑๔.๐๐ น.
ญี่ปุ่น	๑๑.๓๐ น. - ๑๓.๐๐ น.	๑๑.๓๐ น. - ๑๓.๐๐ น.
มาเลเซีย สิงคโปร์ ไต้หวัน ฮ่องกง	๑๐.๓๐ น. - ๑๒.๐๐ น.	๑๐.๓๐ น. - ๑๒.๐๐ น.
ไทย พม่า ลาว กัมพูชา อินโดนีเซีย	๐๙.๓๐ น. - ๑๑.๐๐ น.	๐๙.๓๐ น. - ๑๑.๐๐ น.
ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมนี เบลเยียม	๐๓.๓๐ น. - ๐๕.๐๐ น.	๐๔.๓๐ น. - ๐๖.๐๐ น.
อังกฤษ	๐๒.๓๐ น. - ๐๔.๐๐ น.	๐๓.๓๐ น. - ๐๕.๐๐ น.
สหรัฐฯ (นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ แอตแลนตา)	๒๑.๓๐ น. - ๒๓.๐๐ น.	๒๒.๓๐ น. - ๒๔.๐๐ น.
สหรัฐฯ (ชิคาโก)	๒๐.๓๐ น. - ๒๒.๐๐ น.	๒๑.๓๐น. - ๒๓.๐๐ น.
สหรัฐฯ (อาซูซ่า ซีแอตเติล)	๑๘.๓๐ น. - ๒๐.๐๐ น.	๑๙.๓๐ น. - ๒๑.๐๐ น.

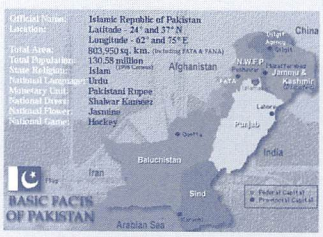

อรุณลักษณ์ ไชยนันทน์
jayanan072@hotmail.com

สวัสดีปากีสถาน

ตักห์ติบาฮี วัดพระพุทธศาสนาในปากีสถาน มองเห็นเทือกเขาฮินดูกูฎอยู่เบื้องหลัง

ปากีสถาน แปลว่า ดินแดนบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์

๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔
ถึงพี่สาวที่รัก

ผมมาปากีสถานได้สองเดือนแล้ว ด้วยเงินที่พี่ส่งให้ผมเป็นค่าเครื่องบิน ที่พัก อาหารและค่าเดินทาง อยู่ได้ราวครึ่งเดือน ก็เห็นคนปากีสถานประท้วงอเมริกันครั้งใหญ่ในเปชวาร์จังหวัดที่ติดพรมแดนอัฟกานิสถาน จนผมต้องรีบเดินทางไปสำรวจสถานที่ต่างๆที่พี่สั่งมาโดยเฉพาะดินแดนพระพุทธศาสนาในอดีต วันแรกๆ ผมพักที่บ้านราชิด เพื่อนที่เคยเรียนหนังสือด้วยกันในอเมริกา เขาต้อนรับผมดีมาก แล้วเราก็ไปหาเพื่อนเก่าของราชิดที่ละโฮร์ จากนั้น สามทหารเสือก็ลุยเหนือใต้ตกออกจากปากีสถานด้วยกัน คิดไม่ถึงเลยว่าประเทศที่ผมอิดออดแต่แรกไม่ยอมมา ถ้าพี่ไม่บังคับแถมขอร้อง จะสวยงามด้วย

ภูมิประเทศเขาสูง อากาศดี อาหารอร่อย ผู้คนรูปร่างสง่างาม เก่งและฉลาดอย่างนี้ แถมยังมีอารยธรรมเก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งของโลก และที่น่าสนใจคือ บรรพบุรุษของชาวปากีสถานเคยเป็นพุทธศาสนิกชนมาราวพันกว่าปี

ปากีสถานมีเนื้อที่ใหญ่กว่าไทยสองเท่า มีพลเมือง ๑๒๘ ล้านคนซึ่งก็มากกว่าไทยสองเท่าอีก ผมล่องเรือไปตามแม่น้ำสินธุอันมีชื่อเสียงโด่งดัง เรือแล่นผ่านหุบเขาในเทือกเขาหิมาลัยไปออกทะเลอาระเบีย ตื่นตาตื่นใจกับทิวทัศน์ที่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ จากทะเลทรายกันดาร หุบเขาเขียวขจีไปจนถึงเทือกเขาสูง สลับซับซ้อน ขนาดเจ้าราชิดกับนาเซอร์ยังตื่นเต้นเลย เราได้เห็นเทือกเขาหิมาลัย คาราโครัม และฮินดูกูฎต้องขอบคุณพี่จริงๆ ที่ทำให้ผมได้เห็นความใหญ่โตอลังการของเอเชียใต้ อากาศเดือนกันยายนร้อนถึง ๔๐ °c แต่พอย่างเข้าเดือนตุลาคม อากาศก็เย็นลงๆ เขาว่าถ้าอยู่ที่สูงเดือนธันวาคมอุณหภูมิจะลดลงเหลือแค่ ๑๐-๒๕ °c ตอนนั้นผมก็คงกลับเมืองไทยแล้ว

ที่จังหวัดเปชวาร์ ของปากีสถานติดพรมแดนอัฟกานิสถาน ผมไปดูร้านขายของเก่า มีเศียรพระพุทธรูปและศิลปวัตถุอื่นๆ ของพระพุทธศาสนาที่ผู้อพยพหนีภัยสงครามชาวอัฟกันรุ่นแล้วรุ่นเล่าตั้งแต่รัสเซียเข้าครองเมืองสิบกว่าปีก่อน จนถึงวันนี้ที่อเมริกาโจมตีอัฟกานิสถานพวกเขาลักลอบเอามาขาย พ่อค้าขายของเก่าและนักสะสมของเก่าจากทั่วโลกเศียรพระพุทธรูปตั้งปะปนกับรูปปั้นเทพฮินดู แต่ผมไม่ได้ซื้อสักชิ้น ในใจนึกอยากให้มีคนเห็นคุณค่าและเคารพพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาไปประกอบกับของเดิมให้สมบูรณ์ คนจะได้กราบไหว้บูชาไม่ใช่มาวางขายเป็นเครื่องประดับอย่างนี้

ผมยังได้ไปชมพระพุทธรูปในพิพิธภัณฑ์ด้วย ค่อยดีหน่อยที่เขารู้คุณค่าของพระพุทธองค์ จัดวางเรียงอย่างสวยงาม ไม่ตั้งรกๆ อย่างร้านขายของเก่า ผมได้ส่งรูปมาให้พี่ดูด้วยครับ

เราสามทหารเสือขึ้นไปทางเหนือกันก่อน คันธาระเป็นดินแดนสำคัญของพระพุทธศาสนาในอดีต รวมหุบเขาสวัต บางส่วนของเปชวาร์ และที่ราบลุ่มน้ำสินธุทางตอนเหนือ พี่คงนึกภาพพระภิกษุสงฆ์จีวรเหลืองอร่ามเต็มไปหมด พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยเสด็จมาที่นี่ ตอนนั้นยังไม่มีประเทศปากีสถานเลย ดินแดนตรงนี้เป็นส่วนหนึ่งของชมพูทวีปอันไพศาล ตักสิลามีซากสถูปสูง ๑๔ เมตร น่าจะสูงที่สุดและใหญ่ที่สุดในสมัยนั้น รอบๆ เป็นทางเดินมีสถูปเล็กกว่าเรียงราย ในสถูปมีบรมอัฐิ สถูปใหญ่ชื่อ**ธรรมราชิกะ** แต่ที่อยู่ในสภาพสมบูรณ์กว่าสถูปคือ**โบสถ์จันดิอัล** อัฐิเรียงเป็นระเบียบสวยงามอย่างที่เห็นในภาพครับ

เราแวะบ้านแขกปาทานระหว่างรอรถประจำทางไปวัดตักห์ติบาฮี

โบสถ์จันดิอัลในตักสิลา

สถูปธรรมราชิกะในตักสิลา

ภาพจาก Sir John Marshall, ***A Guide to Taxila***, Sani Communications, Karachi, Pakistan,1960

พระพุทธรูปในพิพิธภัณฑ์ละโฮร์ ปากีสถาน

ภาพจาก Sir John Marshall, ***The Buddhist Art of Gandhara: The Story of the Early School: Its Birth, Growth and Decline***, Department of Archaelogy Pakistan,1973

ทัศนียภาพเมืองกิลกิต

ร้านขายโรตีในตลาดกิลกิต

ชาวบ้านเอานมควายร้อนๆ ตักจากหม้อต้มใบใหญ่มาต้อนรับ ตอนที่อยู่เปชวาร์ ราชิดพาผมไปกินโรตีไม่ใส่น้ำมันกับชาหรือกาแฟใส่นมควาย เป็นอาหารเช้ามาแล้ว ผมจึงดื่มนมควายของชาวนาปาทานได้ทั้งๆ ที่มันคาวกว่านมวัวมาก ในปากีสถาน โรตีมื้อเที่ยงจะต่างกับโรตีมื้อเช้า คือมื้อเช้าไม่ใส่น้ำมันเป็นโรตีแห้ง ส่วนมื้อเที่ยงเป็นโรตีใส่น้ำมัน อยู่ที่นี่ผมกินโรตีทุกวัน

เราไปถึงวัดพระพุทธศาสนาชื่อ **ตัคห์ติบาฮี** ใกล้เมืองมาร์ดานในคันธาระ วัดนี้ใหญ่มาก สร้างบนเขาที่มองออกไปเห็นเทือกเขาฮินดูกูฏอยู่ไกลๆ มีลานวัด ประตูหอคอยทางขวาและมีถนนตัดขึ้นเขา น่าจะนิมนต์พระเณรเมืองไทยมาจำพรรษาที่นี่จัง ข้ามเขาลูกนี้ไป เป็นอาคารสร้างตามสันเขาเป็นที่พักของยาม บางส่วนเป็นกุฏิพระ วัดนี้ใหญ่มากมีพระสงฆ์ ช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๑-๗ มีการขนย้ายรูปขึ้นบนกำแพงและโบสถ์ไปไว้ที่พิพิธภัณฑ์ ช่วง พ.ศ.๒๔๕๐-๒๔๕๖ ผมยังไม่ได้ตามไปดูเลย

เรามีสลิงช็อตไว้คอยเกี่ยวเขาระหว่างเดินตามสันเขา เห็นวัดแล้วผมไม่กลัวตกเขา เพราะรู้สึกชุ่มชื่นอิ่มใจเป็นที่สุด โชคดีมากที่ได้เห็นความยิ่งใหญ่ของพระพุทธศาสนาในชมพูทวีปด้วยตาตัวเอง

เจ้าฝูงแพะราว ๔๐ ตัวนำทางเราไปที่นี่ดูน่ากลัว แพะเกเรบางตัวคอยจะรี่เข้าใส่ผมอยู่เรื่อย เหมือนรู้ว่าผมไม่ชำนาญ สลิงช็อตช่วยได้มาก เสียงเกี่ยวหินฉับๆ ทำให้แพะเกเรเปลี่ยนใจรีบไปเข้าฝูง ขากลับพวกเด็กเลี้ยงแพะเดินมาส่งเราพูดจาสนุกสนานกับราชิดและนาเซอร์ บางคนคอยชี้ให้ผมดูวิวข้างทางพาเราไปกินข้าวที่หมู่บ้านของเขาซึ่งอยู่อีกด้านของยอดเขาที่วัดตักห์ติบาฮีตั้งอยู่ มีแกงแพะ โรตี และองุ่นน่ากินมาก สุดท้ายเราโบกมือลาราวกับญาติที่จากกันไปนาน ที่เขาว่าชาวปาทานเป็นชนชาติที่ต้อนรับแขกดีที่สุดในโลกเห็นท่าจะจริง

นั่งรถประจำทางไปอีกไกล เราก็มาถึง**เมืองกิลกิต** บนเขาคาราโครัมใกล้ทิเบต และแคชเมียร์ เมืองกิลกิตเป็นเมืองพระพุทธศาสนาในอดีตตั้งโดดเดี่ยวอยู่บนเขาคาราโครัมเคยเป็นที่พักกองคาราวานบนเส้นทางสายใหม่ คนส่วนใหญ่พูดภาษาชินะ แต่ก็ยังฟังเราพูดภาษาอูรดูและอังกฤษรู้เรื่อง โชคดีที่เราเดินทางช่วงที่ยังไม่ปิดพรมแดนระหว่างที่อเมริการะเบิดปูพรมในอัฟกานิสถาน

ชาวกิลกิตในปากีสถานประกอบด้วยคนหลายเชื้อชาติ วัฒนธรรม และศาสนารวม ๘๕๐,๐๐๐ คน (พอๆ กับระนอง จังหวัดที่มีพลเมืองน้อยที่สุดในประเทศไทย) คนทางเหนือของปากีสถานนี้ใจดีมาก เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ จิตใจดีงามต้อนรับอบอุ่น พื้นที่มีทั้งเป็นหินเวิ้งว้างจนถึงสวนผลไม้ขั้นบันไดไม่มีที่สิ้นสุด ทั้งคนทั้งสถานที่ทำให้จิตใจของเราเบิกบานสดชื่น แม้อยู่แค่ไม่กี่วันเพราะสถานที่สวยงาม เขียวชอุ่มน่ารื่นรมย์ชวนให้ใจสงบ

หุบเขากว้างขวาง ทำให้เห็นทิวทัศน์เต็มตา เราสามคนเดินเล่นรอบเมืองกิลกิตมีเด็กๆ เดินตามเป็นพรวน

เราแวะกินอาหารอร่อยที่หมู่บ้านนวปุระหรืออัมสาร์ของกิลกิต ซึ่งเป็นหมู่บ้านเล็กๆ มี ๑๐๐ หลังคาเรือน ใกล้ๆ หมู่บ้านมีปราสาทเก่าแก่และซากตำหนักของเจ้าเมือง เหนือตัวหมู่บ้านขึ้นไปเป็นเส้นทางหลบหนีข้าศึกในสมัยโบราณ ข้างบนนี้เป็นที่ราบสูงไม่มีน้ำ ด้านหน้ามีพระพุทธรูปแกะสลักสูง ๓ เมตร พระนามว่าพระพุทธครคหะ บนที่ราบสูงนี้มีซากสถูปที่มีชื่อเสียงในอดีตที่เก็บจารึกคัมภีร์ทางพระพุทธศาสนามากมาย คนเลี้ยงวัวมาพบเข้าโดยบังเอิญ ปัจจุบันมีผู้เอาไปพิมพ์เก็บรักษาคัมภีร์บางส่วนไว้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติปากีสถานกรุงการาจี ผมจะต้องไปดูก่อนกลับเมืองไทยแน่นอน

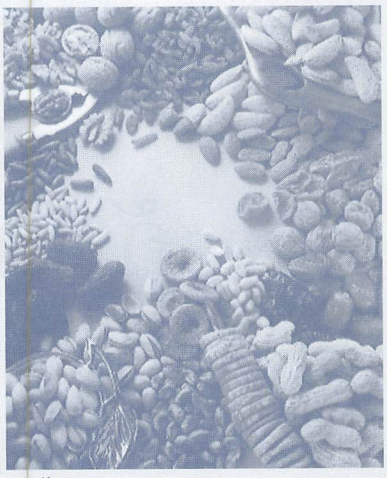
สวยที่สุดคือ**เมืองฮันซ่า**หรือ**เมืองหรรษา** จุดสุดท้ายที่เราแวะภาคเหนือของปากีสถาน ผมไม่รู้จะบรรยายอย่างไรถูกกับความงามที่ทำให้ใจหยุดนิ่งอยู่ตรงหน้าได้ จากหุบเขาฮันซ่ามองลงไปเห็นแม่น้ำฮันซ่าอยู่ข้างล่างเป็นฟุตๆ มันเป็นอะไรที่สุดยอด ได้มายืนบนสถานที่พระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ต้นตำนานมิลินทปัญหาเคยเสด็จมาเยือนและปกครองคนที่นี่จึงดูสูงใหญ่แบบแขกผสมกรีก

บนภูเขามีกองหินสร้างเหมือนอนุสรณ์สถานดูแล้วศักดิ์สิทธิ์เงียบสงบ ทุกสิ่งล้วนเป็นกระจกเงาสะท้อนกันและกัน กองหินเหมือนวิหารเทิดทูนความงามภายในของผู้รู้ รอบข้างเป็นหินที่เกิดจากธารน้ำแข็งแข็งตัว ยามเช้าเราไปยืนดูแสงอรุณกระทบยอดเขาที่สูงที่สุด ชื่อรกโบษแผ่กระจายไปทั่วฟ้า อีกสองสามนาทีต่อมา ยอดเขาสูงอื่นๆ จึงค่อยๆ กระจ่างชัดขึ้นมา แสงไล่ลงไปถึงหุบเขามองเห็นดอกแอปริค้อตพริ้วไสว ที่นี่น่าจะเป็นที่สอนนั่งสมาธิมากที่สุดเลยครับ

เพียงสองสามวันในฮันซ่า ผมรู้สึกผูกพันกับสถานที่อย่างบอกไม่ถูก ราชิดกับนาเซอร์ก็เหมือนกัน

แล้วจะเขียนมาอีกครับ

จากน้องชาย

ผลไม้แห้งของปากีสถาน

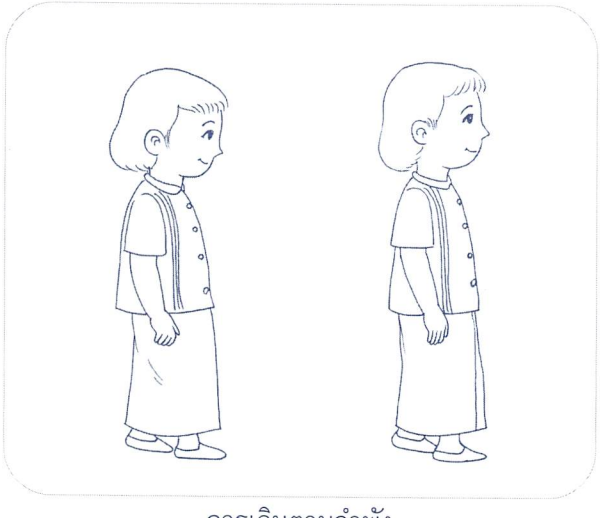
ผลไม้สดของปากีสถาน

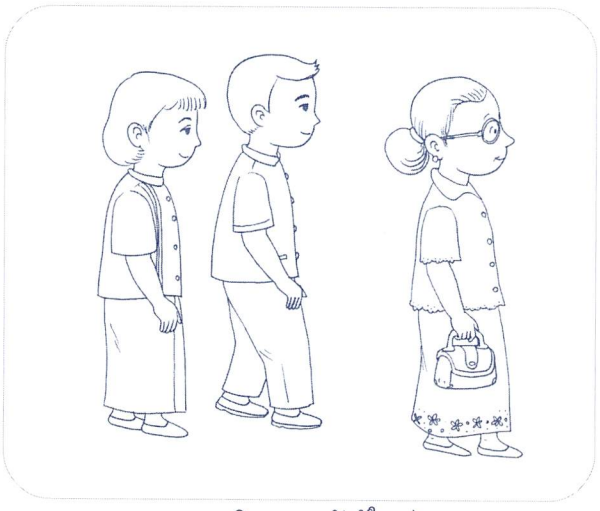
สวนแอปริค้อต เมืองฮันซ่า

เรื่องและภาพจาก http://www.mango.itgo.com/northernareas.htm
http://www.mango.itgo.com/buddhist.htm
http://www.mango.itgo.com/hunza_eaglesnest.htm

การเดินลำพัง กับการเดินกับผู้ใหญ่

การเดินตามลำพัง

การเดินตามหลังผู้ใหญ่

สวัสดีค่ะหนูๆ ที่น่ารักเหมือนเดิม ฉบับนี้แม่หนูดีก็ต้องขอกล่าวคำว่า "สวัสดีปีใหม่" ค่ะ เป็นอย่างไรกันบ้างคะ ปีเก่าผ่านพ้นไป ปีใหม่ย่างก้าวเข้ามาแล้ว หนูๆ ได้ไปเที่ยวหรือไปทำกิจกรรมที่ไหนมาบ้าง อย่าลืมเล่าให้แม่หนูดีฟังบ้างนะ และอีกไม่กี่วันนี้ก็จะเป็นวันเด็ก ซึ่งปีหนึ่งทางภาครัฐ และหน่วยงานต่างๆ ก็จะจัดกิจกรรมสนุกๆ ให้กับเด็กๆ แม่หนูดีหวังว่าหนูๆ คงจะสนุกสนานเบิกบานกันดีนะคะ เวลาไปเที่ยวกับคุณพ่อ คุณแม่ ก็ต้องระวัง อย่าให้พลัดหลงกัน

สำหรับฉบับนี้แม่หนูดี ก็จะมาแนะนำในเรื่องการเดินตามลำพัง กับการเดินกับผู้ใหญ่ ซึ่งจะแตกต่างกัน **การเดินตามลำพัง** จะมีวิธีง่ายๆ คือ ให้หนูๆ เดินอย่างสุภาพ หลังตรง ช่วงก้าวไม่ยาวหรือสั้นจนเกินไป แกว่งแขนแต่พองาม สำหรับหนูๆ ผู้หญิงขณะเดินให้ระมัดระวังการแกว่งแขนและสะโพก ให้อยู่ในอิริยาบถที่เป็นไปโดยธรรมชาติ ส่วน**การเดินกับผู้ใหญ่** ก็ต้องระมัดระวังนิดนึง วิธีปฏิบัติก็คือ ให้หนูๆ เดินไปทางซ้ายค่อนไปทางหลังเล็กน้อย เว้นแต่ต้องเดินในที่จำกัด จึงเดินตามหลังเป็นแถว ท่าเดินต้องนอบน้อม ช่วงก้าวพองาม อย่าเดินส่ายตัวหรือโคลงศีรษะ ในกรณีที่ต้องเดินตามหลังระยะใกล้ๆ ต้องคอยสังเกตว่า ผู้ใหญ่ที่เดินนำอยู่นั้นจะหยุด ณ ที่แห่งใด จะได้ชะลอฝีเท้าลง ป้องกันมิให้เดินชนท่าน

ก็เป็นวิธีการเดินที่ง่ายๆ และไม่ยากสำหรับหนูๆ คนเก่ง แม่หนูดีรู้ว่าหนูๆ ทำได้อยู่แล้ว และจะทำได้ดี ถ้าฝึกบ่อยๆ แล้วในที่สุด หนูๆ ก็จะทำติดจนเป็นนิสัย

สุดท้ายนี้ แม่หนูดีขออวยพรให้หนูๆ ไปเที่ยวงานวันเด็ก กับคุณพ่อ คุณแม่ อย่างมีความสุข และที่สำคัญอย่าลืมเที่ยวเผื่อแม่หนูดีด้วยนะคะ พบกันใหม่ฉบับหน้า

สวัสดีค่ะ

ครั้งหนึ่งในชีวิต . . .

ขอบวชอุทิศแทนคุณ

ขอเชิญ..นิสิต นักศึกษาชาย เข้าร่วมโครงการอบรมธรรมทายาทอุปสมบทหมู่ ภาคฤดูร้อน รุ่นที่ ๓๐

สนใจสอบถามรายละเอียดและสมัครได้ตั้งแต่บัดนี้ จนถึง วันที่ ๑๙ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่ชมรมพุทธศาสตร์สากลฯ

โทรศัพท์ ๐-๒๙๐๑-๐๙๑๒, มือถือ ๐-๑๓๓๙-๙๘๗๗ , โทรสาร ๐-๒๙๐๑-๐๙๑๑

หรือที่ชมรมพุทธศาสตร์ฯ และศูนย์รับสมัครในสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ

Email : club@ibscenter.net http://www.ibscenter.net

ทำไมถึงมาวัด : วรรณนรี ไตรเนตร

หนุ่มน้อยหน้าใส ไม่ไป RCA

หนุ่มน้อยหน้าใสคนนี้ หากเห็นหน้าก็คงคิดว่าน่าจะพบเจอเขาได้ตามสถานที่ท่องเที่ยวของวัยรุ่นต่างๆ อาทิ สยามสแควร์ ห้างสรรพสินค้าต่างๆ รวมไปถึงแหล่งสถานบันเทิงยามค่ำคืนจำพวก RCA ซึ่งรู้กันดีว่ากำลังอยู่ในความนิยมของวัยรุ่นสมัยใหม่ แต่สำหรับเขาสถานบันเทิงกับแสงสีพวกนี้ กลับเป็นสิ่งน่าเบื่อจนทำให้เขาถึงกับต้องฟุบหลับนอนรอเพื่อนๆ ที่ไปด้วยกันแทน

อะไรทำให้วัยรุ่นที่แวดล้อมด้วยเพื่อนๆ มากมายและอยู่ในสังคมวัยรุ่นสมัยใหม่อย่างเขาไม่นิยมไปเที่ยวRCA ?????

กอล์ฟ หรือ สิทธิวัทธ์ อมรทวีพร ปัจจุบันศึกษาอยู่ปี ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์อินเตอร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี กอล์ฟเองก็เป็นหนึ่งในวัยรุ่นที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง รักเพื่อนและอยู่ในกระแสของวัยรุ่นทั่วไปที่ชอบความท้าทายสนุกสนาน จึงเป็นที่แปลกใจว่ากอล์ฟกลับใช้เวลาวันอาทิตย์ไปวัดกับครอบครัวแทนที่จะใช้ไปเตร็ดเตร่กับเพื่อนฝูง ทำอย่างไรกอล์ฟถึงตัดสินใจมาวัดกับครอบครัว ?????

"ผมเข้าวัดพระธรรมกายครั้งแรกเมื่อปี ๒๕๓๙ ตามคำชวนของคุณแม่ เลยได้บวชสามเณรรุ่นยุวกัลยาณมิตร ตอนแรกผมก็ไม่เชื่อว่ามาวัดแล้วดี แต่ผมเป็นคนรักแม่ เลยอยากจะบวชให้กับคุณแม่พอได้บวชสามเณรแล้วเหมือนได้พิสูจน์ว่าที่วัดดีอย่างไร จึงทำให้แม่อยากให้ผมมา ผมได้ความรู้มากมายหลายอย่าง ได้เก็บเกี่ยวประสบการณ์หลายอย่างจากการบวชครั้งนั้น และทำให้ครอบครัวของผมชวนกันมาวัดเป็นประจำ"

การบวชสามเณรคราวนั้นได้ช่วยทำให้กอล์ฟเปลี่ยนไปหลายอย่าง กอล์ฟมีความคิดที่จะถือศีล ๕ เพื่อที่จะได้เป็นลูกที่ดีของแม่ ปกติกอล์ฟเป็นคนที่รักแม่อยู่แล้ว แต่เขารู้ว่าแค่รักแม่นั้นยังไม่พอ เขาสมควรประพฤติตนเป็นคนดีเพื่อแม่ เป็นการตอบแทนพระคุณของแม่ เพราะกอล์ฟรู้ว่าการแสดงความกตัญญูต่อบิดามารดาควรทำตั้งแต่ท่านยังมีชีวิต พอท่านล่วงลับไปแล้ว จะได้ไม่ต้องมานั่งเสียใจว่าเราควรจะได้ทำสิ่งนั้นให้ท่านตอนที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ หรือเราควรเชื่อฟังคำสั่งสอนที่ท่านหวังดีกับเรา หากเรามัวแต่ผัดวันประกันพรุ่ง สักวันหนึ่งจะสายเกินไป...

ด้วยความตั้งใจที่จะเป็นคนดีของแม่ กอล์ฟจึงไม่อยากไปเที่ยว RCA หรือทำตัวแย่ๆ ให้แม่ต้องเสียใจ เหตุผลอีกอย่างที่กอล์ฟไม่ชอบไป เพราะเขารู้สึกว่าเวลาไปเที่ยวกอล์ฟจะไม่เป็นตัวของตัวเอง สถานบันเทิงเหล่า

กอล์ฟ หรือ สิทธิวัทธ์ อมรทวีพร ปัจจุบันศึกษาอยู่ปี ๑ คณะวิศวกรรมศาสตร์อินเตอร์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรี กอล์ฟเองก็เป็นหนึ่งในวัยรุ่นที่มีความเป็นตัวของตัวเองสูง รักเพื่อนและอยู่ในกระแสของวัยรุ่นทั่วไปที่ชอบความท้าทายสนุกสนาน จึงเป็นที่แปลกใจว่ากอล์ฟกลับใช้เวลาวันอาทิตย์ไปวัดกับครอบครัวแทนที่จะใช้ไปเตร็ดเตร่กับเพื่อนฝูง ทำอย่างไรกอล์ฟถึงตัดสินใจมาวัดกับครอบครัว ?????

นี้เป็นแหล่งรวมอบายมุขที่แม้แต่ผู้ใหญ่ยังไม่เหมาะเลย ทั้งเหล้า ทั้งยาเสพติด ไปแล้วยังเสียเงิน เสียสุขภาพ รวมไปถึงเสียเวลาที่มีค่ายิ่ง พอคิดได้แบบนี้เขาจึงมองย้อนกลับมาว่าแล้วเด็กวัยรุ่นอย่างเขากับเพื่อนๆ ยังจะควรไปกันอีกหรือ

กอล์ฟเคยคิดเปรียบเทียบการไปวัดกับการไปเที่ยวสถานบันเทิงพวกนี้ กอล์ฟพบว่าการไปเที่ยว RCA ไม่ได้เกิดประโยชน์อะไรเลย คนที่ไปมีแต่คนที่ขาดสติ ผิดศีล จากคนดีๆ ที่ไม่ได้ต้องการจะตกเป็นทาสของอบายมุขแต่เพราะความหลงผิดและขาดสติ อาจทำให้พลั้งเผลอไปกับสิ่งแวดล้อมแย่ๆ แบบนั้นได้โดยไม่ตั้งใจ กอล์ฟเลยไม่คิดจะไปอีกถ้าไม่จำเป็น

พอนึกถึงการมาวัด กอล์ฟบอกว่าเพียงแค่นึกถึงวัดจิตใจเขาจะสงบขึ้นมาทันที เวลามาวัดเหมือนกับได้ลืมสิ่งวุ่นวายต่างๆ วัดเป็นที่สงบ ที่เหมาะกับคนทุกเพศทุกวัย เมื่อก่อนเขาเคยคิดว่าคนมาวัดเป็นคนที่เชย แต่พอเข้ามาพิสูจน์ด้วยตัวเอง เขาจึงรู้ว่าวัดเป็นสถานที่ที่น่าสนใจ มีคนมาวัดเยอะกว่าที่ไป RCA เสียอีก หากใครจะอ้างว่าไปเที่ยวกลางคืนเพื่อการหาประสบการณ์หรือ เพื่อจะได้พบเจอคนมากหน้าหลายตา กอล์ฟบอกว่าน่าจะลองมาวัดดูบ้าง จะได้รู้ว่าคนมาวัดนั้นไม่เชยเลย แถมเป็นคนที่น่าคบกว่านักเที่ยวจาก RCA ซะอีก

ปกติกอล์ฟเองมีเพื่อนมากมาย มีทุกแบบทุกสไตล์ และเขาเองก็ยอมรับว่าเป็นคนรักเพื่อนและออกจะติดเพื่อนอยู่บ้าง แต่ก็รู้ว่าใครที่ควรสนิทด้วย หรือใครที่จะนำเขาไปในทางที่ไม่ดี หากเพื่อนคนไหนมาชวนเขาไปเที่ยว RCA เขาก็มักจะหาข้ออ้างปฏิเสธไปโดยที่ยังรักษาน้ำใจเพื่อนไว้ กอล์ฟมีคติประจำใจเกี่ยวกับการคบเพื่อน ที่ว่า “คบคนพาล พาลพาไปหาผิด คบบัณฑิต บัณฑิตพาไปหาผล” ซึ่งเขาบอกว่าคตินี้ใช้ได้ผล และไม่ขอสงวนลิขสิทธิ์ หากเพื่อนคนไหนจะลองนำไปใช้ดูบ้างก็ได้

เด็กวัยรุ่นสมัยนี้กล้าคิดกล้าทำกันมากขึ้น เวลา

ตัดสินใจทำอะไรมักจะขาดสติ ยึดตัวเองเป็นหลัก นิยมวัตถุและค่านิยมตะวันตกมากจนเกินไป จนบางครั้งลืมนึกถึงวัฒนธรรมที่ดีงามของไทย แต่วัดมีส่วนช่วยเป็นอย่างมากทำให้กอล์ฟเลือกเดินทางสายกลางที่มีสติมากขึ้น คิดก่อนทำ และที่สำคัญวัดทำให้กอล์ฟเป็นลูกที่ดีของแม่ เขาพร้อมที่จะเชื่อฟังคำสอนของแม่และไม่ลืมวัฒนธรรมที่ดีงามของไทยต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องความกตัญญูต่อบิดามารดา ทุกวันนี้กอล์ฟจะสวดมนต์ นั่งสมาธิ และใช้เวลาให้คุ้มค่าที่สุดเพราะเวลานั้นมีค่าและไม่สามารถเรียกคืนมาได้

กอล์ฟอยากให้เยาวชนได้ลองมาวัด มาสัมผัสสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ช่วยทำให้กอล์ฟเป็นกอล์ฟเป็นลูกที่ดีของแม่แบบนี้ เพราะกอล์ฟเชื่อว่าวัดจะช่วยทำให้คนเป็นคนดีได้ เมื่อสังคมมีแต่คนดีประเทศของเราคงจะไม่ต้องตกเป็นเหยื่อของอบายมุขต่างๆ อย่างเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

กอล์ฟ เป็นแบบอย่างของลูกที่ดีของคุณพ่อคุณแม่คนหนึ่ง ทั้งๆ ที่เขาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เต็มไปด้วยแหล่งอบายมุขและกระแสความนิยมผิดๆ ของวัยรุ่น แต่เขากลับประพฤติตนเป็นคนดี ตั้งใจเล่าเรียน และเชื่อฟังคุณพ่อคุณแม่ ทุกสิ่งที่กอล์ฟทำเป็นสิ่งที่เขาได้เรียนรู้จากที่วัด ส่วนแรงบันดาลใจของกอล์ฟคงเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้นอกจากที่เขาบอกกับเราว่า “ผมทำเพื่อแม่ครับ!!!”

กอล์ฟอยากให้เยาวชนได้ลองมาวัด มาสัมผัสสิ่งที่ดีงาม สิ่งที่ช่วยทำให้กอล์ฟเป็นกอล์ฟเป็นลูกที่ดีของแม่แบบนี้ เพราะกอล์ฟเชื่อว่าวัดจะช่วยทำให้คนเป็นคนดีได้ เมื่อสังคมมีแต่คนดีประเทศของเราคงจะไม่ต้องตกเป็นเหยื่อของอบายมุขต่างๆ อย่างเช่นที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

ชุติพร บุญชู

เรียนดี กิจกรรมเด่น ด้วยสมาธิ

สิ่งที่ฟังดูเหลือเชื่อเช่นนี้ คงเป็นสิ่งที่หลายคนปรารถนาอยากให้เกิดขึ้นในชีวิตการเรียนของตน เพราะดูช่างสบายเหลือเกิน แต่กลับได้เกรดมาอย่างง่ายๆ ซึ่งน้องชุติพร บุญชู หรือน้องเล็ก ก็ได้พิสูจน์ผลแห่งการกระทำนี้ ให้เป็นที่ประจักษ์มาแล้ว ด้วยเกรด ๓.๙๓ ขณะเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา...

เป็นที่ทราบกันดีว่า ..ปัจจุบันเด็กเรียนส่วนใหญ่นั้นนอกเหนือจากการเรียนตามปกติ มักจะต้องไปเรียนพิเศษที่โรงเรียนกวดวิชาควบคู่กันไปด้วยรวมถึงการอ่านหนังสือดึกๆ ดื่นๆ บางทีก็อ่านหนังสือถึงเช้า แล้วค่อยเข้าสอบ ส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ทำกิจกรรมน้อยมาก ทั้งนี้ก็เพื่อต้องการให้ผลการเรียนออกมาอยู่ในระดับแนวหน้าและโดดเด่นกว่าใครๆ

แต่ ณ วันนี้การที่เราได้มาพูดคุยกับน้องเล็ก เราพบเคล็ดลับที่น่าสนใจว่า อันที่จริงแล้วเราไม่จำเป็นต้องเหนื่อยขนาดนั้น แต่ก็สามารถมีผลการเรียนที่ดีอยู่ในระดับแนวหน้าได้เช่นกัน..!!

• หลังจากสอบเข้า โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาได้ ทราบมาว่า ตอนเรียนเทอมแรกค่อนข้างเครียด

คือ โรงเรียนเดิมของเล็ก มีเด็กที่สอบติดเตรียมอุดมศึกษาแค่ ๓ คน เท่านั้น จากนักเรียนที่แข่งกันมาสอบทั้งโรงเรียน เมื่อมาเรียนที่นี่เล็กก็ต้องปรับตัวมาก เพราะที่นี่แทบจะเป็นเด็กที่เรียนเก่งทั้งหมด รู้สึกกดดันเหมือนกัน ในช่วงแรก เรารู้แต่ว่า เราต้องเร่งตัวเองขึ้นมา...

• ตอนช่วง ม.๔ เกรดดีไหม

อืม.. ไม่ค่อยดีนะ ..ช่วงนั้น ก็ไม่ค่อยมาวัดด้วยสมาธิก็ไม่ค่อยได้นั่ง

• แล้วมาได้เกรด ๓.๙๓ ตอนไหน

ตอน ม.๕ นี้แหละค่ะ

• ทำไมอยู่ดีๆ เกรดขึ้นมาถึง ๓.๙๓ ได้ล่ะคะ

..ในช่วงปิดเทอม ม.๔ เล็กได้มีโอกาสไปนั่งสมาธิที่สวนพนาวัฒน์ จ.เชียงใหม่ ตอนนั้นนั่งได้ดี รู้สึกใจสงบ มีความสุขมากที่สุด คือใจหยุดนิ่ง ไม่ต้องคิดอะไร คือเล็กเองไม่เคยสัมผัสความสุขแบบนี้มาก่อน และหลังจากนั้นพอเปิดเทอม ม.๕ เราก็เอาสมาธิมาปรับใช้กับการเรียนทำให้เรียนได้ดีขึ้น

• อยากให้เล่าถึงประสบการณ์ภายในเกี่ยวกับการนั่งสมาธิ

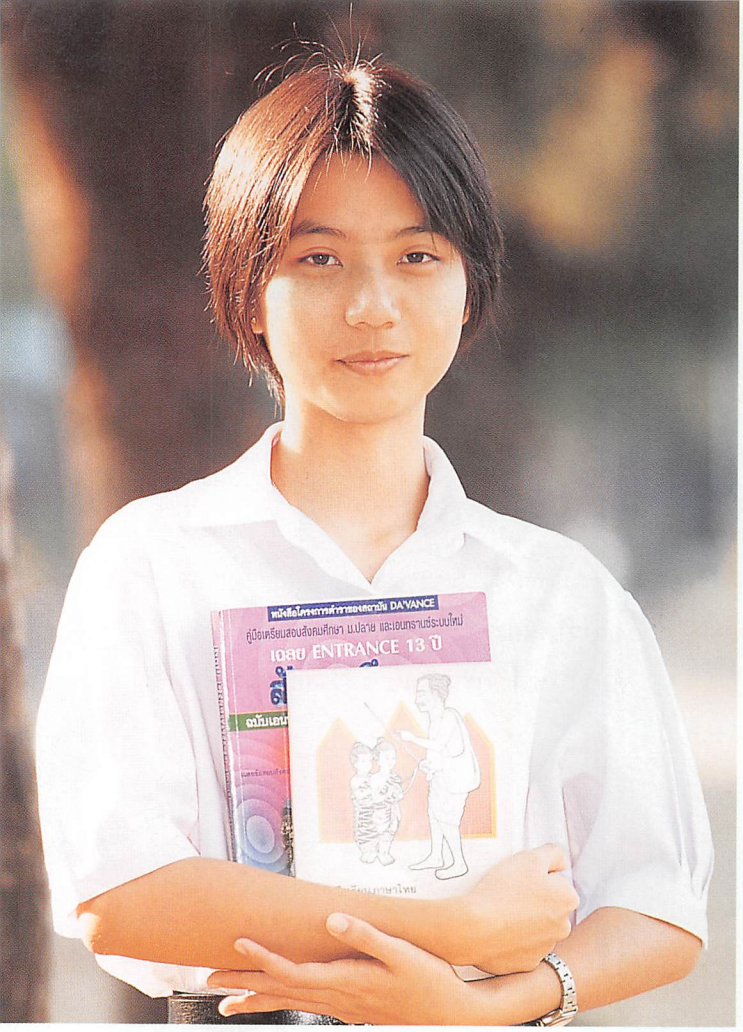
พอวางใจเฉยๆ ไม่คิดอะไร ใจจะหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย ก็จะเห็นดวงแก้วหลายดวง พอมองเข้าไปก็เห็นคนที่หน้าตาเหมือนเรา แต่สวยกว่ามาก ใส่เสื้อผ้าเนียนแนบตัวกว่าเรา พอหยุดนิ่งอีกก็เห็นดวงแก้ว ๖ ดวง และก็เห็นกายที่มีเครื่องประดับสวยงามมาก พอหยุดต่อไปก็พบดวงแก้ว และเห็นกายต่อไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงองค์พระ ตอนนั้นมีความสุขมากไม่อยากจะทำอะไรเลย ก็เลยทำให้ชอบการนั่งสมาธิ และนำมาปฏิบัติอย่างต่อเนื่องค่ะ...

• น้องเล็ก นำสมาธิมาใช้ยังไงคะ

การที่เรานั่งสมาธิบ่อยๆ สิ่งนี้มันทำให้ใจเราคุ้นกับการหยุดนิ่งจนเป็นนิสัย ดังนั้นพออ่านหนังสือ ใจจะไม่แวบไปไหนง่ายๆ เพราะใจที่มีสมาธิ จะทำให้เราอ่านหนังสือได้เรื่อยๆ อ่านได้นานมาก และเหมือนเราจะจำสิ่งที่อ่านได้เองโดยอัตโนมัติ ไม่ต้องบังคับให้จำ ผิดกับเมื่อก่อนพออ่านได้แป๊ปหนึ่ง ก็จะอยากไปกินขนม ดูทีวี อยากไป

เด็กเตรียมอุดมศึกษาคนนี้ทำอย่างไรจึงไม่ต้องเรียนพิเศษ
แถมทำกิจกรรมหนัก เธอกลับเรียนเก่ง ได้เกรดถึง ๓.๙๓ ..!?

ทำโน่น ทำนี่ พอไป เราก็จะหายไปเป็นชั่วโมง พอกลับมานั่งโต๊ะอ่านหนังสือใหม่ ก็จะจำเรื่องที่อ่านไม่ค่อยได้ ต้องอ่านถึง ๒-๓ รอบ เพราะใจเรามันแวบไป แวบมาตลอด สมาธิไม่ค่อยมี ก็จะทำให้จำไม่ค่อยได้...

• เด็กเตรียมอุดมศึกษา มักจะเรียนหนักกันทุกคน แล้วน้องเล็กหาเวลาในการนั่งสมาธิตอนไหน

เล็กจะนั่งรถตู้ จากบ้านไปโรงเรียนซึ่งใช้เวลาประมาณ ๑ ชั่วโมง ก็จะใช้เวลาช่วงนี้แหละทำสมาธิ เพราะสมาธิสามารถทำได้ทุกสถานที่ ทุกเวลา เล็กจะนั่งสมาธิบนรถทุกวัน ทั้งไปและกลับ ก็ได้ ๒ ชั่วโมง พอกลับมาบ้าน ก่อนอ่านหนังสือ หรือก่อนนอน ก็จะนั่งด้วยค่ะ

• ทำกิจกรรมอื่นบ้างไหม

ตอนนี้ นอกจากกิจกรรมที่โรงเรียนแล้ว เล็กยังมาเป็นอาสาสมัครที่วัดพระธรรมกาย แผนกเพชรต้อนรับระดับโลกค่ะ ก็ต้องไปช่วยงานที่วัด ..แต่ว่าไปแล้ว อยากใช้คำพูดว่า วัดช่วยเรามากกว่า เพราะทำให้เราได้บุญ และก็ทำให้เราพัฒนาศักยภาพได้อย่างก้าวกระโดดด้วย ซึ่งเล็กก็มาช่วยงานวัดทุกวันเสาร์ - อาทิตย์ แต่ ๒ วันนี้ เล็กแทบจะไม่ได้อ่านหนังสืออะไรเลย (หัวเราะ)

• อ้าว..แล้วหาเวลาอ่านตอนไหนละค่ะ

เล็กใช้วิธีสะสม คือเราอ่านหนังสือวันจันทร์ - วันศุกร์ ทุกวันตอนเย็นเราจะใช้เวลาทบทวนบทเรียนที่เราเรียนมาทั้งหมด

• มีเวลาให้กับการเรียน แค่ ๕ วัน แค่นั้น แล้วต้องอ่านหนังสือดึกมากไหม

ดึกสุดของเล็ก..ก็แค่ ๔ ทุ่มครึ่งค่ะ เพราะง่วงแล้วคิดว่าอยากให้สมองเราพักบ้าง

• เล็กต้องเรียนพิเศษ เพิ่มด้วยไหมคะ

ไม่ได้เรียนที่ไหนเลยค่ะ

• แต่เด็กสมัยนี้ส่วนใหญ่ ..โดยเฉพาะเด็กเตรียมอุดมศึกษาจะไปเรียนพิเศษแถวสยามสแควร์

..เพื่อนๆ ก็เรียนกันส่วนใหญ่ บางทีเลิกเรียนจากโรงเรียนตอนเย็นแล้ว ก็ไปเรียนเลยทุกวัน วันเสาร์ - อาทิตย์ เขาก็จะไปเรียนพิเศษกันด้วย แต่โดยส่วนตัวเล็กคิดว่าเราเอาเวลานั้นมาทบทวนสิ่งที่อาจารย์สอนเอาเองก็ได้ ซึ่งบางทีไปเรียนแล้ว เขาอัดๆ ให้เรา พอกลับบ้าน ก็เหนื่อยแล้ว ต้องพักผ่อน ไม่มีเวลาทบทวน สู้เอาเวลามาทบทวนเองจะดีกว่า

• คิดว่าทบทวนเอง แค่นั้นพอหรือคะ

ก็ตอนเย็นๆ หลังเลิกเรียนแล้ว เล็กจะใช้เวลาประมาณครึ่งชั่วโมง อยู่ที่โรงเรียนอ่านทบทวน หรือทำการบ้านที่โรงเรียนก่อนจะกลับบ้านทุกวันด้วยค่ะ

• อ่านกับเพื่อนหรือคะ

จะนั่งอ่านที่ม้าหิน ส่วนมากอ่านคนเดียวค่ะ เพราะเพื่อน พอเลิกเรียนแล้ว บางทีเขาจะไปเดินแถวสยามฯ เพื่อรอเรียนพิเศษตอนเย็น

• เป็นเทคนิคหรือเปล่า ที่ต้องอ่านหนังสือทบทวนก่อนกลับบ้าน

..คือ อาจเป็นเพราะบรรยากาศมากกว่า พอเย็นเสร็จเราก็ทบทวนเลย ซึ่งจะทำให้เข้าใจได้เร็ว แล้วอีกอย่างเงียบด้วยค่ะ

• มีเทคนิคการอ่านหนังสืออย่างอื่นอีกไหม

ก็จะทำโจทย์จากคู่มือด้วย และจะใช้วิธีขีดเส้นใต้

เนื้อหาสำคัญตามที่อาจารย์สอนในห้อง พอกลับมาบ้านเราก็อ่าน ๑ รอบ ซึ่งจะทำให้เราใช้เวลาน้อยมาก ในการทำความเข้าใจ เราจะอ่านไปได้เร็วด้วย เพราะเหมือนเพิ่งเรียนมาหมาดๆ ในวันนั้น แต่ถ้าเราทิ้งไว้นานก็จะใช้เวลานานมากในการรื้อฟื้นความจำ ในสิ่งที่อาจารย์สอนมา ซึ่งนอกจากเสียเวลามากขึ้นแล้ว ยังทำให้เราเองไม่เข้าใจด้วย

• ช่วยบอกข้อดีของการทบทวนบทเรียนทันทีที่เราเรียนในวันนั้น

วิธีนี้เราจะสามารถเข้าใจบทเรียนใหม่ได้อย่างรวดเร็ว เพราะบทเรียนต่อเนื่องกัน เราต้องใช้พื้นความรู้เดิมด้วย โดยเฉพาะวิชาภาษาเยอรมัน และตอนสอบก็ไม่ต้องอ่านมาก เราจะมีพื้นฐานที่ดี แค่ทบทวนอีกนิดหน่อยก็สามารถนำมาใช้ได้เลย

• ..ใกล้สอบ เคยอ่านหนังสือตลอดทั้งคืนไหม

ไม่เคยค่ะ คิดว่าเราสะสมอย่างสม่ำเสมอมาแล้วจึงไม่จำเป็น ก็มีเพื่อนทำเหมือนกัน ตอนสอบ บางทีเขาจะเปลี้ยไปเลย ทำให้ทำข้อสอบได้ไม่เต็มที่

• เล็กมีเทคนิคการแบ่งเวลายังไง

วันจันทร์ - ศุกร์ เราจะให้เวลากับการเรียนเต็มที่เลยค่ะ เรียนในห้องก็ต้องตั้งใจเรียนจริงๆ ส่วนวันเสาร์ - อาทิตย์ ก็ให้เวลากับการทำหน้าที่อาสาสมัครที่วัดอย่างเต็มที่เหมือนกัน

• รู้สึกขัดแย้งไหม เวลาเพื่อนไปเรียนพิเศษหรืออ่านหนังสือกันวันเสาร์ - อาทิตย์ กันอย่างเต็มที่ แต่เรากลับมาวัด

เล็กคิดว่า เพราะเล็กมาวัดนะคะที่ทำให้เล็กเรียนได้ดีขึ้นมาก เพราะทำให้เราได้ฝึกสมาธิ และเหมือนกับว่าเราได้อะไรในชีวิตมากกว่าการที่เราเลือกที่จะเรียนอย่างเดียว แต่การมาเป็นอาสาสมัคร ทำให้เราได้ฝึกอะไรหลายอย่างที่เราไม่ได้รับจากห้องเรียน เช่น เรื่องมนุษยสัมพันธ์ การติดต่อประสานงาน ช่วยงานอบรม ฝึกต้อนรับ และที่สำคัญคุณธรรมของเราจะเพิ่มขึ้น โดยรวมแล้วการเป็นอาสาสมัครช่วยให้เราได้เค้นศักยภาพในตัวของเราออกมาได้มากที่สุด

• สมาธิช่วยเล็กทางด้านการเรียนแล้ว ยังช่วยด้านอื่นอีกไหมคะ

ที่เห็นชัดเลย ก็ด้านอุปนิสัย เล็กจะใจเย็นขึ้น สังเกตได้จาก ก่อนจะพูดอะไร เล็กคิดมากขึ้น อย่างเมื่อก่อนเราพูดไม่ทันคิด ก็เผลอไปทำให้เพื่อนโกรธ แต่เดี๋ยวนี้เรามีสติมากในการคิดก่อนพูด

• วางแผนในอนาคตตัวเองไว้อย่างไร

คิดว่าจะสอบเอนทรานซ์เข้าคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เอกภาษาเยอรมันค่ะ เพราะเมื่อจบแล้ว ก็จะสามารถช่วยงานวัดในฝ่ายต่างประเทศได้ด้วย และอีกอย่างคนเรียนทางด้านนี้มีน้อย พอจบไปเราจะได้ใช้ประโยชน์ทางด้านนี้อย่างเต็มที่

• มีอะไรฝากไว้ไหมคะ

คิดว่า ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญอยากให้ทุกคนในวัยนี้ ตั้งใจเรียนให้ดีรู้จักแบ่งเวลาให้เป็น เพราะถ้าพลาดช่วงนี้จะมีผลสืบเนื่องถึงการเอนทรานซ์ และมีผลต่ออาชีพที่เราจะทำต่อไปในอนาคตด้วย แล้วถ้าจะเรียนให้ดี ก็ต้องฝึกสมาธิด้วย เพราะจะทำให้เราไม่ต้องเรียนให้หนักมาก แต่ผลลัพธ์ออกมาได้มากและก็เสียเวลาน้อยด้วย

และก็อยากทิ้งท้ายอีกหน่อยนะคะ สำหรับคุณพ่อคุณแม่ที่มีบุตรหลานก็อยากจะเชิญชวนให้ส่งบุตรหลานของท่าน มาทำหน้าที่อาสาสมัคร หรือพี่ๆ น้องๆ ที่รู้สึกเบื่อเวลามาวัด ไม่รู้จะทำอะไร ก็อยากจะเชิญมาร่วมกันทำหน้าที่อาสาสมัครด้วยกัน เพราะจะมีพี่ๆ น้องๆ ที่มีหัวใจในการสร้างบารมี รอทุกคนอยู่นะคะ

..ดนตรีไอริช ..ชาเขียวไข่มุก ..นอนมองเมฆเคลื่อนไปบนท้องฟ้า หรือการเดินแถวสยามฯ ซึ่งน้องเล็กเอง ..ไม่จำเป็นต้องสร้างบรรยากาศ ให้ดูหรูหราอะไรอย่างนั้น แต่เธอก็สามารถเรียนเก่งได้ ด้วยความขยันหมั่นเพียรที่มีอยู่ในตัวเอง โดยไม่ต้องอาศัยการเรียนพิเศษใดๆ แถมยังมีเวลาทุ่มเททำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ได้อีกด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นความปรารถนาในวัยเรียนของคนส่วนใหญ่ ที่ไม่ใช่ว่าใครๆ จะสามารถทำได้ครบทุกสิ่งไป ซึ่งถ้าหากอยากจะทำได้ ก็ต้องนำธรรมะ และการฝึกสมาธิ ไปใช้อย่างจริงจังกับตัวเอง นั่นเอง

อินไซด์ไต้หวัน : อินเหวียน

เปิดโลกทัศน์ใหม่

แห่งการเผยแผ่วัดโฝวกวงซัน

ต่อจากฉบับที่แล้ว...

การที่ใครๆ คิดที่จะทำการปรับปรุงพัฒนางานใดๆ ก็ตาม อุปสรรคอย่างหนึ่งที่จะต้องพบเจออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือการขัดขวางจากผู้ไม่เข้าใจ และพวกชอบอนุรักษ์นิยม ดังจะเห็นได้จากในสมัยที่ท่านซิงหวินเคยริเริ่มงานฟื้นฟูพระพุทธศาสนาซึ่งท่านได้บันทึกไว้ว่า

"ในปี ค.ศ.๑๙๔๘ พวกเราได้มาถึงวัดฮวงจั้งซื่อ เมืองหนานกิง ก็ได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากเจ้าอาวาสอินอวิ๋น ได้มอบวัดทั้งวัดให้พวกเราดำเนินการ เนื่องจากพวกเรามีจิตใจที่คิดจะฟื้นฟูความเจริญให้แก่พระพุทธศาสนาเพียงอย่างเดียว เมื่อได้พบว่าภายในวัดนั้นทรุดโทรมอย่างมาก จึงได้เริ่มลงมือปรับปรุงทันที และได้ตั้งกฎระเบียบใหม่ของการใช้ชีวิตประจำวัด ปรับปรุงลำดับวิธีการสวด และพิธีกรรมต่างๆ จึงทำให้ขัดต่อการปฏิบัติแบบของเดิมเพียงแต่เพิ่มเติมความคิดที่ก้าวหน้าขึ้น แต่ก็กลับกลายเป็นว่าสร้างความเดือดร้อน เดือดดาล ให้แก่เหล่าทหาร รัฐบาล ผู้มีอำนาจในท้องถิ่น และบรรดาเจ้าพ่อทั้งหลาย ฉะนั้นพระที่ยึดอยู่ในรูปแบบเดิมจึงร่วมกับคนเหล่านี้ กดขี่พวกเราตลอดมา

ในปี ค.ศ.๑๙๖๗ นั้น อาตมาได้ไปขอบริจาคเงินทั่วทุกสารทิศเพื่อซื้อที่ดิน หลังจากซื้อที่ดินสำเร็จแล้ว เงินที่เหลือทั้งหมดเพียง ๑ หมื่น ได้นำเงินจำนวนนี้เป็นเงินทุนสร้างวัด ในตอนนั้นคนทั่วไปเห็นว่า เป็นเหมือนดังนิทานอาหรับราตรี (ความเพ้อฝัน) แต่ปัจจุบันสิ่งก่อสร้างทุกอย่างที่วัดโฝวกวงซัน ก็ได้ประจักษ์แล้วว่า ความกล้าหาญที่จะฝ่าฟันอุปสรรคนั้นมีพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าเงินทอง"

ท่านซิงหวินยังได้กล่าวต่ออีกว่า ประกาศเผยแพร่ความเที่ยงตรงไม่หวั่นกลัวมิจฉามารร้าย

เมื่อ ๓๐-๔๐ ปีก่อน สังคมไต้หวันวัฒนธรรมประเพณียังถูกปิดกั้น แต่เพื่อการฟื้นฟูความศรัทธาที่ถูกต้องในพระพุทธศาสนาให้พ้นจากการบูชายัญ โดยการนำชีวิตสัตว์มาเซ่นไหว้ตามประเพณีดั้งเดิมของจีน อาตมาก็ตั้งคณะร้องเพลงประสานเสียงแห่งพระพุทธศาสนา และได้นำอุปกรณ์ประกาศเผยแผ่ธรรมะเช่น การใช้สไลด์ และเริ่มเปิดชั้นเรียนพุทธศาสตร์ประจำสัปดาห์ให้กับเด็กๆ ด้วยเหตุที่บุกเบิกสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์อย่างไม่หยุดยั้ง จึงส่งผลให้เกิดการตำหนิติเตียน แม้กระทั่งมีคนกล่าวหาว่า อาตมาเป็นมารศาสนา และประกาศคำพูดว่าจะฆ่าอาตมา แต่อาตมาก็มิได้หวาดหวั่นหรือหวาดกลัวเพราะเรื่องนี้แต่อย่างใด ก็ได้ทำงานต่อไป รวมถึงการทำเทปเพลงธรรมะ การจัดทำรายการวิทยุโทรทัศน์ เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา

เพื่อที่จะชักจูงให้คนในสังคมหันมาเห็นความสำคัญของพระพุทธศาสนา อาตมาได้จัดทำในสิ่งที่ไม่มีใครเคยทำมาก่อนในไต้หวัน เช่น การแห่รถบุปผชาติที่สวยงามในวันวิสาขบูชา จัดให้มีกลุ่มประกาศพระไตรปิฎกโดยทำเป็นเทป และวีดีโอ รวมถึงกิจกรรมอื่นๆ อีกมากมาย ผลที่สุดได้สร้างความดึงดูดแก่ผู้คนให้ได้เข้ามาศึกษาพระพุทธศาสนา

เป็นอย่างมาก ย้อนคิดไปในอดีต พวกเราหาใช่ผู้ชำนาญการหรือมีประสบการณ์ที่จะก่อตั้ง ซ้ำยังต้องเจออุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจากคนในหรือนอกศาสนาพุทธ แต่ก็ได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความเกรงกลัวไปทั่ว

การประกาศพระสัทธรรม วางโครงการศาสนานั้นช่างมากด้วยความยากลำบากต่างๆ นานา การสร้างวัด การวางระบบของพระภิกษุ แม้กระทั่งการสนับสนุนอบรมพระสงฆ์ ล้วนแต่มีอุปสรรค... ในปี ค.ศ.๑๙๖๕ ในขณะที่อาตมาประกาศเกี่ยวกับการก่อสร้างวิทยาลัยพระพุทธศาสนาออกไปสู่สังคมภายนอกอยู่นั้น ก็ได้มีสานุศิษย์บางท่านคัดค้าน และกล่าวกับอาตมาว่า "ท่านอาจารย์ท่านจะตั้งวิทยาลัยพระพุทธศาสนา พวกเราคงจะไม่สามารถที่จะให้การสนับสนุนเรื่องการเงินในระยะยาวได้ อย่างนี้แล้วในอนาคตท่านจะไม่มีข้าวกิน"

แล้วก็เป็นจริง อาตมาในขณะนั้นด้านการเงินเริ่มขาดแคลน แต่เรื่องอบรมพระภิกษุ สร้างความเจริญให้แก่พระพุทธศาสนานั้น เป็นเรื่องที่จะหยุดยั้งลงไม่ได้เสียแล้ว อาตมาไม่ได้หยุดยั้งในปณิธานแม้จะได้รับการคัดค้าน แต่กลับมีใจที่แน่วแน่ยิ่งขึ้นที่จะก่อตั้งต่อไป จนกระทั่งทำได้สำเร็จ ๓๐ ปีมานี้ได้มีการจัดอบรมตลอดมา ไม่เคยที่จะหยุดยั้ง มีนักศึกษาที่จบจากวิทยาลัยแห่งนี้นับเป็นพันๆ ชีวิตทั้งจากภายใน และภายนอกประเทศ แล้วที่ได้ออกไปอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธศาสนาจนสุดกำลังก็มีอยู่มากมาย บางส่วนก็ได้เป็นผู้ติดตามอาตมาในการก่อตั้งบุกเบิก ได้เสียสละด้วยกายใจ ในการก่อตั้งสิ่งต่างๆ มากมาย ในปัจจุบันคนเหล่านี้ก็เป็นผู้มีการชำนาญการที่มีฝีมือยอดเยี่ยม และเป็นผู้บริหารสำคัญของวัดโฝวกวงซันทั้งนั้น

ในส่วนของทัศนคติที่เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรม และสร้างสรรค์งานพระศาสนาให้มั่นคง ท่านซิงหวินต้าซือก็เป็นผู้หนึ่งที่มีความคิดเห็นอย่างน่าศึกษาและปฏิบัติตาม โดยท่านได้เปิดเผยว่า

"อาตมาเคยเดินทางไปรอบโลกมาหลายครั้ง พบเห็นประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศ ประเทศของเขามีโบสถ์ที่สูงสง่า เด่นอยู่กลางเมืองใหญ่ และของในพิพิธภัณฑ์ล้วนเป็นประติมากรรมทางศาสนาด้วยกันทั้งนั้น อย่างประเทศที่มีคนนับถือศาสนาคริสต์ คนทั้งประเทศ

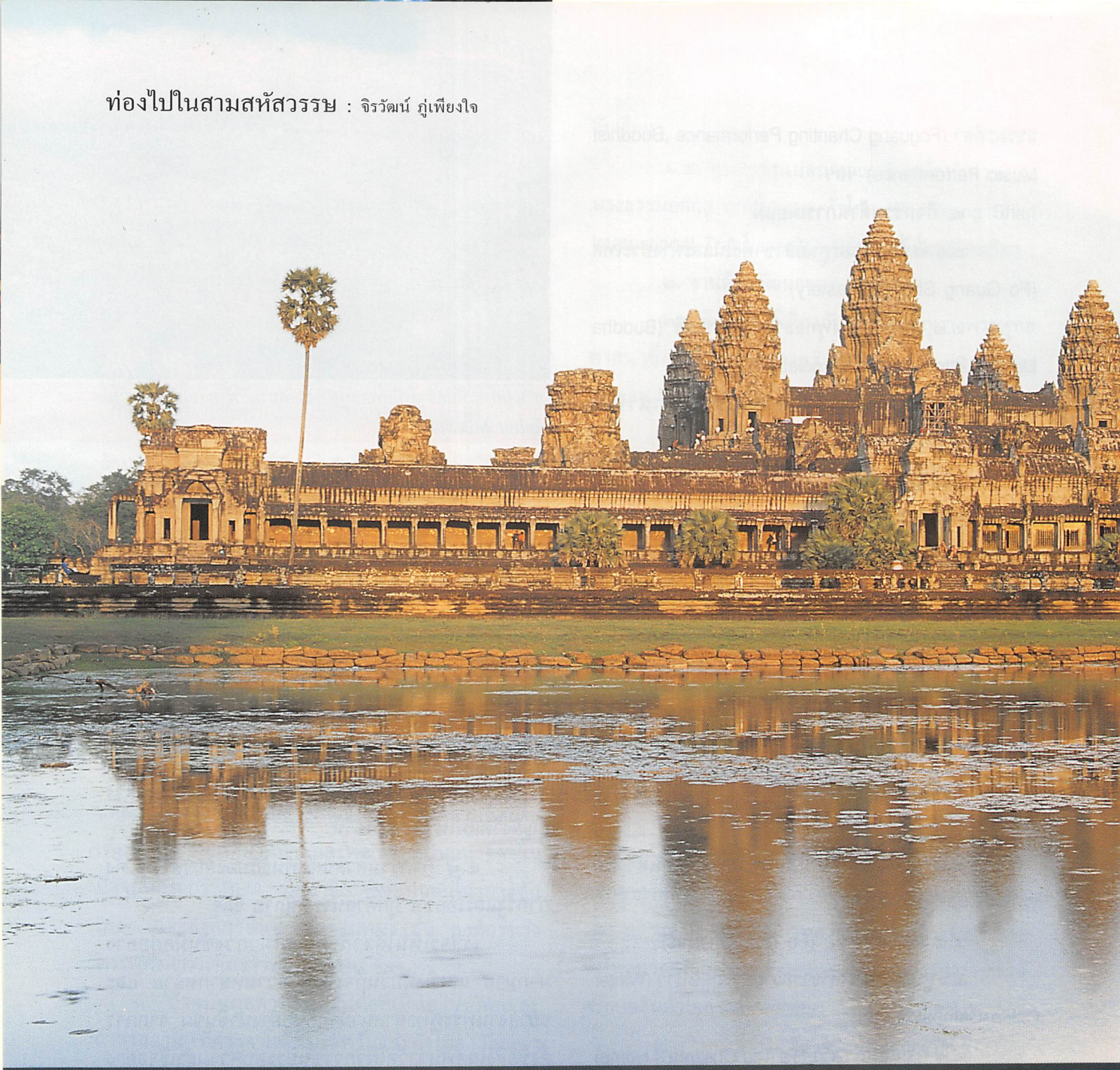
คณะสงฆ์จากวัดโฝวกวงซัน ทำพิธีสวดมนต์ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับในเหตุการณ์แผ่นดินไหว ปี ค.ศ. ๑๙๙๙

ต่างยอมรับว่าประเทศของตนมีศาสนาคริสต์เป็นหลัก ประเทศที่มีคนนับถือศาสนาอิสลาม คนทั้งประเทศต่างก็สรรเสริญพระอัลเลาะห์อยู่เป็นนิตย์ แต่ประเทศพวกเราต่างพากันคิดว่า ศาสนาเป็นเรื่องเกินความจำเป็น พวกเรามีพระพุทธศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยว แต่กลับไม่ส่งเสริมสนับสนุน ในการประกาศธรรม เพื่อประโยชน์แก่เวไนย ไม่เห็นความสำคัญในวิถีธรรมแห่งพระพุทธศาสนาที่จะก่อให้เกิดสันติบนโลก ไม่นิยมการอุทิศเสียสละ คนส่วนใหญ่มักเห็นด้วยกับการบำเพ็ญตน เอาตัวรอดคนเดียว หรือการเข้าบำเพ็ญในป่าเขา ไม่ก็บำเพ็ญแบบกักขังตนเอง แบบนี้ยิ่งจะทำให้พระพุทธศาสนามีวงแคบและเลวลง ศาสตร์แห่งอารยชนก็ไม่สามารถเข้าถึงจิตใจของปวงประชาได้ การบำเพ็ญที่จะหยุดเพียงแค่วงจำกัด สัจธรรมก็จะห่างจากชนทั้งหลาย อย่างนี้ยิ่งจะทำให้ลัทธินอกพระพุทธศาสนาได้ช่องเติบโต อย่างรวดเร็ว"

และด้วยวิสัยทัศน์อันยาวไกลของท่านซิงหวิน เห็นว่า ในยุคปัจจุบันการจะเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ได้รับผลดีและรวดเร็วนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเปิดโอกาสชักชวนให้ญาติโยมได้เข้ามามีส่วนในการผลักดัน และขับเคลื่อนงานพระศาสนา ท่านจึงได้ก่อตั้งสมาคมแสงพุทธธรรมนานาชาติขึ้นเมื่อปี ค.ศ.๑๙๙๒ โดยมุ่งหวังที่จะให้ญาติโยมทั้งหลาย สามารถนำเอาศักยภาพอันมากมายที่มีอยู่ภายในตนอุทิศเสียสละออกมา เพื่อประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และสังคม

สมาคมแสงพุทธธรรมนานาชาติ (BLIA.)

เป็นสมาคมที่มีสมาชิกกระจายอยู่ทั่วโลกกว่า ๑

ตอนที่ ๙

นครวัด : นครอันศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์

อลังการนครวัด

หลังจากที่ได้เที่ยวชมโบราณสถานในเมืองพระนครมากว่าครึ่งค่อนวัน ก็มาถึงรายการสุดท้ายคือนครวัด ที่เราตั้งใจจัดโปรแกรมอย่างนี้เพราะเห็นว่าของดีของเด็ดก็ต้องเก็บเอาไว้ดูกันตอนหลังเพื่อสร้างความตื่นเต้นประทับใจอย่างสุดๆ เป็นการทิ้งท้าย น่าเสียดายว่ากว่าจะมาถึงตรงนี้พวกเราส่วนใหญ่ต่างก็ออกอาการอ่อนล้าเต็มทีและทำท่าว่าชักจะไม่อยากไปไหนต่อ แต่พอมาถึง

อินไซด์ไต้หวัน : อินเหวียน

เปิดโลกทัศน์ใหม่

แห่งการเผยแผ่วัดโฝวกวงซัน

ต่อจากฉบับที่แล้ว...

การที่ใครๆ คิดที่จะทำการปรับปรุงพัฒนางานใดๆ ก็ตาม อุปสรรคอย่างหนึ่งที่จะต้องพบเจออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ คือการขัดขวางจากผู้ไม่เข้าใจ และพวกชอบอนุรักษ์นิยม ดังจะเห็นได้จากในสมัยที่ท่านซิงหวินเคยริเริ่มงานฟื้นฟูพระพุทธศาสนาซึ่งท่านได้บันทึกไว้ว่า

"ในปี ค.ศ.๑๙๔๘ พวกเราได้มาถึงวัดฮวงจั้งซื่อ เมืองหนานกิง ก็ได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากเจ้าอาวาสอินอวิ๋น ได้มอบวัดทั้งวัดให้พวกเราดำเนินการ เนื่องจากพวกเรามีจิตใจที่คิดจะฟื้นฟูความเจริญให้แก่พระพุทธศาสนาเพียงอย่างเดียว เมื่อได้พบว่าภายในวัดนั้นทรุดโทรมอย่างมาก จึงได้เริ่มลงมือปรับปรุงทันที และได้ตั้งกฎระเบียบใหม่ของการใช้ชีวิตประจำวัด ปรับปรุงลำดับวิธีการสวด และพิธีกรรมต่างๆ จึงทำให้ขัดต่อการปฏิบัติแบบของเดิม เพียงแต่เพิ่มเติมความคิดที่ก้าวหน้าขึ้น แต่ก็กลับกลายเป็นว่าสร้างความเดือดร้อน เดือดดาล ให้แก่เหล่าทหาร รัฐบาล ผู้มีอำนาจในท้องถิ่น และบรรดาเจ้าพ่อทั้งหลาย ฉะนั้นพระที่ยึดอยู่ในรูปแบบเดิมจึงร่วมกับคนเหล่านี้ กดขี่พวกเราตลอดมา

ในปี ค.ศ.๑๙๖๗ นั้น อาตมาได้ไปขอบริจาคเงินทั่วทุกสารทิศ เพื่อซื้อที่ดิน หลังจากซื้อที่ดินสำเร็จแล้ว เงินที่เหลือทั้งหมดเพียง ๑ หมื่น ได้นำเงินจำนวนนี้เป็นเงินทุนสร้างวัด ในตอนนั้นคนทั่วไปเห็นว่า เป็นเหมือนดังนิทานอาหรับราตรี (ความเพ้อฝัน) แต่ปัจจุบันสิ่งก่อสร้างทุกอย่างที่วัดโฝวกวงซัน ก็ได้ประจักษ์แล้วว่า ความกล้าหาญที่จะฝ่าฟันอุปสรรคนั้นมีพลังที่ยิ่งใหญ่กว่าเงินทอง"

ท่านซิงหวินยังได้กล่าวต่ออีกว่า ประกาศเผยแพร่ความเที่ยงตรงไม่หวั่นกลัวมิจฉามารร้าย

เมื่อ ๓๐-๔๐ ปีก่อน สังคมไต้หวันวัฒนธรรมประเพณียังถูกปิดกั้น แต่เพื่อการฟื้นฟูความศรัทธาที่ถูกต้องในพระพุทธศาสนาให้พ้นจากการบูชายัญ โดยการนำชีวิตสัตว์มาเซ่นไหว้ตามประเพณีดั้งเดิมของจีน อาตมาก็ตั้งคณะร้องเพลงประสานเสียงแห่งพระพุทธศาสนา และได้นำอุปกรณ์ประกาศเผยแผ่ธรรมะเช่น การใช้สไลด์ และเริ่มเปิดชั้นเรียนพุทธศาสตร์ประจำสัปดาห์ให้กับเด็กๆ ด้วยเหตุที่บุกเบิกสิ่งใหม่ที่เป็นประโยชน์อย่างไม่หยุดยั้ง จึงส่งผลให้เกิดการตำหนิติเตียน แม้กระทั่งมีคนกล่าวหาว่า อาตมาเป็นมารศาสนา และประกาศคำพูดว่าจะฆ่าอาตมา แต่อาตมาก็มิได้หวาดหวั่นหรือหวาดกลัวเพราะเรื่องนี้แต่อย่างใด ก็ได้ทำงานต่อไป รวมถึงการทำเทปเพลงธรรมะ การจัดทำรายการวิทยุโทรทัศน์ เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา

เพื่อที่จะชักจูงให้คนในสังคมหันมาเห็นความสำคัญของพระพุทธศาสนา อาตมาได้จัดทำในสิ่งที่ไม่มีใครเคยทำมาก่อนในไต้หวัน เช่น การแห่รถบุปผชาติที่สวยงามในวันวิสาขบูชา จัดให้มีกลุ่มประกาศพระไตรปิฎกโดยทำเป็นเทป และวีดีโอ รวมถึงกิจกรรมอื่นๆ อีกมากมาย ผลที่สุดได้สร้างความดึงดูดแก่ผู้คนให้ได้เข้ามาศึกษาพระพุทธศาสนา

เนื้อหาสำคัญตามที่อาจารย์สอนในห้อง พอกลับมาบ้านเราก็อ่าน ๑ รอบ ซึ่งจะทำให้เราใช้เวลาน้อยมาก ในการทำความเข้าใจ เราจะอ่านไปได้เร็วด้วย เพราะเหมือนเพิ่งเรียนมาหมาดๆ ในวันนั้น แต่ถ้าเราทิ้งไว้นานก็จะใช้เวลานานมากในการรื้อฟื้นความจำ ในสิ่งที่อาจารย์สอนมา ซึ่งนอกจากเสียเวลามากขึ้นแล้ว ยังทำให้เราเองไม่เข้าใจด้วย

• ช่วยบอกข้อดีของการทบทวนบทเรียนทันทีที่เราเรียนในวันนั้น

วิธีนี้เราจะสามารถเข้าใจบทเรียนใหม่ได้อย่างรวดเร็ว เพราะบทเรียนต่อเนื่องกัน เราต้องใช้พื้นความรู้เดิมด้วย โดยเฉพาะวิชาภาษาเยอรมัน และตอนสอบก็ไม่ต้องอ่านมาก เราจะมีพื้นฐานที่ดี แค่ทบทวนอีกนิดหน่อยก็สามารถนำมาใช้ได้เลย

• ..ใกล้สอบ เคยอ่านหนังสือตลอดทั้งคืนไหม

ไม่เคยค่ะ คิดว่าเราสะสมอย่างสม่ำเสมอมาแล้วจึงไม่จำเป็น ก็มีเพื่อนทำเหมือนกัน ตอนสอบ บางทีเขาจะเปลี้ยไปเลย ทำให้ทำข้อสอบได้ไม่เต็มที่

• เล็กมีเทคนิคการแบ่งเวลายังไง

วันจันทร์ - ศุกร์ เราจะให้เวลากับการเรียนเต็มที่เลยค่ะ เรียนในห้องก็ต้องตั้งใจเรียนจริงๆ ส่วนวันเสาร์ - อาทิตย์ ก็ให้เวลากับการทำหน้าที่อาสาสมัครที่วัดอย่างเต็มที่เหมือนกัน

• รู้สึกขัดแย้งไหม เวลาเพื่อนไปเรียนพิเศษหรืออ่านหนังสือกันวันเสาร์ - อาทิตย์ กันอย่างเต็มที่ แต่เรากลับมาวัด

เล็กคิดว่า เพราะเล็กมาวัดนะคะที่ทำให้เล็กเรียนได้ดีขึ้นมาก เพราะทำให้เราได้ฝึกสมาธิ และเหมือนกับว่าเราได้อะไรในชีวิตมากกว่าการที่เราเลือกที่จะเรียนอย่างเดียว แต่การมาเป็นอาสาสมัคร ทำให้เราได้ฝึกอะไรหลายอย่างที่เราไม่ได้รับจากห้องเรียน เช่น เรื่องมนุษยสัมพันธ์ การติดต่อประสานงาน ช่วยงานอบรม ฝึกต้อนรับ และที่สำคัญคุณธรรมของเราจะเพิ่มขึ้น โดยรวมแล้วการเป็นอาสาสมัครช่วยให้เราได้เค้นศักยภาพในตัวของเราออกมาได้มากที่สุด

• สมาธิช่วยเล็กทางด้านการเรียนแล้ว ยังช่วยด้านอื่นอีกไหมคะ

ที่เห็นชัดเลย ก็ด้านอุปนิสัย เล็กจะใจเย็นขึ้น สังเกตได้จาก ก่อนจะพูดอะไร เล็กคิดมากขึ้น อย่างเมื่อก่อนเราพูดไม่ทันคิด ก็เผลอไปทำให้เพื่อนโกรธ แต่เดี๋ยวนี้เรามีสติมากในการคิดก่อนพูด

• วางแผนในอนาคตตัวเองไว้อย่างไร

คิดว่าจะสอบเอนทรานซ์เข้าคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เอกภาษาเยอรมันค่ะ เพราะเมื่อจบแล้ว ก็จะสามารถช่วยงานวัดในฝ่ายต่างประเทศได้ด้วย และอีกอย่างคนเรียนทางด้านนี้มีน้อย พอจบไปเราจะได้ใช้ประโยชน์ทางด้านนี้อย่างเต็มที่

• มีอะไรฝากไว้ไหมคะ

คิดว่า ช่วงวัยรุ่นเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญอยากให้ทุกคนในวัยนี้ ตั้งใจเรียนให้ดีรู้จักแบ่งเวลาให้เป็น เพราะถ้าพลาดช่วงนี้จะมีผลสืบเนื่องถึงการเอนทรานซ์ และมีผลต่ออาชีพที่เราจะทำต่อไปในอนาคตด้วย แล้วถ้าจะเรียนให้ดี ก็ต้องฝึกสมาธิด้วย เพราะจะทำให้เราไม่ต้องเรียนให้หนักมาก แต่ผลลัพธ์ออกมาได้มากและก็เสียเวลาน้อยด้วย

และก็อยากทิ้งท้ายอีกหน่อยนะคะ สำหรับคุณพ่อคุณแม่ที่มีบุตรหลานก็อยากจะเชิญชวนให้ส่งบุตรหลานของท่าน มาทำหน้าที่อาสาสมัคร หรือพี่ๆ น้องๆ ที่รู้สึกเบื่อเวลามาวัด ไม่รู้จะทำอะไร ก็อยากจะเชิญมาร่วมกันทำหน้าที่อาสาสมัครด้วยกัน เพราะจะมีพี่ๆ น้องๆ ที่มีหัวใจในการสร้างบารมี รอทุกคนอยู่นะคะ

..ดนตรีไอริช ..ชาเขียวไข่มุก ..นอนมองเมฆเคลื่อนไปบนท้องฟ้า หรือการเดินแถวสยามฯ ซึ่งน้องเล็กเอง ..ไม่จำเป็นต้องสร้างบรรยากาศ ให้ดูหรูหราอะไรอย่างนั้น แต่เธอก็สามารถเรียนเก่งได้ ด้วยความขยันหมั่นเพียรที่มีอยู่ในตัวเอง โดยไม่ต้องอาศัยการเรียนพิเศษใดๆ แถมยังมีเวลาทุ่มเททำกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ได้อีกด้วย ซึ่งทั้งหมดนี้เป็นความปรารถนาในวัยเรียนของคนส่วนใหญ่ ที่ไม่ใช่ว่าใครๆ จะสามารถทำได้ครบทุกสิ่งไป ซึ่งถ้าหากอยากจะทำได้ ก็ต้องนำธรรมะ และการฝึกสมาธิ ไปใช้อย่างจริงจังกับตัวเอง นั่นเอง

เป็นอย่างมาก ย้อนคิดไปในอดีต พวกเราหาใช่ผู้ชำนาญการหรือมีประสบการณ์ที่จะก่อตั้ง ซ้ำยังต้องเจออุปสรรคต่างๆ ไม่ว่าจากคนในหรือนอกศาสนาพุทธ แต่ก็ได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้เกิดความเกรงกลัวไปทั่ว

การประกาศพระสัทธรรม วางโครงการศาสนานั้นช่างมากด้วยความยากลำบากต่างๆ นานา การสร้างวัด การวางระบบของพระภิกษุ แม้กระทั่งการสนับสนุนอบรมพระสงฆ์ ล้วนแต่มีอุปสรรค... ในปี ค.ศ.๑๙๖๕ ในขณะที่อาตมาประกาศเกี่ยวกับการก่อสร้างวิทยาลัยพระพุทธศาสนาออกไปสู่สังคมภายนอกอยู่นั้น ก็ได้มีสานุศิษย์บางท่านคัดค้าน และกล่าวกับอาตมาว่า "ท่านอาจารย์ท่านจะตั้งวิทยาลัยพระพุทธศาสนา พวกเราคงจะไม่สามารถที่จะให้การสนับสนุนเรื่องการเงินในระยะยาวได้ อย่างนี้แล้วในอนาคตท่านจะไม่มีข้าวกิน"

แล้วก็เป็นจริง อาตมาในขณะนั้นด้านการเงินเริ่มขาดแคลน แต่เรื่องอบรมพระภิกษุ สร้างความเจริญให้แก่พระพุทธศาสนานั้น เป็นเรื่องที่จะหยุดยั้งลงไม่ได้เสียแล้ว อาตมาไม่ได้หยุดยั้งในปณิธานแม้จะได้รับการคัดค้าน แต่กลับมีใจที่แน่วแน่ยิ่งขึ้นที่จะก่อตั้งต่อไป จนกระทั่งทำได้สำเร็จ ๓๐ ปีมานี้ได้มีการจัดอบรมตลอดมา ไม่เคยที่จะหยุดยั้ง มีนักศึกษาที่จบจากวิทยาลัยแห่งนี้นับเป็นพันๆ ชีวิตทั้งจากภายใน และภายนอกประเทศ แล้วที่ได้ออกไปอุทิศชีวิตให้กับพระพุทธศาสนาจนสุดกำลังก็มีอยู่มากมาย บางส่วนก็ได้เป็นผู้ติดตามอาตมาในการก่อตั้งบุกเบิกได้เสียสละด้วยกายใจ ในการก่อตั้งสิ่งต่างๆ มากมาย ในปัจจุบันคนเหล่านี้ก็เป็นผู้มีการชำนาญการที่มีฝีมือยอดเยี่ยมและเป็นผู้บริหารสำคัญของวัดโฝวกวงซันทั้งนั้น

ในส่วนของทัศนคติที่เกี่ยวกับการปฏิบัติธรรมและสร้างสรรค์งานพระศาสนาให้มั่นคง ท่านซิงหวินต้าซือก็เป็นผู้หนึ่งที่มีความคิดเห็นอย่างน่าศึกษาและปฏิบัติตาม โดยท่านได้เปิดเผยว่า

"อาตมาเคยเดินทางไปรอบโลกมาหลายครั้ง พบเห็นประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศ ประเทศของเขามีโบสถ์ที่สูงสง่า เด่นอยู่กลางเมืองใหญ่ และของในพิพิธภัณฑ์ล้วนเป็นประติมากรรมทางศาสนาด้วยกันทั้งนั้น อย่างประเทศที่มีคนนับถือศาสนาคริสต์ คนทั้งประเทศ

คณะสงฆ์จากวัดโฝวกวงซัน ทำพิธีสวดมนต์ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ผู้ล่วงลับในเหตุการณ์แผ่นดินไหว ปี ค.ศ. ๑๙๙๙

ต่างยอมรับว่าประเทศของตนมีศาสนาคริสต์เป็นหลัก ประเทศที่มีคนนับถือศาสนาอิสลาม คนทั้งประเทศต่างก็สรรเสริญพระอัลเลาะห์อยู่เป็นนิตย์ แต่ประเทศพวกเราต่างพากันคิดว่า ศาสนาเป็นเรื่องเกินความจำเป็น พวกเรามีพระพุทธศาสนาเป็นที่ยึดเหนี่ยว แต่กลับไม่ส่งเสริมสนับสนุน ในการประกาศธรรม เพื่อประโยชน์แก่เวไนย ไม่เห็นความสำคัญในวิถีธรรมแห่งพระพุทธศาสนาที่จะก่อให้เกิดสันติบนโลก ไม่นิยมการอุทิศเสียสละ คนส่วนใหญ่มักเห็นด้วยกับการบำเพ็ญตน เอาตัวรอดคนเดียว หรือการเข้าบำเพ็ญในป่าเขา ไม่ก็บำเพ็ญแบบกักขังตนเอง แบบนี้ยิ่งจะทำให้พระพุทธศาสนามีวงแคบและเลวลง ศาสตร์แห่งอารยชนก็ไม่สามารถเข้าถึงจิตใจของปวงประชาได้ การบำเพ็ญที่จะหยุดเพียงแค่วงจำกัด สัจธรรมก็จะห่างจากชนทั้งหลาย อย่างนี้ยิ่งจะทำให้ลัทธินอกพระพุทธศาสนาได้ช่องเติบโต อย่างรวดเร็ว"

และด้วยวิสัยทัศน์อันยาวไกลของท่านซิงหวิน เห็นว่า ในยุคปัจจุบันการจะเผยแผ่พระพุทธศาสนาให้ได้รับผลดีและรวดเร็วนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเปิดโอกาสชักชวนให้ญาติโยมได้เข้ามามีส่วนในการผลักดัน และขับเคลื่อนงานพระศาสนา ท่านจึงได้ก่อตั้งสมาคมแสงพุทธธรรมนานาชาติขึ้นเมื่อปี ค.ศ.๑๙๙๒ โดยมุ่งหวังที่จะให้ญาติโยมทั้งหลาย สามารถนำเอาศักยภาพอันมากมายที่มีอยู่ภายในตนอุทิศเสียสละออกมา เพื่อประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และสังคม

สมาคมแสงพุทธธรรมนานาชาติ (BLIA.)

เป็นสมาคมที่มีสมาชิกกระจายอยู่ทั่วโลกกว่า ๑

มหาชนร่วม ๘ หมื่นคน ณ ประเทศมาเลเซีย เข้าฟังพระธรรมเทศนา จากท่านซิงหวิน ณ สนามกีฬาแห่งชาติมาเลเซีย

ล้านคน โดยส่วนใหญ่เป็นคนจีนโพ้นทะเล สมาคมแห่งนี้จะทำหน้าที่สนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ของวัดโฝวกวงซันให้ดำเนินไปได้อย่างคล่องตัว จะทำหน้าที่ทั้งในส่วนของระดมทุน และระดมคน ให้กับวัดโฝวกวงซัน รวมทั้งการพัฒนากิจกรรม และกิจการต่างๆ ให้ขยายคลอบคลุม ได้มากที่สุด การบริหารของสมาคมจะมีคณะกรรมการซึ่งเกิดจากการเลือกตั้ง ขึ้นมาเป็นวาระซึ่งแบ่งการบริหารเป็นชุดต่างๆ ตั้งแต่ระดับโลก คณะกรรมการระดับทวีป ระดับประเทศ ระดับเมือง ระดับจังหวัด ระดับชุมชน ในแต่ละปีจะมีการประชุมสัมมนาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นเพื่อปรับปรุงงานที่ผ่านมา และพัฒนางานในอนาคต ในปัจจุบันองค์กร BLIA. มีสมาชิก ทั้งที่เป็นคนโฝวกวงซันเอง และองค์กรอื่นที่เข้ามาสมทบ เช่น องค์กรทางพระพุทธศาสนาเถรวาท วัชรยาน ฯลฯ

ปัจจุบันมูลค่าทรัพย์สินทั้งที่เป็นถาวรวัตถุและถาวรสถาน ที่กระจายทั้งในไต้หวันและทั่วโลก มีมูลค่าหลายหมื่นล้านบาทที่เดียว นอกจากนี้กิจกรรมต่างๆ ที่ทางวัดโฝวกวงซัน และองค์กร BLIA.จัดขึ้น มีเครือข่ายและขอบเขตของเนื้องานมากมายดังนี้

๑. งานด้านการศึกษา

๑.๑ จัดตั้งมหาวิทยาลัยทางโลก ๓ แห่ง (ในไต้หวัน ๒ แห่ง อเมริกา ๑ แห่ง)

๑.๒ วิทยาลัยสงฆ์ทั้งในไต้หวัน และต่างประเทศประมาณ ๑๖ แห่ง

๑.๓ โรงเรียนมัธยมศึกษา ๑ แห่ง (Pu Men High School)

๑.๔ โรงเรียนอนุบาล และศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน

๑.๕ ศูนย์การแปลนานาชาติ เพื่อทำการแปลพระธรรมออกสู่ ภาษาต่างๆ ทั่วโลก (Fo Guang Shan International Translation Center) ศูนย์นี้อยู่ที่อเมริกา

๒. งานด้านวัฒนธรรม

๒.๑ พิพิธภัณฑ์เกี่ยวกับโบราณวัตถุทางพระพุทธศาสนาซึ่งกระจายอยู่หลายสิบแห่งทั่วโลก (Buddhist Culture Museum)

๒.๒ หอศิลปะทางพระพุทธศาสนา และศิลปะทั่วไป (Foguang Yuan Art Gallery)

๒.๓ สำนักพิมพ์ผลิตตำราและหนังสือธรรมะ (Foguang Culture Company)

๒.๔ ร้านขายหนังสือธรรมะ (Foguang Bookstore)

๒.๕ โรงพิมพ์

๒.๖ สถาบันสอนศิลปหัตถกรรมจีน เช่น การจัดดอกไม้ การเย็บปักถักร้อย การเขียนพู่กันจีน การทำของที่ระลึกทางพระพุทธศาสนา ฯลฯ

๒.๗ สถานีโทรทัศน์ (Buddha Light's Television Station หรือ BLTV.)สถานีโทรทัศน์แห่งนี้จะแพร่ภาพออกอากาศด้วยระบบเคเบิลทีวี ครอบคลุมทั่วประเทศ ตลอด ๒๔ น. และยิงสัญญาณผ่านดาวเทียมไปยังบางประเทศ ซึ่งในอนาคตมีแผนงานที่จะขยายสัญญาณการถ่ายทอดให้ครอบคลุมทั่วโลก http://fgsmedia.tv/live/livehtmlplay.htm

๒.๘ หนังสือพิมพ์รายวัน (Merit Time Daily News) เป็นหนังสือพิมพ์รายวันที่เพิ่งก่อตั้งเมื่อ ๒ ปีที่ผ่านมา โดยมุ่งหวังให้มีเนื้อหาในทางสร้างสรรค์ทั่วไป และคอลัมน์ทางพระพุทธศาสนา โดยพิมพ์ออกจำหน่ายทุกวันทั่วไต้หวัน ซึ่งมีลูกศิษย์ที่เป็นเจ้าของหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่อันดับสองของไต้หวัน คอยช่วยเหลือ และให้คำแนะนำ นอกจากนี้ในส่วนของทวีปอเมริกาเอง ก็มีการจัดพิมพ์หนังสือพิมพ์รายวันขึ้นมาเพื่อจัดจำหน่ายเฉพาะภาคพื้นอเมริกาซึ่งมีทั้งฉบับที่เป็นภาษาจีนและฉบับที่เป็นภาษาอังกฤษ http://www.merittimes.com/

๒.๙ รายการธรรมะทางสถานีวิทยุ

๒.๑๐ คณะแสดงพุทธศาสนจริยาวัตรและ

ธรรมะคีตา (Foguang Chanting Performance ,Buddhist Music Performance) ฯลฯ

๓. กิจกรรมด้านการเผยแผ่

๓.๑ จัดตั้งวัด และศูนย์สาขาทั้งในและต่างประเทศ (Fo Guang Shan Monastery)

๓.๒ สมาคมแสงพุทธธรรมนานาชาติ (Buddha Light 's International Association)

๓.๓ ศูนย์เยาวชนแสงพุทธธรรมนานาชาติ (Buddha's Light Youth Center)

๓.๔ ชมรมพุทธศาสตร์ในมหาวิทยาลัย (University Buddhist Club) ทั้งในไต้หวัน และมหาวิทยาลัยในต่างประเทศทั่วโลก

๓.๕ มูลนิธิส่งเสริมพุทธศาสนาเพื่อสังคม (International Buddhist Progress Society) ฯลฯ

๔. กิจกรรมด้านสาธารณประโยชน์

๔.๒ การออกหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ (Cloud and Water Mobile Unit Clinic)

๔.๓ การออกช่วยเหลือยามฉุกเฉิน แก่ผู้ประสบภัยต่างๆ

๔.๔ การออกเยี่ยมเยียนตามสถานสงเคราะห์ เรือนจำ และผู้ประสบภัย

๔.๕ สถานีอนามัย (Fo Guang Clinic)

๔.๖ ศูนย์บรรเทาสาธารณภัยช่วงฤดูหนาว (Winter Relife Campaign)

๔.๗ บ้านเด็กกำพร้า (Ta Tzu Children's Home)

๔.๘ บ้านพักคนชรา (Lanyang Senior Citizens Home)

๔.๙ บ้านพักผู้เกษียณ (Fo Guang Shan Retirement Home)

๔.๑๐ อนุสรณ์สถานผู้วายชนม์ (Immortality Cemetery) คือ ที่เก็บกระดูกของผู้วายชนม์ ฯลฯ

งานจุดประทีปถวายเป็นพุทธบูชา ณ สนามกีฬาหลินโข่ว ไต้หวัน จัดโดย วัดโฝวกวงซัน

๕. งานด้านฝึกอบรมศีลธรรม และสร้างความเข้มแข็งขององค์กร

๕.๒ งานหล่อหลอมกิจวัตร กิจกรรมของพระภิกษุ

๕.๓ งานด้านการเทศน์สอน และบุญพิธีต่างๆ

๕.๔ งานรับไตรสรณคมน์ และศีล ๕, ศีล ๘ ศีลโพธิสัตว์

๕.๕ กิจกรรมฝึกอบรมธรรมะภาคปฏิบัติ (Meditation Retreat)

๕.๖ กิจกรรมศูนย์สาขานำพาสาธุชนมาแสวงบุญยังวัดแม่ในวันสุดสัปดาห์

๕.๗ กิจกรรมศาสนสัมพันธ์กับองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน ทุกศาสนาทุกนิกาย ฯลฯ

เราจะเห็นได้ว่ากิจกรรมโฝวกวงซันมีอยู่อย่างมากมาย และยิ่งนับวันก็จะยิ่งทวีความหลากหลาย และขยายงานพระพุทธศาสนามากขึ้นอย่างน่าชื่นชม จากการตั้งข้อสังเกตพบว่าวัดโฝวกวงซันประสบความสำเร็จอย่างมากในการดึงมหาชนเข้ามาหาวัด ซึ่งบางอย่างเราสามารถที่จะนำมาปรับใช้พัฒนางานของพระพุทธศาสนาในไทยได้

อ้างอิง

๑. *คณาจารย์ซิงหวิน, . **"ยินยอมพร้อมใจ"** แปลโดย หทัยทาน .กรุงเทพฯ มูลนิธิส่งเสริมพุทธศาสนาเพื่อสังคม (IBPS. Bangkok)*

๒. *Fgs.Monastery . "Our Report" Religious Affairs Committee Fo Guang Shan Buddhist Order. Taiwan 1995*

๓. *Fgs. Nan Tien Temple. **"Entry Into The Profound" (A first step to understanding Buddhism)**, Australia 2000*

๔. *http://www.fgs.org.tw/*

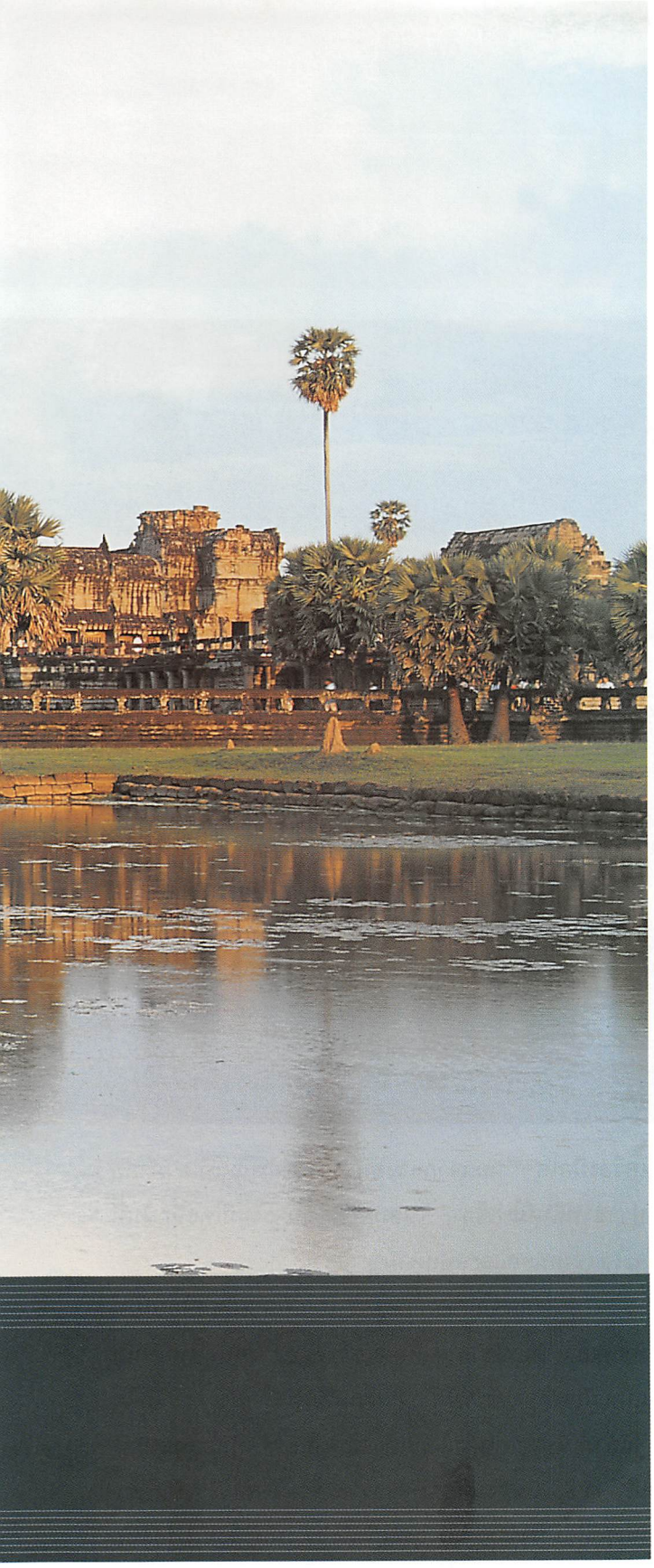
๕. *http://blia.org/*

ตอนที่ ๙
นครวัด : นครอันศักดิ์สิทธิ์มหัศจรรย์

อลังการนครวัด

หลังจากที่ได้เที่ยวชมโบราณสถานในเมืองพระนครมากว่าครึ่งค่อนวัน ก็มาถึงรายการสุดท้ายคือนครวัด ที่เราตั้งใจจัดโปรแกรมอย่างนี้เพราะเห็นว่าของดีของเด็ดก็ต้องเก็บเอาไว้ดูกันตอนหลังเพื่อสร้างความตื่นเต้นประทับใจอย่างสุดๆ เป็นการทิ้งท้าย น่าเสียดายว่ากว่าจะมาถึงตรงนี้พวกเราส่วนใหญ่ต่างก็ออกอาการอ่อนล้าเต็มทีและทำท่าว่าซักจะไม่อยากไปไหนต่อ แต่พอมาถึง

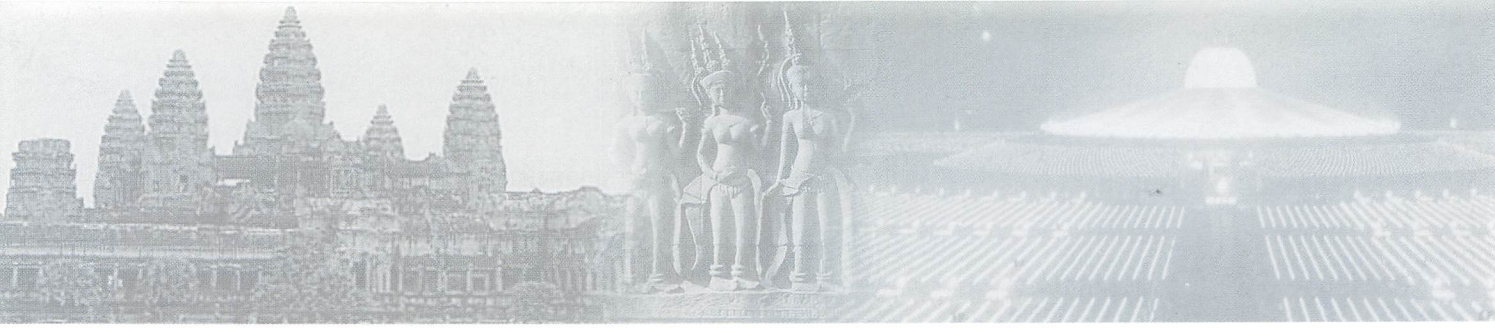
ปากทางเข้านครวัดได้เห็นความยิ่งใหญ่อลังการของมหาปราสาทที่ตั้งตระหง่านท้าทายอยู่เบื้องหน้าเข้าเท่านั้น ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าก็มลายหายไป กำลังวังชาไม่รู้ว่ามาจากไหน แต่ละคนต่างแสดงอาการคึกคักคล้ายกับว่ามีกำลังก๊อกสองสำรองไว้กระนั้น

อาการคึกคักที่เกิดขึ้นแก่พวกเราราวกับได้รับน้ำทิพย์มาชโลมใจชูกำลังเช่นนี้ ทำให้ผมนึกถึงนายอองรี มูโอต์ (Henri Mouhot) นักธรรมชาติวิทยาชาวฝรั่งเศสที่ได้ดั้นด้นบุกป่าฝ่าดงมาถึงนครวัดแห่งนี้เมื่อปี พ.ศ.๒๔๐๓ หรือราวร้อยสี่สิบปีก่อนโน้น โดยแกได้เขียนบรรยายถึงความรู้สึกตอนที่ได้มาเห็นนครวัดเป็นครั้งแรกว่า

".....มันยิ่งใหญ่กว่าสิ่งใดๆ ที่ชาวกรีกและชาวโรมันได้เคยสร้างไว้ นครวัดเป็นสิ่งที่สง่างามที่สุดและได้รับการรักษาไว้อย่างดีที่สุดในบรรดาอนุสาวรีย์ทั้งหลายซึ่งคนโบราณได้ทิ้งไว้ให้แก่อนุชนรุ่นหลัง มันทำให้นักเดินทางอย่างข้าพเจ้าหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้ง ทำให้จิตใจเต็มไปด้วยความเบิกบานและชื่นฉ่ำราวกับผู้ที่เดินทางในทะเลทรายแล้วได้พบโอเอซีสอย่างนั้น..."

ข้อเขียนของนายอองรี มูโอต์ดังกล่าวเท่ากับเป็นการกระตุ้นให้ชาวยุโรปและชาวโลกทั้งหลายเกิดความสนใจเกี่ยวกับนครวัดกันมากขึ้น เพราะหลังจากนั้นก็มีบรรดานักสำรวจมุ่งหน้ามายังนครวัดกันมากมายหลายคณะ และหลายท่านก็ได้รับชื่อเสียงจากงานศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับนครโบราณแห่งนี้เป็นอย่างมาก อาทิ ดูอาท์ เดอลาเกร์ หลุยส์ เดอลาปอร์เต หลุยส์ ฟิโนต์ ฟิลิปป์ สแตร์น ยอร์ช เซเดส์ เป็นต้น ส่วนนักปราชญ์ของไทยที่เคยมาเที่ยวชมหรือเขียนหนังสือไว้จนเป็นที่เลื่องลือก็คือ สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช และนายธรรมทาส พานิช เป็นต้น

สมเด็จกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ได้ทรงนิพนธ์ไว้ใน "นิราศนครวัด" เมื่อครั้งเสด็จประพาสนครวัดในปี พ.ศ.๒๔๖๗ ว่า "...เมื่อมาเห็นตัวนครวัดเข้าจริงรู้สึกว่าผิดกับที่คาดหมายไว้แต่ก่อนอย่างไร คือดูใหญ่โตกว่าที่คาดหมายนั้นอย่างหนึ่ง ดูสง่างามกว่าที่คาดหมายด้วยอีกอย่างหนึ่ง น่าชมช่างผู้คิดแบบอย่างแผนที่นครวัดว่าเป็นช่างฉลาดทำให้จับใจคนดู เริ่มต้นแต่เมื่อถึงเชิงสะพานหินก่อนที่จะข้ามคูไปเข้าบริเวณทางด้านตะวันตกแลดูปรางค์ประตูและพระระเบียงชั้นนอกมีปรางค์ใหญ่ ๙ ยอดสูงตระหง่านอยู่ข้างในก็งามจับใจเสียชั้นหนึ่ง เมื่อข้ามสะพานผ่านประตูเข้าไปถึงลานในบริเวณเปลี่ยนรูปแล

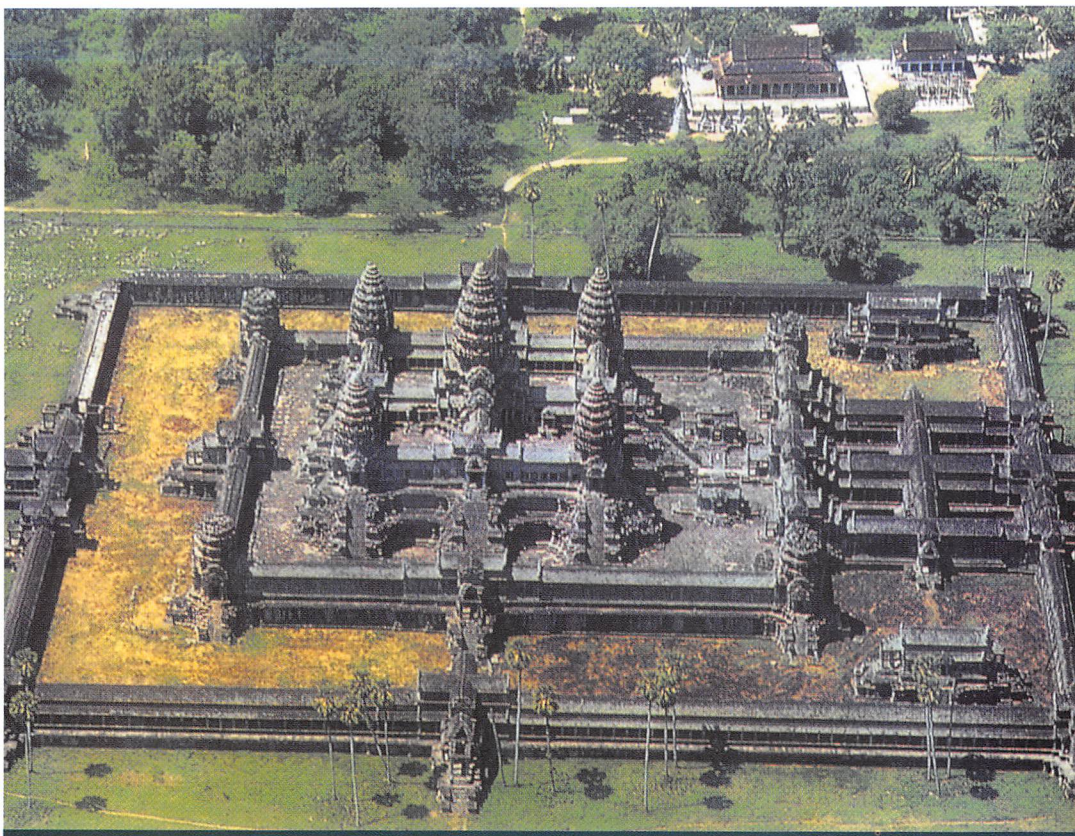

ยอดปรางค์ปราสาท

พระเจ้าสุริยวรมันที่ ๒

นครวัดถ่ายจากมุมสูง มองเห็นสัดส่วนแผนผังอันงดงาม

ปราสาทอยู่กลางบริเวณมีพระระเบียงล้อมเป็นชั้นๆ ไปสมทรวดทรง ก็งามจับใจอีกชั้นหนึ่ง ครั้นเข้าไปถึงปราสาทตั้งแต่ชั้นบันไดพลับพลาหน้าระเบียงชั้นนอกขึ้นไป ก็ได้เห็นฝีมือจำหลักลายต่างๆ น่าพิศวงขึ้นไปจนถึงองค์ปรางค์ใหญ่ ดูได้เพลิดเพลินไปทุกชั้น..."

ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้เขียนหนังสือเรื่อง "ถกเขมร" จากการเดินทางมายังนครวัดเมื่อปี พ.ศ.๒๔๙๖ ไว้ตอนหนึ่งว่า "...เราเดินดูปราสาทนครวัดอยู่หลายรอบหลายตลบ ปล่อยให้บรรยากาศและชีวิตความเคลื่อนไหวแห่งโบราณกาลนั้นแทรกซึมเข้าไปในตัวเราทีละน้อย เรายิ่งดูก็ยิ่งเห็นอัศจรรย์ในการก่อสร้างอันมหึมาที่ปราศจากเครื่องมือใดๆ นอกจากแรงคน หินแต่ละก้อนที่เอามาก่อปราสาทนั้นมิใช่เล็กๆ ในสมัยปัจจุบันจะไม่มีใครนึกฝันที่จะใช้แรงคนยกและแบกหาม

ลายสลักและภาพต่างๆ นั้นละเอียดลออเป็นที่สุดแล้ว เมื่อปราสาทนั้นก่อเสร็จด้วยแรงคนนับหมื่นนับแสน ก็จะต้องใช้ช่างฝีมือจำนวนนับพันเข้ามาแกะสลักคิดดูแล้วก็เห็นว่าเกินกำลังดันทางด้านศิลปะ เกินศรัทธาและเกินความฝันของมนุษย์ที่จะสร้างสรรค์สิ่งก่อสร้างอันใหญ่หลวงนี้ขึ้นมาด้วยกำลังแขนกำลังขา และด้วยเครื่องมือเพียงง่ายๆ ตามแบบโบราณ...."

".....เราแหงนดูขึ้นไปเบื้องบน เห็นแต่ยอดปรางค์เสียดกันขึ้นไปบนฟ้า เหมือนกับว่าจะแข่งกันว่ายอดไหนจะแทงทะลุเมฆเบื้องบนได้ก่อน ซึ่งเราเป็นมนุษย์ตัวเล็กๆ ในปัจจุบันสมัยก็ได้แต่ถอนใจใหญ่ รู้สึก

ขนลุกเมื่อคิดว่าสิ่งมหัศจรรย์ทั้งหมดที่เราเห็นอยู่ ณ บัดนี้ ได้สร้างขึ้นเพื่อความยิ่งใหญ่ของมนุษย์คนเดียวที่ได้เกิดแก่เจ็บตายไปแล้วเช่นเดียวกับเราที่ได้เป็นมาและจะต้องเป็นไป

.....ภาพพระเจ้าสุริยวรมันที่๒ ผู้สร้างปราสาทนั้นไม่จำเป็นต้องไปหาดูให้ไกลเพราะปรากฏอยู่บนผนังระเบียงปราสาทชั้นล่างนั้นเอง ในฐานที่ทรงเป็นนารายณ์อวตารปางหนึ่งเรียกว่า "ปรมวิษณุโลก" ดั่งที่มีอักษรจารึกไว้ใกล้ๆ ภาพ....."

หนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก

ปราสาทนครวัดสร้างในสมัยพระเจ้าสุริยวรมันที่๒ ซึ่งครองราชย์ระหว่างปี พ.ศ.๑๖๕๖-๑๖๘๘ นับเป็นเทวสถานและราชสุสานที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลก โดยได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในเจ็ดสิ่งมหัศจรรย์ในยุคพันปีหลัง (ระหว่างคริสตวรรษที่ ๑๐-๒๐) ซึ่งได้แก่ปราสาทนครวัด ทัชมาฮาล พระราชวังแวร์ซายส์ ตึกเอ็มไพร์สเตท เขื่อนยักษ์ฮูเวอร์ สะพานโกลเด้นเกท และเรือโดยสารควีนแมรี่(ส่วนสิ่งมหัศจรรย์ในยุคแรกได้แก่พีระมิดในอียิปต์ สวนลอยแห่งกรุงบาบิโลน ฯลฯ และสิ่งมหัศจรรย์ในยุคกลางได้แก่กำแพงเมืองจีน หอเอนเมืองปิซ่า ฯลฯ)

นครวัดประกอบด้วยปราสาทหิน ๓ ชั้น หันหน้าไปทางทิศตะวันตก ขนาดพื้นที่ ๑,๕๐๐ x ๑,๓๐๐ เมตร สร้างขึ้นในกำแพงล้อมรอบ มีคูน้ำขนาดกว้าง ๑๙๐ เมตร ล้อมรอบทั้ง ๔ ด้าน ปรางค์องค์ประธานของปราสาทสูงถึง ๖๕ เมตร นักวิชาการทางโบราณคดีสันนิษฐานว่า น่าจะต้องใช้หินในการก่อสร้างไม่น้อยกว่า ๖ แสนลูกบาศก์เมตร ใช้ช้างกว่า ๔ หมื่นเชือก ใช้แรงงานคนอีกนับแสนในการขนหินจากภูเขาพนมกุเลนซึ่งอยู่ห่างออกไปราว ๕๐ กิโลเมตร

นอกจากต้องใช้แรงงานคนอย่างมหาศาลแล้ว การสร้างปราสาทแห่งนี้ยังต้องใช้ช่างฝีมือชั้นเยี่ยมอีกไม่น้อยกว่า ๕,๐๐๐ คน และใช้เวลาอีกกว่า ๓๐-๔๐ ปี ในการแกะสลักตกแต่งลวดลายต่างๆ ซึ่งผลงานที่ปรากฏต่อสายตาของชาวโลกถือว่าเป็นศิลปกรรม และสถาปัตยกรรมที่มีความงดงามสมบูรณ์ที่สุดของอาณาจักรกัมพูชา

นักประวัติศาสตร์และนักโบราณคดีส่วนใหญ่เชื่อว่านครวัดนี้เป็นทั้งเทวสถานและราชสุสาน เพราะพระเจ้าสุริยวรมันที่ ๒ ทรงนับถือศาสนาฮินดูไวษณพนิกาย ฉะนั้นการสร้างศาสนสถานบนฐานชั้นแบบนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ

๑. เป็นวิหารเก็บราชลึงค์

๒. เป็นทิพยวิมานของเทพบนโลกมนุษย์

๓. เป็นพระราชสุสานที่เก็บพระบรมศพของพระองค์

๔. เป็นรูปจำลองเขาพระสุเมรุอันเป็นศูนย์กลางของโลกและจักรวาล

สันนิษฐานว่า ต่อมาภายหลังเมื่อกรุงศรีอยุธยาเข้าไปมีอำนาจครอบครองเหนืออาณาจักรกัมพูชาจึงได้ดัดแปลงยอดปรางค์ประธานเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางต่างๆ รวมทั้งยังนำพระพุทธรูปไม้จำหลักมากมายมาประดิษฐานไว้ที่นี่ทำให้ศาสนสถานแห่งนี้เปลี่ยนฐานะมาเป็นวัดในพระพุทธศาสนาเรียกว่า นครวัดมาแต่ครั้งนั้น

เทวสถานหรือพุทธสถาน

แม้ว่าบรรดานักวิชาการส่วนใหญ่จะสันนิษฐานว่านครวัดสร้างขึ้นมาเพื่อเป็นเทวสถานของศาสนาฮินดูก็ตาม แต่ก็ยังมีผู้คนอีกไม่น้อยที่เชื่อว่านครวัดเป็นพุทธสถานมาแต่ดั้งเดิม อาทิ นายธรรมทาส พานิช นักประวัติศาสตร์และโบราณคดีของไทย ซึ่งได้เขียนแสดงความเห็นไว้ในหนังสือเรื่อง "พนม ทวาราวดี ศรีวิชัย" โดยอ้างหลักฐานจากตำนานพระแก้วมรกตและพงศาวดารของเขมรมายืนยันว่า

"....ที่ถูกแล้ว คำว่า พระนครวัด ก็ชัดเจนดีอยู่แล้ว

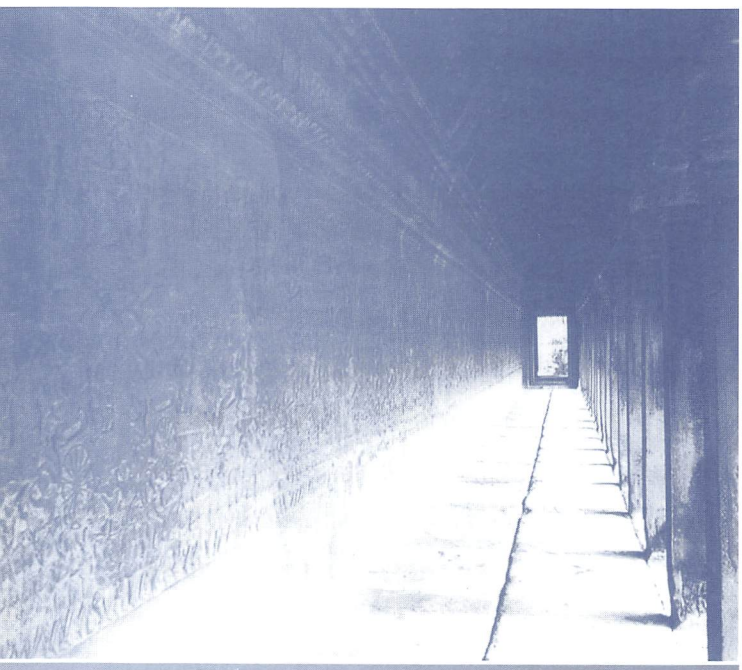
เป็นภาษาไทยง่ายๆ เด็กๆ ก็เข้าใจได้ พระราชพงศาวดารกรุงกัมพูชาจดไว้ชัดเจนว่า เมื่อพระเจ้าปทุมสุริยวงศ์ (พ.ศ.๑๔๓๒-๑๔๕๓) ได้พระแก้วมรกตมาเข้าปากน้ำบันทายมาสแล้ว พระองค์มีความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่าพระแก้วมรกตนี้ เป็นพระพุทธรูปประเสริฐสุดของไศเลนทรวงศ์ มีค่าควรแก่เศวตฉัตรของพระเจ้าจักรพรรดิ เพราะท่านผู้ดำริสร้างเป็นพระอรหันต์ ท่านผู้สร้างก็เป็นพระโพธิสัตว์ผู้รักษาพระพุทธศาสนาสองพระองค์ พระเจ้าปทุมสุริยวงศ์ (พระเจ้ายโศวรมันที่ ๑) จึงยกปราสาทราชวังของท่านถวายเป็นวัดพระแก้ว คือยกวังเป็นวัดตามวัฒนธรรมไทย ทั้งปราสาทราชวังเดิมและผืนแผ่นดินอันมีคูล้อมรอบ ตกเป็นทรัพย์สินของพระแก้วมรกตมาตั้งแต่นั้น พระเจ้าปทุมสุริยวงศ์ได้ออกไปสร้างพระราชวังใหม่ โดยเอาพนมผาแคงเป็นใจกลางพระนครเรียกว่า กรุงยโศธรปุระ....”

“....พระเจ้าปทุมสุริยวงศ์ ได้ไปฟังธรรมในโบสถ์พระแก้ว ไปรักษาอุโบสถ นั่งวิปัสสนาในโบสถ์พระแก้วจนเข้าใจหลักธรรมในพุทธศาสนาดี สามารถสั่งสอนพุทธศาสนาแพร่พุทธศาสนาให้ข้าราชบริพาร เสนาบดี พราหมณ์ปุโรหิต พวกพราหมณ์และเสนาบดีหลายท่านได้นับถือพุทธศาสนาและเป็นกำลังสำคัญในการฟื้นฟูพุทธศาสนาในรัชกาลต่อๆ มา...”

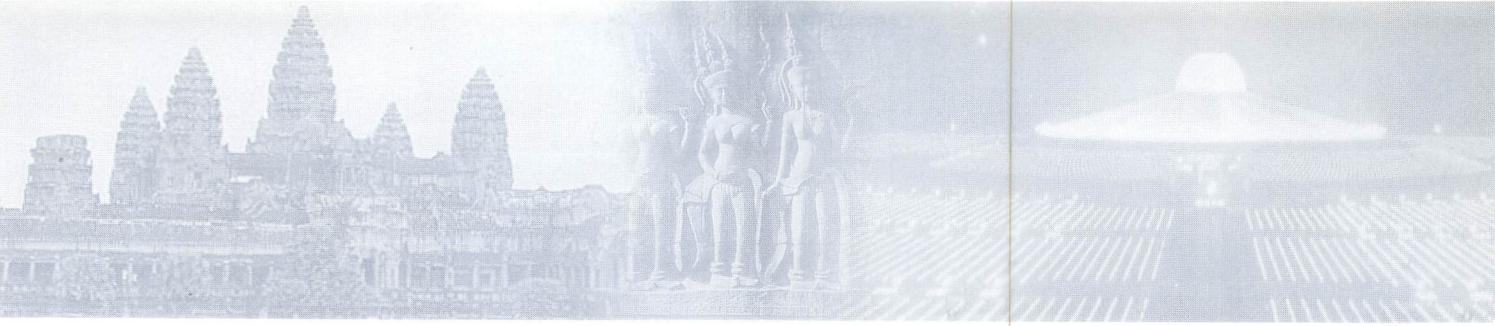
“....เมื่อพระราชวังที่นครวัดเดิมชำรุดเสื่อมโทรมหมดแล้ว พระเจ้าสูรยวรมเทวะที่ ๒ (พ.ศ.๑๖๕๖-๑๖๙๕) ลูกหลานของขอมได้มาสร้างปราสาทศิลาขึ้นไว้ตรงพระนครวัดเดิม เป็นปราสาทศิลาใหญ่โตมาก มีเก้ายอดเป็นสัญลักษณ์พระธรรมเก้าคือ มรรคสี่ ผลสี่ นิพพานหนึ่ง เพื่อยืนยันว่า ณ สถานที่นี้ พระเจ้าปทุมสุริยวงศ์ พระจักรพรรดิขอมผู้เรืองฤทธิ์ด้วย ทรงธรรมด้วย ได้เข้าถึงพระธรรมโดยนั่งวิปัสสนา ณ ที่นี้เป็นประจำ ผู้ใดมารักษาศีลฟังธรรม บำเพ็ญวิปัสสนา ณ ที่นี้ จะได้รับกำลังใจด้วยการระลึกว่า บรรพบุรุษของเราเคยถึงธรรม ณ ที่แห่งนี้ พระภิกษุเขมร ราษฎรเขมรเชื่อตามพงศาวดาร จึงมานมัสการ ณ สถานที่นี้เป็นประจำทุกปีไม่มีขาด

เมื่อฝรั่งแรกมาปกครองเขมร ได้พยายามบิดเบือนความจริงโดยหาว่าพงศาวดารเขียนไว้ผิด ฝรั่งว่าปราสาทนครวัดนี้เป็นเขาพระสุเมรุของฝ่ายศาสนาพราหมณ์ ฝรั่งยังแกล้งดัดเรียกคำภาษาไทยว่า “นครวัด” เป็น “อังกอรวัด” เพื่อให้เพี้ยนไปจากภาษาไทย เพื่อว่าใครๆ จะได้หลงไปตามว่าพระนครวัดเป็นของพวกพราหมณ์ไม่เกี่ยวกับภาษาไทยแต่อย่างใด....”

ผมว่าข้อคิดเห็นของนายธรรมทาส พานิชนี้ก็ดูดีมีเหตุผลน่ารับฟังไม่น้อย ฉะนั้น จึงยากที่จะฟันธงลงไปได้เด็ดขาดว่านครวัดนี้ แต่แรกเริ่มเดิมทีนั้นสร้างเป็นเทวสถานหรือพุทธสถานกันแน่ เพราะทั้งศาสนาพุทธและศาสนาพราหมณ์หรือฮินดูต่างแพร่หลายควบคู่อยู่ในอาณาจักรกัมพูชามานานนับพันๆ ปี ยุคใดที่ศาสนาฮินดูเฟื่องฟูก็เอาเทวรูปบ้าง ศิวลึงค์บ้างมาตั้งบูชา ยุคใดที่พระพุทธศาสนารุ่งเรืองก็เอาพระพุทธรูปมาประดิษฐานแทนที่เป็นอย่างนี้ตลอดมา

ระเบียงภาพจำหลักรอบปราสาทนครวัด

"เซียมกก" หรือกองทัพจากสยาม

อัปสรา(เทพอัปสร)

บันไดอันสูงชัน ๔๐ ขั้น สู่ปราสาทองค์ประธาน

ปราสาทอันศักดิ์สิทธิ์และงดงาม

ทุกย่างก้าวที่เหยียบย่างเข้าไปในปราสาทนครวัด เราจะได้สัมผัสกับบรรยากาศอันศักดิ์สิทธิ์ลึกลับ มีบางคนในกลุ่มพวกเรามาเล่าให้ฟังภายหลังว่า บางครั้งแม้เดินดูอยู่คนเดียวแท้ๆ แต่กลับรู้สึกเหมือนมีอะไรวูบผ่านไปผ่านมาราวกับว่ามีใครต่อใครที่เรามองไม่เห็นตัวเคลื่อนไหวอยู่บริเวณนั้นด้วย

เข้าไปในบริเวณปราสาทชั้นแรก เป็นระเบียงภาพจำหลักนูนต่ำที่งดงามและยิ่งใหญ่สุดจะบรรยายรายรอบทั้ง ๔ ทิศ ดังนี้

๑. ระเบียงภาพด้านทิศตะวันตก จำหลักเป็นภาพเรื่องราวในมหาภารตะและเรื่องรามเกียรติ์

๒. ระเบียงภาพด้านทิศใต้ จำหลักเล่าเรื่องราวในราชสำนัก ภาพโลกภูมิทั้งเทวภูมิ มนุสภูมิ และนรกภูมิ รวมทั้งภาพกองทัพของพระเจ้าสุริยวรมันที่ ๒ และกองทัพจากชนเผ่าต่างๆ ที่มาร่วมรบมีทั้งจีน จามและสยาม ฯลฯ

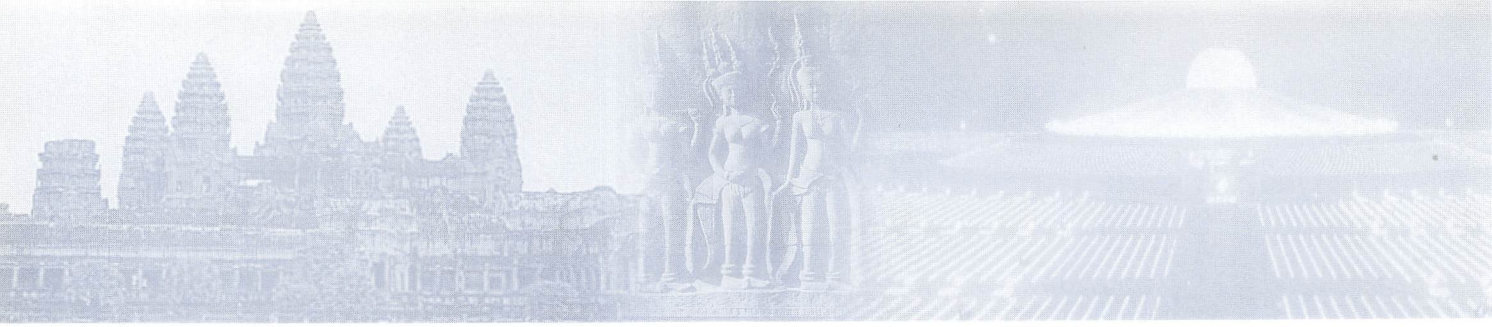
๓. ระเบียงภาพด้านทิศตะวันออก จำหลักเป็นภาพการกวนเกษียรสมุทรที่ยิ่งใหญ่งดงามกินเนื้อที่ฝั่งใต้ทั้งหมดถึง ๑๕๐ ตารางเมตร

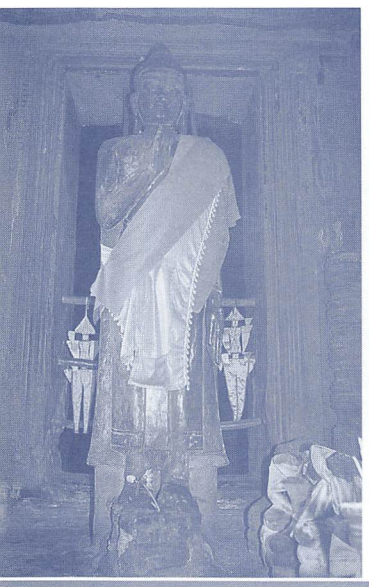
๔. ระเบียงภาพด้านทิศเหนือ จำหลักเป็นภาพชัยชนะของพระกฤษณะต่อพวกปานะ และภาพสงครามระหว่างเทพกับอสูร

บริเวณปราสาทชั้นที่สอง ด้านในระเบียงคดเป็นภาพจำหลักอัปสรา หรือเทพอัปสร จำนวน ๑,๖๓๕ นาง อยู่ในท่าร่ายรำ และแต่งองค์ทรงเครื่องแตกต่างกันไป นับเป็นภาพจำหลักที่งดงามมีชีวิตชีวายิ่งนัก และที่น่าทึ่งก็คือใบหน้าของเทพอัปสรเหล่านี้ไม่มีใบหน้าใดซ้ำกันเลย ไม่รู้ว่าประติมากรยุคนั้นไปเที่ยวหาแบบของใบหน้าเหล่านี้มาจากไหน

บริเวณชั้นในมีบันไดสู่ปราสาทองค์ประธานซึ่งสูงชันมาก ปราสาทหลังนี้เปรียบเสมือนเขาพระสุเมรุหรือแกนกลางของโลกและจักรวาล โดยในปราสาทองค์ประธานเป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูปปางต่างๆ ทั้ง ๔ ทิศ ซึ่งสร้างความปีติยินดีแก่พวกเราเป็นอย่างยิ่งที่มาเห็นกับตาว่า บนสุดยอดแกนกลางของนครวัดแห่งนี้มีสัญลักษณ์ของพระพุทธศาสนาปรากฏเป็นหลักฐานชัดเจนและมั่นคงมาก เพราะองค์พระพุทธรูปแต่ละองค์ที่ประดิษฐานนั้นล้วนฝังแน่นเป็นเนื้อเดียวกันกับองค์ปราสาทจนยากที่จะเคลื่อนย้ายหรือรื้อทำลายได้

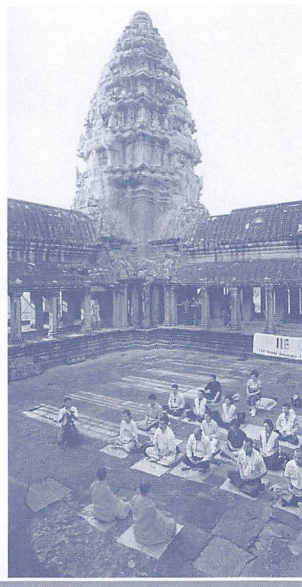
เมื่อเกิดความปีติยินดีดังกล่าวพวกเราจึงพร้อมใจกันกระทำพิธีเวียนประทักษิณ สวดอิติปิโสรอบองค์ปรางค์ประธาน และสวดมนต์บูชาพระรัตนตรัยจนครบทั้ง ๔ ทิศ แม้พวกเราที่สามารถปีนป่ายขึ้นมาถึงปราสาทองค์ประธานอันสูงชันนี้ได้เพียงยี่สิบกว่าคน แต่เสียงสวดมนต์

พระพุทธรูปปางต่างๆ ที่ประดิษฐานในปรางค์องค์ประธาน *สามเณรน้อยนำนั่งสมาธิ*

อันพร้อมเพรียงของพวกเราก็ดังก้องกังวานไปไกลแสนไกล ในความรู้สึกของผมเชื่อว่า คงดังก้องไปทั้งจักรวาลเลยทีเดียว อย่างน้อยๆ ก็ทำเอาบรรดานักท่องเที่ยวทั้งหลายพากันหยุดมองและบันทึกภาพไว้ด้วยความสนใจ จากนั้นพวกเราก็พร้อมใจทำสมาธิภาวนาโดยมีสามเณรชาวกัมพูชาซึ่งมาศึกษาธรรมะที่วัดพระธรรมกายเป็นผู้นำนั่งสมาธิ ก่อให้เกิดบรรยากาศที่สงบและศักดิ์สิทธิ์จนสัมผัสได้

ถึงตายก็ตายตาหลับ

ความยิ่งใหญ่อลังการของนครวัดที่เลื่องลือออกไปทำให้ผู้คนมากมายใฝ่ฝันที่จะหาโอกาสมาเที่ยวชมโบราณสถานแห่งนี้เพื่อเป็นบุญตาดังคำกล่าวของอาร์โนลด์ ทอยน์บี นักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษที่พูดเพียงสั้นๆ แต่จุดความใฝ่ฝันของคนทั้งโลกไว้ว่า "....See Angkor Wat and Die" คือบอกว่าถ้าได้มาเห็นนครวัดสักครั้ง ถึงจะตายก็ไม่เสียดายหรือจะตายก็ตายตาหลับ อะไรทำนองนั้น

ผมว่าใครที่คิดอย่างนั้นก็ถือว่ามองอะไรตื้นไปสักหน่อย เหมือนกับมองเห็นเพียงแค่ความยิ่งใหญ่งดงามของนครวัดเท่านั้น แต่ยังมองไม่ซึ้งถึงธรรมะที่ซ่อนอยู่ในทุกอณูของนครวัด ฉะนั้นจึงไม่น่าภูมิใจหรือไม่คุ้มสักเท่าใดกับการเห็นแบบนี้ จะบอกว่ามาเห็นแล้วตายตาหลับอย่างนี้ยังไม่พอ เพราะตายไปจะตกนรกหรือขึ้นสวรรค์ก็ยังไม่รู้ เรื่องอะไรจะยอมตายให้โง่

ถ้าจะให้แน่ต้องเอาอย่างมหาธรรมกายเจดีย์ของเรานี่ผมว่าชัดเจนที่สุดเพราะพวกเราสร้างมาเพื่อสื่อให้เข้าถึงธรรมะภายในโดยตรง ไม่ว่าจะเป็นรูปทรงองค์ประกอบ หรือแผนผังแต่ละอย่างพอถอดรหัสออกมาก็จะเป็นธรรมะทั้งสิ้น

ฉะนั้น ใครที่อยากตายตาหลับจริงๆ ขอให้มายังมหาธรรมกายเจดีย์นี่เถิด รับรองไม่ผิดหวังเพราะต่อจากนี้ไปใครๆ จะต้องพูดว่า

"....เพียงเห็นมหาธรรมกายเจดีย์สักครั้งหนึ่ง ถึงตายก็ไปสุคติ"

คอลัมน์ใหม่เสนอบทธรรมที่เป็นหลักสูตรเรียนบาลี เส้นทางสู่ความเป็นเพชรเม็ดงามแห่งพระพุทธศาสนา แม้จะแปลบาลีไม่ได้ก็รู้ธรรมะเหมือนนักเรียนบาลี คุณจะรู้ว่า นักเรียนบาลีเรียนอะไรกันบ้าง

หัวใจไร้สิ่งกีดขวาง

ทุกความสำเร็จ ล้วนต้องแลกมาด้วยความพยายาม ระดับของความสำเร็จคือเครื่องวัดพลังแห่งการทุ่มเท สายฝนที่ตกลงมาอย่างรุนแรง ย่อมจะมีมหาเมฆที่ตั้งเค้าดำทะมึนประกอบกับลมพายุที่โหมกระหน่ำ เช่นกัน สายใยแห่งชีวิตเมื่อปรารถนาความสำเร็จ ยิ่งระดับความสำเร็จยิ่งสูง ก็ต้องประกอบไปด้วยความพยายามที่สูง น้ำมันทำให้รถขับเคลื่อนไปสู่ปลายทาง หัวใจที่ไร้สิ่งกีดขวางทำให้ชีวิตขับเคลื่อนไปสู่เป้าหมาย สุดยอดอัจฉริยะบุคคลของโลก ไม่มีอะไรในตัวของท่านเหล่านั้นที่แตกต่างจากคนทั่วไป แต่มีอยู่เพียงอย่างเดียว นั่นก็คือ หัวใจที่ไม่ยอมแพ้ หัวใจที่เข้มแข็งอัดแน่นไปด้วยความมุ่งมั่นแม้ชีวิตตนเองก็ยอมสละได้ จริงแท้แล้ว สมญานามคู่ขนานกับนามว่าสุดยอดอัจฉริยะของโลก ของท่านเหล่านั้นที่ถูกลืมก็คือสุดยอดบุคคลผู้ลำบากกว่าเขา

ทุกความสำเร็จที่หัวใจเรียกร้อง ไม่มีป้อมปราการใดจะมากางกั้น หากหัวใจตั้งมั่น นั่นหมายถึงความสำเร็จ ๙๙ % เหลืออีกเปอร์เซ็นต์เดียวคือลงมือทำ ดังเช่นพระภิกษุรูปหนึ่งผู้มีหัวใจไร้สิ่งกีดขวาง ผู้มีเป้าหมายมั่นคงมุ่งตรงต่อความบริสุทธิ์แห่งพรหมจรรย์ ผู้ไม่กลัวลำบากไม่กลัวความเจ็บไม่กลัวความตาย ซึ่งเป็นบทเรียนแรกที่นักเรียนบาลีจะได้สัมผัสถึงประวัติชีวิตของท่าน ที่สมเด็จพุทธโฆษาจารย์ชาวสิงหล (ศรีลังกา) ท่านได้คัดสรรจากพระไตรปิฎกมารวบรวมรจนาไว้ และคณะสงฆ์ผู้บริหารการศึกษาบาลีไทยเอามาเป็นบทเรียน อัน

ทุกความสำเร็จที่หัวใจเรียกร้อง
ไม่มีป้อมปราการใดจะมากางกั้น
หากหัวใจตั้งมั่น นั่นหมายถึง
ความสำเร็จ ๙๙ %
เหลืออีกเปอร์เซ็นต์เดียว
คือลงมือทำ
ดังเช่นพระภิกษุรูปหนึ่ง
ผู้มีหัวใจไร้สิ่งกีดขวาง

ปรากฏในหนังสือพระธรรมบทเล่มที่ ๑

ในเมืองสาวัตถี มีกุฎุมพีผู้หนึ่งนามว่ามหาบาล สมัยนั้นเมืองสาวัตถี มีประชากรอาศัยอยู่จำนวนมาก ชาวเมืองได้ฟังธรรมของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บรรลุธรรมเป็นอริยสาวกเกือบค่อนเมือง เหล่าอริยสาวกที่เป็นฆราวาสมีกิจกรรมบุญหลักเพียง ๒ อย่างเท่านั้น คือก่อนพระภิกษุและสามเณรฉันภัตตาหารทั้งเช้าและเพล ได้พร้อมใจกันถวายทาน และหลังจากพระและสามเณรฉันแล้วก็ถือเครื่องสักการบูชาไทยธรรม ไปเพื่อจะฟังธรรมและปฏิบัติธรรม วันหนึ่ง กุฎุมพีมหาบาลเห็นหมู่อริยสาวกกำลังไปวิหาร จึงถามว่า "มหาชนจะไปไหนกัน ?" ครั้นได้ยินว่า "ไปฟังธรรม" ก็คิดว่า "เราก็จักไป" ครั้นไปถึงถวายบังคมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว จึงนั่งท้ายสุดของประชุมชน.

ธรรมดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งหลาย เมื่อจะทรงแสดงธรรม ทอดพระเนตรอุปนิสัยแห่งคุณ มีสรณะ ศีลและบรรพชาเป็นต้น ก่อนแล้วจึงทรงแสดงตามอัธยาศัย. วันนั้น พระองค์ทอดพระเนตรอุปนิสัยของกุฎุมพีแล้ว เมื่อทรงแสดงธรรม ได้ตรัสอนุปุพพีกถา คือทรงประกาศทานกถา สีลกถา สัคคกถา โทษความเลวทรามและความเศร้าหมองแห่งกามทั้งหลาย และอานิสงส์ในเนกขัมมะ ท่านกุฎุมพีสดับธรรมนั้นแล้ว ก็คิดได้ว่า "บุตรและธิดาก็ดี โภคสมบัติก็ดี ย่อมไม่ไปตามผู้ไปสู่โลกหน้า ถึงร่างกายก็ไปกับตัวเองไม่ได้ ไม่มีประโยชน์อะไรที่เราจะอยู่ครองเรือน" จึงตัดสินใจออกบวชทันทีโดยบอกลาญาติพี่น้องทางบ้านเรียบร้อย

เมื่ออยู่ในสำนักอุปัชฌาย์ ถึง ๕ พรรษา ย่างเข้าพรรษาที่ ๖ เข้าไปเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถวายบังคมแล้วทูลถามว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ในพระศาสนานี้มีสมณกิจหลักของเหล่าภิกษุกี่อย่าง ? พระองค์ตรัสตอบว่า "มี ๒ อย่าง คือ คันถธุระและวิปัสสนาธุระ พระมหาบาลทูลถามว่า "ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ก็คันถธุระและวิปัสสนาธุระเป็นอย่างไร ?" ตรัสตอบว่า กิจนี้ คือ การเรียนนิกาย (หมวดธรรม)หนึ่งหรือสองนิกายจนจบพุทธวจนะคือพระไตรปิฎก ตามสมควรแก่ปัญญาของตนทรงจำขึ้นใจ แล้วกล่าวบอกพุทธวจนะนั้น ชื่อว่าคันถธุระ ส่วนการเริ่มตั้งความสิ้นและความเสื่อมไว้ในอัตภาพ ยังวิปัสสนาให้เจริญ ด้วยอำนาจแห่งการกระทำสมาธิที่ต่อเนื่องแล้ว บรรลุพระอรหัตของภิกษุผู้มีความประพฤติดีแคล่วคล่อง ยินดียิ่งในเสนาสนะสงัด ชื่อว่าวิปัสสนาธุระ เลยกราบทูลพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า พระเจ้าข้า ข้าพระองค์บวชตอนแก่ ไม่สามารถจะบำเพ็ญคันถธุระให้สมบูรณ์ได้ แต่จักบำเพ็ญวิปัสสนาธุระให้สมบูรณ์ ขอพระองค์ตรัสบอกพระกรรมฐานแก่ข้าพระองค์เถิด

ลำดับนั้น พระองค์ตรัสบอกพระกรรมฐานตั้งแต่ต้นจนถึงพระอรหัต ท่านถวายบังคมพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว สมัครพรรคพวกภิกษุด้วยกันได้ถึง ๖๐ รูป เดินทางไกลถึงหมู่บ้านชายแดนซึ่งเป็นหมู่บ้านใหญ่หมู่หนึ่ง จึงเข้าไปบิณฑบาต ชาวบ้านพอเห็นพระภิกษุจำนวนมากก็เปรียบเสมือนต้นกล้าที่คอยฝนต่างดีใจกันใหญ่นิมนต์รับภัตตาหารพร้อมทั้งนิมนต์อยู่จำพรรษาที่อารามใกล้บ้าน เหล่าพระภิกษุซึ่งมีพระมหาบาลเป็นหัวหน้าก็รับนิมนต์ ในวันจำพรรษา พระเถระเลยจัดประชุมพร้อมกัน แล้วถามว่า "ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจักให้พรรษา

นี้ผ่านไปด้วยอิริยาบถเท่าไร ?"

ภิกษุทั้งหลายเรียนตอบว่า "ด้วยอิริยาบถครบทั้ง ๔ ขอรับ" เลยพูดต่อว่า ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ก็ข้อนั้นสมควรละหรือ ? เราทั้งหลาย ควรเป็นผู้ไม่ประมาทไม่ใช่หรือ ? เพราะเราทั้งหลายเรียนพระกรรมฐาน มาจากสำนักของพระพุทธเจ้า ผู้ยังทรงพระชนม์อยู่ และธรรมดาว่าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย สำหรับคนมักอวดไม่สามารถจะให้ทรงยินดีได้ ด้วยว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมีอัธยาศัยงาม พึงให้ทรงยินดีได้ และขึ้นชื่อว่าอบายทั้ง ๔ เป็นเหมือนเรือนของตัวเองแห่งคนผู้ประมาทแล้ว (ตกนรกเป็นปกติเหมือนไปมาบ้านตัวเอง) ขอท่านทั้งหลายจงเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด พระภิกษุถามท่านว่า แล้วท่านภันเตจะปฏิบัติสมณกิจอย่างไร ก็เลยตอบว่า ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ข้าพเจ้าจักให้ทั้งพรรษาผ่านไปด้วยอิริยาบถ ๓ คือจักไม่เหยียดหลัง(ไม่เอาหลังแตะพื้นถึงไม่ได้ตั้งใจนอนก็ตาม) เหล่าภิกษุพอได้ยินดังนั้นก็รับสาธุการกันยกใหญ่ว่าสาธุ ขอจงเป็นผู้ไม่ประมาทเถิด ขอรับ

เมื่อพระเถระไม่จำวัด เดือนแรกผ่านไป โรคตาก็เกิดขึ้น น้ำตาไหลออกจากตาทั้ง ๒ เหมือนสายน้ำไหลออกจากหม้อทะลุ ท่านบำเพ็ญสมณธรรมตลอดทั้งคืน รุ่งเช้าเข้าห้องนั่งสมาธิต่อ พอถึงเวลาบิณฑบาต ภิกษุทั้งหลายก็ไปยังสำนักของท่านเรียนว่า "ได้เวลาไปบิณฑบาตแล้ว ขอรับ" พระเถระตอบว่า "ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ถ้าอย่างนั้น ท่านทั้งหลายช่วยถือบาตร และจีวรเถิด" ภิกษุทั้งหลาย เห็นตาของพระเถระนองน้ำตา รูปหนึ่งจึงเรียนถามว่า "นั่นเป็นอะไร ขอรับ" ท่านตอบว่า ท่านผู้มีอายุทั้งหลาย ลมแทงตาของข้าพเจ้า รูปนั้นจึงเรียนท่านต่อว่า ท่านขอรับ หมอปวารณาเราไว้ไม่ใช่หรือ ? เราควรบอกหมอ พระเถระตอบว่า ดีละ ท่านผู้มีอายุหมอได้ทราบข่าวก็ให้ยามาหยอด

แต่ว่าท่านตั้งใจไม่จำวัดทั้งพรรษาซึ่งหมายถึงการไม่เอาหลังแตะพื้นด้วย เนื่องจากในการรักษาต้องนอนหยอด ยาจึงจะออกฤทธิ์ได้เต็มที่ พอท่านไม่ทำอย่างที่หมอแนะนำ โรคก็ไม่หาย สุดท้ายหมอมาดูอาการแต่ด้วยความตั้งใจที่เด็ดเดี่ยว ยอมเสียตาดีกว่ายอมเสียสัจจะ เมื่อไม่นอนหยอดหมอก็ตอบปฏิเสธไม่รักษาให้ท่านอีกต่อไป

เมื่อพระเถระไม่จำวัด เดือนแรกผ่านไป โรคตาก็เกิดขึ้น น้ำตาไหลออกจากตาทั้ง ๒ เหมือนสายน้ำไหลออกจากหม้อทะลุ ท่านบำเพ็ญสมณธรรมตลอดทั้งคืน

แทนที่พระเถระจะน้อยใจกลับมีหัวใจที่เข้มแข็งยิ่งกว่าเดิม ดังที่ท่านได้เตือนตัวเองว่า "ผู้มีอายุ ท่านจักเห็นแกดวงตาหรือจักเห็นแก่พระพุทธศาสนาก็ในสังสารวัฏอันมีที่สุดอันใครตามค้นไปก็รู้ไม่ได้ การนับตัวท่านผู้ตาบอดหานับได้ไม่ และพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ก็ตรัสรู้ดับขันธ-ปรินิพพานก็หลายร้อยหลายพันพระองค์แล้ว ในพระพุทธเจ้าเหล่านั้น พระพุทธเจ้าแม้แต่พระองค์เดียวก็กำหนดไม่ได้" ท่านได้ผูกใจไว้เดี๋ยวนี้เองว่า "จักไม่เหยียดหลังจนตลอด ๓ เดือน ฉะนั้น ดวงตาของท่าน เสื่อมเสียหรือแตกเสียก็ตามเถิด ท่านจงทรงไว้พระพุทธศาสนาเถิด อย่าเห็นแก่ดวงตาเลย"

เมื่อกล่าวสอนตนเองต่อได้กล่าวคาถาเหล่านี้อีกว่า "ดวงตาที่ท่านถือว่าเป็นของตัว เสื่อมไปเสียเถิด หูเสื่อมไปเสียเถิด กายก็เป็นเหมือนกันอย่างนั้นเถิด แม้สรรพสิ่งอันอาศัยกายนี้ ก็เสื่อมไปเสียเถิด เหตุไฉน ท่านจึงประมาทอยู่" พระเถระถูกหมอบอกไม่รักษาให้แล้ว เพราะหมอเองก็กลัวเสียชื่อที่รักษาไม่หาย พระเถระเมื่อถูกหมอปฏิเสธก็ปฏิบัติธรรมตามปกติ หลังจากนั้นไม่นานพอเที่ยงคืนผ่านไป ทั้งดวงตา ทั้งกิเลสของท่านได้แตกดับไปพร้อมกัน ไม่ก่อนไม่หลัง

ดวงตาแห่งสัจจะของท่านที่ได้มืดบอดมานับชาติไม่ถ้วนได้สว่างแล้ว ด้วยการเอาดวงตาภายนอกเข้าแลก

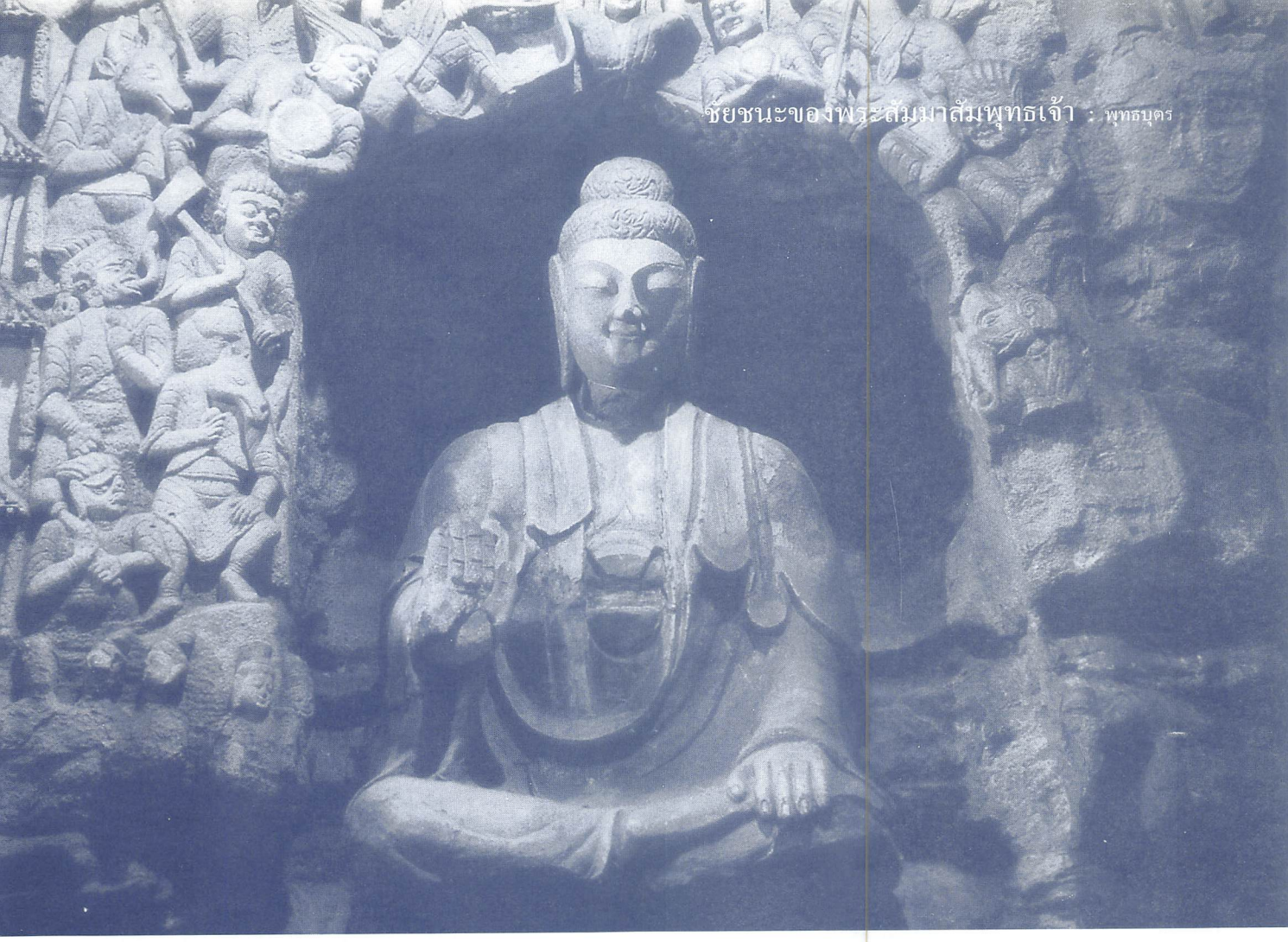
จากบทเรียนที่ได้รับจากพระเถระในเรื่องนี้ ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นจริงว่า คนอาจจะหลากหลายเป้าหมาย หลากหลายเส้นทาง แต่วิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นล้วนมีอย่างเดียวกันคือ ต้องมีหัวใจที่ไม่ยอมแพ้

นับจากนั้นมาถึงแม้โลกจะเป็นเวลากลางวันหรือเวลากลางคืน พระเถระท่านมีเวลาเดียวคือเวลาสว่าง หลายความตั้งใจที่เราไม่สามารถไขว่คว้าเอามาเป็นเจ้าของได้ และความผิดหวังในหลายครั้งจึงเป็นเสมือนเงาตามตัว ยามเมื่อดวงอาทิตย์คือความตั้งใจได้ปรากฏตัวขึ้น ผู้คนส่วนมากจึงยอมรับความไม่สำเร็จประหนึ่งเป็นพี่เป็นน้องกันกับความตั้งใจ จึงคล้ายกับมีคติทางความคิดที่ตรงกันโดยต่างก็ยอมรับโดยสัญชาตญาณของผู้แพ้ว่า ยิ่งตั้งใจหลายอย่างมาก ยิ่งผิดหวังมาก

จากบทเรียนที่ได้รับจากพระเถระในเรื่องนี้ ย่อมสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นจริงว่า คนอาจจะหลากหลายเป้าหมาย หลากหลายเส้นทาง แต่วิธีการไปสู่เป้าหมายนั้นล้วนมีอย่างเดียวกันคือ ต้องมีหัวใจที่ไม่ยอมแพ้ หากคุณเข้มแข็งก่อนเขา คุณก็จะเป็นผู้ชนะก่อน ระยะทางที่ยาวไกลย่อมพิสูจน์หัวใจของนักเดินทาง หน้าอกที่แตะเส้นชัยย่อมเกิดขึ้นหลังหัวใจที่ไปไกลกว่า กว่า ๒,๕๐๐ ปีที่ประวัติศาสตร์ของพระเถระยังได้รับการถ่ายทอดมาหลายชั่วอายุคน ชีวิตของท่านยากนักที่จะหาผู้ใดมาสร้างประวัติศาสตร์ซ้ำรอย ยิ่งในปัจจุบัน หากจะมีผู้เอาชีวิตเป็นเดิมพันในการทำความดี การงมเข็มในมหาสมุทรนับว่าง่ายกว่า

แต่นับเป็นความโชคดีของชาวโลกที่ยังมีบุญอยู่ไม่น้อย ถึงไม่ได้เกิดในสมัยพุทธกาล ก็ยังมีครูบาอาจารย์อย่างน้อยก็ท่านหนึ่งที่มีหัวใจเข้มแข็งในการทำความดี ท่านนั้นก็คือ คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง ลูกชาวนาผู้มีรูปร่างผอมบาง การมีชีวิตเป็นชาวชนบท การอ่านไม่ออกเขียนไม่ได้ สิ่งเหล่านี้หาเป็นสิ่งกีดขวางหัวใจที่เข้มแข็งของท่านไม่ "ลูกจันทร์นี่ หนึ่งไม่มีสอง" ที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อวัดปากน้ำ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ได้กล่าวชมคือคำยืนยันถึงหัวใจที่เข้มแข็งของท่านว่า เข้มแข็งกว่าหัวใจหลายพันล้านดวงของชาวโลก ในอดีต การที่พระเถระท่านหนึ่งยอมสูญเสียดวงตาอันเป็นสุดที่รัก หาเป็นการสูญเสียที่ไร้เหตุผลไม่ ลองคิดดูซิว่า หากท่านไม่ยอมสูญเสียดวงตา ไหนเลยพวกเราจักได้บทเรียนอันล้ำค่าเป็นประวัติศาสตร์คู่พระศาสนามานานจนถึงพวกเราได้ ชีวิตของท่านสิ้นไปแล้ว แต่ตำนานท่านยังดำเนินไปอยู่ หรืออย่างน้อยท่านก็ยังมีชีวิตอยู่ในใจของพวกเรา ในปัจจุบัน กับคำพูดที่ว่า หากไม่มีคุณยาย คงไม่มีหลวงพ่อ ไม่มีวัดพระธรรมกายและหากไม่มีวัดพระธรรมกายและไม่มียอดนักสร้างบารมีอย่างเช่นพวกเรา คำพูดนี้นับว่ารวมเอาไว้ซึ่งความเป็นคนจริงของคุณยายและความเป็นเลิศแห่งวิชชาธรรมกายเอาไว้ด้วยกัน การตอบแทนพระคุณของท่านให้สมบูรณ์มากที่สุดสมกับชีวิตใหม่ที่คุณยายชุบชีวิตให้ ลำพังแค่คิดให้สมบูรณ์ใช่จะทำได้ การลงมือทำนั้นยิ่งห่างไกล ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕ วันสุดท้ายที่กายหยาบของท่านยังอยู่และเป็นวันแรกของการรวมเนื้อนาบุญแห่งโลกมากที่สุด ถึงแม้จะเป็นเศษเสี้ยวที่เราจะได้แทนคุณท่าน หากเราทำด้วยหัวใจที่เด็ดเดี่ยวเราจะมีความปีติเปี่ยมล้นจนยากจะลืมเลือน จะไม่มีคำว่าเสียใจเพราะพลาดโอกาสครั้งสำคัญนี้ในภายหลังอย่างแน่นอน

ชัยชนะของพระพุทธเจ้าครั้งที่ ๓

ทรงมีชัยชนะแก่ช้างนาฬาคิรี

นาฬาคิรึ คชวรं อติมตฺตภูตं
ทาวคฺคิจกฺกมสนึว สุทารุณนฺตं
เมตฺตมฺพุเสกวิธินา ชิตวา มุนินฺโท
ตนฺเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺคลานิ

พระผู้มีพระภาคเจ้าจอมมุนีได้ชัยชนะต่อช้างตัวประเสริฐชื่อนาฬาคิรี ซึ่งเป็นช้างตกมันหนัก สุดแสนที่จะทารุณร้ายกาจ ด้วยน้ำคือพระเมตตา ด้วยเดชแห่งชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้านั้น ขอชัยมงคลทั้งหลายจงบังเกิดมีแก่ท่าน

ก่อนจะทราบถึงชัยชนะอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า อยากถามท่านผู้อ่านว่า ตั้งแต่เกิดมา ยกเว้นตัวเราเองแล้ว ใครคือผู้ที่เรารักและเมตตามากที่สุด ? ....ส่วนใหญ่ทุกท่านคงมีคำตอบในใจอยู่แล้วว่ารักคุณพ่อ-คุณแม่ รักสามี-ภรรยา หรือว่าลูกของตัวเอง จะมีสักกี่คนไหม... ที่บอกว่ารักและปรารถนาดีต่อชาวโลกทั้งหมดเท่าๆ กัน อยากให้ทุกคนมีความสุขเหมือนๆ กัน หากมองไปรอบทิศจะหาใครเป็นที่รักและเมตตายิ่งกว่าตนเองแทบจะไม่มีเลย

ในล้านๆ คนจะมีก็เพียงหนึ่งเท่านั้นที่รักและเมตตาต่อสรรพสัตว์ยิ่งชีวิต นั่นคือ พระบรมโพธิสัตว์เจ้าทั้งหลาย วีรกรรมของการสร้างบารมีอันยิ่งใหญ่ของท่านที่ยอมสละชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อความสุขของคนอื่นนั้น

เกิดขึ้นนับชาตินับจำนวนครั้งไม่ถ้วน ท่านเป็นผู้ให้มาโดยตลอด ผู้รู้ได้อุปมาเอาไว้ว่า *เลือดที่ท่านสละออกเป็นทานมากกว่าน้ำในมหาสมุทร สละเนื้อเป็นทานมากกว่าแผ่นพื้นปฐพี สละศีรษะเป็นทานมากกว่าผลมะพร้าวในชมพูทวีป สละดวงตาเป็นทานมากกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า ท่านกล้าสละชีวิตเป็นทานเพื่อหวังพระโพธิญาณ* ด้วยหวังว่า เมื่อท่านได้ตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว จะได้ชี้นำหมู่สัตว์ทั้งหลายให้หลุดพ้นจากทุกข์ในสังสารวัฏ ข้ามขึ้นสู่ฝั่งแห่งอมตมหานิพพาน อันเป็นเอกันตบรมสุข

ความรักและความปรารถนาดีนี้ มิใช่บังเกิดขึ้นเพียงชั่วครั้งชั่วคราว หรือเพียงภพชาติเดียวเท่านั้น แต่สืบเนื่องกันมายาวนานนับภพนับชาติไม่ถ้วน จนกระทั่งพระองค์ท่านได้สำเร็จเป็นพระพุทธเจ้าผู้เป็นที่พึ่งของโลก เป็นครูของมนุษย์และเทวาทั้งหลาย **พระบรมศาสดาของเราเท่านั้น ที่ทรงมีความรักอันบริสุทธิ์และมีมหากรุณาอันไม่มีประมาณต่อสรรพสัตว์ทุกหมู่** ทรงมีความรักและปรารถนาดีต่อสรรพสัตว์โดยไม่เลือกที่รักผลักที่ชัง มีใจเสมอทั้งต่อบุคคลที่มาประทุษร้ายหรือเคารพนอบน้อมต่อพระองค์

พระพุทธองค์ทรงมีหฤทัยที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ ดุจห้วงมหรรณพที่ให้ความชุ่มฉ่ำเย็นแก่ฝูงปลาทั้งหลาย เป็นประดุจท้องนภาที่กว้างใหญ่ไพศาลให้สกุณาได้เริงร่าโผบิน **ไฟไม่ตั้งอยู่ในน้ำ พืชไม่งอกบนหินล้วนๆ หมู่หนอนไม่ดำรงอยู่ในยาพิษฉันใด ความโกรธย่อมไม่เกิดแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าฉันนั้น เพราะพระองค์มีแต่กระแสแห่งความเมตตา พื้นดินไม่หวั่นไหว สมุทรสาครกว้างใหญ่ประมาณไม่ได้ และอากาศไม่มีที่สุดฉันใด พระพุทธเจ้าก็มีมหากรุณาอันหาประมาณมิได้ฉันนั้น**

ในสมัยพุทธกาล มีเรื่องตัวอย่างที่พระจอมมุนีทรงได้ชัยชนะช้างนาฬาคิรีด้วยกระแสแห่งเมตตาจิตอันหาประมาณมิได้ ทำให้ช้างนาฬาคิรีซึ่งถูกมอมเหล้าจนเป็นช้างตกมัน เป็นช้างที่ดุร้ายวิ่งไล่เข่นฆ่าชาวเมือง แต่อาศัยเมตตานุภาพอันเป็นอจินไตยของพระพุทธองค์ทำให้กลายเป็นช้างเชื่องขึ้นมาทันที ซึ่งนับเป็นหนึ่งในชัยมงคลคาถาที่พระองค์ทรงได้ชัยชนะ เรื่องมีอยู่ว่า

สมัยหนึ่ง พระเทวทัตมีความปรารถนาที่จะปกครองสงฆ์เอง ขาดความเคารพในพระพุทธเจ้า จึงได้ทำการคบหากับพระเจ้าอชาตศัตรู แล้วทำสัญญากันว่า "มหาบพิตร พระองค์ปลงพระชนม์พระบิดาแล้วจงเป็นพระราชา ส่วนอาตมภาพปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าแล้วจักเป็นพระพุทธเจ้า" อยู่มาวันหนึ่ง พระเทวทัตเข้าไปในโรงช้างตามที่พระราชาทรงอนุญาต แล้วสั่งคนเลี้ยงช้างว่า เราเป็นพระราชญาติ สามารถจะแต่งตั้งผู้ที่อยู่ในตำแหน่งต่ำไว้ในตำแหน่งสูงได้ สามารถที่จะเพิ่มได้ทั้งเบี้ยเลี้ยงและเงินเดือน วันพรุ่งนี้ พวกท่านจงให้ช้างนาฬาคิรีดื่มเหล้า ๑๖ หม้อ แล้วจงปล่อยไปในเวลาที่พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเที่ยวไปบิณฑบาตในกรุงราชคฤห์ หากทำตามคำของเรา พวกท่านจะได้รางวัลค่าตอบแทนอย่างงดงามทีเดียว

พวกควาญช้างได้ฟังเช่นนั้น ก็หลงเชื่อในคำของพระเทวทัต วันรุ่งขึ้น จึงให้ช้างนาฬาคิรีดื่มเหล้า ๑๖ หม้อ ทำให้ช้างเกิดอาการเมามายอย่างหนัก เป็นช้างตกมันดุร้ายเกรี้ยวกราด ไม่มีใครสามารถจะห้ามอยู่ได้ เมื่อถูกปล่อยออกจากโรงช้าง มันจึงวิ่งไปตามถนน เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จเข้าไปกรุงราชคฤห์พร้อมกับภิกษุมากรูปด้วยกัน ทรงพระดำเนินมาถึงตรอกนั้น ช้างเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จดำเนินมาแต่ไกล ได้ชูงวง หูชัน หางชี้ วิ่งรี่ไปทางพระพุทธองค์

ภิกษุสงฆ์ที่ตามเสด็จมาด้วย เห็นดังนั้น ได้กราบทูลพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า "พระพุทธเจ้าข้า ช้างนาฬาคิรีตัวนี้ดุร้าย หยาบช้า ฆ่ามนุษย์วิ่งเข้ามาในตรอกนี้แล้ว ขอพระสุคตเจ้าจงเสด็จกลับเถิด" พระผู้มีพระภาคเจ้ามิได้เสด็จกลับ แต่ตรัสว่า "มาเถิดภิกษุ เธออย่ากลัวเลย ไม่ใช่โอกาส ไม่ใช่ฐานะ ที่บุคคลอื่นจะปลงชีวิตของตถาคต เพราะพระตถาคตทั้งหลายย่อมไม่ปรินิพพานด้วยความพยายามของผู้อื่น"

ภิกษุสงฆ์แม้จะเชื่อในพระดำรัสของพระบรมศาสดา แต่ก็อดเป็นห่วงไม่ได้ จึงทูลขอร้องให้เสด็จกลับถึงสามครั้ง แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ตรัสคำเดิม ในขณะนั้น มหาชนต่างก็รีบหนีขึ้นไปอยู่บนปราสาทบ้าง บนเรือนโล้นบ้าง บนหลังคาบ้าง พวกที่ไม่มีศรัทธา ไม่เลื่อมใสไร้ปัญญา ก็พากันกล่าวว่า พระมหาสมณโคดมจะถูกช้างทำร้ายเอา ส่วนผู้มีศรัทธาก็พากันวิจารณ์ว่า วันนี้

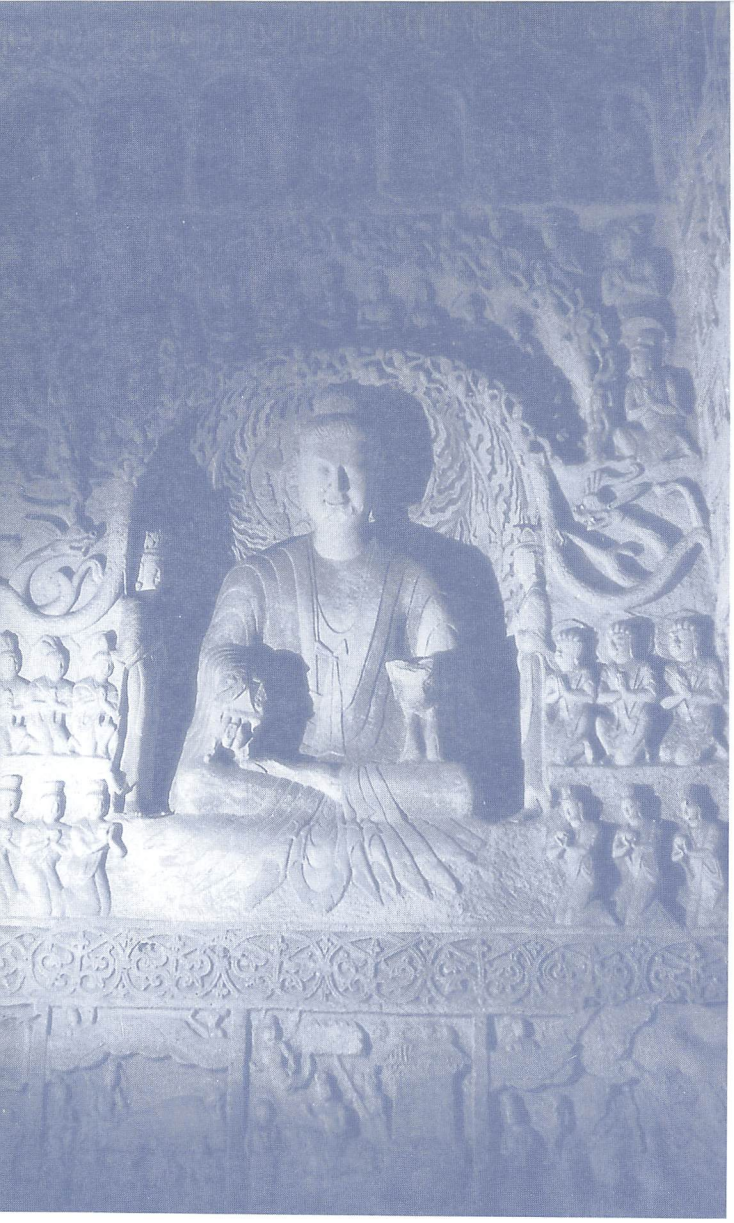
อานุภาพของพระพุทธเจ้าจะปรากฏเลื่องลือ พวกเราจะได้ดูการต่อยุทธ์ระหว่างช้างกับพระพุทธเจ้า

บังเอิญว่า ช่วงนั้นมีหญิงแม่ลูกอ่อนคนหนึ่งเห็นช้างวิ่งมาก็ตกใจกลัววางลูกไว้แล้ววิ่งหนีไป ช้างไล่หญิงนั้นไม่ทัน ก็กลับมาวนเวียนอยู่ใกล้ๆ ทารกน้อยผู้น่าสงสาร ทารกนั้นร้องไห้ด้วยความตกใจกลัวยิ่งนัก พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีพระมหากรุณาแก่ทารกนั้น จึงตรัสเรียกช้างนาฬาคิรีให้กลับมาหาพระองค์ด้วยพระสุรเสียงอันไพเราะ ช้างได้ฟังแล้วก็วิ่งตรงรี่เข้ามาหาพระพุทธเจ้าซึ่งกำลังประทับยืนอยู่กลางถนนพอดี

ฝ่ายบรรดาพระมหาสาวกทั้งหลายมีพระสารีบุตรเป็นต้น ต่างก็รับอาสาที่จะทรมานช้างนาฬาคิรี แต่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า การทรมานช้างนาฬาคิรีไม่ใช่วิสัยของพระสาวก ไม่ใช่วิสัยของพระพุทธเจ้าแล้วทรงห้ามเสีย ขณะนั้นเองท่านพระอานนท์ซึ่งจงรักและภักดีในพระผู้มีพระภาคเจ้ายิ่ง ได้ก้าวออกไปยืนเบื้องพระพักตร์ของพระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยคิดว่า ขอช้างจงฆ่าเราเถิด เราจะสละชีวิตสนองพระคุณของพระองค์ด้วยการตายแทนพระองค์

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสห้ามว่า "อานนท์จงหลีกไป" ถึง ๓ ครั้ง ท่านพระอานนท์ก็หาได้หลีกไปไม่ คงยืนขวางหน้าอยู่อย่างนั้น ขณะเดียวกันพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงแผ่เมตตาจิตไปสู่ช้างนาฬาคิรี ช้างนาฬาคิรีได้สัมผัสกระแสแห่งเมตตาจิตของพระผู้มีพระภาคเจ้าแล้ว ก็สร่างเมาเป็นปลิดทิ้ง ลดงวงลงแล้วค่อยๆ เยื้องกรายเข้าไปหาพระผู้มีพระภาคเจ้า ยืนอยู่ตรงเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความเลื่อมใส

ขณะนั้นพระโลกนาถเจ้าทรงยกพระหัตถ์ขวาลูบกระพองช้างนาฬาคิรี พลางตรัสกับช้างว่า "ดูก่อนกุญชรเจ้าอย่าเข้าไปหาพระพุทธเจ้าด้วยจิตที่คิดจะฆ่า อันเป็นเหตุให้เกิดทุกข์ ผู้ฆ่าพระพุทธเจ้าจากชาตินี้ไปสู่ชาติหน้าจะไม่มีสุคติเลย เจ้าอย่าเมาและอย่าประมาท คนเหล่านั้นประมาทแล้วจะไปสู่ปกติไม่ได้ เจ้านี่แหละจักทำโดยประการที่จักไปสู่สุคติได้ ดูก่อนช้างนาฬาคิรี เจ้านี้เป็น

เดรัจฉานได้มีโอกาสพบเราตถาคตในครั้งนี้ นับเป็นกุศลยิ่งนัก ตถาคตนี้อุปมาดังพระยาช้างตัวประเสริฐ ประกอบด้วยคุณของพระอรหันต์ เป็นมิ่งมงกุฎใน ๓ โลก ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป เจ้าอย่าดุร้ายไล่ทิ่มแทงมนุษย์อีก จงมีเมตตา ยังใจให้โสมนัส อย่าได้ประกอบโทษ จงหมั่นเจริญเมตตาให้ยิ่งขึ้นๆ เจ้าสิ้นชีพแล้วจะได้ไปเกิดในสวรรค์เป็นแท้"

ด้วยเมตตานุภาพอันไม่มีประมาณของพระพุทธองค์ ช้างนาฬาคิรีได้ฟังเช่นนั้น ก็มีจิตชื่นชมโสมนัสยิ่งนัก มาตรว่าหากเป็นมนุษย์จะได้สำเร็จเป็นพระโสดาบันอย่างแน่นอน แต่เนื่องจากเป็นสัตว์เดรัจฉานทำให้คลาดจากการได้บรรลุโลกุตตรธรรมอันยอดเยี่ยม ช้างเอางวงลูบละอองธุลีพระบาทของพระองค์ แล้วพ่นลงบนกระหม่อม ย่อตัวถอยออกไปชั่วระยะที่แลเห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าเดินกลับเข้าไปสู่โรงช้างแล้วยืนอยู่ตามปกติ และนับแต่วันนั้นเป็นต้นมา ช้างนั้นก็มีชื่อใหม่ว่า ช้างธนปาล

มหาชนได้เห็นเมตตานุภาพของพระผู้มีพระภาคเจ้าอย่างนั้นก็เกิดปีติโสมนัส ต่างก็ได้กล่าวสรรเสริญพระพุทธองค์ว่า *"ชาวเราเอ๋ย ช่างน่าอัศจรรย์จริงหนอ คนบางพวก ฝึกช้างและม้า ด้วยการใช้ท่อนไม้บ้าง ใช้ขอบ้าง ใช้แส้บ้าง ส่วนสมเด็จพระพุทธเจ้า ผู้มีอานุภาพเป็นอจินไตย ทรงทรมานช้างโดยใช้เพียงน้ำคือพระเมตตาเข้าลูบความเมาของช้างให้กลายเป็นช้างที่เชื่องยิ่งนัก โอ...อปฺปมาโณ พุทฺโธ พระพุทธเจ้าผู้มีมหากรุณาธิคุณอันไม่มีประมาณ..."*

จากเรื่องนี้จะเห็นได้ว่า การบังเกิดขึ้นของพระพุทธเจ้า เป็นการบังเกิดขึ้นเพื่อยังสันติสุขให้บังเกิดขึ้นแก่โลกอย่างแท้จริง พระองค์ทรงอุบัติขึ้นเพื่อเปลื้องทุกข์ให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลาย ถึงแม้ว่าบางพระชาติต้องเอาชีวิตเป็นเดิมพัน พระพุทธองค์ก็ยอมเพื่อให้ได้มาซึ่งพระสัมมาสัมโพธิญาณ ควรอย่างยิ่งที่เราจะระลึกนึกถึงพระองค์ เอาพระองค์เป็นแบบอย่างในการสร้างความดี หมั่นระลึกนึกถึงพระคุณอันไม่มีประมาณของพระองค์ ว่า **การอุบัติขึ้นของพระพุทธเจ้าเปรียบเสมือนน้ำทิพย์ชโลมหลั่งรดไฟที่กำลังโหมไหม้ให้ดับเย็น ทรงอาศัยธรรมโอสถรักษาใจของมนุษย์ให้หายเจ็บป่วยจากความทุกข์ทรมานในสังสารวัฏ ได้พบความสุขอันเกษม เปรียบเสมือนสุริยาที่ทอฉายแสงให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลาย ได้พบแสงสว่างแห่งชีวิตอันเป็นนิรันดร์** และนอกจากนี้ควรทำในสิ่งที่พระองค์ท่านอยากจะให้ทำ นั่นก็คือการปฏิบัติบูชา ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรมให้เข้าถึงพระรัตนตรัยภายใน อีกทั้งฝึกฝนตนเองให้เป็นผู้เปี่ยมล้นด้วยมหากรุณา ไปที่ไหนก็ให้มีเมตตาจิตเป็นเบื้องหน้า ให้พลังมวลแห่งใจที่บริสุทธิ์และกระแสแห่งความเมตตาของเรานี้ แผ่ขยายครอบคลุมไปสู่บรรยากาศโลก ให้ชาวโลกอยู่ร่วมกันด้วยความร่มเย็นเป็นสุข เมตตาธรรมเท่านั้นที่จะช่วยค้ำจุนโลก ให้โลกนี้ร่มเย็นด้วยกระแสแห่งเมตตาธรรมตลอดไป.....

บทความพิเศษ : วิชชา สุวิเชียร์

ไอน์สไตน์ กับ ไทมส์ แมชชีน

ทฤษฎีสัมพัทธภาพ !
อิงกับพระพุทธศาสนาอย่างชัดเจน

เมื่อเราทราบแล้วว่า...

แนวความคิดของไอน์สไตน์นั้น "จะอิงกับศาสนาโดยเฉพาะกับพระพุทธศาสนาอย่างชัดเจน" คราวนี้เราจะมาดูกันว่า "ทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์นั้น...จะอิงกับเรื่องราวในพระพุทธศาสนาแนบแน่นเพียงใด"!??

แล้วเราจะเข้าใจทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์เป็นอย่างดี !

เพราะทุกวันนี้ หรือย้อนกลับไปในยุคของไอน์สไตน์ก็ตาม แทบทุกผู้คนจะรู้จักไอน์สไตน์ "ในฐานะอัจฉริยบุคคลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของโลกในวงการวิทยาศาสตร์" แต่ทว่าก็แทบจะทุกคนเช่นกัน

...ที่ไม่รู้จักไอน์สไตน์ว่ากำลังพูดเรื่องอะไรอยู่ !?? ฯลฯ

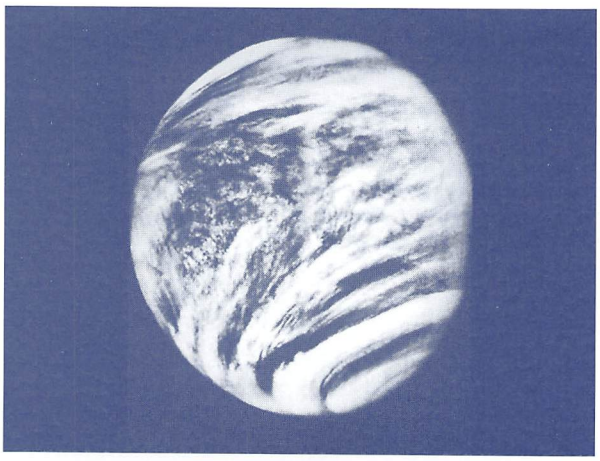
...ทฤษฎีสัมพัทธภาพคืออะไร !??

..."กรอบสัมบูรณ์" และ "กรอบสัมพัทธ์" คืออะไร !?? ฯลฯ

แต่ละคนล้วนงงเป็นไก่ตาแตก !

ทฤษฎีสัมพัทธภาพเป็นอะไรที่ "ค่อนข้างซับซ้อนและเข้าใจได้เฉพาะในหมู่ที่ตั้งใจศึกษาหรือนักฟิสิกส์เท่านั้น" แม้กระทั่งนักวิทยาศาสตร์ชื่อดังต่างๆ ยุคเดียวกับไอน์สไตน์ หลายคนก็สารภาพว่าในปีแรกๆ ของการค้นพบทฤษฎีนี้ "บางครั้งพวกเขาก็รู้สึกจนปัญญา"

มีเรื่องเล่าต่อกันมาหลายปี...

เกี่ยวกับคำให้สัมภาษณ์ของศาสตราจารย์อาร์เธอร์ เอ็ดดิงตัน (ARTHUR EDDINGTON) ซึ่งเป็นผู้พิสูจน์สนับสนุนทฤษฎีสัมพัทธภาพนี้ แต่เมื่อมีผู้สื่อข่าวถามเขาว่า"อะไรคือสิ่งที่สำคัญเกี่ยวกับทฤษฎีของไอน์สไตน์ เพราะเราเชื่อว่าท่านคือ ๑ ใน ๓ คนบนโลกนี้เท่านั้นที่เข้าใจทฤษฎีนี้จริงๆ" เอ็ดดิงตันเงียบไปนาน จนผู้สื่อข่าวรู้สึกกังวลจนต้องถามว่า "มีอะไรผิดปรกติหรือเปล่า?" เอ็ดดิงตันจึงตอบกลับมาว่า "ไม่มีอะไร...แต่ผมกำลังพยายามคิดว่าใครคือคนที่ ๓ ที่เข้าใจทฤษฎีนี้" !??

หมายเหตุ *...ศาสตราจารย์อาเธอร์ เอ็ดดิงตัน เป็นนักวิทยาศาสตร์มีชื่อเสียงอีกท่านหนึ่งในยุคไอน์สไตน์ที่เชื่อเรื่อง "จิต"*

...เขากล่าวว่า "เรื่องของโลกเป็นเรื่องของจิตนั่นเอง !"

(THE STUFF OF THE WORLD IS MIND STUFF)

ทฤษฎีสัมพัทธภาพ :-

เป็นเรื่องซับซ้อนลึกซึ้งเกินกว่าปัญญามนุษย์ จะสามารถค้นสมองครุ่นคิดออกมาได้ "ซึ่งไอน์สไตน์ก็ค้นพบทฤษฎีนี้...จากการหยั่งรู้จากภายในที่เกิดขึ้นมาเอง" และเป็นที่มาของสูตรสำเร็จ คือ $E=MC^2$ (สมการนี้สามารถใช้อธิบายเรื่องราวต่างๆในพระพุทธศานาได้ชัดเจนเลยทีเดียว) ก่อนที่ไอน์สไตน์จะค้นพบทฤษฎีนี้ เขามั่นใจอยู่ก่อนแล้วว่า "จะต้องมีอยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง !" และเมื่อค้นพบทฤษฎีนี้แล้ว "คำอธิบายต่างๆ ที่พรั่งพรูติดตามมา...ก็ล้วนแต่สอดคล้องกับเรื่องราวในพระพุทธศาสนาทั้งสิ้น" จนทำให้อดที่จะคิดไม่ได้ว่า...

ไอน์สไตน์ได้ศึกษาพระพุทธศาสนาจนทะลุปรุโปร่งแล้ว กระทั่งเกิดความเชื่อว่า "น่าจะเป็นไปได้ !" แล้วจึงพยายามคิดค้นหาสูตรสำเร็จในทางวิทยาศาสตร์ "เพื่อใช้อธิบายเรื่องราวต่างๆ ในพระพุทธศาสนา" จนกระทั่งได้ค้นพบเป็นผลสำเร็จ "ด้วยการหยั่งรู้จากภายใน ขณะจิตใจปลอดโปร่งสบาย ไม่ได้คิดสิ่งใดทั้งสิ้น"

ดังนั้น...

สิ่งที่ไอน์สไตน์พยายามที่จะอธิบายให้เข้าใจ "ประเด็นสำคัญจึงเหมือนกับเรื่องราวในพระพุทธศาสนาอย่างยิ่ง" แต่ก็ยากเกินกว่าจะทำให้คนทั่วไปเข้าใจได้โดยง่ายเพราะอาจไม่สามารถที่จะอธิบายบางอย่างให้ชัดเจนลงไปตามเรื่องราวในพระพุทธศาสนาได้ ดังเช่น "เรื่องของนรก-โลก-สวรรค์ ซึ่งมีกรอบแห่งขอบเขตและเวลาที่แตกต่างกัน" แต่ไอน์สไตน์นั้นจำเป็นต้องอธิบาย โดยการยกตัวอย่างกรอบเล็กๆ เช่น... ยานอวกาศ, เครื่องบิน, รถยนต์,รถไฟ "ที่เคลื่อนที่ด้วยความเร็วต่างๆ แล้วจึงเปรียบเทียบให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกรอบนั้นๆ"

ตัวอย่างเรื่องเวลาที่แตกต่าง
จากทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์

นักฟิสิกส์ชาวฝรั่งเศส...ชื่อ PAUL LANGEVIN ได้คำนวณด้วยสมการของไอน์สไตน์เอาไว้ว่า :- หากเราเดินทางออกไปในอวกาศ "ด้วยความเร็วเกือบเท่าแสงคือ ๒๙๙,๙๙๐ กม./วินาที เป็นเวลา ๑ ปี" และ "ใช้เวลาเดินทางกลับคืนมาสู่โลกอีก ๑ ปี" รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น ๒ ปี !

และเมื่อกลับมาถึงโลก :-

เราจะพบว่าเวลาในโลกมนุษย์นั้น "ได้ผ่านไปถึง ๒๐๐ ปี จนคนในรุ่นเดียวกับเราได้ตายไปจนหมดสิ้นแล้ว"

แต่ในทางตรงข้าม :-

หากเราเดินทางออกไปในอวกาศ "ด้วยความเร็วเหนือแสง คือ มากกว่า ๓๐๐,๐๐๐ กม./วินาที" ไปกลับรวมเป็นเวลาทั้งสิ้น ๒ ปี เช่นกัน

และเมื่อกลับมาถึงโลก :-

เราจะพบกับโลกในอดีต "ย้อนกลับไปประมาณ ๔๙๗ ปี" !

พระพุทธศาสนา :-

...การฝึกจิตในพระพุทธศาสนา "ทำให้สามารถย้อนกลับไปรู้ไปเห็นเหตุการณ์ในอดีตได้หรือแม้กระทั่งเหตุการณ์ในอนาคต"

ทฤษฎีสัมพัทธภาพ :-

...ไอน์สไตน์เชื่อว่า "หากสามารถสร้างเครื่องจักรกล ที่สามารถทวนคลื่นความเร็วของแสงได้ เครื่องจักรกลชิ้นนี้จะสามารถดึงดูดเอาพลังงานในอดีต มาสร้างภาพให้เราเห็นได้ในปัจจุบัน" ซึ่งไอน์สไตน์ เรียกว่า "ไทมส์ แมชชีน" !

ไทมส์ แมชชีน (TIME 'S MACHINE)

แนวความคิดนี้...

เราสามารถจะทำความเข้าใจตามได้ง่ายๆ คือ "ปรากฏการณ์ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในอดีต..ปัจจุบันยังคงอยู่ในรูปของคลื่นแสงทั้งสิ้น" !

ดังนั้น :-

เมื่อเราแหงนหน้ามองดูท้องฟ้าในยามค่ำคืน ดวงดาวเต็มท้องฟ้าทั้งหลายเหล่านั้น ดวงอยู่ไกลที่สุดที่สามารถเห็นได้มีชื่อว่า "เป็นควาซาร์ ซึ่งอยู่ไกลจากโลกถึงหมื่นล้านปีแสง" นั่นหมายความว่า "ภาพที่เรามองเห็นอยู่ในเวลานี้...เป็นภาพของดวงดาวในอดีตเมื่อหมื่นล้านปีก่อนที่ผ่านมา" นั่นเอง "ปัจจุบันมันอาจจะแตกสลายไปแล้วก็เป็นได้ แต่ทว่าแสงเพิ่งเดินทางมาถึงตาเราเท่านั้น" เนื่องจากมันอยู่ห่างไกลจากโลกอย่างยิ่ง "เพราะแม้แต่แสงที่เดินทางได้อย่างรวดเร็วถึงวินาทีละ ๓๐๐,๐๐๐ กิโลเมตร ยังต้องใช้ระยะเวลาเดินทางอย่างยาวนานถึงหนึ่งหมื่นล้านปีเลยทีเดียว" (แสงจากดวงอาทิตย์ใช้เวลาเดินทางมาถึงตาเรา ๘ นาที ๑๙ วินาที ห่างจากโลกประมาณ ๑๕๐ ล้านกิโลเมตร)

ดาวฤกษ์ที่อยู่ใกล้โลกมากที่สุด...

หากไม่นับดวงอาทิตย์ของเราแล้ว ก็คือ "ดาวพร็อกซิมา เซนเทารี ซึ่งอยู่ห่างไกลจากโลก ๔.๒๕ ปีแสง"

...หากเราเดินทางออกไปในอวกาศ "ด้วยความเร็วเกือบเท่าแสงคือ ๒๙๙,๙๙๐ กม./วินาที เป็นเวลา ๑ ปี" และ "ใช้เวลาเดินทางกลับคืนมาสู่โลกอีก ๑ ปี" รวมเป็นเวลาทั้งสิ้น ๒ ปี !

และเมื่อกลับมาถึงโลก :-

เราจะพบว่าเวลาในโลกมนุษย์นั้น "ได้ผ่านไปถึง ๒๐๐ ปี จนคนในรุ่นเดียวกับเราได้ตายไปจนหมดสิ้นแล้ว"

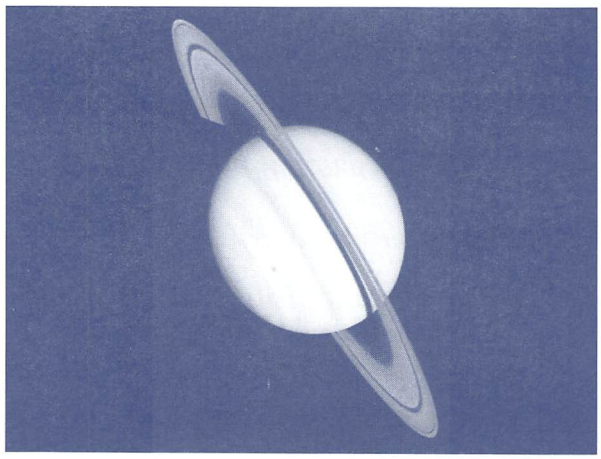
แต่ทว่าเป็นดาวเดี่ยวๆ ที่มีความสว่างน้อยมองไม่เห็นจากโลก ส่วนดาวฤกษ์ใกล้โลกที่สุดที่สามารถมองเห็นได้ด้วยตาเปล่านั้น ชื่อว่า "แอลฟา เซนเทารี ซึ่งอยู่ห่างไกลจากโลก ๔.๓ ปีแสง" (แต่ความจริงแล้วมันเป็นดาวฤกษ์ ๒ ดวงที่อยู่ใกล้กัน จนเห็นเป็นดาวสว่างเพียงแค่ดวงเดียว)

ทว่าแม้จะอยู่ใกล้โลกมากที่สุดก็ตาม...

แต่แสงยังคงต้องใช้เวลาในการเดินทางอย่างยาวนานถึง ๔ ปีกว่า เลยทีเดียว "ทุกวันนี้เราจึงกำลังระลึกชาติเหตุการณ์ในอดีตของดวงดาวต่างๆ บนท้องฟ้าอยู่นั่นเอง" !

เหตุการณ์ทุกอย่างที่บังเกิดขึ้นบนโลกในอดีตก็เช่นกัน :-

ถึงแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเสด็จปรินิพพานไปแล้ว ๒ พันกว่าปี แต่ทว่า "ภาพเหตุการณ์เมื่อครั้งสมัยพุทธกาลนั้น...ก็ยังคงอยู่ในรูปของคลื่นแสงในห้วงเวลาอวกาศ" และยังคงเคลื่อนที่ต่อไปข้างหน้าอยู่ตลอดเวลา ซึ่งคลื่นแสงที่ว่านี้ "เกิดจากดวงอาทิตย์ฉายแสงมายังพระองค์แล้วสะท้อนกลับ" สมมติว่า เราสามารถเหาะไปนอกโลก "ด้วยความเร็วที่มากกว่าแสงแล้วไปดักหน้าคลื่นแสงเหล่านี้...เมื่อมองย้อนกลับมาเราก็จะสามารถมองเห็นภาพเหตุการณ์ต่างๆ ในสมัยพุทธกาลได้"

เสมือนว่าเป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นมา ณ บัดนี้เลยทีเดียว !

จากความรู้เหล่านี้เอง :-

องค์การนาซาของประเทศสหรัฐอเมริกา จึงมีโครงการสร้าง "กล้องโทรทรรศน์อวกาศฮับเบิล" หรือเรียกอีกอย่างว่า "ยานเวลาเจาะอดีตจักรวาล" โดยกล้องนี้มีขนาดใหญ่ถึง ๙๔.๕ นิ้ว "ซึ่งสามารถมองย้อนอดีตกลับเข้าไปในจักรวาล...หรือมองออกไปยังขอบจักรวาลได้ไกลถึง ๑๔,๐๐๐ ล้านปีแสง" โดยมีจุดประสงค์ คือเพื่อจะศึกษาการกำเนิดของจักรวาล ซึ่งเรียกว่า "บิกแบง" (BIG BANG) โดยเชื่อกันว่า "จักรวาลมีกำเนิดจากการระเบิดครั้งใหญ่ในอดีตเมื่อประมาณ ๑๖,๐๐๐-๒๐,๐๐๐ ล้านปีที่ผ่านมา" และเชื่อว่า "ขอบของจักรวาลจะอยู่ห่างจากโลกออกไปไม่ถึง ๒๐,๐๐๐ ล้านปีแสง"

ดังนั้น :-

เมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ.๒๕๓๓ "องค์กรนาซาจึงได้ส่งกล้องโทรทรรศน์อวกาศฮับเบิลขึ้นไปโคจรในอวกาศรอบโลก...ด้วยยานขนส่งอวกาศดิสคัฟเวอรี่" เพื่อทำการระลึกชาติในอดีตของจักรวาล !

จากกรณีทั้งหมดดังที่กล่าวมา :-

คงจะทำให้เราเข้าใจทฤษฎีสัมพัทธภาพของไอน์สไตน์ ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น "เมื่อศึกษาเปรียบเทียบกับเวลาที่แตกต่างระหว่างภพในพระพุทธศาสนา" รวมทั้งกรณีอื่นๆ นอกเหนือจากนี้ คือ "เรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างพลังงานกับสสาร" ($E=MC^2$) ซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่อง "ของหยาบและละเอียดสามารถแปรเปลี่ยนกลับไปกลับมาได้...บุญบาป สามารถสร้างทุกสรรพสิ่งขึ้นมาได้ ...และทุกๆ สรรพสิ่งก็สามารถจะแปรเปลี่ยนเป็นบุญ บาป ได้เช่นกัน" ฯลฯ

ทั้งหมดนี้...

ชัดเจนอย่างยิ่งว่า **"ทฤษฎีสัมพัทธภาพคือสิ่งที่ไอน์สไตน์...พยายามที่จะอธิบายเรื่องราวในพระพุทธศาสนาเป็นภาษาทางคณิตศาสตร์"** คงไม่ใช่เรื่องบังเอิญดอกนะ "ที่ทฤษฎีสัมพัทธภาพจะเหมือนกับเรื่องราวในพระพุทธศาสนาไปหมดซะทุกอย่าง" ในโลกไหนเลยจะมีเรื่องบังเอิญมากมายอะไรเช่นนี้ แม้กระทั่งเรื่องที่ว่า "จิตของมนุษย์สร้างจักรวาลขึ้นมา" (พระพุทธศาสนาเป็นศาสนาเดียวของโลกที่สอนเช่นนี้ ศาสนาอื่นๆ จะสอนว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างโลกและทุกสรรพสิ่ง)

อย่าว่าแต่...การที่ไอน์สไตน์ "ได้ยกย่องเทิดทูนพระพุทธศาสนาให้เป็นศาสนาของจักรวาล" (COSMIC RELIGION) ดังที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ความหมายก็ชัดเจนอย่างยิ่งทีเดียวว่า "ไอน์สไตน์เข้าใจและให้ความสำคัญแก่พระพุทธศาสนามากเพียงใด" จึงไม่น่าแปลกใจอะไรเลย ถ้าจะบอกว่า "ไอน์สไตน์ได้คัดลอกพระพุทธศาสนาออกมาเป็นภาษาทางวิทยาศาสตร์นั่นเอง" !

ในเมื่อไอน์สไตน์เข้าใจพระพุทธศาสนาดีเช่นนี้แล้ว...

แน่นอนที่สุดที่เขาจะต้องรู้ว่า "หัวใจสำคัญของพระพุทธศาสนา คือการฝึกจิตให้ผ่องใสหมดจดจากกิเลส !" โดยมีวิธีการปฏิบัติทางจิตโดยตรงที่กล่าวเอาไว้อย่างละเอียด ได้แก่ "การทำสมาธิ ๔๐ วิธี"

สำคัญอยู่ที่ว่า...

ไอน์สไตน์ได้ลงมือฝึกสมาธิหรือไม่!??

เพราะข้อมูลต่างๆ ได้บ่งบอกไปในลักษณะนั้น เช่น :-

...ทฤษฎีสัมพัทธภาพเกิดจาก "การหยั่งรู้จากภายใน" (INTUITION)

...ภาพลักษณ์ของไอน์สไตน์คล้ายกับ "ผู้กำลังทำสมาธิในอิริยาบถต่างๆ"

...ไอน์สไตน์มักยกย่อง "เรื่องจิตว่าก่อให้เกิดวิทยาการทั้งมวล"

...ไอน์สไตน์กล่าวถึงศาสนาของจักรวาลว่า "จะต้องมาจากประสบการณ์และจิตวิญญาณ" และศาสนาที่ตรงกับคำจำกัดความนี้มากที่สุด ก็คือ "ศาสนาพุทธ"

...ไอน์สไตน์เคยกล่าวถึงตนเองว่า "มองเห็นล่วงหน้าได้ราวกับเทพเจ้า" เขาได้เขียนจดหมายถึง เบเนท ฮอฟมันน์ ผู้ร่วมงานคนหนึ่งในปี ค.ศ.๑๙๓๗ โดยพูดถึงตนเองตอนหนึ่ง ดังนี้

"แน่นอนว่าเขาโด่งดังที่สุดจากทฤษฎีสัมพัทธภาพ ซึ่งทำให้เขาโด่งดังไปทั่วโลก แต่ชื่อเสียงก็แทบจะทำให้เขาเป็นเหมือนเจ้าลัทธิที่มีคนนับถือบูชา ซึ่งไอน์สไตน์ไม่เข้าใจเลยแม้แต่น้อย ความที่ไม่เหมือนใครทำให้เขากลายเป็นตำนานที่มีชีวิตเป็นวีรบุรุษสามัญชนอย่างแท้จริง **มองเห็นล่วงหน้าได้ราวกับเทพเจ้า !** กษัตริย์ รัฐบุรุษและผู้มีชื่อเสียงอื่นๆ รวมถึงสังคมและหนังสือพิมพ์ ชื่นชมและปฏิบัติต่อเขาราวกับเป็นดารามากกว่านักวิทยาศาสตร์

เบเนท ฮอฟมันน์
จาก "ไอน์สไตน์"

(ALBERT EINSTEIN ; FIONA MACDONALD แปล : กีรณา เหลืองหิรัญ)

...ก่อนที่ไอน์สไตน์จะตายอย่างสงบด้วยโรคมะเร็งนั้น เขามักจะเขียนเอาไว้ในบันทึกส่วนตัวเสมอๆ ว่า **"ข้าพเจ้าอยากให้ดวงจันทร์มันอยู่ของมันที่นั้น แม้ว่าจิตของเราไม่ได้ไปสังเกตมัน" !**

***หมายเหตุ** : สำหรับนักปฏิบัติธรรมแล้วจะทราบดีว่า "เมื่อใจหยุดนิ่งเป็นสมาธิระดับหนึ่งแล้ว...ก็จะพบเห็นดวงธรรม" ซึ่งจะสว่างมากหรือน้อยเพียงใดก็จะขึ้นอยู่กับความหยุดนิ่งของจิต "บ้างก็จะสว่างเหมือนดวงจันทร์" !*

ไอน์สไตน์ผู้น่าสงสาร !

อัลเบิร์ต ไอน์สไตน์...

บุคคลแห่งสหัสวรรษบิดาแห่งฟิสิกส์ยุคใหม่ "นักวิทยาศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่แห่งโลกวิทยาศาสตร์ที่ทั่วโลกเทิดทูนราวกับเทพเจ้าองค์หนึ่ง" !

แต่ทว่า...

บุคคลนามอุโฆษผู้นี้ "กลับยกย่องเทิดทูนพระพุทธศาสนาของเราอย่างสูงสุด" เป็นไปได้หรือไม่ว่า "ไอน์สไตน์ได้พบปรากฏการณ์อัศจรรย์ทางจิตจากการทำสมาธิ" เช่นเดียวกับดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา "ที่สร้างผลงานอันยิ่งใหญ่แก่องค์การนาซา...อย่างที่ไม่มีนักวิทยาศาสตร์คนใดในโลกสามารถทำได้"

จากความรู้ที่เกิดขึ้นเพียงแค่แวบเดียวขณะจิตหยุดนิ่ง !

จนกระทั่ง...

ไอน์สไตน์เกิดความเชื่อมั่นศรัทธา "ในอานุภาพแห่งจิต...และพระพุทธศาสนา" อย่างเปี่ยมล้น เฉกเช่นชาวพุทธที่ตั้งใจประพฤติปฏิบัติธรรม "ตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า" !

พวกเราชาวพุทธ :-

นับว่าเป็นผู้ที่มีบุญญาบารมีมากกว่าไอน์สไตน์อย่างยิ่ง "ที่เกิดมาก็เป็นพุทธศาสนิกชนในทันที" โดยไม่ต้องถูกบีบบังคับด้วยสถานภาพต่างๆ ทั้งทางเชื้อชาติและสังคม "เฉกเช่นไอน์สไตน์ผู้มีศรัทธาเต็มเปี่ยมในพระพุทธ-ศาสนา...แต่ไม่สามารถที่จะเลือกนับถือได้ตามใจปรารถนา"

จนกระทั่งใกล้ตาย...

จึงได้กล่าวด้วยความสะท้อนใจยิ่งว่า **"หากข้าพเจ้าสามารถเลือกได้ จะขอเลือกนับถือศาสนาพุทธ" !**

พระพุทธศาสนา :-

เป็นศาสนา "ที่ต้องพิสูจน์" "ซึ่งจะต้องพิสูจน์ด้วยวิธีการทางจิตที่ถูกต้องเท่านั้น จึงจะพบคำตอบต่างๆ ที่ถูกต้องด้วยตนเอง" !

เมื่อถึงเวลานั้นจะทราบว่า...

พระพุทธศาสนาและปาฏิหาริย์ทั้งหลายไม่ใช่สิ่งงมงาย!

อีกครั้งกับ “พ่อ” และแก้วเหล้านั้น

.....*วัน*พ่อปีนี้ในงานเลี้ยงของครอบครัวเราไม่มีพ่อเป็นประธานเหมือนปีก่อนๆ แต่เราพี่ๆ น้องๆ ยังพาแม่ออกไปทานข้าวนอกบ้าน เพื่อฉลองวันพ่อเหมือนเดิม และเหมือนกับอีกหลายร้อยครอบครัว ที่มาแออัดกันอยู่ในร้านอาหารอร่อย ที่มีป้ายชวนชิม บรรยากาศคึกคัก บริกรหลายสิบทำงานตัวเป็นเกลียว แต่ยังไม่ทันใจ หลายคนหงุดหงิดที่อาหารมาช้า ข้าวสวยมาตั้งรออยู่นานจนเย็นกับข้าวยังไม่มาสักอย่าง เว้นแต่พริกน้ำปลาต่างหน้า

....ดิฉันเหลือบมองโต๊ะข้างๆ ครอบครัวนี้มากัน ๔ คนพ่อแม่ลูก มีพ่อนั่งเป็นประธานอยู่หัวโต๊ะ หน้าตาแดงก่ำยกแก้วบรรจุน้ำสีอำพัน ขึ้นดื่มอักๆ ข้างเขามีเด็กชายหญิงกำลังแทะก้ามปูอย่างเอร็ดอร่อย แม่ผู้แสนดีบรรจงแกะกุ้ง ปูไว้ให้ ปรนนิบัติทั้งพ่อทั้งลูก นานๆ ครั้งจะเห็นลูกชายของเขาเหลือบสายตามองดูพ่อเสียที ไม่รู้ว่าเด็กชายคิดอะไรอยู่ เด็กชายยกแก้วน้ำของตนขึ้นดื่ม แก้วของเขาเป็นน้ำสีดำยี่ห้อดัง ดิฉันเห็นเด็กชายแอบมองแก้วน้ำสีอำพันของพ่อ

.....พ่อของดิฉันเสียชีวิตไปเมื่อปีที่แล้ว ด้วยโรคมะเร็งตับ เงินเก็บของครอบครัวถูกนำมาใช้เป็นค่าใช้จ่ายในการรักษาพ่อ แม่และพี่น้องทุกคนเต็มใจที่จะนำเงินก้อนนี้มาใช้ เพื่อยืดอายุของพ่อให้ยาวนานที่สุดเท่าที่จะทำได้ ครอบครัวเรายังโชคดีอยู่บ้าง ตรงที่พ่อแม่มีลูกหลายคน แต่ละคนต่างก็มีงานทำกันแล้ว และที่สำคัญเราถูกปลูกฝังให้รู้จักกับคำว่า “หันกลับมามองคนข้างหลังบ้าง”

.....เสียงเอะอะจากโต๊ะข้างๆ ทำให้หลายคนในร้านหันไปมอง คงเป็นเพื่อนๆ ของผู้ชายคนนั้นทักทายกันเสียงดัง เสียงเรียกบริกรโหวกเหวกให้มาจัดโต๊ะใหม่ แล้วงานเลี้ยงของครอบครัวก็เปลี่ยนเป็นวงเหล้าอย่างเต็มรูปแบบ ลูกสาวลูกชายและภรรยาถูกจัดให้นั่งอยู่ท้ายโต๊ะ หัวโต๊ะยังคงเป็นพ่อบ้านหน้าแดงที่กำลังร่ำสุราสังสรรค์กับเพื่อนฝูงอย่างออกรสชาติ เขายกแก้วเหล้าขึ้นชนกับคนนั้นทีคนนี้ที หลังจากนั้นก็ยกขึ้นดื่ม แก้วแล้วแก้วเล่า

.....ให้นึกถึงสื่อโฆษณารณรงค์ต่อต้านยาเสพติด เป้าหมายมุ่งเน้นไปที่เด็กและเยาวชน คิดต่อไปว่าพ่อคนที่นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างๆ นั้น ในยามฤทธิ์สุราคลายตัว เขาคงมีความวิตกกังวลในฐานะพ่อที่มีลูกวัยรุ่น เหมือนพ่อคนอื่นๆ ที่กลัวลูกพลาดท่ายาเสพติด เพราะสังคมปัจจุบันล่อแหลมเหลือเกิน ยาเสพติดหาซื้อง่ายกว่าอุปกรณ์การเรียนบางอย่างเสียอีก

..... “ดื่มๆ ฉลองกันหน่อย” เสียงชายคนนั้นดังขึ้นอีก ดิฉันไม่รู้ว่าเขากำลังฉลองความสำเร็จอะไรกัน แต่คงไม่ใช่ความสำเร็จในการเป็นแบบอย่างที่ดีให้กับลูกๆ ของเขาแน่...ใกล้ปีใหม่แล้ว สังคมไทยคงจะหลีกเลี่ยงการฉลองทำนองนี้ไม่พ้น อย่างไรก็คิดถึงลูกบ้างก็แล้วกัน

คิดให้ดี

มีคุณป้าคนหนึ่ง นั่งร้องไห้อยู่หน้าบ้านทุกวัน คนข้างบ้านเป็นห่วงสงสัยว่า เศร้าโศกเสียใจด้วยเรื่องอะไร จึงเข้าไปสอบถามได้ความว่า คุณป้าเป็นห่วงลูกชาย คนที่ขายน้ำแข็ง เพราะวันนี้ฝนตกอากาศเย็นกลัวขายไม่ดี คนข้างบ้านจึงคิดว่าเดี๋ยววันไหนฝนหยุดตกคุณป้าคงหายเศร้าไปเอง

ที่ไหนได้แม้วันไหนที่อากาศดีท้องฟ้าแจ่มใส ฝนไม่ตก คุณป้าก็ร้องไห้อยู่ดี สอบถามได้ความว่า เป็นห่วงลูกชายอีกคน ที่มีอาชีพขายร่มคงขายไม่ดีแน่เลย ว่าแล้วคุณป้าก็ร้องไห้เศร้าโศกเสียใจต่อไป

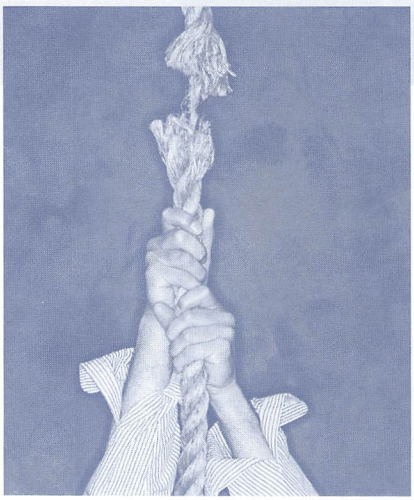
คนฟังเริ่มทนไม่ไหวไม่อยากเห็นคุณป้าเศร้าอย่างนี้ จึงบอกให้คุณป้าลองคิดกลับกันว่า ถ้าวันไหนฝนตก น่าจะดีใจว่า วันนี้ลูกชายที่ขายร่มคงขายดีแน่คนคงซื้อร่มกันใหญ่เลย และถ้าวันไหนฝนไม่ตกอากาศดี ก็ดีใจว่าลูกชายคนขายน้ำแข็งคงขายดีแน่

คุณป้าได้ยินความคิดนี้ตบมือผางเลย หัวเราะร่าด้วยความดีอกดีใจว่า แหม ถ้าคิดได้อย่างนี้ตั้งแต่ทีแรกคงไม่ต้องมานั่งทุกข์อยู่ตั้งนาน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ไม่ว่าวันไหนฝนจะตกหรือไม่ตก คุณป้าก็มีความสุขได้ทุกวันด้วยการจับแง่คิดในเชิงสร้างสรรค์นั่นเอง

สุขหรือทุกข์ล้วนอยู่ที่ใจของเรา การจับแง่คิดในเชิงบวก มองโลกในแง่ดี ในแง่ที่งดงาม ไม่ว่าจะประสบกับเหตุการณ์ใดก็แล้วแต่ มันทำให้เรามีความสุขได้มิใช่หรือ แม้เรื่องที่เราคิดว่า เป็นทุกข์หนักหนาสาหัสเพียงไรก็ตาม ถ้าตั้งสติให้ดี ไม่รีบตีโพยตีพายไปล่วงหน้า เดี๋ยวความที่มีสตินี่แหล่ะ จะทำให้เกิดปัญญาและแก้ปัญหาได้ทุกเรื่อง หัดทำใจนิ่งๆ เย็นๆ ว่างๆ เดี๋ยวทางออก ทางแก้ก็จะมาเองอย่างสบายๆ อย่างง่ายดายทีเดียว

ผู้มีปัญญา...

ย่อมสามารถมีความสุขได้ แม้เหตุการณ์น่าจะทุกข์
ย่อมประสบความสำเร็จได้ แม้เหตุการณ์น่าจะล้มเหลว
ย่อมเข้าถึงฐานะแห่งผู้ประเสริฐได้ แม้มีกำเนิดอันต่ำต้อย

วิธีทำให้คนที่เราไม่ชอบ___ ___หายวับไปกับตา !

"นี่เธอ ชั้นไม่ชอบยายคนนี้เลย ปากร้ายจริงๆ" หรือ "ทำยังไงดี รุ่นพี่คนนี้น่ะปากปราศรัยน้ำใจเชือดคอ แต่ก็ต้องเจอกันทุกวัน" ฯลฯ

อีกหลากหลายเหตุผลที่ผู้คนส่วนใหญ่ต้องเผชิญกับสิ่งเลวร้ายในชีวิตจากผู้คนรอบข้าง บางคนถึงกับบอกตัวเองว่า จงอย่าเป็นคนยอมคน อย่ายอมใคร เดี๋ยวถูกเขาเหยียบย่ำ ของอย่างนี้ต้องตาต่อตา ฟันต่อฟัน ถ้ามีพลังวิเศษ ก็อยากจะเสกให้หายวับไปกับตาทีเดียว ให้สมกับที่ทำไม่ดีกับเราไว้

แต่แม้ว่า เราเสกเขาได้ หรือกำจัดเขาได้ ความโกรธในใจของเราก็ยังอยู่ ใจยังร้อนรุ่มตลอดเวลา แล้วจะทำอย่างไรจึงจะทำให้ใจเรามีความสุข หมดทุกข์ หมดโศกกันเสียที

มีพุทธพจน์บทหนึ่งกล่าวไว้เข้ากับเรื่องความโกรธว่า **"ฆ่าความโกรธเสียได้ ย่อมอยู่เป็นสุข"**

ถึงบรรทัดนี้ แม้เราจะไม่มีอำนาจวิเศษเป็นพ่อมด แต่เราก็สามารถทำให้คนที่เราไม่ชอบหายวับไปกับตาได้เช่นกัน และรับรองว่า คนๆ นั้นจะไม่มาทำความเดือดร้อนรำคาญใจให้กับเราอีกชั่วนิรันดร์กาล **ขึ้นอยู่กับว่าคุณน่ะกล้าพอหรือไม่? เท่านั้นเอง**

ความโกรธไม่ใช่อวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งของชีวิต แต่คนส่วนใหญ่มักหวงแหนความโกรธเก็บไว้เป็นสมบัติส่วนตัวเสมอ ประหนึ่งว่า ถ้าตนเองโกรธใครไม่เป็นแล้วจะดูเป็นคนไร้น้ำยา! จึงจะเห็นหลายคนมีความโกรธเป็นยาสามัญประจำบ้านที่ต้องนำติดตัวไปด้วยทุกหนทุกแห่ง และอาจจะทุกวัน ชนิดขาดไม่ได้ เหมือนการทานข้าวอาบน้ำเลยทีเดียว

แท้จริงแล้ว **ความโกรธนั้นเป็นปัญหาชีวิต** เมื่อเกิดขึ้นแล้วก็เป็นอันตรายทั้งต่อสุขภาพกายและสุขภาพจิต คนจำนวนไม่น้อยทีเดียวที่มีปัญหาชีวิต เพราะเกิดจากมีความโกรธเพียงตัวเดียวเท่านั้น

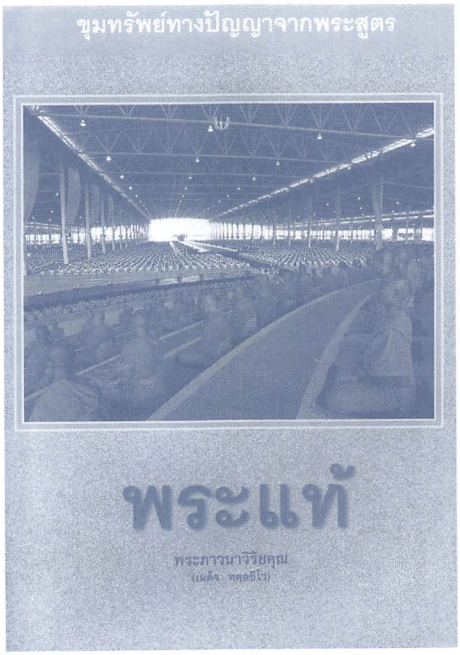
วิธีแก้ไขก็คือ ให้คิดอย่างนี้ว่า **"คนอื่นทำร้ายเราก็ช่างเขาเถิด ใครร้ายก็พยายามหลีกเลี่ยงคนนั้น แต่ขอให้เราอย่าทำร้ายตัวเองด้วยการทำตัวร้ายตอบโต้อีกเลย"** หรือ **"ยังมีความสุขอีกมากมายที่รอคอยให้เราเข้าไปหา เข้าไปตักตวง อย่ามัวเสียใจ เสียเวลา กับการกระทำที่ไม่น่ารักของคนอื่นอยู่เลย"**

การปะทะหรือการโต้ตอบกับคนอื่นได้สำเร็จ ดูเผินๆ เหมือนเราชนะ แต่แท้จริงเราพ่ายแพ้โดยที่เราไม่รู้ตัว เขาผู้อดทนและนิ่งได้ นั่นแหละเป็นผู้ชนะ การชนะใจตนเอง เป็นชัยชนะที่ดีที่สุด เพราะเป็นชัยชนะที่ไม่หวนกลับมาแพ้อีก

ผู้ที่ชนะใจตนเองได้ ต้องเป็นคนที่ฝึกฝนอยู่เสมอ เพื่อให้เข้าใจผู้อื่น เห็นใจผู้อื่น เดินออกไปจากภาวะความเห็นแก่ตัวเอง ไม่หมกมุ่นอยู่แต่กับความต้องการของตัวเอง แต่อยากเติมเต็มในความต้องการของผู้อื่นอยู่เป็นนิตย์ และไม่ยอมให้อารมณ์อยู่เหนือเหตุผล...คนอย่างนี้ แม้โลกไม่ยิ้มให้เขา เขาก็พร้อมที่จะยิ้มให้โลกเสมอ

อย่างมากก็เพียง ๐.๑% เท่านั้น

พระภิกษุสามเณรทั่วประเทศ มีประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ รูป ถ้าทุกวันมีข่าวคนที่มาบวชเป็นพระจะตั้งใจหรือไม่ตั้งใจบวชก็ตาม แล้วพลาดท่าทำผิดวินัยจนต้องสึกออกไป คิดคร่าวๆ ปีละสัก ๓๐๐ วันๆ ละคน ก็ตก ๓๐๐ คน คิดง่ายๆ เป็น ๐.๑% ของพระทั่วประเทศเท่านั้น

เพียงแต่ว่าพระอยู่ในฐานะที่สูง เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวพุทธทั้งชาติ อาการผิดพลาดแม้เป็นเรื่องเฉพาะตน แต่มีผลในเชิงจิตวิทยามวลชนค่อนข้างมาก ประกอบกับสื่อมวลชนให้ความสนใจ ไม่แพ้ข่าวการโยกย้ายคณะรัฐมนตรี หรือการเลือกตั้งประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เรื่องราวของ "นักรบฝึกหัดแห่งกองทัพธรรม" จึงเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตขึ้นมา

ชาวบ้านร้านตลาดยังติดค่านิยมเดิมๆ ที่ว่า ข่าวจากวิทยุ โทรทัศน์ และหนังสือพิมพ์ เป็นเสมือนประกาศจากทางราชการเหมือนเมื่อสัก ๖๐-๗๐ ปีก่อน มีข่าวอะไรมาจึงเชื่อว่าเป็นจริงเป็นจังไปหมด โดยไม่ค่อยได้กลั่นและกรองด้วยความเร่งรีบเร่งรัดในการดำรงชีวิต

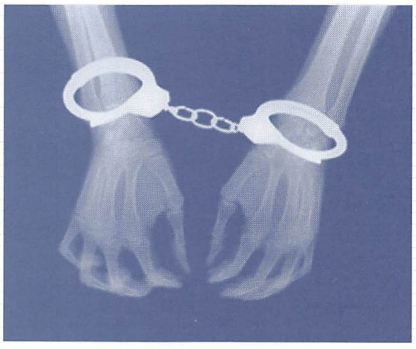
ดังนั้น สื่อมวลชนที่เสนอข่าวความเคลื่อนไหวต่างๆ ทั้งด้านเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม ควรทำหน้าที่ ๒ ประการ คือ เสนอข่าว และให้สติไปด้วยในตัว แต่มิใช่เป็นผู้พิพากษา

เพราะตามหลักการแล้วนั้น เป็นความจริงอยู่ว่ามีข่าวพระก็ต้องนำมาบอกกล่าวให้ช่วยๆ กันระวัง ช่วยกันประคับประคองพระศาสนา ไม่ทำตัวเป็นชั่วช่างชีดีช่างสงฆ์ !!

แต่กระนั้นก็ตาม สื่อมวลชนควรให้แง่มุมทั้ง ๒ ด้าน ทั้งด้านลบที่เสนอข่าว และด้านบวกที่ต้องให้สติกับสังคมและคนอ่านว่ายังมีพระสงฆ์ดีๆ อยู่อีกมากที่กระจายตัวเป็นหัวใจของ **"ศีลธรรมชุมชน"** ทั้งที่เป็นพระดังและพระไม่ดัง การยกชูใครผู้หนึ่งผู้ใดขึ้นมาเป็นหลักเป็นเสาค้ำเพียง ๑ รูป หรือ ๒ รูป หรือ ๓ รูป นั้น ออกจะเป็นการมองข้ามพระดีๆ ที่ตั้งใจปฏิบัติขัดเกลากิเลสตนเองและช่วยเหลือชาวบ้านที่มีอยู่ทั่วประเทศไปสักหน่อย

ยกชูยกย่องท่านเหล่านั้นขึ้นมาทั้งประเทศ เพื่อกระจายภาพลักษณ์และความเป็นจริงของการคณะสงฆ์ให้สังคมได้เห็นด้วยว่า ยังมีพระดีๆ ทั้งที่ดังและไม่ดังอยู่อีกตั้ง ๙๙.๙๙% ที่ยังดำรงตนเป็นธรรมทายาทของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยการ **"ยังประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาท"** อยู่ตลอดเวลา

สาธุชนคนไทยผู้เป็นกัลยาณชนทั้งหลาย ก็ต้องมีสติระลึกรู้ถึงความจริงดังกล่าว เมื่อได้ยินข่าวผู้ที่ประกาศตนเป็นลูกพระพุทธเจ้า แล้วเกิดพลาดท่าพ่ายแพ้กิเลสสึกออกไป ก็จะได้ไม่ท้อแท้ท้อถอย แต่กลับมีใจเข้มแข็งที่จะทะนุบำรุงการคณะสงฆ์ที่ยังคงดำรงพระศาสนาให้ได้รับความสะดวกยิ่งๆ ขึ้นไป ถ้าเป็นอย่างนี้ เราคงไม่มีปัญหา "กฐินตกค้าง" อย่างที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

มาประท้วงกิเลสกันเถอะ

พฤติกรรมการรวมกลุ่มประท้วง เพื่อเรียกร้องสิทธิ หรือ แสดงความคิดเห็น ความรู้สึกนึกคิดของกลุ่มคนนั้น ในแง่ "รัฐศาสตร์" ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยการปกครองนั้น **ถือว่าเป็นพัฒนาการอีกขั้นหนึ่งของประชาชนในรัฐหรือประเทศนั้นๆ ว่า มีความคิดความอ่านเป็นของตัวเอง รู้จักปกป้องและใช้สิทธิอันพึงมีพึงได้** ซึ่งโดยภาพรวมถือว่าเป็นสิ่งที่ดี ที่แต่ละบุคคลแต่ละหน่วยในสังคมหรือประเทศรู้ตัวว่า ตนเองต้องการอะไร? ดีกว่าการถูกบังคับให้เป็นไปตามความต้องการของผู้ปกครองที่ไม่ดี

การเรียกร้องหรือบอกความต้องการให้กับสังคมภายนอกได้รับรู้นั้น ในอีกแง่มุมหนึ่งแสดงให้เห็นด้วยว่า **ประชาชนรู้เท่าทันปัญหา และพยายามแก้ปัญหานั้น** ซึ่งอาจจะทำเพียงลำพังตนเองมาสักระยะหนึ่งแล้ว แต่ไม่ได้ผล จึงรวมกลุ่มกันเรียกร้องเพื่อเพิ่มอำนาจการต่อรองให้มีน้ำหนักมากขึ้น ซึ่งมักจบลงด้วยการประนีประนอม พบกันครึ่งทางระหว่างประชาชนผู้เรียกร้อง กับภาครัฐที่มีหน้าที่ให้บริการและบริหารประเทศอยู่แล้ว

แต่นั้นเป็นเพียงความต้องการในการดำรงชีวิตเท่านั้น ซึ่งจะว่าไปก็เป็นปัญหาเฉพาะหน้าซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขโดยเร่งด่วน

อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาอีกประเภทที่ค้างคาเรื้อรังมานาน นั่นคือ **ปัญหาความต้องการ ความอยากที่ไม่มีที่สิ้นสุด การไม่สามารถควบคุมอารมณ์โกรธของตนเองจนเกิดเหตุการณ์ฆ่ากันตาย ทำร้ายร่างกายกันโดยตลอด หรือ ปัญหาเรื่องการไม่มีสติยับยั้งชั่งใจ ไปประพฤติในสิ่งที่ไม่ถูกไม่ควร** สิ่งเหล่านี้สรุปง่ายๆ ก็คือ ปัญหาที่มีกิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ และความหลง ที่เกาะกุมจิตใจมนุษย์อยู่ทุกเมื่อเชื่อวันนั้นเอง

มีคนกลุ่มหนึ่งเหมือนกันที่พยายามรู้เท่าทันกิเลสและดูเหมือนจะลุกขึ้นประท้วงกิเลสในใจตนเองอยู่เช่นกัน เป็นการเรียกร้องสิทธิอันพึงมีพึงได้ ว่าด้วยการมีชีวิตอยู่อย่างมีสติและความสุข ไม่ถูกกิเลสปั่นหัวปั่นใจ บีบบังคับให้ไปตามสิ่งไม่ดี

การประท้วงก็ง่ายๆ โลภนักก็เรียกร้องด้วยการให้ทาน หรือ โกรธนัก ชอบทำร้ายคนอื่น ก็ให้รักษาศีลควบคุมตัวเองให้ได้ และ หลงนัก มัวเมาในชีวิตว่าเป็นตัวเองนัก ก็ประท้วงเรียกร้องอิสรภาพ ด้วยการทำภาวนาเพิ่มสติให้กับตนเอง

อิสระจากพันธนาการหรือข้อจำกัดทางสังคมว่าแน่แล้ว แต่การประท้วงกิเลสที่มีอยู่ในใจ ให้ตนเองมีอิสรภาพจากบาปอกุศลกรรมทั้งหลายนี่สิ แน่กว่า แน่ชนิดข้ามภพข้ามชาติกันเลยทีเดียว

ทำไม คนจึงเปลี่ยนศาสนา

ในเรื่องการเปลี่ยนศาสนานั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องในสังคมมนุษย์เท่านั้น แม้เทวดาก็ให้ความสนใจ...

การเปลี่ยนศาสนาของคนในยุคต่างๆ นั้นมีมาแต่โบราณกาล หลังจากเกิดเหตุการณ์ก่อวินาศกรรมในสหรัฐอเมริกา มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่า สงครามศาสนา หรือการทำสงครามของผู้อ้างว่าทำเพื่อศาสนานั้น หากย้อนรอยประวัติศาสตร์ มักจะมาจากศาสนาที่อ้างอิงพระเจ้า หรือกลุ่มศาสนาเทวนิยม ส่วนกลุ่มศาสนาอเทวนิยม เช่น พระพุทธศาสนาไม่เคยปรากฏการทำสงครามศาสนา มีแต่เป็นผู้ถูกรุกราน แต่ก็มิได้สูญสลายไปจากโลก เพียงแต่หมดไปจากแผ่นดินหนึ่งไปเจริญรุ่งเรืองในอีกแผ่นดินหนึ่ง

หลังจากเกิดเหตุการณ์ก่อวินาศกรรม คนในแถบทวีปอเมริกาและยุโรป ยิ่งให้ความสนใจกับพระพุทธศาสนามากขึ้น ด้วยสาเหตุประการสำคัญ ๒ ประการคือ

๑. ศาสนาดั้งเดิมไม่สามารถให้คำตอบที่สอดคล้องกับวิถีชีวิตที่อยู่บนพื้นฐานของเหตุผลได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสภาพสังคมที่มีความเจริญทางวิชาการและเทคโนโลยี

๒. ศาสนาพุทธนั้นเผยแผ่โดยใช้สมาธิเป็นเครื่องมือซึ่งสอดคล้องกับความต้องการในยุคของการแข่งขันที่คนในสังคมมีความเครียดมาก

แต่อย่างไรก็ตามศาสนาที่อ้างอิงพระเจ้า ก็สามารถขยายศาสนิกได้มากในดินแดนที่กำลังพัฒนา โดยอาศัยการสังคมสงเคราะห์เป็นเครื่องมือ โดยเฉพาะในกลุ่มคนที่ขาดแคลน ห่างไกลความเจริญตามชนบทรอยตะเข็บชายแดนของประเทศที่กำลังพัฒนา

ข้อสรุป คือ ในแผ่นดินที่เจริญทางวิชาการและเทคโนโลยี ศาสนาพุทธใช้สมาธิเป็นเครื่องมือ สามารถตอบสนองสภาพความต้องการของคนในสังคมยุคใหม่ แต่ในแผ่นดินที่กำลังพัฒนา ศาสนาที่อ้างอิงพระเจ้าใช้กองทุนสังคมสงเคราะห์เป็นเครื่องมือ สามารถตอบสนองกับความต้องการของคนในสังคมที่ขาดแคลน

ในเรื่องการเปลี่ยนศาสนานั้น ไม่ใช่เป็นเรื่องในสังคมมนุษย์เท่านั้น แม้เทวดาก็ให้ความสนใจ ครั้งหนึ่งในสมัยพุทธกาล เทวดาตนหนึ่งเข้าไปกล่าวคาถากับพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า **บุคคลเหล่าใด ไม่รู้แจ้งธรรม ย่อมถูกชักนำไปในวาทะของคนเหล่าอื่น** บุคคลเหล่านั้นหลับอยู่ยังไม่ตื่น บัดนี้เป็นกาลที่บุคคลเหล่านั้นควรจะตื่น

พระศาสดาตรัสตอบว่า **บุคคลเหล่าใด รู้แจ้งธรรมแล้ว ย่อมไม่ถูกชักนำไปในวาทะของคนเหล่าอื่น** บุคคลเหล่านั้นผู้รู้ดี รู้ชอบ ย่อมดำเนินไปอย่างสม่ำเสมอในที่ที่ไม่สม่ำเสมอ

จะเห็นว่า ถ้าพุทธบริษัทยังมิได้ศึกษาและลงมือปฏิบัติตามคำสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างจริงจัง การเปลี่ยนศาสนานั้นจะยังคงมีต่อไป แม้ในศาสนิกอื่นก็เช่นกัน ก็พร้อมจะเปลี่ยนมาเป็นชาวพุทธ อย่างเช่นในยุคพุทธกาลที่พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง พราหมณ์เปลี่ยนมานับถือพระพุทธศาสนาเป็นจำนวนมาก แต่ในปัจจุบันนี้พระพุทธศาสนาแทบจะสูญสลายไปจากประเทศอินเดียแล้ว

โลกสีฟ้า : มณีทัศน์

NOSTRADAMUS

นอสตราดามุส
กับ
หลวงพ่อวัดปากน้ำ(๔)

คงจะเงียบไปแล้วนะครับ เรื่องตึกเวิลด์เทรดกับคำทำนายของนอสตราดามุส ว่ามิได้มีความเกี่ยวพันกันตรงไหน เพราะสถานการณ์ไม่บานปลายไปจนถึงขั้นสงครามนิวเคลียร์อย่างที่ผมเขียนไว้ในฉบับก่อนๆ ว่าอย่าไปเชื่อข่าวลือนะครับ อย่าเอานอสตราดามุสมาแปลกันส่งเดช ทำให้คนอกสั่นขวัญแขวนเสียสถาบันนอสตราดามุสกันเปล่า ๆ

ตรงกันข้าม โลกกำลังพลิกกลับสู่สันติภาพอย่างรวดเร็ว รัฐบาลตาลีบันนักเลงโตขุมกำลังแห่งการสร้างนักก่อการร้ายก็กลายเป็นรัฐบาลตาลีตาเหลือกหมดสภาพเรียบร้อย

จะว่ากันไป ก็รัฐบาลตาลีบันนี้แหละที่สั่งรถถังยิงทำลายพระพุทธรูปที่ใหญ่และมีชื่อเสียงของโลกบนหน้าผาในอัฟกานิสถานเมื่อเดือนมีนาคมปีนี้เอง ทั้งที่พระพุทธรูปท่านก็ไม่ได้สร้างความเดือดร้อนอะไรให้ ท่านยืนเฉยๆ แผ่เมตตาให้มานับพันปี ก่อนพวกนี้จะเกิดและบุกมายึดครองดินแดนพระพุทธศาสนาในอดีตแห่งนี้เสียอีก และมิใยที่คนทั้งโลกทั้งชาวพุทธและมิใช่ชาวพุทธจะอ้อนวอนขอร้องให้เห็นแก่มรดกโลกชิ้นสำคัญนี้ แต่รัฐบาลนี้ก็มิได้หวั่นกลัวบาปกรรม สั่งยิงทำลายอย่างน่าสลดใจของคนทั้งโลก

แล้วเป็นยังไงครับ ในที่สุดตัวเองก็ต้องรับกรรมสนองกรรมชนิดทันตาเห็น ถูกถล่มทางอากาศยับเยินหนีหัวซุกหัวซุนชนิดไม่มีทางสู้ ล้มตายล่มสลาย ทิ้งเมืองหลวงหนีไปตายเอาดาบหน้านี่แหละนะ เรื่องกฎแห่งกรรมไม่เข้าใครออกใคร เดี๋ยวนี้กรรมยิ่งไฮเท็ค เร็วขึ้นทุกที ไม่ต้องรอชาติหน้าหรอกครับ ชาตินี้นี่แหละ ส่วนเรื่องลิขิตของฟ้าดินนั้นเราค่อยมาติดตามดูด้วยความระวังว่าจริงหรือไม่

ไหนๆ พูดเรื่องนี้แล้วขอรายงานข่าวล่ามาเร็ว ปรากฏว่าตอนนี้พระพุทธรูปองค์นี้กำลังดังมาก ในเมืองจีนมีการรีบสร้างจำลองขึ้นอย่างรวดเร็ว เสร็จเกือบเรียบร้อยงดงามมาก วันก่อนผมดูข่าวต่างประเทศเห็นกำลังตกแต่งขั้นสุดท้าย ช่วงพระพักตร์สวยงามมาก ผมจำไม่ได้ว่าเมืองไหน แต่คนสร้างหวังว่าจะกลายเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ดึงดูดใจนักท่องเที่ยวให้เข้ามาเที่ยวเมืองของเขาได้มากมาย และอีกข่าวหนึ่งองค์กรแห่งหนึ่งในสวิตเซอร์แลนด์ได้เสนอของบประมาณสหประชาชาติส่วนหนึ่ง ขอสร้างรูปจำลองเท่าของจริง สูงประมาณ ๖๐ เมตร จะสร้างในยุโรป ที่ไหนไม่แจ้ง ที่เหลือจะหาทุนเอง น่าเสียดายน่าจะมาสร้างในเมืองพุทธเช่นเมืองไทยรับรองคนไทยแห่กันทำบุญทั้งประเทศ

กลับมาเรื่องนอสตราดามุสกันต่อดีกว่า

เพราะฉะนั้น ใครก็ตามที่พยายามอ้างอิงความแม่นยำของนอสตราดามุส ว่าทุกอย่างในโลกนี้ล้วนแล้วแต่ตรงกับคำทำนายของนอสตราดามุสทั้งสิ้น ผมว่าเจ้าตัวเองถ้าหยั่งรู้ก็คงไม่สบายใจเท่าใดนัก เพราะเจ้าตัวทำนายก็มิใช่เพราะอยากดัง แต่เห็นอย่างไรก็ทำนายไปอย่างนั้นถือว่าเป็นลิขิตแห่งสวรรค์ เมื่อฟ้าประทานพรสวรรค์นี้มาให้ก็จะเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อโลกให้รู้ตัวล่วงหน้า

ในส่วนที่ไม่ดีก็ทำให้มนุษย์ไม่ตั้งอยู่ในความประมาท และถ้ามีโอกาสก็ควรกลับตัวกลับใจทำความดีให้กับโลก แต่คำทำนายในเรื่องที่ดีก็จะได้เป็นกำลังใจให้คนทำดีต่อไป

ถ้าใครได้อ่านประวัติของนักจิตทัศน์คนดังคนนี้จะรู้ว่า การสามารถหยั่งรู้ล่วงหน้าก็ทำให้ชีวิตของเขามีทั้งความสำเร็จและความลำบากยากแค้น ต้องระวังตัวแจ

...การสามารถหยั่งรู้ล่วงหน้าก็ทำให้ชีวิตของเขามีทั้งความสำเร็จและความลำบากยากแค้น ต้องระวังตัวแจเพราะเป็นดาบสองคม ที่ทำให้ชีวิตของเขารุ่งเรืองจนถึงขีดสุดเต็มไปด้วยความหรูหราร่ำรวย แต่ในที่สุดเพราะคำทำนายในเรื่องศาสนาก็ต้องหนีกระเซอะกระเซิงเพราะถูกขึ้นศาลศาสนาโทษสูงสุดถึงขั้นถูกเผาทั้งเป็น...

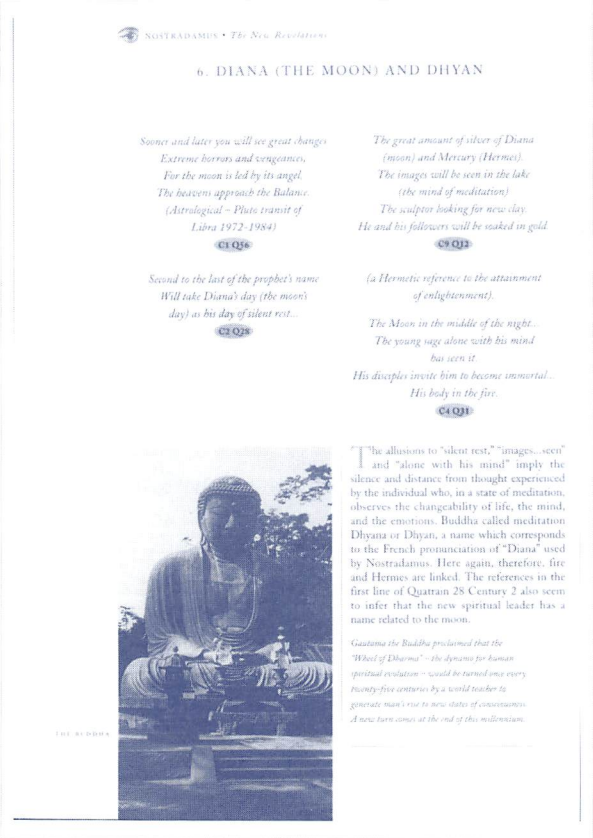
"โลกจะมีโป๊ปปลอมนั่งบัลลังก์อยู่เจ็ดเดือน จะเป็นพระสันตะปาปาองค์สุดท้าย จะเกิดการแตกแยกอย่างรุนแรงในนิกาย ระหว่างกลุ่มอนุรักษ์นิยมกับกลุ่มหัวใหม่ที่ต้องการปฏิรูปทางศาสนา"

เพราะเป็นดาบสองคม ที่ทำให้ชีวิตของเขารุ่งเรืองจนถึงขีดสุดเต็มไปด้วยความหรูหราร่ำรวย แต่ในที่สุดเพราะคำทำนายในเรื่องศาสนาก็ต้องหนีกระเซอะกระเซิงเพราะถูกขึ้นศาลศาสนาโทษสูงสุดถึงขั้นถูกเผาทั้งเป็น จนในที่สุดต้องร่อนเร่พเนจรซ่อนเร้นตัวเองหลายปี

แต่ช่วงสุดท้ายของชีวิตที่หนังสือ เดอะเซ็นจูรี ออกจำหน่าย ได้กลายเป็นผลงานอมตะแห่งคำทำนายบันลือโลกที่ให้คนรุ่นหลังได้ศึกษาความลี้ลับมหัศจรรย์ของจักรวาลจนทุกวันนี้

คำถามที่ว่า เพราะเหตุใดคำทำนายเรื่องศาสนาของนอสตราดามุสจึงเป็นเรื่องต้องห้าม และการพยายามแปลและเผยแพร่จึงเป็นสิ่งที่สร้างความสั่นสะเทือนให้กับวงการศาสนาในยุโรป โดยเฉพาะอย่างยิ่ง วาติกัน ซึ่งเป็นศูนย์กลางของคริสต์ศาสนาที่ใหญ่ที่สุดในโลก เพราะนอสตราดามุสได้ทำนายวาระสุดท้ายของโรมและวาติกันไว้อย่างน่าสยดสยอง

ในหนังสือ นอสตราดามุส ของอาจารย์เจริญ วรรธนะสิน ได้ถอดความคำทำนายไว้ดังนี้ "โลกจะมีโป๊ปปลอมนั่งบัลลังก์อยู่เจ็ดเดือน จะเป็นพระสันตะปาปาองค์สุดท้ายจะเกิดการแตกแยกอย่างรุนแรงในนิกาย ระหว่างกลุ่มอนุรักษ์นิยมกับกลุ่มหัวใหม่ที่ต้องการปฏิรูปทางศาสนา" ทั้งมาลาชี่กับนอสตราดามุสทำนายพระนามของโป๊ปองค์สุดท้ายว่า " "ปีเตอร์" คลื่นมหาชนจะบุกจู่โจมสำนักวาติกัน ร่างของปีเตอร์จะถูกประชาทัณฑ์และลากแห่แหนไปตามถนนด้วยความอัปยศ สำนักวาติกันจะถูกบุกทำลาย รื้อถอนจนเหลือซากสลักหักพัง ในวาระที่ครบวงจรแห่งสองพันปี..."

NOSTRADAMUS • *The New Revelations*

6. DIANA (THE MOON) AND DHYAN

Sooner and later you will see great changes
Extreme horrors and vengeances,
For the moon is led by its angel.
The heavens approach the Balance.
(Astrological ~ Pluto transit of
Libra 1972-1984)
C1 Q56

The great amount of silver of Diana
(moon) and Mercury (Hermes).
The images will be seen in the lake
(the mind of meditation)
The sculptor looking for new day.
He and his followers will be soaked in gold.
C9 Q12

Second to the last of the prophet's name
Will take Diana's day (the moon's
day) as his day of silent rest...
C2 Q28

(a Hermetic reference to the attainment
of enlightenment).

The Moon in the middle of the night...
The young sage alone with his mind
has seen it.
His disciples invite him to become immortal...
His body in the fire.
C4 Q31

"The allusions to "silent rest," "images...seen" and "alone with his mind" imply the silence and distance from thought experienced by the individual who, in a state of meditation, observes the changeability of life, the mind, and the emotions. Buddha called meditation Dhyana or Dhyan, a name which corresponds to the French pronunciation of "Diana" used by Nostradamus. Here again, therefore, fire and Hermes are linked. The references in the first line of Quatrain 28 Century 2 also seem to infer that the new spiritual leader has a name related to the moon.

Gautama the Buddha proclaimed that the "Wheel of Dharma" ~ the dynamo for human spiritual evolution ~ would be turned once every twenty-five centuries by a world teacher to generate man's rise to new states of consciousness. A new turn comes at the end of this millennium.

THE BUDDHA

มาลาชี่ ที่อาจารย์เจริญอ้างถึงนี้ เป็นพระไอริชในศาสนานิกายโรมันแคธอลิค ซึ่งเดินทางไปกรุงโรมในปี ค.ศ. ๑๑๓๘ (เกือบ ๔๐๐ ปีก่อนนอสตราดามุสจะเกิด) ชั่ววูบหนึ่งเขาเกิดจินตภาพมองเห็นสันตะปาปา หรือโป๊ปที่เรียงรายติดต่อกันตั้งแต่ต้นจนถึงองค์ที่ ๑๑๒ จากการเห็นในนิมิต มาลาชี่บอกถึงรูปพรรณสัณฐานขององค์พระสันตะปาปาแต่ละองค์ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แม้กระทั่งพระนามของโป๊ปที่ยังมาไม่ถึง ก็ระบุนามได้อย่างถูกต้อง

และทั้งมาลาชี่กับนอสตราดามุสทำนายวาระสุดท้ายของวาติกันตรงกันอย่างไม่น่าเชื่อ

อันที่จริงคำทำนายดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นเรื่องที่มิควรที่จะมีการพูดถึง เพราะล้วนแต่สร้างความสลดใจให้กับผู้ได้อ่านได้ฟังและเป็นเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้น แต่ในหนังสือที่แปลจากนอสตราดามุสทุกเล่มจะอธิบายและมีภาพประกอบอย่างน่ากลัว และมีรายละเอียดอีกมากมาย ซึ่งผมคิดว่าเราน่าจะมองข้ามไปเสียดีกว่า เพราะแม้จะต่างศาสนากัน แต่เราก็มีความหวังดีต่อกัน มีความดีต่อกัน

แต่ขณะเดียวกัน ได้มีคำทำนายที่น่าตื่นตะลึง

ของนอสตราดามุส เรื่องผู้นำศรัทธาใหม่จากเอเชีย ซึ่งจากการถอดความของอาจารย์เจริญ วรรธนะสิน เขียนเกริ่นไว้ดังนี้

"โลกจะมีผู้นำศาสนาคนใหม่ เผยโฉมหน้าออกมาให้โลกเห็น ช่วงกลางศตวรรษที่ ๒๐ เป็นบุคคลที่มาจากทวีปเอเชีย เป็นสาวกขององค์เทพที่ยิ่งใหญ่ ชื่อของท่านผู้นี้จะมีความหมายที่เกี่ยวกับ "พระจันทร์" หรือ "ดวงจันทร์" ร่างอยู่ในสีเพลิง มือถือแขนงไม้ นั่งวิปัสสนากรรมฐานจนสำเร็จเห็นสัจธรรมในคืนพระจันทร์เต็มดวงจนเห็นภาพในดวงจิต เหล่าสาวกจะนำท่านไปสู่ความเป็นอมตะ หล่อรูปของท่านเป็นทองคำ..."

ได้มีการรวบรวมคำทำนายของนอสตราดามุส ซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในหลายเซ็นจูรี (หรือบท) ถ้านับเป็นโคลงจะได้กว่า ๖๐ บท ดังตัวอย่างต่อไปนี้

เซ็นจูรี ๒ โคลงบทที่ ๒๙

"บุรุษจากตะวันออกจะลุกออกจากที่ประทับ
เดินทางผ่าน (เทือกเขา) แอปเพนไนน์เข้าสู่ฝรั่งเศส
เขาจะบินมาบนท้องฟ้า ฝ่าสายฝน และหิมะ
และตีกระทบทุกคนด้วยไม้วิเศษ"

เซ็นจูรี ๒ โคลงบทที่ ๒๘

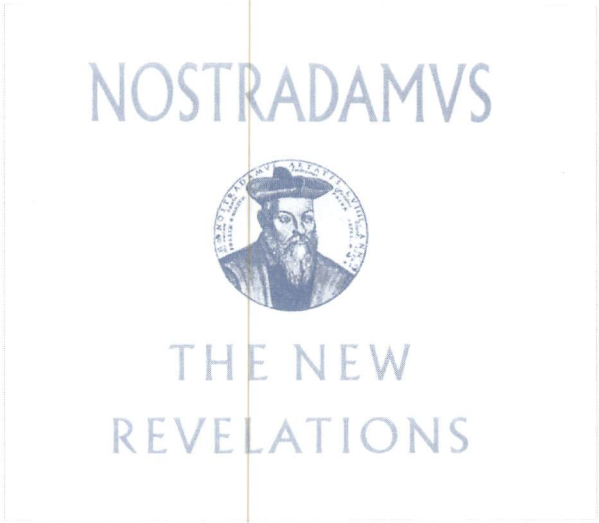
"พยางค์ที่สองของนามศาสดาพยากรณ์
จะใช้วันแห่งพระจันทร์เป็นวันที่พักอยู่ในความเงียบ
เขาจะเดินทางกว้างและไกล ส่งแรงขับทำให้ผู้คนสะดุดใจ
และนำพาฝูงชนให้หลุดพ้นจากความเป็นข้า"

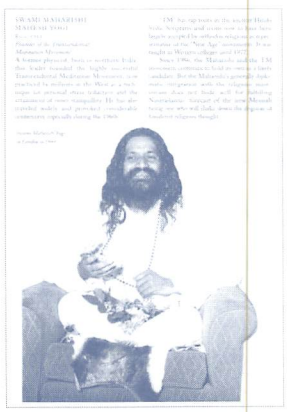
เซ็นจูรี ๓ โคลงบทที่ ๓๑

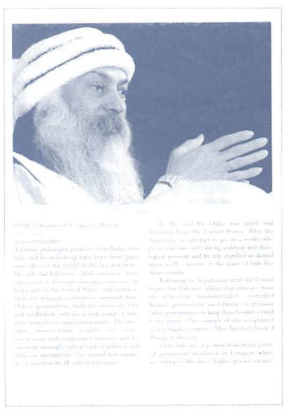
"ดวงจันทร์ ส่องสว่างยามราตรี
หนุ่มคงแก่เรียนผู้สันโดษมองเห็นภาพในดวงจิต
เหล่าสาวกจะอัญเชิญให้ท่านไปสู่ความเป็นอมตะ
ร่างของท่านอยู่ในเพลิง"

เซ็นจูรี ๙ โคลงบทที่ ๑๒

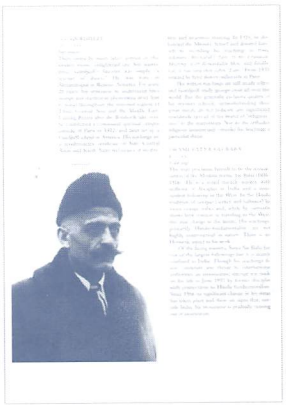
"รัศมีสีเงินของแสงจันทร์กับบารมีแห่งองค์เทพแผ่กระจายกว้าง

ภาพต่างๆ มองเห็นบนความสงบของผืนทะเลสาบ
ประติมากรเสาะหาดินปั้นใหม่
ร่างของท่านจะถูก (เหล่าสาวก) หล่อด้วยทองคำ"

อ่านแล้วน่าสนใจไหมครับท่านผู้อ่าน คำทำนายนี้มาจากนอสตราดามุสอัจฉริยะนักพยากรณ์ชาวฝรั่งเศสที่โด่งดังในการทำนายหยั่งรู้อนาคตของโลกอย่างน่าอัศจรรย์จนชื่อก้องไปทั้งโลก เขาได้เขียนคำทำนายเกี่ยว

..บุคคลที่ตรงกับปริศนาและคำเฉลยของนอสตราดามุสมากที่สุดกว่าทุกคนที่กล่าวนามมาข้างต้นมิใช่บุคคลชื่อดังระดับโลกที่กล่าวข้างต้น แต่เป็นพระอาจารย์วิปัสสนาคนไทยนามว่า คือ หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ (สด จนฺทสโร)

กับการกำเนิดของศรัทธาใหม่ของโลกเมื่อกว่า ๕๐๐ ปีที่แล้ว จนทำให้นักแปลเรื่องของนอสตราดามุส เสาะหากันทั้งโลกว่าเป็นใครกันแน่เพราะอยู่ในช่วงนี้พอดีซึ่งเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อของศตวรรษที่ ๒๐ ต่อ ศตวรรษที่ ๒๑ และทุกคนฟันธงว่าเป็นชาวเอเชียชัดเจน

ในหนังสือ "The new revelation" ของนายจอห์น โฮค ได้ลงรูปและชื่อของผู้นำศรัทธา นักเผยแพร่ศาสนาในยุคปัจจุบันที่เป็นชาวเอเชียและไปโด่งดังในต่างประเทศ ไม่ว่าจะเป็นดาไล ลามะ แห่งธิเบตคนดังของโลก หรือ มหารีชี่แห่งองค์กร TM รวมไปถึงนักเผยแพร่ศาสนาอีกหลายคน ตั้งแต่ท่าน ไสบาบา ท่านโอโช ท่านรัชนี จันทรา โมฮัน ไปจนถึงท่าน ซุน เมียง มูน ผู้ก่อตั้งโบสถ์ยูนิ-ฟิเกชั่นแห่งเกาหลีใต้ แถมยังทำตารางคำเฉลย ๘ ประการที่นอสตราดามุสวางไว้ว่ามีใครตรงกับเรื่องใดบ้าง

ปรากฏว่าที่นายจอห์น โฮค เลือกไว้ไม่มีใครตรงกับคำเฉลยใกล้เคียงครบทั้ง ๘ ประการแม้แต่คนเดียว จนกระทั่งอาจารย์เจริญ วรรธนะสิน ซึ่งได้ติดตามเรื่องนี้มานานด้วยความสนใจอย่างยิ่ง พยายามเอาชิ้นส่วนแห่งคำเฉลยนั้นมาต่อเรียงกัน แล้วจึงพบด้วยความตื่นตะลึงว่ามีความเป็นไปได้สูง บุคคลที่ตรงกับปริศนาและคำเฉลยของนอสตราดามุสมากที่สุดกว่าทุกคนที่กล่าวนามมาข้างต้นมิใช่บุคคลชื่อดังระดับโลกที่กล่าวข้างต้น แต่เป็นพระอาจารย์วิปัสสนาคนไทยนามว่า **หลวงพ่อวัดปากน้ำภาษีเจริญ (สด จนฺทสโร) พระอาจารย์ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกายในคืนวันเพ็ญ เมื่อตอนค้นพบเป็นพระวัยหนุ่มผู้มีรูปหล่อทำด้วยทองคำ ผู้ถือไม้ชี้จักรวาล เป็นพระอาจารย์วิปัสสนากรรมฐานที่เผยแผ่วิชชามีลูกศิษย์ทั่วประเทศไทยและกำลังขยายไปทั่วโลก เป็นพระภิกษุสงฆ์สาวกแห่งองค์สมเด็จพระบรมศาสดา พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ผู้มีร่างในจีวรอร่ามแห่งพุทธศาสนาสว่างดุจสีไฟ และที่สำคัญคือ พยางค์ที่สองจากท้ายของชื่อฉายา "จนฺทสโร" แปลว่า พระจันทร์ ตรงตามคำโคลงของนอสตราดามุสทุกประการ**

ฉบับหน้า ผมจะขออนุญาตนำข้อเขียนและคำขยายความของอาจารย์เจริญ มาถ่ายทอดและวิเคราะห์ให้ฟังว่าทำไมอาจารย์ถึงได้มีความมั่นใจถึงขนาดนี้ จนกล้าเขียนหนังสือออกเผยแพร่ทั้งที่อาจารย์เป็นบุคคลที่มีชื่อเสียงระดับชาติ เป็นนักกีฬาระดับแชมเปี้ยนโลก เป็นอาจารย์ที่สอนหนังสือมหาวิทยาลัยจนได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์พิเศษ เป็นชาวคริสต์ที่เคร่งครัด ปฏิบัติตนเป็นคริสต์ศาสนิกชนที่ดี และมีความรู้เรื่องพระคัมภีร์อย่างแตกฉานอีกด้วย

ถือเป็นความกล้าหาญอย่างยิ่งของท่าน แต่ถ้าเรื่องกลายเป็นจริงก็จะเป็นความภาคภูมิใจของคนไทยไม่เพียงเฉพาะบรรดาลูกศิษย์ลูกหาของท่านเท่านั้น แต่ถือเป็นปูชนียบุคคลระดับชาติที่จะกลายเป็นระดับโลกที่สร้างชื่อเสียงให้กับประเทศไทยเล็กๆ นี้ได้

และที่สำคัญอาจารย์ท่านเขียนทั้งที่ตอนเริ่มต้นไม่มีความรู้เกี่ยวกับหลวงพ่อวัดปากน้ำและวัดพระธรรมกายเลย ไม่เคยรู้เลยว่ามีรูปหล่อหลวงพ่อวัดปากน้ำทองคำ ไม่รู้ว่ามีคนนั่งสมาธิเป็นแสนๆ คน เพราะตอนนั้นเรื่องวัดพระธรรมกายยังไม่โด่งดังขนาดนี้ เขียนครั้งแรกโดยไม่เคยรู้จักหรือได้พบกับพระเดชพระคุณหลวงพ่อธัมมชโยเลย จนกระทั่งเมื่อหนังสือออกไปแล้วจึงได้มีโอกาสกราบท่าน และหลวงพ่อก็ได้ช่วยให้ความกระจ่างเพิ่มขึ้นจนอาจารย์เจริญได้ข้อมูลที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นอีกมาก

ฉบับหน้ามาติดตาม ตอนจบของเรื่องนี้กันครับ...

The Key to Richness

Kim : Boon, last Sunday I went to a party at my Thai friend's house. He was celebrating moving into his new home.

Boon : Was there a Buddhist ceremony for his new home?

Kim : Yes, what interested me most was the present given to the guests.

Boon : What was it?

Kim : I don't know what it's called? It's a small flag-like cloth with an imprinted artistic design in the center. I was told it's ancient Pali writing about the key to richness. I'll show you. Here it is.

Boon : Oh,look! It's a lovely color of yellow and the silky fabric feels so fine. I think I know what that writing means.

Kim : You do? Please tell me.

Boon : The writing is actually a Buddhist teaching. The ancient Thai Buddhist religious often abbreviated some important moral teachings so that it would be easier for the lay people to remember and to practice these principles. Those abbreviations are artistically imprinted in a graphic frame on various types of materials such as paper, cloth, leather or metal. This one is very pleasing to the eye. It's certainly worthy of being a present.

Kim : Why is it said to be "the key to richness"?

Boon : Well, let's look at the rectangle. There's one abbreviation at each corner of the rectangle.These four abbreviations make up a Buddhist teaching known as "Virtues conducive to benefit this lifetime".

Kim : The first abbreviation is the one on the top left-hand corner of the rectangle, right?

Boon : Yes, that's correct. It refers to the *"right means of livelihood"*. That is, one has to earn an honest living, not dealing in any wrong doing of any sort, especially the five kinds of trade/business.

Kim : What are those five?

ยันต์เศรษฐี

คิม : บุญ เมื่ออาทิตย์ที่แล้วผมไปงานปาร์ตี้ที่บ้านเพื่อน ซึ่งเป็นคนไทย เขาจัดงานขึ้นบ้านใหม่

บุญ : คงมีพิธีขึ้นบ้านใหม่ทางพุทธศาสนาใช่ไหมครับ

คิม : ครับ สิ่งที่ทำให้ผมสนใจมากที่สุดก็คือของที่ระลึกที่แจกให้แขกที่ไปร่วมงาน

บุญ : เป็นอะไรครับ

คิม : ผมไม่รู้ว่าเรียกว่าอะไร มีลักษณะเป็นผ้าผืนเล็กรูปร่างคล้ายธง ตรงกลางผ้ามีลวดลายศิลปะพิมพ์ไว้ มีคนบอกผมว่าเป็นยันต์เศรษฐี ผมจะเอาให้คุณดูนี่ไงครับ

บุญ : โอ้โฮ ผ้าไหมสีทอง สวยจังเลย! ผมคิดว่า ผมรู้ความหมายของยันต์ที่เขียนไว้บนแผ่นผ้านะครับ

คิม : จริงหรือครับ ช่วยอธิบายให้ฟังหน่อย

บุญ : อันที่จริงตัวหนังสือที่เขียนไว้เป็นพระธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนา ชาวพุทธไทยสมัยโบราณนิยมย่อธรรมะ บทที่สำคัญเป็นตัวอักษรย่อ เพื่อให้ชาวบ้านจำไว้ปฏิบัติได้ง่ายๆ ตามธรรมดาตัวอักษรย่อหรือเรียกว่ายันต์จะพิมพ์ไว้ในกระดาษ ผ้า หนัง หรือโลหะ แต่ยันต์ผืนนี้งามมาก ควรแก่การมอบเป็นของขวัญ

คิม : ทำไมถึงเรียกว่ายันต์เศรษฐีล่ะครับ

บุญ : ขอให้ดูตรงรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้าก่อนนะครับ มีอักษรย่ออยู่ทุกมุม ตัวอักษรย่อทั้ง ๔ นี้ คือตัวหมวดธรรมที่มีชื่อว่า "ทิฏฐธัมมิกัตถประโยชน์"

คิม : อักษรย่อตัวแรกอยู่ตรงมุมบนซ้ายของสี่เหลี่ยมใช่ไหมครับ

บุญ : ใช่ครับ ตัวอักษรย่อตัวนี้แปลว่าการเลี้ยงชีพโดยชอบธรรม นั่นคือคนเราต้องหาเลี้ยงชีพด้วยความซื่อสัตย์ ไม่เกี่ยวข้องกับมิจฉาวาณิชย์ ๕ ประเภท

คิม : มีอะไรบ้างครับ มิจฉาวาณิชย์ ๕ ประเภท

Boon : These are trading in weapons, human beings, animals killed for human consumption, alcohol and/or narcotics, and poison.

Kim : It seems easier to make great profits from these activities, though.

Boon : Yes, especially the trade in weapons and narcotics. Even though these are forbidden trades, they do bring wealth to their dealers. However, these activites bring about great troubles and calamity to our society and world.

Kim : I agree with you. The producers and dealers of these two kinds of trades definitely threaten world peace.

Boon : Definitely! In Buddhism, in addition to the five kinds of forbidden trades, other types of dishonest livelihoods are treated as unwholesome and must be avoided for our own good, and to promote happiness and encourage world peace.

Kim : What about the abbreviation on the top right-hand corner of the rectangle?

Boon : It refers to the practice of saving and preserving possessions.

Kim : How interesting! What's the economic theory taught in Buddhism?

Boon : One of the main teachings about this is not to live extravagantly, but frugally, so that you can have savings. These savings should be managed in two ways : one is to have an account at a bank or similar institution and the other is to donate to an organization such as a charity or temple.

Kim : *You know what they say, "No matter how much money you have, you can't take it with you when you die. However, the money donated to a charity or a religious institution will not only benefit society, but also becomes goodness assisting the donor to be reborn into a better plane in the hereafter".*

Boon : There you are, Kim! You know this Buddhist concept.

Kim : Sure, I believe in it.

(be continued)

บุญ : การค้าอาวุธ ค้ามนุษย์ ค้าสัตว์เอาไปฆ่า ค้าสุราเมรัย ยาเสพติด และยาพิษ

คิม : รู้สึกว่าอาชีพพวกนี้ทำกำไรได้เป็นกอบเป็นกำมากนะครับ

บุญ : จริงครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการค้าอาวุธและยาเสพติด ถึงแม้อาชีพต้องห้ามพวกนี้จะทำความมั่งคั่งร่ำรวยมาให้ผู้ค้า แต่ก็นำความเดือนร้อนและความหายนะอย่างยิ่งมาสู่สังคมและโลก

คิม : ผมเห็นด้วยครับ ผู้ผลิตและผู้ค้าสินค้าทั้ง ๒ อย่างนี้ คือผู้ทำลายล้างโลกตัวจริง

บุญ : แน่นอนที่สุด ตามหลักพระพุทธศาสนาอาชีพต้องห้ามทั้ง ๕ รวมทั้งการประกอบมิจฉาอาชีวะอื่นๆ ถือว่าเป็นอกุศลกรรมที่ต้องหลีกเลี่ยง ทั้งนี้เพื่อบุญกุศลของเราและเพื่อก่อให้เกิดสันติภาพโลก

คิม : แล้วต้องย่อบนมุมขวาของสี่เหลี่ยมล่ะครับ

บุญ : นั่นหมายถึงการเก็บรักษาทรัพย์ที่หามาได้ไว้เป็นอย่างดี

คิม : น่าสนใจมาก พระพุทธศาสนาสอนทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ไว้อย่างไรครับ

บุญ : คำสอนที่สำคัญ ก็คือไม่ใช้จ่ายฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย แต่ต้องประหยัดเมื่อมีเงินเหลือเก็บออม เงินที่ออม ไว้ควรแบ่ง ๒ ส่วนส่วนหนึ่งฝากไว้ในธนาคารหรืออีกส่วนหนึ่งเพื่อบริจาคให้แก่องค์กรต่างๆ เช่น องค์กรการกุศลและวัด สถาบันการเงิน

คิม : ท่านกล่าวว่า *"ไม่ว่าคนเราจะมีเงินมากเท่าใด เมื่อตายก็เอาไปไม่ได้ แต่เงินบริจาคให้องค์กรการกุศลหรือศาสนาไม่เพียงแต่จะเป็นประโยชน์ต่อสังคมเท่านั้นแต่ยังกลายเป็นบุญที่จะพาผู้บริจาคไปสู่สุคติในสัมปรายภพอีกด้วย"*

บุญ : คิม คุณมีความเข้าใจทรรศนะทางพระพุทธศาสนา !

คิม : แน่นอนครับ ผมศรัทธาพระพุทธศาสนา

(ต่อฉบับหน้า)

คุณศิริพร ด่านวนิช
ถวายแด่ ๑. พระฐานธมฺโมภิกขุ (พล.ต.ต.ณัฐ)
สำนักสงฆ์เขากระดี่ จ.ชัยนาท

คุณสมเกียรติ คูวุฒิไวทย์
ถวายแด่ เจ้าอาวาสวัดดาวดึงษาราม-จตุรมิต
กรุงเทพฯ

คุณสมเกียรติ เตชะพิสิษฐ์
ถวายแด่ ๑. พระครูโอภาสบุญวัฒน์
เจ้าคณะอำเภอเมือง จ.ระยอง
๒. พระอธิการณัฐพงศ์ เตชปญฺโญ
วัดแม่นาเรือ จ.พะเยา

คุณสมชาย ปาละกูล
ถวายแด่ เจ้าอาวาสวัดฉัตรแก้วจงมณี กรุงเทพฯ

คุณสรวงกร ชัยธำรงค์กูล
มอบแด่ ๑. เรือนจำชัยนาท จ.ชัยนาท
๒. ห้องสมุดเนติบัณฑิตยสภา กรุงเทพฯ

นาวาอากาศเอก(พิเศษ) สันต์-คุณสุขศรี ชาดิษฐ์
ถวายแด่ ๑. พระครูโสภิตสุตคุณ เจ้าคณะอำเภอบ้านโพธิ์
จ.ฉะเชิงเทรา

คุณสุชาติ กิตติชาติวรกุล พร้อมครอบครัว
ถวายแด่ ๑. พระธีรพงษ์ ยะคำ วัดสว่างสุทธาราม
จ.ขอนแก่น

คุณสุจินตนา ธีระเวชชโรกุล
ถวายนแด่ วัดสารพัดนึก จ.อุบลราชธานี

น.อ.(พิเศษ) พญ.สุพัตรา สิทธิราชา
ถวายแด่ วัดสามพระยา กรุงเทพฯ

คุณสุภาพร อาภาจรัสกุล
ถวายแด่ ๑. เจ้าอาวาสวัดไผ่หูช้าง จ.นครปฐม

อาจารย์สุภาศิริ พะหูชนม์
ถวายแด่ เจ้าอาวาสวัดตระพังทอง จ.สุโขทัย

คุณสุนทรี ประเสริฐ
ถวายแด่ ๑. พระครูอาทรสังวรกิจ
เจ้าคณะอำเภอคลองท่อม จ.กระบี่

คุณสุมนา อนันต์ธนวณิช
มอบแด่ ห้องสมุดโรงเรียนประถมนนทรี กรุงเทพฯ

คุณสุวรรณา แซ่ตั้ง และครอบครัว
ถวายแด่ ๑. เจ้าอาวาสวัดใหม่ จ.จันทบุรี

คุณสูงชัย อังธารารักษ์
มอบแด่ ห้องสมุดโรงพยาบาลราชวิถี กรุงเทพฯ

คุณเสาวณี กาญจนาถนอม
ถวายแด่ ๑. วัดป่าดาราภิรมย์ จ.เชียงใหม่

ร.ศ.เสาวลักษณ์ เปี่ยมปิติ
ถวายแด่ ๑. เจ้าอาวาสวัดศรีสุวรรณ จ.นครสวรรค์
๒. เจ้าอาวาสวัดอินทาราม จ.สมุทรสงคราม

คุณเสริมพงษ์-คุณอังคณา คุณาธิคม (ร้านวิทยาคาร)
มอบแด่ ๑. ห้องสมุดวิทยาลัยอาชีวศึกษาอุบลราชธานี
จ.อุบลราชธานี

คุณแสงบุญ เปี่ยมวิทยาคุณ และญาติมิตร
ถวายแด่ วัดป่าคีรีบรรพต จ.มหาสารคาม

ห้างหุ้นส่วนจำกัดไท้ฮวด โลหะกิจ
ถวายแด่ ๑. หลวงปู่คำพันธ์ โฆษะปญฺโญ
วัดธาตุมหาชัย จ.นครพนม

คุณหมุยฟ้า อึ้งเวชวานิช
ถวายแด่ เจ้าอาวาสวัดโพธิ์นฤมิตร จ.สุพรรณบุรี

คุณอรณี แซ่เอี๊ยว
ถวายแด่ ๑. พระนิคม ชุตินฺธโร (วัฒน์วิริยะ)
วัดพวกแต้ม จ.เชียงใหม่

คุณอรวรรณ เชาวน์วานิชย์
มอบแด่ ๑. บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยบูรพา
วิทยาเขตสารสนเทศ จ.สระแก้ว

คุณอรัญญา ชีวาวัฒนานนท์ (เจียมอ่อน)
มอบแด่ ๑. โรงเรียนอนุบาลระยอง (ฝ่ายประถม)
จ.ระยอง

คุณอภิชน จีนเสวก
มอบแด่ ๑. ชมรมพุทธศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร-
วิโรฒ (ประสานมิตร) กรุงเทพฯ

คุณอภิญญา อัศวสันติ-คุณภิรมย์ รชตะนันท์
ถวายแด่ พระครูศรีปัญญาวุฒิกร จ.ขอนแก่น

คุณอภิรดี ปิลันธนภาคย์
ถวายแด่ เจ้าอาวาสวัดโพธิ์ทัยมณี จ.เพชรบุรี

คุณอภิลาภ-คุณนันทพร กัลยาณสันต์
มอบแด่ ๑. ห้องสมุดเรือนจำจังหวัดชัยนาท จ.ชัยนาท

คุณอังคณา วงศ์เพชร
ถวายแด่ ๑. พระอาจารย์สุชาติ ติสฺสวโส (แท่งทอง)
วัดมณีสถิตกปิฏฐาราม จ.อุทัยธานี

เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการบริการข้อมูลของท่านเจ้าภาพ ขอความกรุณาตรวจสอบรายนามผู้สร้างปัญญาบารมี และติดต่อกลับ**ฝ่ายสมาชิกวารสารกัลยาณมิตร โทร. ๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๑๗๘๗**

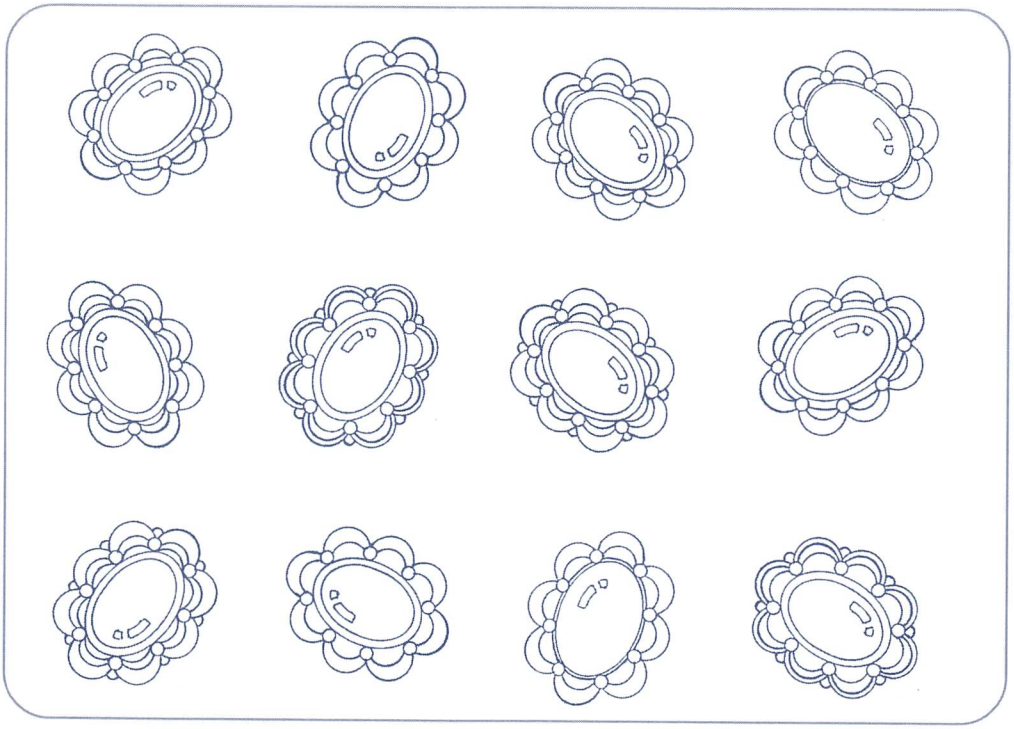
HAPPY NEW YEAR ครับน้องๆ ที่น่ารักทุกคน

ในที่สุดปีใหม่ก็ได้เวียนมาครบรอบอีกครั้งแล้วครับ พี่ป๋องแป๋งอดไม่ได้ที่จะต้องทักทายน้องๆ เป็นภาษาอังกฤษเช่นเดียวกับทุกปีที่ผ่านมาครับ ฉบับนี้อากาศยังคงหนาวเย็นอยู่เช่นเดิม ปีใหม่นี้ น้องๆ นึกถึงอะไรกันบ้างครับ การ์ดอวยพร หิมะ ของขวัญและวันหยุด.... แล้วอยากรู้ไหมครับว่าพี่ป๋องแป๋งนึกถึงอะไร

นึกถึงวัยเด็กครับ...สมัยพี่ป๋องแป๋งยังเป็นเด็ก (ขึ้นประโยคนี้มา น้องๆ หลายคนต้องสงสัยแน่ๆ เลย ว่าพี่ป๋องแป๋งอายุเท่าไหร่ ทำไมชอบเล่าแต่เรื่องในวัยเด็ก คงต้องเป็นตาแก่ที่ชอบเล่าเรื่องอดีตแน่ๆ ยังไม่แก่เท่าไหร่ครับ แต่ประทับใจวัยเด็กมากๆ ครับ เพราะเป็นวัยที่มีความสุขมากๆ เลยครับ) นอกเรื่องแล้วครับ... เล่าต่อนะ...ในหมู่บ้านที่พี่อยู่ จะมีเด็กที่เกิดในวัยเดียวกันจำนวนมาก เราจะมารวมตัวกันในวันปีใหม่ ผู้ใหญ่ของแต่ละบ้าน ไม่ว่าจะเป็นคุณพ่อ คุณแม่ พี่น้อง ก็จะมารวมกันและก็จัดงานวันปีใหม่ให้กับเด็กๆ ได้สนุกสนานเฮฮากันท่ามกลางอากาศที่หนาวเย็น มีการจัดเลี้ยงอาหารและเปิดเพลงให้เด็กๆ เต้นกันอย่างสนุกสนาน และสิ่งหนึ่งที่เด็กๆ อย่างพี่ป๋องแป๋งและเด็กคนอื่นๆ รอคอย คือการจับสลากของขวัญ ที่เรานำมาคนละกล่อง...เป็นช่วงเวลาที่ตื่นเต้นที่สุดของงาน เราอยากรู้ว่าจะได้อะไรครับ เมื่อจับสลากได้แล้ว เราจะแกะกล่อง และก็นำมาอวดกันอย่างมีความสุขตามประสาเด็กๆ...และแล้วงานเลี้ยงต้องมีวันเลิกลา เรากลับบ้าน..นอนอย่างมีความสุขกับผ้านวมหนานุ่มอันแสนอบอุ่นครับ น้องๆ ละครับ มีความรู้สึกอย่างไรกับปีใหม่นี้ เขียนความรู้สึกดีๆ มาเล่าให้พี่ป๋องแป๋งบ้างนะครับ

สุดท้ายพี่ป๋องแป๋งขอให้น้องๆ ทุกคนมีความสุขตลอดปี ตลอดไป เรียนหนังสือเก่งๆ ได้เกรดดีๆ กันทุกคนนะครับ

ฉบับนี้ มีเกมสนุกๆ ต้อนรับปีใหม่ให้น้องๆ ได้ประลองปัญญากันด้วยครับ

พ่อค้าซื้อต่างหูมา ๖ คู่ เพื่อนำไปขาย แต่เผลอทำปนกันเข้าจนตาลายไปหมด น้องๆ ช่วยพ่อค้าจับคู่ต่างหูที่เหมือนกันให้ด้วยซิครับ ต่างหูที่คู่กันระบายสีให้เหมือนกันนะครับ

เสรีวาณิช ว่าด้วยปฐมเหตุแห่งการอาฆาตจองเวรที่พระเทวทัตมีต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้า *(ต่อจากฉบับที่แล้ว)*

อย่างนั้นสินค้าทั้งหมดนี้และเงินทั้งหมดของฉันขอยกให้ยาย
ขอบใจจ้ะ
ขอเพียงตาชั่งและเงินค่าเดินทาง
ข้ามแม่น้ำก็พอจ้ะ
ลาก่อนนะครับ
โชคดีนะพ่อหนุ่ม
เวลาผ่านไป
ก๊อก ก๊อก
ยายเฒ่าออกมาหน่อยเถอะ
ได้เวลากลับไปที่บ้านยายเฒ่าแล้ว
พ่อค้ามีอะไรหรือ

เอาถาดใบนั้นมาเถิด เราจะยอมให้แลกสินค้าสักชิ้นหนึ่งตามชอบใจ
เจ้าคนใจคดเมื่อเช้านี้นี่เอง เจ้าบอกว่าถาดทองของเราไม่มีราคาค่างวดพอที่จะแลกสินค้าของเจ้าได้
แต่เมื่อสักครู่นี้ มีพ่อค้าเร่อย่างเจ้าเขาใจซื่อและมีคุณธรรม
ได้แลกถาดทองใบนั้นไปเสียแล้ว ให้เงินและสินค้าทั้งหมดนี้แก่ฉันทีเดียว
จริงรึ
โธ่ไม่น่าเลย...โอย
พ่อค้าใจคดบังเกิดความเสียใจจนสุดระงับ ถึงกับเป็นลมหมดสติไป
โอย .....
โธ่เอ๋ย ของพวกนี้มันจะมีค่าสักเท่าไหร่

เทียบกับถาดทองคำไม่ได้เลย
ฮึม! ถาดใบนั้นควรเป็นของข้า
เจ้าเสรีวะ ข้าต้องเอาถาดทองคำคืนมาให้ได้
ที่ท่าน้ำ
บุญของเราจริงๆ ที่ได้ถาดทองคำใบนี้มา

ตุบ ตุบ
คนแจวเรือกลับมารับข้าก่อน กลับมาเร็วๆ
อ้ะ นั่นพ่อค้าเสรีวะ คงจะตามมาแย่งถาดทองคำแน่
พี่ชายอย่ากลับไปนะรีบพายข้ามไปเร็วๆ
เฮ้ย... ข้าบอกให้กลับมาเจ้าเสรีวะ ถาดใบนั้นมันต้องเป็นของข้า เอาถาดใบนั้นมา
ฮึ่ม...เจ็บใจนักดีล่ะ
เจ้าเสรีวะ จงฟังให้ดี
หากจำนวนเม็ดทรายในกำมือนี้ คือภพชาติที่เจ้าและข้าจะต้องเกิดอีก
ข้าจะขอติดตามจองล้างจองผลาญเจ้าไปจนถึงที่สุด จนกว่าจะเข้านิพพานกันไปข้างหนึ่ง

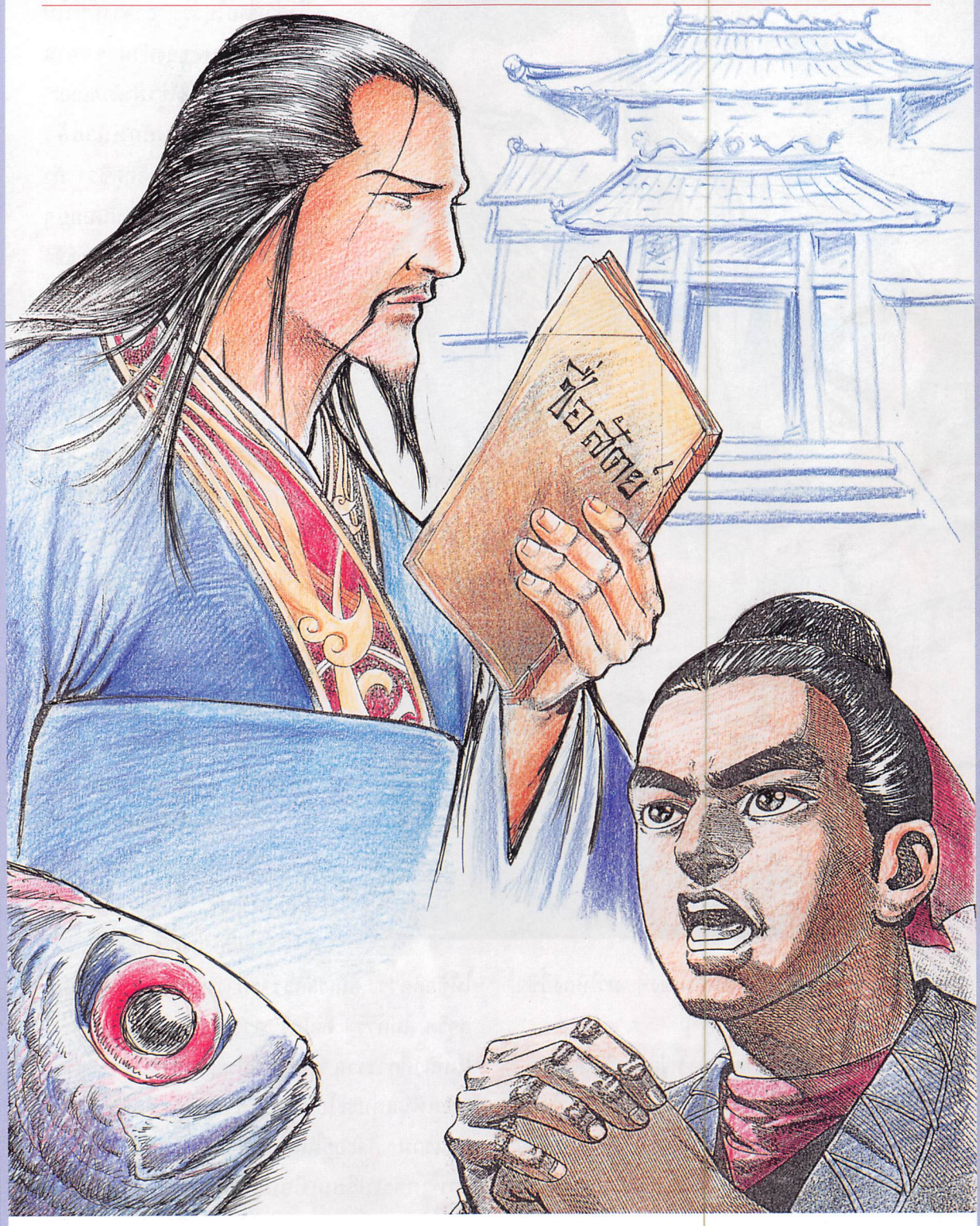

อัก
ด้วยจิตที่เร่าร้อน ด้วยเพลิงโทสะอันรุนแรงทำให้
พ่อค้าใจคดกระอักเลือดออกมาขาดใจตายอยู่
ตรงนั้นเอง
โธ่...พี่เสรีวะ
ไม่น่าเลย

ด้วยจิตที่ผูกเวร
ของพ่อค้าใจคด
เมื่อละโลกไปแล้วก็
ดำดิ่งสู่นรก ทนทุกข์
ทรมานอยู่เป็น
เวลานาน
แสนนาน
นับแต่นั้นมาพ่อค้าทั้งสอง
หากเกิดมาพบกันชาติใด
ไม่ว่าจะเกิดเป็นสัตว์ เป็น
มนุษย์หรือแม้แต่เกิดมา
เป็นญาติกันก็ตาม
พ่อค้าใจคดก็ตาม
ล้างผลาญจองเวรกับพ่อค้า
ใจซื่อตลอดมาทุกๆ ชาติ

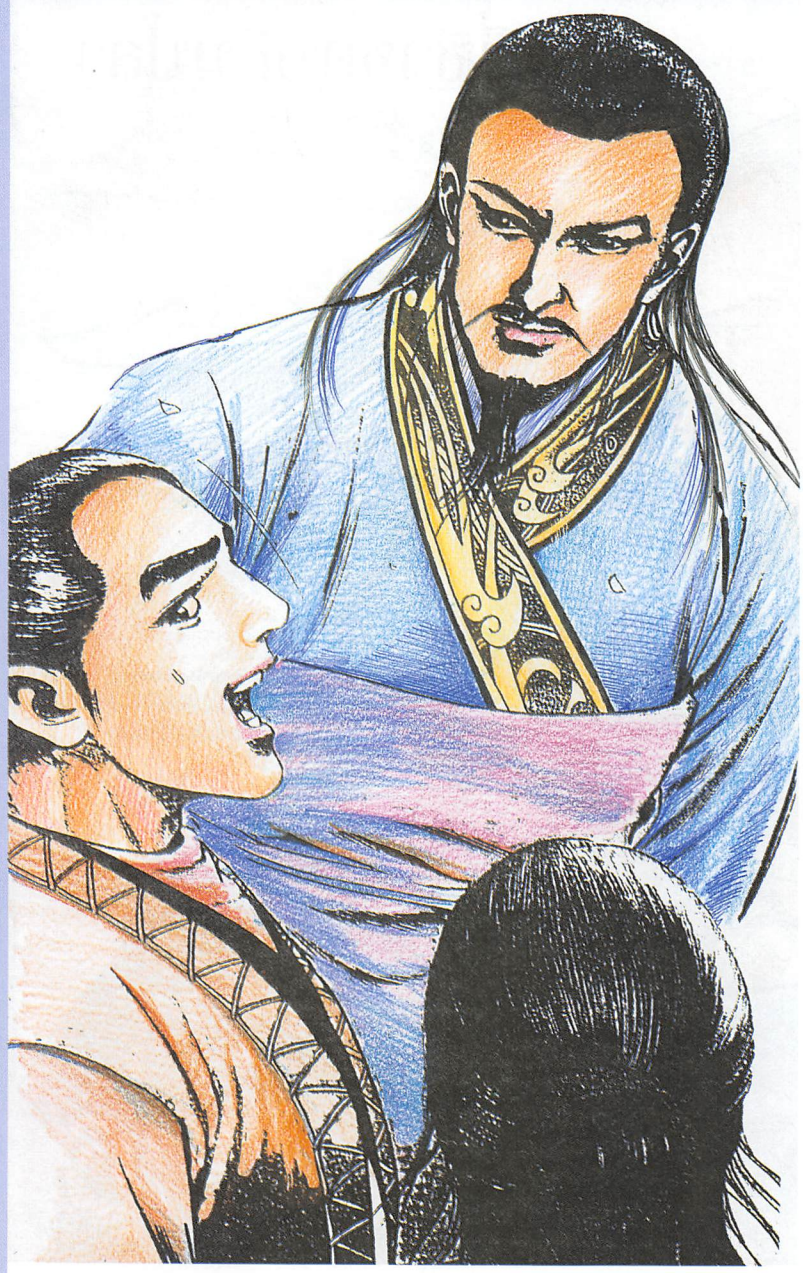

ส่วนพ่อค้าใจซื่อได้กลับบ้านของตน นำถาดทองคำไปขายตั้งตัว ทำการค้าร่ำรวยเป็นเศรษฐี และได้ทำบุญ
ทำทานอยู่จนตลอดชีวิต

จบ.

กงอี๋ซิวชอบกินปลา

นานมาแล้ว ที่รัฐหลู่ มีชายคนหนึ่งชื่อ กงอี๋ซิว เขารับราชการอยู่ที่รัฐหลู่นานพอสมควร วันหนึ่งเขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นอัครมหาเสนาบดีของรัฐหลู่ บรรดาขุนนางและชาวบ้านที่รู้ข่าว ก็อยากจะประจบประแจงเขา จึงสืบว่ากงอี๋ซิวชอบกินอะไรที่สุด เมื่อพวกเขารู้ว่ากงอี๋ซิว

ชอบกินปลามาก จึงหาปลาเป็นเข่งๆ มาให้กงอี๋ซิวที่ทำการ

ทุกครั้งที่บรรดาขุนนาง หรือชาวบ้านเอาปลามาให้เขา เขาก็จะปฏิเสธไม่รับทุกครั้ง ไม่ว่าใครจะส่งปลามาให้มากแค่ไหน เขาก็ไม่รับ จนวันหนึ่งลูกศิษย์ของกงอี๋ซิวรู้สึกสงสัย จึงเข้าไปถามเขาว่า "อาจารย์ทำไมอาจารย์ไม่รับปลาจากคนเหล่านั้นเล่า ทั้งๆ ที่อาจารย์ชอบกินปลา" **"ก็เพราะว่าข้าชอบกินปลาน่ะซิ ข้าจึงรับปลาจากพวกเขาไม่ได้"** กงอี๋ซิวตอบพลางหัวเราะไปด้วย

ลูกศิษย์ฟังแล้วก็ไม่เข้าใจ จึงถามต่อไปว่า "อาจารย์ข้าไม่เข้าใจในคำพูดของท่าน ขอท่านได้โปรดอธิบายให้ข้าฟังด้วยเถอะ"

กงอี๋ซิวพยักหน้าแล้วตอบไปว่า "เจ้าลองคิดดูซิว่า ถ้าข้ารับปลาจากคนพวกนั้นบ่อยๆ ข้าก็จะเสียชื่อเสียง คนจะมองข้าว่า ข้ากลายเป็นคนละโมบโลภมาก ชอบกินสินบน แล้วในที่สุดตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีที่ข้าได้มาโดยลำบาก ก็จะหลุดลอยไป ถึงตอนนั้น แม้ข้าอยากจะกินปลาก็ไม่มีปลาจะให้ข้ากิน ที่ข้าปฏิเสธไม่ยอมรับปลาที่มีคนเอามาให้ ผู้คนย่อมจะให้ความเชื่อถือข้าว่า ข้าเป็นคนมีความซื่อสัตย์สุจริต ซึ่งจะทำให้ข้านั่งเก้าอี้อัครมหาเสนาบดีได้อย่างสบาย เมื่อเป็นเช่นนี้ ข้ายังจะกลัวว่า จะไม่มีปลากินอีกหรือ"

ลูกศิษย์ได้ฟังดังนั้น ก็คุกเข่าลงคารวะกงอี๋ซิวด้วยความเคารพ

เรื่องกงอี๋ซิวชอบกินปลาให้ข้อคิดว่า คนเราควรจะทำงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริต ไม่ควรจะคดโกง ควรจะเล็งเห็นผลประโยชน์ในหน้าที่การงาน มากกว่าประโยชน์ส่วนตัว เพราะหากเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวมากกว่า ประโยชน์ส่วนรวม ก็จะอยู่ในตำแหน่งหน้าที่การงานไม่นาน ถ้าหากจะเปรียบเทียบกับสุภาษิตของไทย ก็สามารถเปรียบกับสำนวนที่ว่า **"ซื่อกินไม่หมด คดกินไม่นาน"**

ผู้กล้าแท้จริง

น หิ ชีวิเต อาลยํ กุพฺพมาโน
สูโร กยิรา สูรกิจฺจํ กทาจิฯ

แท้จริงคนเราไม่ควรเสียดายชีวิต บางครั้งก็ต้องกล้าหาญ
ทำกิจที่ผู้กล้าจะพึงทำ

(ขุ.ชา. ๒๗/๓๙๖)

พุทธบริษัทผู้ประพฤติธรรมอย่างแน่วแน่
มุ่งปกป้องพระพุทธศาสนาจากภัยทั้งปวง
มุ่งขยายงานพระพุทธศาสนาให้กว้างขวางกว้างไกล
ทุกท่านล้วนเป็นผู้กล้าอย่างแท้จริง

กล้าที่จะต่อตีความตระหนี่อย่างห้าวหาญ
กล้าที่จะต่อสู้ความผูกโกรธอย่างจดจ่อ
กล้าที่จะต่อต้านความเห็นผิดอย่างไม่ยั้ง
กล้าที่จะต่อกรกับกิเลสในใจตนและผู้อื่น
กล้าที่จะต่อเติมความดีทุกรูปแบบ
กล้าที่จะทำต่อเนื่องอย่างไม่ต่อรอง

กล้าที่จะปักหลักสู้ท่ามกลางความเชื่ออื่น
กล้าที่จะเป็นจุดสว่างท่ามกลางโลกมืด
กล้าที่จะสละความสะดวกสบายส่วนตน
กล้าที่จะสละเลือดเนื้ออวัยวะแม้ชีวิต

เพื่อธำรงรักษาและสืบสานพระพุทธศาสนา
ให้เป็นที่พึ่งแก่สรรพสัตว์ตลอดไป
ท่านเป็นผู้กล้าที่มีปัญญากว่าผู้กล้าใดๆ
สมควรสถาปนาให้เป็นผู้กล้าอย่างแท้จริง

โฆษณา

Advertising

วารสารกัลยาณมิตร เป็นวารสารธรรมะรายเดือนสำหรับครอบครัวที่มีผู้นิยมอ่านกันมาก มีเนื้อหาธรรมะที่ทันเหตุการณ์ พร้อมบทวิเคราะห์ด้วยหลักธรรมในพระพุทธศาสนา ซึ่งผู้อ่านสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในทุกสาขาอาชีพ และเป็นแนวทางในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้อง ตามแบบอย่างที่ดีงามของสังคมไทยในสังคมปัจจุบัน ซึ่งเคยได้รับการยกย่องจากคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรีให้เป็นวารสารดีเด่นเพื่อเยาวชนประจำปี ๒๕๒๘-๒๕๒๙

ติดต่อลงโฆษณา หรือสอบถามรายละเอียดที่
ฝ่ายโฆษณา... คุณศิริถาวร แป้งหอม
โทร. ๐-๑๖๔๙-๓๐๗๐

กัลยาณมิตร
วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก

ผู้อ่านเองหรือให้ผู้อื่นอ่านวารสารกัลยาณมิตร
คือผู้ให้แสงสว่างแห่งดวงปัญญา
บุญย่อมติดตามรักษา ให้สมปรารถนาในทุกสิ่ง
พระราชภาวนาวิสุทธิ์

ใบสมัครสมาชิก / ธรรมบรรณาการ

รูปแบบการสมัคร ◯ สมัครสมาชิกใหม่ ◯ ต่ออายุสมาชิก (รหัสสมาชิกเดิม.....)
◯ มอบเป็นธรรมบรรณาการ

ผู้สมัคร ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว/ยศ).....
วัน/เดือน/ปีเกิด..... อายุ.....ปี
ที่อยู่เลขที่..... หมู่ที่..... หมู่บ้าน..... ซอย.....
ถนน..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต.....
จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์.....
อาชีพ..... ตำแหน่ง..... ประเภทกิจการ.....
ที่ทำงาน..... โทรศัพท์.....

ขอสมัคร ◯ เป็นสมาชิกวารกัลยาณมิตร ๑ ปี (๑๒ ฉบับ) อัตราภายในประเทศ ๑,๐๐๐ บาท
อัตราต่างประเทศ ทวีปเอเชีย ๓,๙๓๐ บาท ,ทวีปอเมริกา ๕,๔๐๐ บาท
ทวีปยุโรป, ทวีปแอฟริกา, ทวีปออสเตรเลีย ๔,๖๘๐ บาท
◯ ขอมอบเป็นธรรมบรรณาการแด่ (ชื่อผู้รับวารสาร).....
ที่อยู่..... รหัสไปรษณีย์..... โทรศัพท์.....
เริ่มตั้งแต่ฉบับเดือน..... พ.ศ..... เป็นต้นไป **โดย** ◯ ส่งทางไปรษณีย์ ◯ รับเองที่วัด

ติดต่อสอบถาม-สมัครสมาชิก-ส่งธนาณัติ ได้ที่ **วารสารกัลยาณมิตร อาคารสำนักงานใหญ่ มูลนิธิธรรมกาย** ๒๓/๒ หมู่ ๗ ต.คลองหลวง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐ โทร. ๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๑๗๘๗ โทรสาร ๐-๒๕๒๔-๐๒๐๗

กัลยาณมิตร

วารสารคุณธรรม นำพาสันติสุขให้แก่โลก

สพฺพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
การให้ธรรมทานชนะการให้ทั้งปวง

"ลูก ทุกคนมีความปรารถนาอยากจะศึกษาวิชชาธรรมกาย อยากจะไปรู้ อยากจะไปเห็นวิชชาธรรมกาย แล้วก็อยากจะช่วยกันเผยแผ่วิชชาธรรมกาย แต่ว่าเหมือนปลาใหญ่ตายน้ำตื้น สิ่งที่มีอยู่ดีๆ ในหนังสือวารสารกัลยาณมิตรแทนคำพูดของเราที่เราไม่ต้องเหนื่อย แค่เรารับเป็นเจ้าภาพ แล้วก็นำไปแจกจ่ายเขาอ่าน กระแสธารแห่งบุญที่ไม่มีประมาณก็บังเกิดขึ้นแล้ว เป็นเจ้าภาพไปตามวัดวาอารามต่างๆ ทั่วประเทศ ก็ได้ให้พระเณรท่านอ่านได้ศึกษา แล้วก็แนะนำสั่งสอนแทนตัวเราไปอีก ก็เท่ากับเราได้ช่วยเฉลี่ยแจกจ่ายสันติสุขให้บังเกิดแก่โลกโดยทางอ้อม โดยผ่านพระเณรตามวัดวาอารามต่างๆ ที่เราได้เป็นเจ้าภาพได้ถวายวารสารกัลยาณมิตร หรือจะเป็นเจ้าภาพแจกจ่ายไปตามโรงเรียนต่างๆ สร้างลูกสร้างหลานของเราให้ได้รู้จักวิชชาธรรมกาย รู้เห็นหนทางในการดำเนินชีวิตจะได้มีคนดีที่โลกต้องการบังเกิดขึ้นอีกอย่างจะนับจะประมาณมิได้...

นี่แหละคือสิ่งที่มองข้ามกันไป หลวงพ่อเสียดายจริงๆ เพราะฉะนั้นเราเป็นนักสร้างบารมี อาชีพของเราคือการสร้างบารมีอย่างเดียว เกิดมาชาตินี้เรามาสร้างบารมี ก็จะสร้างบารมีให้เต็มที่นักสร้างบารมีต้องไวต่อการสร้างบารมี มหาธรรมกายเจดีย์ สภาธรรมกายสากล มหาวิหารพระมงคลเทพมุนี สามอย่างนี้ต้องอยู่ในใจของเรา และธรรมทานวารสารกัลยาณมิตร ต้องอยู่ในใจของเรา..."

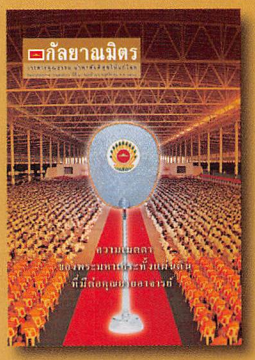
พระภาวนาวิสุทธิ์

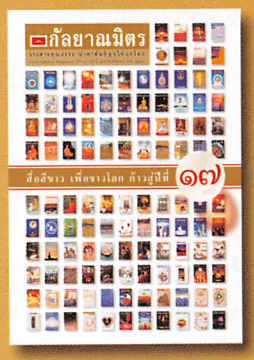
อนาคตของพระพุทธศาสนาและวิชชาธรรมกายอยู่ในมือของยอดกัลยาณมิตรทุกท่าน ที่จะช่วยกันสานมโนปณิธานอันยิ่งใหญ่ของครูบาอาจารย์ให้สำเร็จอย่างเป็นอัศจรรย์

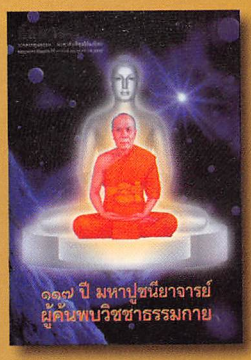
ด้วยการมอบวารสารกัลยาณมิตร เป็นธรรมบรรณาการแก่วัดและโรงเรียนทั่วประเทศ

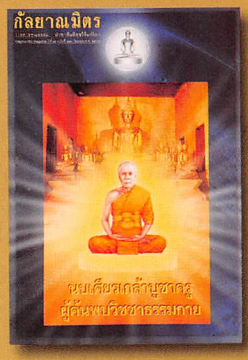
ติดต่อสอบถามได้ที่ **สภาธรรมกายสากล เสา โอ12, อี11** ทุกวันอาทิตย์ หรือ **กองสื่อธรรมะ สำนักประชาสัมพันธ์ มูลนิธิธรรมกาย** โทร.๐-๒๕๒๔-๐๒๕๗-๖๓ ต่อ ๑๗๘๗

พิธีตักบาตรถวายเป็นพระราชกุศล เนื่องในวันพ่อแห่งชาติ

เนื่องในมหามงคลวโรกาส เฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว คณะกัลยาณมิตรได้พร้อมใจกัน จัดพิธีตักบาตรพระภิกษุสงฆ์ เพื่อถวายเป็นพระราชกุศล แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ในสถานที่ต่างๆ ดังนี้ ชมรมบ้านกัลยาณมิตรจัดตักบาตรเฉลิมพระเกียรติ ชมรมบ้านกัลยาณมิตรจัดตักบาตรเนื่องในมหามงคลวโรกาสเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๗๔ พรรษา หลายแห่งด้วยกัน อาทิ ชมรมบ้านกัลยาณมิตรประตูน้ำและพญาไท จัดตักบาตรที่หน้าอาคารใบหยกทาวเวอร์ ในเช้าวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ มีคุณพันเลิศ ใบหยก เป็นประธานจัดงาน และได้รับเกียรติจาก ส.ส.กรรณิการ์ ธรรมเกษร มาร่วมพิธีด้วย มีพี่น้องชาวประตูน้ำ มาร่วมตักบาตรจำนวนประมาณ ๕๐๐ คน

ชมรมบ้านกัลยาณมิตรเยาวราช จัดพิธีตักบาตร ที่บริเวณที่ทำการไปรษณีย์ป้อมปราบ เมื่อเช้าวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ชมรมบ้านกัลยาณมิตรบางบอน จัดพิธีตักบาตรที่ตลาดบางบอนและตลาดปิ่นทอง เมื่อเช้าวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

ชมรมคลายเครียดสวนลุมพินี จัดพิธีตักบาตรในสวนลุมพินี เช้าวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ได้รับเกียรติจาก หม่อมราชวงศ์ สุขุมพันธ์ บริพัตร อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เดินทางมาเป็นประธานในพิธีตักบาตร

เยาวชนนักศึกษา U-Turn เพื่อพ่อ กับชมรมพุทธศาสตร์สากลฯ

ศูนย์พัฒนาเยาวชน สำนักพัฒนาเยาวชนโลก ได้จัดค่าย Lovely daddy camp โดยเชิญนิสิต นักศึกษามหาวิทยาลัยต่างๆ จำนวน ๒๑ สถาบัน ๑๔๖ คน มาทำกิจกรรมในลักษณะของ การแสดงความกตัญญูต่อพ่อของโลก พ่อของชาติ และพ่อของตนเอง เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน - วันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

หน่วยแพทย์เคลื่อนที่วันพ่อแห่งชาติ

มูลนิธิธรรมกาย จัดหน่วยแพทย์เคลื่อนที่ออกให้คำแนะนำ และบริการตรวจรักษาฟรี รวมทั้งบริการอาหารกลางวัน ให้กับนักเรียนและประชาชนทั่วไปที่มารับบริการ ณ โรงเรียนสังข์อำวิทยา ต.คลองสอง อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี เพื่อถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

อบรมผู้นำจริยธรรมนักเรียน พิษณุโลกพิทยาคม

มูลนิธิธรรมกาย ร่วมกับคณะผู้บริหารโรงเรียนพิษณุโลกพิทยาคม จัดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมให้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาระดับหัวหน้าชั้น จำนวน ๙๗ คน เมื่อวันที่ ๑๗-๑๙ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ ที่สวนทรัพย์รีสอร์ท จังหวัดพิษณุโลก ให้นักเรียนที่เข้าอบรมนำสิ่งที่ได้รับ กลับไปพัฒนาตนเองและเป็นตัวอย่างแก่เพื่อนๆ ในสถานศึกษาต่อไป

จัดปฏิบัติธรรมเบื้องต้นให้ชาวต่างประเทศ

มูลนิธิธรรมกายและวัดพระธรรมกาย ได้จัดการปฏิบัติธรรมเบื้องต้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เป็นประจำ โดยตลอดทั้งปีที่ผ่านมา มีชาวต่างชาติให้ความสนใจเข้าร่วมปฏิบัติธรรมอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะในเดือนพฤศจิกายน มีผู้สนใจจากทวีปยุโรปเดินทางมาปฏิบัติธรรมเป็นจำนวนมากมาในจำนวนนี้มีบัณฑิตจบใหม่จากมหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ ประเทศอังกฤษรวมอยู่ด้วย (ในภาพเป็นคณะพยาบาลชาวอังกฤษและนักศึกษาชาวเยอรมันที่ผ่านการปฏิบัติธรรมระยะสั้น เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔)

มอบเครื่องอุปโภค บริโภค แก่ศูนย์เต็มใจ

มูลนิธิธรรมกาย ได้มอบเครื่องอุปโภค บริโภค ให้แก่ศูนย์เต็มใจ ซึ่งเป็นศูนย์บำบัดฟื้นฟูผู้ติดยาเสพติด ตั้งอยู่ในบริเวณวัดบ่อเงิน ต.บ่อเงิน อ.ลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี โดยหลวงปู่ทวี อายุวัฑฒโก ให้ความอนุเคราะห์รับมอบสิ่งของ เมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔

เข้าเฝ้าถวายพระพร เนื่องในมหาศุภมงคลวโรกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา

เนื่องในมหาศุภมงคลวโรกาส วันเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ๕ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ คณะผู้แทนมูลนิธิธรรมกาย ได้เข้าเฝ้าฯ ถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ ศาลาดุสิดาลัย พระราชวังดุสิต พร้อมคณะบุคคลมากมาย เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔

จัดปฏิบัติธรรม ให้ชาวอเมริกันผู้รักการนั่งสมาธิ

วัดภาวนานิวเจอร์ซีย์ สาขาของวัดพระธรรมกายในประเทศสหรัฐอเมริกา ได้จัดปฏิบัติธรรมให้กับครอบครัวชาวอเมริกันที่มีความสนใจเรื่องการปฏิบัติธรรม จำนวน ๑๖ คน ที่เมือง Ridgewood รัฐนิวเจอร์ซีย์ เมื่อวันที่ ๘ และวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ โดยการประสานงานของกัลยาณมิตรอัญชลี นาธานสัน ในครั้งนั้นมีเยาวชนอายุระหว่าง ๗-๑๑ ปี มาร่วมปฏิบัติธรรมด้วย

ค่ายอบรมธรรมะ วัยรุ่นมุ่งหน้าพัฒนาคุณธรรม

มูลนิธิธรรมกายและวัดพระธรรมกาย ได้จัดอบรมค่ายวัยรุ่นคุณธรรมให้กับนักเรียนประมาณ ๒๕๐ คน เมื่อวันที่ ๑-๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ประกอบด้วย โรงเรียนสหัสขันธ์ จังหวัดกาฬสินธุ์ ประมาณ ๑๐๐ คน โรงเรียนสวรรค์อนันต์วิทยา จังหวัดสุโขทัย ๕๐ คน ฯลฯ ซึ่งจัดที่อาคารสภาธรรมกายสากลหลังคาจาก เพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับหลักธรรมเบื้องต้นในพระพุทธศาสนาและการปฏิบัติธรรม

วัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนีย ร่วมเทอดพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

วันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ที่ผ่านมาคณะกัลยาณมิตรวัดพระธรรมกายแคลิฟอร์เนียจำนวน ๔๐ คน เดินทางไปร่วมพิธีถวายพระพรเนื่องในมหาศุภมงคลวโรกาส เฉลิมพระชนมพรรษาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ณ สถานกงสุลไทยประจำนครลอสแอนเจลิส โดยทางวัดได้มีส่วนร่วมในการจัดสถานที่และกิจกรรมพร้อมกับวัดไทยลอสแองเจลิส ทั้งยังได้จัดให้มีการขับเสภาทำนองเสนาะถวายพระพรแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ซึ่งขับร้องโดย กัลฯ สินพูล บุณยวัฒน์ ด้วย

เยาวชนจากมาเลเซีย ฝึกปฏิบัติวัฒนธรรมชาวพุทธ

มูลนิธิธรรมกายและวัดพระธรรมกาย ได้ให้การต้อนรับและจัดอบรมธรรมะ แก่คณะเยาวชนจากมาเลเซีย ซึ่งมีความรักและสนใจในการปฏิบัติธรรม และต้องการศึกษาหลักธรรมในพระพุทธศาสนา เมื่อวันที่ ๑๑-๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ ที่ผ่านมาเยาวชนที่มาเข้าอบรมทั้งหมดในครั้งนี้ มีอายุระหว่าง ๑๔-๒๑ ปี รวมตัวกันมาจากรัฐต่างๆ ในมาเลเซีย เช่น กลันตัน เคด้าห์ และกัวลาลัมเปอร์ กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาจนถึงระดับมหาวิทยาลัยในประเทศมาเลเซีย

งานวันพ่อแห่งชาติไทย ณ ประเทศออสเตรเลีย

วันที่ ๑ ธันวาคม ที่ผ่านมา สภาธรรมกายสากลแห่งประเทศออสเตรเลีย ร่วมกับชมรมประสาน บุญประสานใจ (ซึ่งเป็นสมาชิกของ Buddhist Council of New southwales และเป็นสมาชิกของศูนย์ภาคียุวพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลก WFBY) โดยการสนับสนุนของสถานกงสุลใหญ่ประจำนครซิดนีย์ ได้จัดงานบำเพ็ญกุศลเจริญจิตตภาวนาและตักบาตรอาหารแห้งแด่คณะสงฆ์ทุกนิกาย ๒๙ รูป เนื่องในวันพ่อแห่งชาติไทย เพื่อน้อมถวายเป็นพระราชกุศลแด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ณ Belmore Park ใกล้ย่านไทยทาวน์ สวนสาธารณะใจกลางนครซิดนีย์ ประเทศออสเตรเลีย มีคณะสงฆ์จากทุกนิกายคือ ฝ่ายเถรวาท ฝ่ายมหายานและฝ่ายวัชรยาน(ธิเบต) มาร่วมพิธีพร้อมทั้งได้รับเกียรติจากท่านกงสุลใหญ่ประจำนครซิดนีย์แห่งรัฐนิวเซาท์เวลส์ พณฯ กิตติ วะสีนนท์ และภริยาได้ให้เกียรติมาเป็นประธานฝ่ายคฤหัสถ์ ในพิธีมีชาวไทยและชาวพุทธต่างประเทศก็ได้มาร่วมพิธีมากกว่า ๒๐๐ คน

ฉลอง ๓ ปี ศูนย์ปฏิบัติธรรม seattle เผยแผ่พระพุทธศาสนา

ศูนย์ปฏิบัติธรรม seattle ได้จัดงานวันครบรอบ ๓ ปีของการก่อตั้งศูนย์ เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ ที่ผ่านมา มีการเชิญชวนพี่น้องนักสร้างบารมีตั้งแต่ยุคเริ่มแรก จนกระทั่งถึงสมาชิกปัจจุบันได้มาพบปะทำกิจกรรมร่วมกัน โดยช่วงเช้านั่งสมาธิปฏิบัติธรรมและถวายภัตตาหาร แด่พระภิกษุสงฆ์เป็นสังฆทาน และในช่วงบ่ายมีพิธีทอดผ้าป่าสามัคคี รวมทั้งให้กัลยาณมิตรผู้บุกเบิก ก่อตั้งศูนย์ได้ออกมาเล่าถึงความประทับใจและประวัติการสร้างบารมีที่ผ่านมา

สัมมนาพระกัลยาณมิตร เผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างเป็นระบบ

พระกัลยาณมิตรจากหลายจังหวัด จำนวน ประมาณ ๑๘๐ รูป ได้เข้ามาร่วมสัมมนาพระกัลยาณมิตรในหลักสูตรเพื่อการเผยแผ่พระพุทธศาสนาอย่างเป็นระบบ ณ วัดพระธรรมกาย จ.ปทุมธานี เมื่อวันอาทิตย์ที่ ๒๕ พฤศจิกายน - วันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ในการทำงานเผยแผ่ให้พระพุทธศาสนาเจริญรุ่งเรือง โดยมีการเชิญพระวิทยากรและผู้มีความรู้ มีประสบการณ์มาบรรยายเรื่องเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา กฎหมายที่พระสงฆ์ควรทราบ ฯลฯ

ปฏิบัติธรรมพิเศษครั้งแรก ของกัลยาณมิตรไทเป

ศูนย์ปฏิบัติธรรมไทเป จัดให้มีโครงการปฏิบัติธรรมพิเศษสำหรับกัลยาณมิตรในไทเปเป็นครั้งแรก เมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ เพื่อมุ่งเน้นให้สาธุชนทั้งชาวไทยและชาวไต้หวัน รักในการปฏิบัติธรรมยิ่งขึ้นไป

การปฏิบัติธรรมพิเศษครั้งแรกของไทเป จัดกิจกรรมในลักษณะไปเช้าเย็นกลับ ณ ภูเขาหัวสิงโต วัดเอวียน กวาง เป็นวัดที่ตั้งอยู่บนยอดเขาซึ่งมีสถานที่สำหรับปฏิบัติธรรม พร้อมที่พักและห้องอาหารท่ามกลางบรรยากาศที่เหมาะแก่การปฏิบัติธรรมเป็นอย่างมาก ในวันนั้นมีสาธุชนทั้งสิ้น ๔๗ คน เป็นคนไต้หวัน ๑๒ คน

อาสาพัฒนาคุณธรรม เยาวชนวัยเรียนวัดหนองหัวแรด

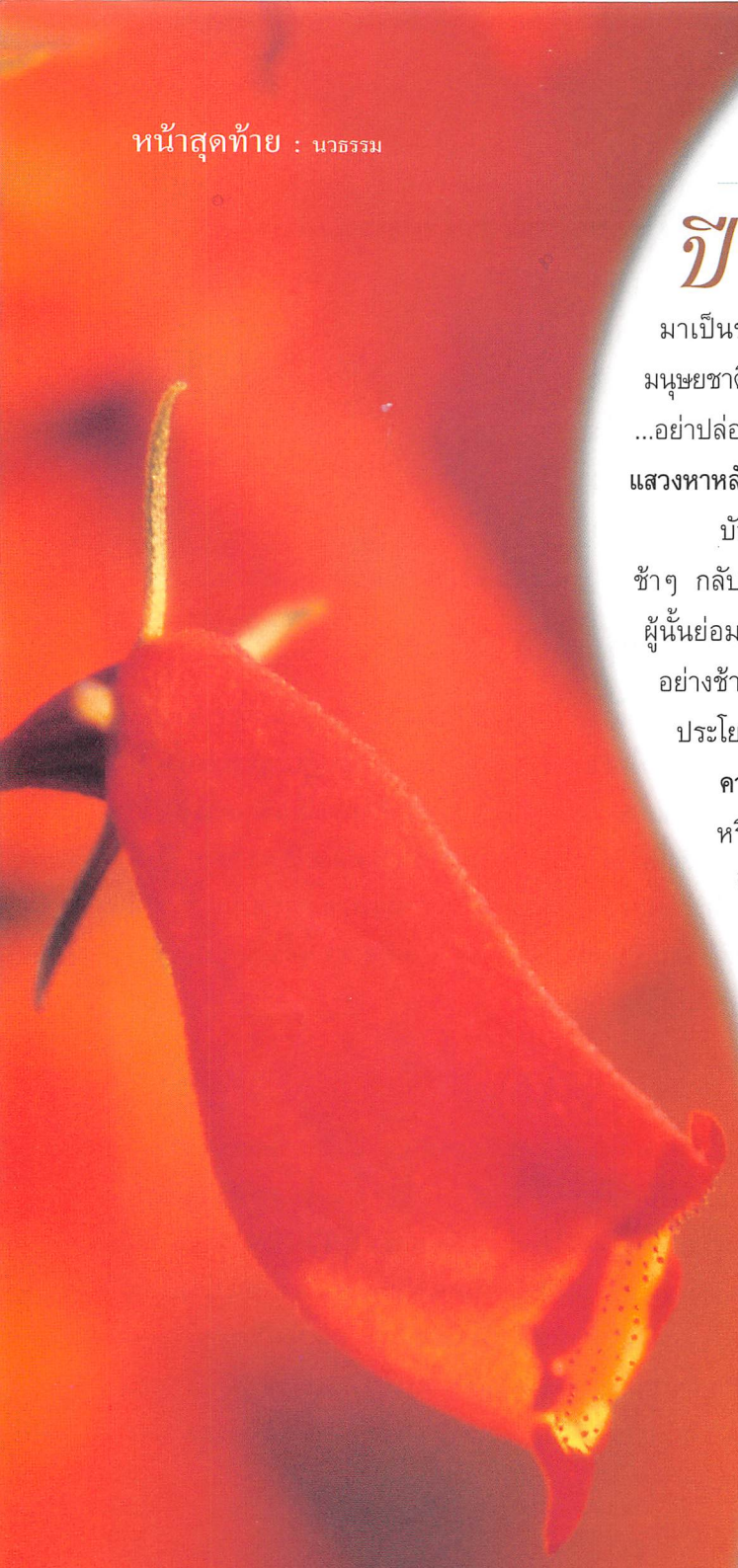
วัดพระธรรมกายและมูลนิธิธรรมกายร่วมกับวัดหนองหัวแรด ได้จัดอบรมโครงการพัฒนาเยาวชนทางด้านคุณธรรมและจริยธรรม ที่วัดหนองหัวแรด ตำบลแหลมทอง อำเภอหนองบุนนาก จังหวัดนครราชสีมา เมื่อวันที่ ๒๓-๒๕ พฤศจิกายน พ.ศ.๒๕๔๔ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยมีนักเรียนจาก ๔ โรงเรียนเข้าอบรม ได้แก่ โรงเรียนหนองไม้ไผ่ จำนวน ๔๒ คน โรงเรียนบุกระโทก จำนวน ๖๒ คน โรงเรียนหนองกระทุ่ม ๕๕ คน โรงเรียนสารภี ๙ คน ในจำนวนทั้งหมดนี้ เป็นนักเรียนชาย ๘๗ คน นักเรียนหญิง ๘๑ คน โครงการนี้ ได้รับการสนับสนุนอย่างดีจาก พระครูวิมลสารวิสุทธิ์ เจ้าคณะตำบลหนองหัวแรด เจ้าอาวาสวัดหนองหัวแรด กัลฯสมบูรณ์ เดชขุนทด และกัลฯรุ่งพร พัฒนชีวะพูล

บวชถวายเป็นพระราชกุศล ศูนย์ปฏิบัติธรรมโอซาก้า

ศูนย์ปฏิบัติธรรมโอซาก้า ได้จัดพิธีบวชอุบาสก อุบาสิกาแก้ว น้อมเกล้าฯถวายเป็นพระราชกุศล แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในมหาศุภมงคลสมัยที่ทรงเจริญพระชนมพรรษา ๗๔ พรรษา เมื่อวันที่ ๒ ธันวาคม พ.ศ.๒๕๔๔ ในวันงาน พี่น้องชาวไทยที่พำนักอาศัยในเขตคันไซ เดินทางมาร่วมงานประมาณ ๓๐ คน ภาคเช้าเป็นพิธีตักบาตรถวายสังฆทาน ส่วนภาคบ่ายเป็นพิธีบวชอุบาสก อุบาสิกาแก้ว และพิธีปล่อยปลา ซึ่งในครั้งนี้ พระอาจารย์สุเนตร ฉฬภิญโญ ได้กรุณาเดินทางมาเป็นพระศีลาจารย์

ผู้รู้จักกาลเวลา

ปีใหม่แล้ว ... ชีวิตที่ผ่านมา วันเวลาที่ผ่านไป ได้นำความชรามาเป็นของขวัญให้แก่ทุกคนโดยไม่มีหนทางหลีกเลี่ยง เพราะมวลมนุษยชาติ เมื่อเกิดขึ้นตั้งอยู่แล้วก็เสื่อมสลายไปในที่สุด ดังนั้นเราทั้งหลาย ...อย่าปล่อยตัวปล่อยใจไปกับสิ่งที่ไร้สาระ ควรตระหนักและ**เร่งขวนขวายแสวงหาหลักของชีวิตให้ดีที่สุด** เพื่อความมั่นใจในชีวิตที่ปลอดภัยตลอดไป

บัณฑิตในกาลก่อนกล่าวว่า"บุคคลใดที่มีกิจอันควรใช้เวลาทำอย่างช้าๆ กลับรีบทำเสียเร็ว แต่ในเวลาที่ควรรีบด่วนทำ กลับทำอย่างช้าๆ ผู้นั้นย่อมตัดรอนประโยชน์ของตน ส่วนบุคคลใดที่เวลาจะต้องทำกิจอย่างช้าๆ ก็ทำอย่างช้าๆ และถ้าจะต้องรีบทำกิจใด ก็รีบด่วนทำทันที ประโยชน์ย่อมเกิดขึ้นแก่ผู้นั้นอย่างบริบูรณ์"

ความเป็นผู้รู้จักกาลเวลา เป็นคุณสมบัติของนักทำงาน นักบริหาร หรือผู้มุ่งหวังความเจริญรุ่งเรือง เพราะสามารถแยกแยะได้ว่าสิ่งใดควรทำก่อนทำหลัง หรือไม่ควรทำ สิ่งที่ควรทำก็คือ **ความขยันหมั่นเพียร**ในหน้าที่การงาน การเป็นผู้มีความรับผิดชอบสูง ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของกาย วาจา และใจสุจริต ส่วนสิ่งที่ไม่ควรทำก็คือ **ความเกียจคร้าน** เพราะถ้าเกิดขึ้นกับบุคคลหรือครอบครัวหรือชุมชนใด ก็จะมีแต่ความเสื่อมต่อบุคคลครอบครัวหรือชุมชนนั้น เพราะโทษของความเกียจคร้าน ย่อมนำมาซึ่งความทุกข์และปัญหาอย่างมากมาย

ต้นปีใหม่นี้ ... เราต้องรีบเร่งฉวยโอกาสเมื่อรู้ว่า **กิจอันใดเป็นสิ่งที่ดีและควรทำ** ต้องรีบทำสิ่งนั้นให้สำเร็จอย่ามัวรอช้า โดยไม่เกียจคร้านหรือเอาความเหนื่อยล้ามาเป็นข้ออ้าง เอาเรื่องการงานมาเป็นข้อแม้ **กิจอันควรที่จะต้องรีบเร่งทำอย่างเต็มกำลังก็คือ การสร้างบุญบารมี** และอย่าดูเบา มองข้ามการสร้างบารมีด้วยการทำทาน รักษาศีล และเจริญภาวนาอย่างต่อเนื่อง เพราะบุญบารมีย่อมเป็นเหตุนำมาซึ่งความสุข ความสำเร็จของชีวิต

โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือ **การทำใจ ให้หยุด ...นิ่ง ...สบาย ...ที่ศูนย์กลางกาย** ภายในตัวเราทำอย่างต่อเนื่องให้ได้ทุกวัน ทุกอิริยาบถ ไม่ช้าใจก็หยุดนิ่งสนิทถูกส่วน เราก็จะเข้าถึงที่พึ่งภายในคือ พระรัตนตรัยที่มีอยู่ภายในตัวเราทุกคนและมีความสุขที่แท้จริงตลอดปีตลอดไป...

ขอเชิญร่วมพิธีจุดไฟแก้วสลายร่าง

คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง

ผู้ให้กำเนิดวัดพระธรรมกาย

วันอาทิตย์ที่ ๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ.๒๕๔๕

ณ วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี

ตถาคตสฺส เหตุ...
อธิวจนำ ธมฺมกาโย อิติปิ

คำว่าธรรมกายก็ดี...
นี้แหละเป็นชื่อของตถาคต

สุตต.ทีฆ.ปาฏิ ๑๑/๗๒

I SSN 0857-2844

Telephone : 0-2953-1111 Fax : 0-2953-2240

UCOM GROUP